

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

GECE —YARISI— ÖPÜCÜĞÜ

LARA ADRIAN

osiloo®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

GECE YARISI SERİSİ I

Gabrielle Maxwell'in en gizli fantezilerini gerçeğe dönüştürecek olan siyah saçlı yabancı, kalabalık gece kulübünde uzaktan onu seyreliyordu. Bir anlığına gördüğü bu adam bütün hayatını değiştirecekti. Fakat Gabrielle'in tanık olduğu cinayet, karanlık ve ölümcül sonuçlar doğuracaktı. Asla var olduklarını bilmediği vampirlerin dünyasına girecek ve asırlardır devam eden bir savaşın ortasında kalacaktı.

Lucan Thorne kendisini, bir ölümlü olan Gabrielle'e bağlayacak ve onu, bu karanlık dünyanın kötülüklerinden korumak için her şeyini riske atacaktı.

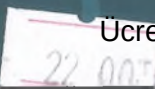
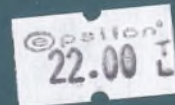
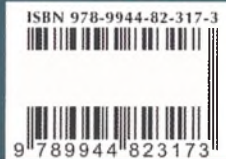
Tutkuyla bağlanan iki âşık kaderlerine karşı bu savaşta sonuna kadar mücadele edecekti.

“Gece Yarısı Öpücüğü” karanlık, sınırlarda gezen ve tutku dolu bir vampir hikâyesi.”

Chicago Tribune

“Seksi, zekâ dolu ve zorlayıcı... bunların hepsi Gece Yarısı Öpücüğü”nü tanımlıyor.”

Fresh Fiction

GECE YARISI ÖPÜCÜĞÜ

Orijinal Adı: Kiss of Midnight

Yazarı: Lara Adrian

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Banu Belgi

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Düzelti: Fahrettin Levent

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

2. Baskı: Kasım 2013

GECE YARISI ÖPÜCÜĞÜ

LARA ADRIAN

Çeviri
Banu Belgi

Gece Yarısı Serisi I

epsilon®

Bana olan inancı ve sevgisi asla bitmeyen ve umarım asla bitmeyecek olan John için.

GİRİŞ

YİRMİ YEDİ SENE ÖNCE

Bebeği ağlamayı kesmiyordu. Bangor'dan gelen Greyhound otobüsü, yolcu almak için Portland'da durduğunda başlamıştı yaygaraya. Saat sabahın birini geçmişti ve neredeyse Boston otobüs terminaline gelmek üzereydiler. İki buçuk saatten beri kızını yatıştırmaya çalışıyordu, eski günlerdeki okul arkadaşlarının deyimiyle, iyice kafasını bozmuştu.

Yanındaki koltukta oturan adam da herhalde bu durumdan pek keyiflenmemişti.

“Bunun için özür dilerim.” Genç kadın, adam bindiğinden beri ilk defa onunla konuşuyordu. “Genellikle bu kadar huysuz değildir. Bu ilk seyahatimiz. Sanırım gideceğimiz yere hazırlık yapıyor.”

Adam ona yavaşça bakıp dişlerini göstermeksizin gülümsedi. “Nereye gidiyorsunuz?”

“New York'a.”

Adam mırıldanır gibi, “Ooo, büyük şehir,” dedi. Sesi kuru ve duygudan yoksun gibiydi. “Orada ailen mi var?”

Kadın olumsuz anlamda başını salladı. Sahip olduğu tek aile Rangeley’e yakın, geri kalmış bir kasabadaydı ve onlar da artık kendi başının çaresine bakması gerektiğini gayet açık bir şekilde söylemişlerdi. “Oraya çalışmak için gidiyorum. Yani bir iş bulmayı umuyorum. Dansçı olmak istiyorum. Belki Broadway’de veya Rockettes’in birinde falan.”

“Eh, öyle bir işi yapabilecek kadar güzelsin.” Şimdi gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Otobüsün içi karanlık olmasına rağmen, genç kadın adamın gözlerinde bir acayiplik olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Yine o kapalı ağızlı gülümseme yüzüne oturdu. “Bu vücutla şüphesiz büyük bir yıldız olursun.”

Kadın kızardı ve gözlerini kucağında sızlanan bebeğine çevirdi. Maine’deki erkek arkadaşı da böyle şeyler söylerdi. Aslında, onu arabanın arka koltuğuna götürebilmek için daha neler söylemezdi. Artık erkek arkadaşı değildi. Lisenin üçüncü yılında, onun çocuğuyla karnı büyümeye başladığından beri.

Bebeği doğurmak için okulu bırakmasa bu yaz mezun olacaktı.

Otobüs yavaşlayarak Boston terminaline girerken adam, “Bugün bir şey yedin mi?” diye sordu.

“Pek sayılmaz.” Bir faydası olacakmış gibi kollarındaki bebeğini nazikçe zıplattı. Bebek sonu gelmeyecekmiş gibi ağlarken yüzü kıpkırmızı olmuş, minicik yumruklarıyla havayı dövüyordu.

Yabancı, “Ne tesadüf,” dedi. “Ben de yemedim. Bir şeyler yemeliyim. Bana katılmak ister miydin?”

“Hayır, ben böyle iyiyim. Çantamda kurabiye var. Zaten bu gece bundan başka New York’a otobüs yok sanıyorum. Yani bebeğin altını değiştirip, hemen otobüse dönmekten başka bir şey yapmaya vaktim olmayacak. Yine de teşekkürler.”

Otobüs park ettiğinde adam başka bir şey söylemeden genç kadının birkaç eşyasını almasını seyretti, sonra da onun geçmesi için koltuğundan kalkıp yol verdi.

Kadın tuvaletten çıktığında adam onu bekliyordu.

Adamı kapının önünde dururken görmek genç kadını rahatsız etmişti. Yanında otururken, bu kadar iri yarı olduğu dikkatini çekmemişti. Hem şimdi bir daha bakınca adamın gözlerinin garipliğini kesinlikle fark ediyordu. Acaba bir tür uyuşturucu bağımlısı mıydı?

“Ne oluyor?”

Adam sessizce güldü. “Sana söyledim ya. Beslenmem lazım.”

Bu garip bir ifade ediş şekliydi.

Genç kadın, gecenin bu saatinde terminalde çok az insan olduğunu fark etti. Hafif bir yağmur başlamış, geride kalan birkaç kişi de yağmurdan korunmak için ortadan kaybolmuştu. Otobüsleri park ettiği yerde motorunu çalıştırmış, yolcular binmeye başlamışlardı. Ama oraya gidebilmek için önce adamın yanından geçmesi gerekiyordu.

Bununla uğraşamayacak kadar yorgun ve endişeliydi. Omzunu silkip, adama, “Madem o kadar açsın, McDonald’s’a git.” dedi. “Ben otobüse geç—”

“Dinle beni, sürtük—” O kadar hızlı hareket etmişti ki, kadın ne olduğunu anlayamadı bile. Bir an için ondan birkaç metre uzakta dururken, bir an sonra eliyle gırtlığına yapışmış, boğazını sıkıyordu. Genç kadını terminal bina-

sının yanı başındaki gölgelerin içine itti. Burada soyulsa veya daha kötüsü olsa kimsenin ruhu duymazdı. Adamın ağzı genç kadının yüzüne o kadar yakındı ki, pis nefesinin kokusunu duyabiliyordu. Adamın dudakları kıvrılmış, keskin ve sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Tehditkâr bir sesle tısladı. “Bir kelime daha söyle veya tek bir kasını oynat, gözlerinin önünde piçinin o lezzetli küçücük kalbini yerim.”

Bebeği, kollarının arasında yine ağlamaya başlamıştı ama kadın tek bir kelime söylemedi.

Kıpırdamayı ise aklından bile geçirmiyordu.

O an tek düşünebildiği bebeğiydi. Onu güvende tutabilmek. Bu yüzden, adam sivri dişleriyle üzerine atılıp, aniden boynunu sert bir hamleyle ısırduğunda bile hiçbir şey yapmaya cesaret edemedi.

Adam dişlerini geçirdiği boynundan kanını sertçe emmeye devam ederken, genç kadın dehşetle donmuş ve bebeğine sıkıca sarılmıştı. Adamın parmakları, başını ve omzunu kavramış, parmak uçlarıysa bir iblisin pençeleri gibi sırtına saplanmıştı. Adam homurdanarak ağzını ve keskin dişlerini daha da derinlere doğru bastırdı. Her ne kadar hissettiği korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmışsa da, kadının görüşü bulanıyor ve zihni parçalara ayrılıyordu. Etrafındaki her şey kararmaya başlamıştı.

Adam onu öldürüyordu. Canavar onu öldürüyordu. Ve sonra da bebeğini öldürecekti.

“Hayır.” Nefes almaya çalıştı ama ağzına yalnızca kan tadı geldi. “Lanet olası herif! Hayır!”

Ümitsizliğin verdiği bir güçle başını adama doğru savurduğunda kafatası, saldırganın yüzüne şiddetle çarptı. Adam şaşkınlıkla hırlayarak geri çekildiğinde, genç kadın

bir an için onun pençelerinden kurtuldu. Sendeleyip tam dizlerinin üstüne düşmek üzereyken, kendini toparlayıp doğruldu. Bir eliyle çığlıklar atan bebeğini sıkıca tutup, diğeriyle de boynundaki kaygan ve alev alev yanan yarayı yoklarken, başını kaldırdı ve kendisine parlayan sarı gözleri ve kanlı dudaklarıyla hırıldayan yaratıktan uzaklaşmaya çalıştı.

Gözlerinin önündeki bu manzara karşısında midesi bulanarak, "Aman Tanrım!" diye inledi.

Geriye doğru bir adım daha attı. Faydasız olduğunu bilse de, arkasını dönerek kaçmaya hazırlandı.

İşte tam o sırada, diğeri gördü.

Kor gibi yanan kehribar renkli bir çift göz, onu delip geçercesine bakıyor, kocaman ve parıldayan köpek dişlerinin arasından çıkan tıslama sesi, ölüm vaat ediyordu. Dehşet içinde birincinin başladığı işi bunun bitireceğini düşündü ama beklediği olmadı. İkisi, gırtlaktan gelen hırıltılı seslerle birbirlerine bir şeyler söylediler. Sonra yeni gelen, elinde uzun bir bıçakla kadının yanından geçti.

Çocuğu al ve git.

Genç kadın beynindeki pusu yarıp geçen bu emrin nereden geldiğini anlayamadı. Aynı emir ikinci defa ve daha keskin olarak geldiğinde onu kamçılanmış bir at gibi harekete geçirdi. Koşmaya başladı.

Yaşadığı panikle körleşmiş, korku ve şaşkınlıkla beyni uyuşmuş halde terminalden koşup bir ara sokağa girdi. Tanımadığı bu şehirde, gecenin derinliklerine sığınabilmek için kaçıyordu. Dehşet duygusu kadını avcuna almıştı. Duyabildiği sesler – kendi ayaklarının çıkardığı ses bile – ona canavarca ve ölümcül geliyordu.

Ve bebeği ağlamayı kesmiyordu.

Eğer bebeği susturamazsa onları bulurlardı. Onu yatırmalı, sıcacık beşiğine koymalıydı. O zaman küçük kızı mutlu olurdu. O zaman güvende olurdu. Evet, yapması gereken buydu. Bebeği, canavarların onu bulamayacağı yatağına yatır.

Kendisi de çok yorulmuştu ama duramazdı. Bu çok tehlikeli olurdu. Annesi dönüş saatini geçirdiğinin farkına varmadan evde olmalıydı. Aklı karışmıştı ve hangi yöne gideceğini bilmiyordu ama koşmaya devam etmeliydi. Öyle de yaptı. Bir adım daha atamayacak kadar bitkin düşene kadar koştu.

Bir süre sonra uyandığında zihninin bulandığını, bir yumurtanın kabuğu gibi çatlayıp parçalara ayrılacağını sandı. Akıl sağlığı kaybolmuştu ve olanlar beyninde çarpı-larak kaygan ve kapkara bir şeylere dönüşmüştü.

Uzaktan gelen boğuk bir ağlama sesi duydu. Ufacık bir ses. Elleriyle kulaklarını kapattı ama bu yardıma muhtaç mızıldanmayı hâlâ duyuyordu.

“Şiştt!” Olduğu yerde ileri geri sallanıyor, kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Şimdi sus, bebek uyuyor. Sus, sus, sus...”

Ama ağlama devam etti. Durmadan devam etti. Bu ses yüreğini kor gibi yakarken, pis sokakta oturmuş, görme-yen gözlerle yavaş yavaş söken şafağa bakıyordu.

1. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

“Olağanüstü. Şu gölgenin ve ışığın kullanımına bak...”

“O yerin hüznünü açıkça gösterirken, bir yandan da umut vaat edebilmeyi nasıl başarmış, görüyor musun?”

“... müzenin yeni modern sanat koleksiyonuna dahil edilmesi gereken en genç fotoğrafçılardan biri.”

Gabrielle Maxwell, içinde ısınmış şampanya olan ince uzun bir kadeh elinde, sergiyi ziyaret eden ve duvarlardaki iki düzine siyah beyaz fotoğrafa hayran kalan, ne yüzlerini ne de isimlerini bilmediği bu sosyetiklerden uzak durmaya çalışıyordu. Salonun öbür tarafındaki resimlere belirsiz bir şaşkınlıkla baktı. Fotoğraflar güzeldi – konuları, terk edilmiş fabrikalar ve Boston’ın dışındaki viraneye dönmüş tersaneler olduğu için biraz sınırları zorluyorlardı –ama genç kadın bu resimlerde herkesin gördüklerini göremiyordu.

Zaten hiçbir zaman görememişti. Gabrielle sadece fotoğrafları çeker, yorumlanmalarını ve sonunda kıymet biçilmelerini başkalarına bırakırdı. Doğası gereği içine kapalı olduğundan, böylesine övülmek ve dikkatlerin odağı olmak onu tedirgin ediyordu ama bu iş sayesinde masraflarını karşılıyordu. Üstelik oldukça da rahatlıkla. Hem bu akşam, arkadaşı Jamie'nin de masrafları karşılanıyordu. Jamie, kapanmasına on dakika kalan fakat hâlâ muhtemel alıcılarla dolu olan Newbury Sokağı'ndaki bu küçük sanat galerisinin sahibiydi.

Gabrielle, Back Körfezi'nin paralı ev kadınlarından tutun da, vücutları dövmeler ve halkalarla dolu, birbirlerini – ve kendini – etkileyebilmek için sanatını analiz eden Gotik tiplere kadar, herkesle tanışmaktan ve nazikçe gülümsemekten beyni uyuşmuş bir halde, serginin bitmesini dört gözle bekliyordu. Son bir saattir, galerinin kuytu köşelerinde saklanmış, şehrin doğu yakasındaki apartmanında kendini bekleyen sıcak duşa ve yumuşak yastığına kavuşabilmek için sessizce nasıl kaçabileceğini düşünüyordu.

Ama arkadaşlarına – Jamie, Kendra ve Megan – sergi bittikten sonra beraberce bir iki içki ve akşam yemeği için söz vermişti. Sona kalan müşteriler de seçtiklerini alıp gittiklerinde, Gabrielle bir mazeret uyduramadan kendini arkadaşlarıyla beraber bir taksinin içinde buldu.

“Harika bir gece!” Öbür iki kadının üzerinden eğilip Gabrielle'in elini tuttuğunda, Jamie'nin sarı saçları yüzüne düşmüştü. “Hafta sonu galeriyi hiç böylesine dolup taşarken görmemiştim. Bu geceki satışlar da muhteşemdi. Sergiye ev sahipliği yapmama izin verdiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Gabrielle arkadaşının heyecanına gülümsedi. “Tabii ki. Teşekküre gerek yok.”

“Çok canın sıkılmadı, değil mi?”

Gabrielle cevap veremeden Kendra atıldı. “Boston’ın yarısı ayaklarına kapanırken sıkılır mı hiç? O konuştuğunu gördüğüm adam Vali miydi?”

Gabrielle başıyla onayladı. “Üzüm bağlarındaki kulübesinin resimlerini çekmem için bana bir iş teklifinde bulundu.”

“Çok hoş.”

“Evet.” Gabrielle’in sesinde coşkudan eser yoktu. Çantasında bir hayli kartvizit vardı. Bu, istese en azından bir sene yetecek kadar devamlı iş anlamına geliyordu. Neden içinden taksinin camını açıp hepsini fırlatmak geliyordu ki?

Genç kadın, bakışlarını arabanın dışına yönelterek, tuhaf bir ilgisizlikle ışıkların ve hayatların göz kırpışlarını seyretti. Sokaklar insan doluydu; el ele gezinen çiftler, gülererek konuşan arkadaşlar ve harika vakit geçiren bir sürü insan. Kimisi modaya uygun restoranların dışarıya koyduğu küçük masalarda yemek yiyor, kimisi mağazaların vitrinlerine bakmak için duraklıyordu. Nereye baksa şehrin nabız atışlarının hayat ve renk dolu olduğunu görüyordu. Gabrielle bütün bunları bir artist gözüyle kavıyor ama hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki hayat – kendisinininki de dâhil olmak üzere – onsuz hızla geçip gidiyor gibiydi. Son zamanlarda kendini durmadan dönen bir çarka kaptırmış, vaktini gayesizce ziyan ederek geçiriyormuş gibi hissediyordu.

“Bir şey mi var, Gab?” Megan taksinin açılıp kapanan ilave koltuğunda oturuyordu. “Durgun görünüyorsun.”

Gabrielle omzunu silkti. “Özür dilerim. Ben sadece... Bilmiyorum. Galiba yorgunluk.”

Siyah saçlı bir hemşire olan Kendra, “Biri bu kadına bir içki versin – hemen!” diye takıldı.

“Ahh, hayır.” Jamie kedi gibi sinsice lafa girdi. “Bizim Gab’in asıl ihtiyacı olan şey bir erkek. Hayatı çok ciddiye alıyorsun, şekerim. İşinin seni böyle eritip bitirmesine izin vermen hiç sağlıklı değil. Biraz eğlenmene bak! En son ne zaman seviştin bakalım?”

Uzun zaman önce. Gerçi Gabrielle çetele falan da tutmuyordu. Bugüne kadar istediğinde erkek bulmakta hiç sorun yaşamamıştı. Ve seks – nadiren yapsa da – bazı arkadaşlarında olduğu gibi onda tutku haline gelmemişti. Bu konuda çoktan beri çaptan düşmüş olmasına rağmen, şu aralar huzursuzluğuna sebep olan her neyse, bunun bir orgazmıla tedavi edilemeyeceğini düşünüyordu.

Kendra, “Biliyor musun, Jamie haklı,” dedi. “Biraz gevşeyip dağıtman lazım.”

Jamie, “Hem de bu iş için en uygun zaman şimdi,” diye ekledi.

Gabrielle başını olumsuz anlamda sallayarak, “Hiç zanetmiyorum,” dedi. “Sabahlayacak durumda değilim, arkadaşlar. Bu sergiler beni tüketiyor ve ben– ”

“Şoför?” Jamie onun söylediklerine aldırmandan koltuğunda öne doğru eğilip, taksi şoförüyle yolcuları ayıran şeffaf plastiğe parmaklarıyla vurdu. “Planlar değişti. Canımızın kutlama istediğine karar verdik, onun için restoran iptal. Seksi insanlar nereye gidiyorsa bizi de oraya götür.”

“Dans etmek istiyorsanız, şehrin kuzeyinde yeni bir yer açıldı.” Şoför bunları söylerken çiğnediği sakızı patlatıyordu. “Bütün hafta boyunca oraya birilerini götürdüm. Hat-

ta bu akşam da iki kişi götürdüm – La Notte adında sabaha kadar açık lüks bir yer.”

“Ooo, La Noy-tay.” Jamie kedi gibi mırıldanarak, bir kaşını kaldırıp omzunun üstünden neşeli bir bakış attı. “Anlaşılan tam bize göre ve günah dolu bir yer, kızlar. Doğru oraya gidiyoruz!”

La Notte kulübü, papazların seks skandallarının ortaya çıkmasıyla şehirdeki düzinelerce kilise Boston Başpiskoposluğu tarafından kapatılmadan önce, uzun yıllar Aziz John Kutsal Kilisesi olarak hizmet vermiş, Gotik mimarisinde yapılmış bir binanın içindeydi. Gabrielle ve arkadaşları tıkış tıkış kulüpte ilerlemeye çalışırlarken, trans ve tekno ritimleri kırışları sarsıyor, mihrabın üstündeki DJ kulübesinin etrafına yerleştirilmiş devasa hoparlörlerin sesi nerdeyse kulağı sağır ediyordu. Hızla yanıp sönen flaş lambalar, mozaiklerle bezenmiş üç pencerenin üstüne çakıyor, renkli sis lambaları yavaş yavaş hareket ederek havadaki dumanı kesiyor ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir parçanın çılgın ritmine ayak uydururcasına göz kırıyorlardı. Dans pistinde – tıpkı asıl salon ve üst kattaki galeride de olduğu gibi – insanlar birbirleriyle kıvranarak, akıl dışı bir şehvetle dans ediyorlardı.

Kendra kollarını kaldırmış tıkış tıkış kalabalığın arasından dans ederek geçmeye çalışırken, “Vay be!” diye müziğı bastırarak bağırdı. “Ne yermiş ama. Şahane!”

Daha kalabalığın birinci halkasını geçmeden uzun boylu ve zayıf bir erkek eğilerek Kendra’nın kulağına bir şey söyledi. Esmer hemşire genizden gelen bir kahkaha attı ve hevesli bir şekilde başıyla onayladı.

Çantasını Gabrielle'e verirken kıkırdadı. "Delikanlı dans etmek istiyormuş. Geri çevirmek ne haddime!"

"Bu taraftan." Arkadaşı yeni eşiyile piste doğru giderken, Jamie barın yakınında boş olan küçük bir masayı işaret etti.

Üçü de oturunca Jamie içkileri ısmarladı. Gabrielle, Kendra'yı görebilmek için pisti gözleriyle taradı ama arkadaş kalabalığının içinde kaybolup gitmişti. Etraflarında bu kadar insan olmasına rağmen, Gabrielle aniden kendisi ve arkadaşları sanki bir projektörün altında oturuyorlarmış hissine kapıldı. O kulübe geldikleri için, tepeden tırnağa inceleniyorlarmış gibiydi. Böyle bir şeyi düşünmek delilikti. İnsan içine çıkmak onu böylesine sıkılğan yapıyorsa, belki de gereğinden fazla kendini işine vermiş ve evde tek başına çok fazla vakit geçirmişti. Bunun diğer adı da paranoaydı.

"Gab'in şerefine!" Jamie, müziğin gürültüsünü bastırabilmek için bağırarak elindeki içki kadehini havaya kaldırdı.

"Teşekkürler arkadaşlar."

Parlak sarı renkli karışımdan bir yudum alırken, Gabrielle'de birilerinin onu gözetlediği duygusu tekrar belirdi. Daha doğrusu arttı. İlerdeki karanlık yerden bir çift gözün üstüne dikildiğini hissediyordu. Elindeki kadehin üstünden o tarafa bakarken, flaşların koyu renk bir güneş gözlüğünün üstüne çaktığını gördü.

Kalabalığın arasından kesinlikle kendisine dikilmiş bir bakışı saklayan güneş gözlükleri.

Hızla yanıp sönen ışıklar erkeğin sert çizgilerini katı bir gölgeye çevirseler de, Gabrielle onu bir anlığına ayrıntılı bir şekilde gördü. Tutam tutam siyah saçları gevşek

bir tarzda geniş, yakışıklı bir çehrenin ve köşeli elmacık kemiklerinin üzerine dökülüyorlardı. Sert ve sağlam bir çene. Ve dudakları... Dudakları küçümseyen, alaycı ve neredeyse gaddarca büzülmüş olmasına rağmen genç kadına cömertliği ve şehveti çağırıyordu.

Gabrielle, vücudunda bir sıcaklığın kayar gibi dolaştığını hissederek, cesareti kırılmışçasına bakışlarını adamdan uzaklaştırdı. Adamın yüzü bir film karesi gibi kafasının içinde yer etmişti. İçkisini masaya koyup, o tarafa kısa bir bakış attı. Ama adam gitmişti.

Barın öbür tarafından kırılan tabak çanağın sesi, Gabrielle'in dikkatini o tarafa çevirmesine sebep oldu. Kalabalık bir masada kırılmış bardaklardan akan içkiler yere dökülüyor ve siyah yüzeyi kirletiyordu. Siyah deriler giyinmiş koyu renk güneş gözlüklü beş erkek atlet ve yırtık kot giymiş biriyle tartışıyorlardı. Derili serserilerden birinin kolu, sarhoş görünümlü, sarışın bir kızın beline dolanmıştı. Kızın kot pantolonluyu tanıdığı belli oluyordu. Herhalde erkek arkadaşıydı. Adam kızın kolunu yakalamaya çalışınca, kız onun eline vurdu ve kabadayılardan birinin ağzını boynuna yapıştırabilmesi için başını yana yatırdı. Öfkeli erkek arkadaşına meydan okurcasına bakarak, boynuna yumulmuş adamın uzun kumral saçlarıyla oynamaya başladı.

“Berbat bir durum,” diyen Megan, olay daha da kızışırken bakışlarını tekrar masaya çevirmişti.

Jamie, “Gerçekten öyle,” diyerek içkisini bitirdi ve garsonlardan birine içkileri tazelemesini işaret etti. “Anlaşılan bu yavrunun anneciği, ona kendisini getiren adamla beraber gitmemenin kötüye işaret olduğunu söylemeyi unutmuş.”

Gabrielle, ikinci bir motosikletçinin kıza sokulup onun aralanmış dudaklarına eğildiğini görecektik kadar olayı seyretti. Kız iki erkeği de kabullenmiş, hem boynundakinin kumral saçlarını, hem de dudaklarını çiğ çiğ yemek istencesine emen adamın sarı saçlarını okşuyordu. Erkek arkadaşı, kıza ağız dolusu küfür ettikten sonra arkasını dönüp olayı seyreden kalabalığı yararak kendine yol açtı.

“Burası benim tüylerimi ürpertiyor.” Gabrielle bunları söylerken, bazı müşterilerin uzun barın ötesinde açıkça kokain çizgileri hazırladıklarını gördü.

Arkadaşları müziğin gürültüsünden onu duymadılar. Onun rahatsızlığını paylaşıyor gibi de görünmüyorlardı. Burada kesinlikle bir gariplik vardı ve Gabrielle gecenin sonunda çirkinleşeceği duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Jamie ve Megan aralarında yerel müzik gruplarını tartışırken, küçük masanın öbür tarafında Gabrielle içkisinin geri kalanını yudumlayarak, arkadaşlarına bir mazeret uydurup kalkabilmek için fırsat kollamaya başladı.

O kalabalıkta zaten yalnız olduğu için, dalgalanan vücutlar ve sallanan kafalar denizinin üzerinden bakışlarını kaydırarak önceden kendisini gözlemekte olan güneş gözlüklerinin arkasındaki bakışları aradı. Acaba öbür serserilerle mi beraberdi – bela arayan motosikletli takımından mı? Onlar gibi giyinmişti ve kesinlikle grubun etrafa yaydığı tehlikeli hava onda da vardı.

Kim olursa olsun, Gabrielle etrafta ondan bir iz göremiyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslanan genç kadın, omuzlarına arkadan iki elin konduğunu hissedince neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

“İşte buradasınız! Her yerde sizi aradım çocuklar!”

Kendra masaya eğilirken nefes nefese kalmış ve çok canlanmış gibi görünüyordu. “Hadi gelin. Kulübün öbür tarafında bizim için bir masa ayarladım. Brent ve arkadaşları bizimle beraber eğlenmek istiyorlar!”

“Süper!”

Jamie çoktan ayağa kalkmış, gitmeye hazırdı. Megan da bir eline içki kadehini, diğer eline de Kendra’nın ve kendisinin el çantalarını alıp ayağa kalktı. Gabrielle onlara katılmak için pek acele etmeyince Megan duraksadı.

“Geliyor musun?”

“Hayır.” Gabrielle ayağa kalkıp çantasını omzuna astı. “Siz gidip eğlenmenize bakın. Ben yorgunluktan ölüyorum. Sanırım bir taksiye atlayıp eve kaçacağım.”

Kendra ona doğru bakıp küçük bir kız gibi suratını astı. “Gab, gidemezsin!”

“Seninle gelmemi ister misin?” Megan bunları söylerken bile, kalmaya can attığı bakışlarından belli oluyordu.

“Gerek yok. Keyfinize bakın ama dikkatli olun, tamam mı?”

“Gerçekten gidiyor musun? Son bir içki daha içsek?”

“Hayır. Gerçekten çıkıp biraz hava almam lazım.”

“Peki o zaman.” Kendra kızgın numarası yapıyordu. Gabrielle’in yanına gelerek yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken, Gabrielle onda içkinin ve o kadar bariz olmayan başka bir şeyin de kokusunu yakaladı. Tuhaf, metalik bir şey. “Tam bir oyunbozansın Gab ama seni yine de seviyorum.”

Kendra ona göz kırpıp, Jamie ile Megan’ın kollarına girdi ve onları kalabalığa doğru sürüklemeye başladı.

Üçü de yavaşça kalabalık tarafından yutulurken Jamie omzunun üzerinden “Beni yarın ara,” diye seslendi.

Gabrielle hemen harekete geçip kapıya doğru yöneldi. Kulüpten dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ne kadar uzun kalırsa, içerideki müzik o kadar gürültülü geliyordu ve beyninde düşünmesini engelleyen davulların gümbürdemesine sebep oluyordu. Sesler etrafına odaklanmasını zorlaştırıyordu. Yanlarından geçmeye çalıştığı insanlar, onu her taraftan itiyor ve dans eden, sallanan, dönen vücutlarla sıkıştırıyorlardı. Göremediği eller tarafından karanlıkta elenerek, itilerek, dürtüklenerek, nihayet kulübün girişindeki holden geçip kendini dışarı attı.

Gece serin ve karanlıktı. Derin bir nefes alıp, La Notte'nin insanın sinirlerini bozan o atmosferini, dumanını ve gürültüsünü kafasından atmaya çalıştı. Dışarıda bile müziğin gümlen temposu hissediliyor, mozaik camların arkasında flaşların yanıp sönmeye küçük patlamaları andırıyordu. Gabrielle buradan kurtulduğu için çok rahatlamıştı.

Kaldırıma hızla yönelip, eve gidebilmek için bir araba çevirmeye uğraşırken, etrafındaki hiç kimse onunla ilgilenmedi. Dışarıda çok az sayıda insan vardı, bazıları karşı kaldırımdan yürüyor, diğerleri de kulübün kapısındaki beton merdivenlerde duruyorlardı. Sarı bir taksinin kendisine doğru yaklaştığını fark eden Gabrielle, onu durdurmak için elini kaldırdı.

“Taksi!”

Boş araba, gece trafiğinde şerit değiştirerek yanına yanaşıp durduğunda, arkasındaki kulübün kapıları aniden bir kasırgaya yakalanmış gibi açılıverdi.

“Hey lanet herif! Ne yaptığını sanıyorsun!” Gabrielle'in arkasındaki merdivenlerden yükselen bu erkek sesi, cesareten çok korkuyla doluydu. “Bana bir daha dokunursan—”

“Dokunursam ne olur?” diyen alaycı bir ses daha duyuldu. Bu ses kulağa boğuk ve ölümcül geliyordu. Beraberinde çevredeki eğlenen tiplerin kıkırdamaları da duyuluyordu.

“Evet, söyle bakalım ne yaparsın, seni küçük punk bozuntusu! Şimdi ne yapacaksın?”

Gabrielle, parmakları arabanın kapı koluna kenetlenmiş, hem tetikte, hem de ne göreceğini bildiği için korkuyla arkasını döndü. Bunlar bardaki serserilerdi; siyah deri giysileriyle ve güneş gözlükleriyle motosikletliler veya her kim iseler. Altı tanesi, içerideki punk çocuğu ortalarına almış, bir kurt sürüsünün avıyla oynaması gibi sırayla itip kakıyorlardı.

Çocuk bir tanesine yumruk atmaya çalıştı – ama ıskalandı – ve durum anında daha da beter bir hal aldı.

Birdenbire, kavga Gabrielle’e doğru yaklaştı. Serseriler çocuğu taksinin kaputunun üzerine fırlatıp, çocuğun suratını yumruklamaya başladılar. Zavallının ağzından burnundan kanlar boşalıyor, damlalardan bazıları da Gabrielle’in üstüne sığıyordu. Genç kadın afallamış ve dehşete düşmüş bir halde geriledi. Çocuk ellerinden kurtulmaya çalışıyordu ama saldırganlar onu Gabrielle’in anlayamadığı bir hiddetle dövmeye devam ediyorlardı.

Taksi şoförü açık camdan, “Defolun arabamın üstünden!” diye bağırdı. “Allahın belaları! Gidin kavganızı başka yerde yapın, duydunuz mu!”

Saldırganlardan biri, başını taksi şoförüne doğru çevirip yüzünde korkunç bir gülümsemeyle koskoca yumruğunu arabanın ön camına indirdiğinde, camda örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu. Gabrielle, şoförün arabanın içinde sessizce dudaklarını kımıldatıp haç çıkarttığını gördü. Bir anda

vites dişlilerinin uğultusu, sonra da kulakları tırmalayan lastik sesleri arasında taksi geriye giderek kaputun üzerindeki yükü attı.

Gabrielle, “Bekle!” diye çığlık attığında, artık çok geçti.

Onu eve götürecek – bu acımasız sahneden kurtaracak – araç gitmişti bile. Boğazında düğümlenen korkuyla, taksinin hızlanıp caddede ilerleyişini ve lambalarının karanlıkta kayboluşunu çaresizce seyretti.

Ve kaldırımında altı motorcu, kurbanlarına hiç merhamet göstermeksizin vurmaya devam ediyorlar, yaptıkları işe Gabrielle’e dikkat edemeyecek kadar odaklanmış görünüyorlardı.

Genç kadın dönerek hızla La Notte’nin girişine doğru koşarken, çantasından cep telefonunu çıkarttı. Küçük ale-ti bulup kapağını açtı. İçinde yükselen paniği bastırmaya çalışarak kulübün kapılarını açıp hole girdiğinde, çoktan 911’i tuşlamıştı. İçeriden gelen müziğin ve sesin gürültüsüyle kalbinin gümbürdemesi birbirine karışırken, telefonun öbür ucundan sadece bir hışırtı sesi geliyordu. Telefonu kulağından çekip ekrana baktı.

Bağlantı başarısız.

“Lanet olsun!”

Tekrar 911’i çevirdi. Yine bağlantı yok.

Gabrielle kulübün iç kısmına doğru koşarken, içerden yükselen sesi bastırmak istercesine çaresizlik içinde bağı- rıyordu.

“İmdaat! Yardım edin!”

Kimse onu duymuşa benzemiyordu. Etrafındaki insanların omzuna vurdu, kolunu çekti, hatta asker görünümlü ve dövmeli bir adamın kolunu resmen sıktı. Ama kimse

ona dikkat etmiyordu. Sanki orada değilmiş gibi, ona bakmadan dans etmeye ve konuşmaya devam ediyorlardı.

Bu bir rüya mıydı? Yoksa dışarıdaki vahşeti bir tek kendisinin fark edebildiği çarpık bir kâbus muydu?

Gabrielle yabancılarla uğraşmaktan vazgeçip, arkadaşlarını aramaya karar verdi. Kulübün içinde etrafa bakınırken, bir yandan da 'Ara' tuşuna basmaya devam edip, araması için dua ediyordu. Telefon çekmediği gibi kısa bir süre sonra, Jamie ve arkadaşlarını bu kalabalıkta hiçbir zaman bulamayacağının farkına vardı.

Kafası karışmış ve hayal kırıklığı içinde, tekrar kulübün çıkış kapısına koştu. Belki geçen arabalardan birini durdurabilir veya bir polis bulabilirdi. Veya kim olursa!

Ağır kapıları itip dışarı çıktığında, gecenin buz gibi soğuğu yüzüne çarptı. Beton basamaklardan inerken nefes nefese kalmıştı ve altı tane, muhtemelen uyuşturuucu kullanmış motorcu karşısında tek başına bir kadın olmanın getirdiği belirsizlik duygusuyla titriyordu. Ama onları göremedi.

Gitmişlerdi.

Bir grup genç, merdivenlerden yukarı çıkıyor, bir tanesi eliyle havada hayali bir gitarı çalarken arkadaşları da o gece ilerleyen saatlerde bir tekno kulübüne gitmekten bahsediyorlardı.

"Hey!" Gabrielle onların da yanından geçip gideceklerini sanmasına rağmen seslenmişti. Beklediğinin aksine, yirmi sekiz yaşında ve onlardan en az on yaş daha büyük olmasına rağmen, karşısındaki çocuklar durarak ona ilgiyle bakıp gülümsediler.

Önde olan başıyla onu selamladı. "Merhaba."

"İçinizden biri - "Genç kadın, olup bitenin bir rüya ol-

madığı için rahatlaması gerekip gerekmediğini düşünerek bir an tereddüt etti. “Biraz önce buradaki kavgayı göreniniz var mı?”

Yanına gelen çocuk, “Kavga mı vardı? Süper!” dedi.

Bir diğeri, “Yoo,” diyerek söze girdi. “Buraya yeni geldik. Hiçbir şey de görmedik.”

Yanından geçip, kalan merdivenleri çıkmaya devam ettiklerinde, Gabrielle, acaba aklımı mı kaçıyorum diye düşünerek arkalarından bakakaldı. Kaldırımı doğru indi. Yerde kan olmasına rağmen punk çocuk ve ona saldıranlar ortadan yok olmuşlardı.

Gabrielle bir sokak lambasının altında durarak, soğuktan korunmak için kollarını ovuşturdu. Birkaç dakika önce şahit olduğu vahşetin bir izini görebilmek amacıyla, sokağın iki tarafına da baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Ama sonra... onları duydu.

Sesler, sağ tarafındaki dar sokaktan geliyordu. Yüksek beton duvarla çevrili ve bu yüzden çıkabilecek sesleri örten karanlık sokak, yavaşça hayvan homurtuları çıkaran yaratıkları ele vermiş ve seslerini caddeye taşımıştı. Gabrielle damarlarındaki kanı donduran ve vücudundaki her siniri içgüdüsel bir şekilde alarma geçiren bu mide bulandırıcı seslerin ne olduğunu önce kavrayamadı.

Ayakları kendiliğinden hareket etmeye başladı. Ama bu iğrenç seslerin kaynağından kaçacağına, onlara doğru ilerledi. Telefonu elinde bir tuğla gibiydi. Nefesini tutmuştu. Ama birkaç adım daha atarak, dar sokağın girişine gelip önünde duran şekilleri görene kadar nefes almadığını fark etmedi.

Deri giysili serseriler.

Elleri ve dizlerinin üzerinde çömelmişler, bir şeyi parçalıyorlardı. Caddeden gelen zayıf ışığın hayal meyal aydınlatığı sokakta, genç kadının gözü, grubun yakınında yerde duran yırtık bez parçasına takıldı. Bu punk çocuğun üzerindeki tişörttü; liğme liğme ve kan içindeydi.

Gabrielle'in cep telefonunun üzerindeki parmağı, sessizce 'Ara' tuşuna bastı. Hattın diğer ucunda kısa bir arama sesinden sonra duyulan polis memurunun sesi, gecenin içinde bir topun gürlemesi gibi patladı.

"911. Acil durum nedir?"

Motorculardan biri onları rahatsız eden bu sese doğru kafasını çevirdi. Vahşi, nefret dolu gözler, Gabrielle'i olduğu yere bir hançer gibi saplamıştı. Yüzü salyadan ve kandan parlıyordu. Ve o dişleri! Bir hayvanın kiler gibi keskin – uzamış köpek dişi görüntüsüne sahip ve ağzını açıp, insanı dehşete düşüren yabancı dilde bir kelime söylerken genç kadına parlayan o dişleri!

Telefonun öbür ucundaki memur bir kez daha, "911," dedi. "Lütfen acil durumunuzu belirtin."

Gabrielle konuşamıyordu. O kadar sarsılmıştı ki, nefes bile alamıyordu. Telefonunu ağzına yaklaştırdı ama gırtlığından hiçbir ses çıkmadı.

Yardım çağrısı boşa gitmişti.

Bunu iliklerine kadar işleyen bir korkuyla fark ettiğinde, Gabrielle aklına gelen tek mantıklı şeyi yaptı. Titreyen parmaklarıyla, telefonu bu sadist motorcu güruhuna çevirerek fotoğraflarını çekti. Küçük bir flaş karanlık sokağı bir an için aydınlattı.

Şimdi hepsi ona doğru dönmüş, güneş gözlüklerinin perdelemediği bakışlarını koruyabilmek için elleriyle yüzlerini kapatmışlardı.

Aman Tanrım! Belki hâlâ bu cehennem gecesinden kaçıp kurtulabilmek için bir şansı vardı. Gabrielle üst üste defalarca fotoğraf çekme tuşuna basarak dar sokaktan caddeye kadar koştu. Hırlayan sesleri, homurdanarak söylenen küfürleri ve kaldırımdaki ayak seslerini duymasına rağmen arkasına bakmaya cesaret edemedi. Hatta arkasından gelen, keskin bir çeliğin çıkardığı sesi takip eden acı ve öfke dolu çılgınlıkları duyduğunda bile duraksamadı.

Gabrielle adrenalinin ve korkunun verdiği güçle, Commercial Sokağı'nda duran bir taksinin yanına gelene kadar durmadan koştu. Arabaya atlayıp kapıyı hızla çekti. Korkudan neredeyse aklını kaybetmiş ve nefes nefese kalmıştı.

“Beni en yakın polis merkezine götür!”

Taksi şoförü arkaya dönerek ona baktığında, adamın kaşları çatılmıştı. “İyi misiniz bayan?”

Düşünmeden cevap verdi: “Evet.” Sonra, “Hayır.” dedi. “Bildirmem gereken– ”

Tanrım. Bildirmesi gereken neydi? Kudurmuş bir motorcu sürüsünün, yamyamlar gibi karınlarını doyurduğu bir ziyafet çılgınlığı mı? Veya mümkün olan diğer tek açıklama mı? Ama o da inanılır gibi değildi ki.

Gabrielle bakışlarını şoförün endişeli yüzüne çevirdi. “Lütfen acele edin. Az önce bir cinayete tanık oldum.”

2. BÖLÜM

Vampirler

Gece onlarla doluydu. Genç adam, dans kulübünde bir düzineden fazla saymıştı, bunların çoğu, dalgalanan yarı çıplak kalabalıkta, o gece için açlıklarına Konak olacak kadınları seçiyor – baştan çıkarıyorlardı. Aslında bu, Soylulara iki bin yıldan uzun süredir hizmet eden bir ortak yaşam anlaşmasıydı. Anlaşma temelde, vampirlerin beslendikleri insanların hafızalarını silebilme yeteneklerine dayalıydı. Güneş doğmadan önce, yeterli miktarda kan alınmış olur ama sabahleyin Soylular, şehir merkezinde ve civarındaki barınaklarına döndüklerinde, o gece tadına baktıkları insanların hiçbir şeyden haberi olmazdı.

Ama gece kulübünün yanındaki o dar sokakta olanların bununla hiç ilgisi yoktu.

Oradaki kana susamış altı yırtıcı hayvanın cinayeti, işlediklerinin sonuncusu olacaktı. Açlıklarını doyururken dikkatsiz davranmışlardı. Gözlendiklerini fark etmemiş-

lerdi bile. Ne kulübün içinde genç adam onları izlerken, ne de dışarıya çıkışlarını gözleriyle takip edip eski kilisenin ikinci katının penceresinden bakarken.

Onlar, Susamışlığın yarattığı sarhoşluğun içinde kendilerini kaybetmişlerdi. Bağımlılık yaratan bu hastalık, bir zamanlar Soylular arasında salgın haline gelmiş ve birçoklarının İssıza dönüşmesine sebep olmuştu.

Lucan Thorne'un insan türüne karşı belirgin bir sempatisi yoktu ama İssız vampir türüne karşı hissettikleri, daha da azdı. Boston gibi büyük bir şehirde gece devriyesi sırasında, bir iki tane vahşi vampirle karşılaşmak, olağandışı sayılmazdı. Ama bunların yaptığı gibi gruplar halinde çalışarak göz önünde beslenmek, küçük çaplı bir sorundan daha fazlası anlamına geliyordu. İssızlar tekrar sayıca çoğalıyor ve gitgide cesurlaşıyorlardı.

Artık bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Lucan ve Soyluların birçoğu için her gece, vampir türünün uzun yıllar çabalayarak elde ettikleri her şeyi tehlikeye atan bu hastalıklı topluluğu avlamakla geçiyordu. Bu gece Lucan avının izini tek başına sürmüştü, sayıca üstün olmalarını umursamamıştı. Onlara saldırma fırsatını kollamıştı: İssızların, bağımlılıklarının beyinlerini yönettiği o beslenme anını.

Güvenli bir şekilde tüketebileceklerinden çok daha fazla kan içmişler ve kulüpteki genç adamın vücudunun başında birbirleriyle kavga edip, vahşi bir köpek sürüsü gibi hırlayarak parçalamaya devam etmişlerdi.

Lucan adaleti çabucak yerine getirmek üzere hazırlanmıştı ve karanlık sokakta kızıl saçlı bir dişi aniden ortaya çıkmasaydı hamlesini yapacaktı. Bir saniye içinde, kadın bütün gecenin yönünü değiştirmişti. İssızları ara sokağa

kadar takip etmiş, sonra da aptalca hareket ederek dikkatlerinin dağılmasına sebep olmuştu.

Kadının cep telefonunun flaşı karanlıkta patlarken, Lucan pencerenin pervazından aşağı süzülerek sessizce kaldırırma ayak basmıştı. Aynı Issızlar gibi, Lucan'ın da hassas gözleri, karanlıkta çakan bu ani ışık demetinden kısmen kör olmuştu. Kadın bu vahşetten kaçarken, peş peşe flaşları patlatmaya devam etmiş ve muhtemelen panik içinde yaptığı bu hareket, onun Lucan'ın asi akrabalarının öfkesinden kurtulmasını sağlamıştı.

Ama diğer vampirlerin hisleri, Susuzluğun verdiği sersemlikle bulutlanmışsa da, Lucan'ın kiler acımasızca beraktı. Koyu renkli trençkotunun altından silahlarını çekti – titanyum uçlu çelikten yapılmış birbirinin aynı iki bıçak – ve bunları havada sallayarak en yakınındaki Issızın kafasını vücudundan ayırdı.

Arkasından ikisi daha onu takip ettiler. Ölenlerin vücutları, akan asit posası yüzünden hızla hücre bozulmasına uğruyor ve yanmış küle dönüşüp dağılıyordu. Lucan başka bir tanesinin kafasını uçurarak dönüp diğer Issızın göğsüne bıçağını soktuğunda, dar sokağı hayvan çığlıkları doldurmuştu. Issız, göğsünde bıçağı hissedince kanlı dişlerini gösterip tıslarken, köpek dişlerinden pıhtılar damlıyordu. Solgun sarı gözler, Lucan'a nefretle bakıyor, bu gözlerin açlıkla büyümüş irisleri, ince iki dikey çizgiye dönüşmüş olan gözbebeklerini yutuyordu. Yaratık titriyor, uzun kollarıyla Lucan'a erişmeye çalışıyordu. Özel olarak dökülmüş çelik, Issızın kanını zehirleyerek vampiri sokağın ortasında dumanı tüten bir toz yığını haline getirmeden önce, yaratığın dudakları acayip bir biçimde bükülmüştü.

Geriye bir tane kalmıştı. Lucan dönerek iriyarı erkeğe saldırmak üzere bıçaklarını havaya kaldırdı.

Ama vampir gitmişti, onu  ld remeden gecenin karanlığına karışmıştı bile.

Kahretsin.

Daha önce bu piçlerin hiçbirinin, adaletinden kurtulmasına izin vermemişti. şimdi de vermemeliydi. Issızın peşine düşmeyi düşündü ama bu, saldırı yerinin korunaksız bir şekilde bırakılması anlamına gelecekti. Bunu yapmakla insanların, kendi aralarında yaşayan tehlikenin gerç k boyutlarını fark etmelerine sebep olabilirdi ve bu, kaçan Issız  yakalamaktan çok daha önemli bir riskti. Issızların vahşiliğinden dolayı, Lucan'ın türü eski çağlardan beri insanlar tarafından takip edilmiş ve avlanmıştı. Artık insanoğlu teknolojiyi de yanına aldığı için kendi türü, bir modern  ağ misillemesinden sağ  ıkmayabilirdi.

Issızlar bastırılana kadar – daha da iyisi tamamen ortadan kaldırılana kadar – insanoğlu, etraflarında yaşayan vampirlerin varlıkları hakkında hiçbir şey bilmemeliydi.

Katliamın izlerini temizlerken, Lucan'ın düşünceleri, dönüp dolaşıp, güneş ışığını anımsatan renklere sahip saçlarıyla heykelimsi bir güzelliğe sahip olan o kadına geliyordu.

Nasıl olup da Issızları o dar sokakta bulabilmişti?

İnsanların aralarında yaymış oldukları, vampirlerin istedikleri an kaybolabilecekleri inancı, aslında gerçegi tam olarak yansıtmıyordu. Varlıklarının özünde müthiş bir çeviklik ve sürat olduğu için, insan gözünün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket edebiliyorlardı. Bu yetenek, kendilerinden daha aşağı olan yaratıkların, vampirlerin hipnotize edici bir güce sahip olduğuna inanmalarını sağ-

lamıştı. Garip bir biçimde, bu kadının sanki bunlara karşı bir bağışıklığı varmış gibiydi.

Lucan genç kadını kulüpte görmüş olduğunun şimdi farkına varıyordu. Duygu dolu bir çift göz ve kendinin-ki kadar kaybolmuş görünen bir ruh yüzünden, bakışları takip ettiği Issızların üzerinden ayrılmış ve genç kadına kenetlenmişti. Kadın da onun farkına varmış, arkadaşlarıyla oturduğu yerden gözlerini ona dikmişti. Kalabalığa ve kulübün içindeki bayat kokuya rağmen, Lucan onun tenindeki parfümün kokusunu alabilmişti; egzotik ve nadir bulunan bir şeydi.

Şimdi de aynı kokuyu duyabiliyordu. İçindeki en ilkel dürtülerini harekete geçiren ve duygularını gıdıklayan, geceye hassasça yayılmış olan bir koku. Önüne geçilmesi mümkün olmayan fiziksel tepkisini – cinsel veya başka türden – durduramayınca, köpek dişleri uzayarak aralanan dudaklarından gözüktü. Genç kadının kokusunu almış, Issız türdeşlerinden biraz daha iyi de olsa onlar gibi açlık çekmeye başlamıştı.

Lucan başını arkaya atıp kadının kokusunu ciğerlerinin derinlerine çekerek, hassas koku alma duyusuyla şehrin içinde onun izini sürdü. Issızların saldırısının tek tanığı olarak, kadının gördüklerini hafızasında tutmasına izin vermek, aptallıktan da öte olurdu. Lucan dişiyi bulacak ve Soyluların korunmasını sağlamak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı.

Fakat beyninin bir köşesinde çok eskilerden kalan bir bilinç ona, her kim olursa olsun, bu kadının kendisine ait olduğunu fısıldıyordu.

“Size söylüyorum, her şeyi gördüm! Altı kişiydiler, o

çocuğu elleriyle ve dişleriyle hayvanlar gibi parçalıyorlardı! Onu öldürdüler!”

“Bayan Maxwell, bu gece söylediklerinizin üzerinden bin kere geçtik. Artık hepimiz yorulduk ve tek yaptığımız şey geceyi uzatmak.”

Gabrielle üç saatten uzun bir süredir polis merkezindeydi ve La Notte’nin kapısında şahit olduğu dehşet dolu olayı anlatmaya çalışıyordu. Onu dinleyen iki memur, başta anlattıklarına kuşkuyla yaklaşmış ama sonrasında sabırsızlanmaya başlamışlar ve hatta neredeyse genç kadının aleyhine dönmüşlerdi. Genç kadın, merkeze geldikten hemen sonra olay yerine giderek durumu kontrol etmek ve Gabrielle’in gördüğünü bildirdiği cesedi bulmak için bir ekip göndermişlerdi. Ama aramalar sonuçsuz kalmıştı. Bir çete kavgasıyla ilgili hiçbir rapor veya cinayete tanık olan kimse yoktu. Sanki bütün olanlar hiç gerçekleşmemiş gibiydi veya olay yeri mucizevî bir şekilde temizlenmişti.

“Beni bir dinleseydiniz... şu çektiğim resimlere bir baksanız— ”

“Onları gördük Bayan Maxwell. Hem de defalarca baktık. Açıkçası, söylediğiniz hiçbir şey birbirine uymuyor; ne ifadeniz, ne de cep telefonunuzdaki bu bulanık ve anlaşılmaz resimler.”

“Resimlerin kalitesini beğenmediğinize üzüldüm.” Gabrielle’in ses tonu asit gibiydi. “Bir dahaki sefere bir grup psikopatın ortalığı mezbahaya çevirmesine şahit olduğumda, yanıma özel kameramı almayı, birkaç tane de yedek mercek getirmeyi unutmamaya çalışırım.”

Memurlardan yaşça biraz daha büyük görüneni söze karıştı. “Belki de ifadenizi bir kez daha gözden geçirmek istersiniz.” Adamın konuşmasındaki İrlanda aksanı, genç-

lik yıllarını şehrin güney kısmında geçirdiğini gösteriyordu. Tombul eliyle seyrek kaşlarını düzelterek genç kadının cep telefonunu masanın üzerinden ona doğru itti. “Polise sahte ihbarda bulunmanın suç olduğunu bilmeniz gerekir, Bayan Maxwell.”

“Bu sahte bir ihbar değil!” Gabrielle sanki kendisi suçluymuş gibi muamele görmekten hüsrana uğrasa da kızgınlık belirtisi göstermemeye çalışıyordu. “Bu akşam söylediğim her kelimenin arkasındayım. Hem neden böyle bir şey uydurayım ki?”

“Bu sadece sizin cevaplayabileceğiniz bir soru, Bayan Maxwell.”

“Buna inanamıyorum. Elinizde 911 kayıtlarım yok mu?”

Memur, “Evet,” diye onayladı. “Gerçekten acil yardıma telefon etmişsiniz. Ama maalesef, elimizdeki kayıta hışırtıdan başka bir şey yok. Hiçbir şey söylemediğiniz gibi, polisin bilgi talebine de cevap vermemişsiniz.”

“Evet, haklısınız, birinin gırtlığının parçalandığını seyrederken bunu tarif edecek kelimeleri bulmak pek kolay olmuyor.”

Memur ona şüphe dolu bir bakış daha attı. “Bu kulüp – La Notte? Duyduğuma göre oldukça vahşi bir yermiş. Müşterilerin çoğu şu Gotik tipler ve çılgınlardan...”

“Yani?”

Polis memuru omzunu silkti. “Bugünlerde gençler bir sürü abuk sabuk şey yapıyor. Belki de gördüğünüz, biraz çığırından çıkmış bir eğlencedir.”

Gabrielle içinden lanetler okuyarak cep telefonuna uzandı. “Bu çığırından çıkmış bir eğlenceye mi benziyor?”

Resim galerisine girerek yakaladığı karelere yeniden

baktı. Her ne kadar resimler bulanıksa ve flaşın etkisiyle belirgin değillerse de o, bir grup adamın yerde yatan başka bir adam etrafında toplandıkları görülebiliyordu. Bir kare ileri giderek başka bir resme geçtiğinde ekranda kendisine bakan bir sürü gözün yansımaları ve hayvani bir öfkeyle gerilmiş yüzlerin belirsiz hatlarını gördü.

Onun gördüklerini neden bu polisler göremiyorlardı?

Polislerden daha genç olanı söze karışarak, “Bayan Maxwell,” dedi. Adam masanın öbür tarafından gelerek kadının yanına, masanın köşesine oturdu. Ortağı şüpheyle yaklaşımdan başka bir şey yapmazken o, Gabrielle’in söylediklerini dikkatle dinlemiş ve çoğunlukla sessiz kalmıştı. “Bu akşam kulüpte çok korkunç bir şey gördüğünüze inandığınız gayet ortada. Memur Carrigan ve ben size yardım etmeyi istiyoruz ama bunu yapabilmemiz için, sizinle aynı bakış açısında olduğumuzu bilmemiz lazım.”

Genç kadın başıyla onayladı. “Peki.”

“Şimdi, ifadenizi aldık, çektiğiniz resimleri de gördük. Bende mantıklı bir insan izlenimi yarattınız. Burada daha fazla devam etmeden önce size, bir uyuşturucu testi yaptırmayı kabul edip etmeyeceğinizi sormam gerekiyor.”

“Uyuşturucu testi mi?” Gabrielle oturduğu sandalyeden ayağa fırladı. Artık hissettikleri, kızgınlık sınırını da aşmıştı. “Bu çok saçma. Ben kafayı bulmuş bir keş değilim ve bana böyle muamele edilmesine de izin veremem. Ben burada bir cinayeti bildirmeye çalışıyorum!”

“Gab? Gabby!”

Gabrielle, binanın içinde arkasında bir yerden Jamie’nin sesini duydu. Buraya gelir gelmez şahit olduğu o dehşet verici olaydan sonra, tanıdık bir ses duyma ihtiyacıyla arkadaşını aramıştı.

“Gabrielle!” Jamie ona doğru koştı genç kadını sımsıkı kucakladı. “Daha erken gelemediğim için üzgünüm ama senin mesajını cep telefonumda gördüğümde eve varmış-tım bile. Tanrı aşkına! Tatlım, sen iyi misin?”

Gabrielle başıyla onayladı. “Sanırım iyiyim. Geldiğin için teşekkürler.”

“Bayan Maxwell, isterseniz arkadaşınız sizi eve götür-sün.” Konuşan, polislerden genç olanıydı. “Buna başka bir zaman devam edebiliriz. Belki uykunuzu aldıktan sonra daha net düşünebilirsiniz.”

İki memur da ayağa kalkıp Gabrielle’e aynı şeyi yap-masını ima ettiler. Genç kadın itiraz etmedi. Yorulmuştu ve bütün gece bu polis merkezinde kalıp sabahlasa dahi, karşısındaki adamları, La Notte’nin önünde gördükle-rine ikna edemeyeceğini anlamıştı. Duyguları uyuşmuş bir halde, Jamie ve iki memurun kendisini binadan dışarı çıkartmalarına izin verdi. Tam Jamie’yle dış merdivenle-ri yarılamışlardı ki, genç olan polis memuru arkalarından seslendi.

“Bayan Maxwell?”

Genç kadın durakladı ve karakolun ışıklarının altında dikilen memura omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

“Eğer daha rahat uyumanızı sağlayacaksa, ifadenizle ilgili düşünmeye fırsat bulduğunuzda, olan bitenle ilgili ayrıntıları tekrar konuşmanız için birini evinize yollaya-biliriz.”

Adamın sesindeki avutucu tonu beğenmemekle bera-ber kendini, teklifini reddedecek kadar öfkeli hissetmiyor-du. Bu gece gördüklerinden sonra, genç kadının, kendisi-ne tepeden baksa bile bir polisin ziyaretinden memnunluk

duyacağı şüphesizdi. Başıyla onaylayarak Jamie'yi arabasına doğru takip etti.

Polis merkezinin sessiz bir köşesindeki masada oturan bir arşiv memuru, bilgisayarının 'Yazdır' tuşuna bastı. Arkasında duran lazer yazıcı, bir sayfalık raporu basmak üzere harekete geçti. Memur, üzerinde Red Sox futbol takımının arması olan fincanındaki soğumuş kahvesinin son yudumunu aldı ve macun rengindeki yıpranmış kol-tuğundan kalkıp, yazıcıdaki kâğıda uzandı.

Merkez, gece yarısı vardiya değişimiyle boşalmış ve sessizdi. Ama kalabalıktan dolup taşsa bile hiç kimse bu içine kapanık, kendi halindeki stajyere dikkat etmezdi.

Rolünün güzelliği de buradan geliyordu.

Bu sebepten dolayı seçilmişti.

Polis gücüne sızmış olan tek üyeleri o değildi. Her ne kadar kimlikleri gizli tutulsa da, başkalarının da olduğunu biliyordu. Böylesi daha güvenliydi. Daha temiz. Kendi konumuna gelince, efendisiyle ilk ne zaman tanıştığını bile hatırlamıyordu. Bildiği tek şey, artık ona hizmet etmek için yaşıyordu.

Rapor elinde yalnız kalabileceği bir yer ararken, koridorda ayaklarını sürüyerek yürüdü. Günün hangi saati olursa olsun hiçbir zaman boş kalmayan dinlenme odasında, şu anda birkaç sekreter ve bu haftanın sonunda emekli olacak şişman ve geveze Carrigan oturuyorlardı. Adam, Florida'da üçüncü sınıf bir daireyi çok ucuza getirdiği hakkında övünürken, kadınlar ona kulak asmadan bayat bir keki yiyor ve diyet kolalarını içiyorlardı.

Parmaklarını soluk kahve saçlarının arasında dolandıran memur, dinlenme odasının açık kapısının önünden geçti ve koridorun sonundaki tuvaletlere doğru yürüdü. Erkekler tuvaletinin önünde durdu ve eli kapının kulpunda, arkasına bir bakış attı. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca, yandaki kapıya yöneldi ve binanın temizlik malzemelerinin bulunduğu bölüme gitti. Odanın kilitli tutulması gerekse de bu nadiren uygulanan bir kuraldı. Zaten kötü kalite tuvalet kâğıdı, amonyaklı temizleyiciler ve kahverengi kâğıt havlulara meraklı değilseniz, içeride çalacak bir şey bulamazdınız.

Kapının kolunu çevirerek eski demir kapıyı içeri doğru itti. Karanlık odaya girer girmez kapı kulpunun üzerindeki kilitleme düğmesine bastı ve pantolonunun ön cebinden cep telefonunu çıkarttı. ‘Hızlı Arama’ tuşuna basarak, takip edilemeyen ve işi bitince atılan bu alette kayıtlı olan tek numarayı aradı. Telefon iki kere çaldı ve arkasından gelen meşum sessizlik ona, hattın öbür ucunda efendisinin yanılgıya yer bırakmayan varlığını hissettirdi.

“Majesteleri,” adamın sesi, saygı dolu bir fısıltıydı. “Sizin için yeni haberlerim var.”

Kısık bir sesle ve hızla konuşarak, Maxwell isimli kadının merkeze gelişini ve şehirdeki katliamla ilgili ifadesini ayrıntılarıyla anlattı. Efendisi haberleri sessizlik içinde dinlerken, arşivcinin duyabildiği tek ses bir homurdanma ve cep telefonunun kulaklığından yankılanan yumuşak bir nefesin tıslamasıydı. Bu yavaş ve sessiz nefesteki hiddeti hissedince tüyleri diken diken oldu.

“Sizin için kadının bütün kişisel bilgilerini topladım Majesteleri, her şeyini,” dedikten sonra telefon ekranının solgun parlaklığında, Gabrielle’in adresini, rehberde bu-

lunmayan telefon numarasını ve bütün bilgilerini tekrar etti. Hizmetini tamamlayan köle, korkunç ve güçlü Efendisini memnun etmek için hevesle çalışmıştı.

3. BÖLÜM

Tam iki gün geçmişti.

Gabrielle, La Notte'nin yan sokağında şahit olduğu dehşet verici olayı unutmaya çalışıyordu. Zaten ne fark ederdi ki? Kimse ona inanmamıştı. Ne ona söz verdikleri gibi birini göndermeyen polis, ne de kendi arkadaşları.

Deri kıyafetli serserilerin genç adamı kulübün içinde rahatsız ettiklerini görmüş olan Jamie ve Megan, bir ara grubun sorun çıkarmadan oradan ayrıldıklarını söylemişlerdi. Kendra, Brent'le – dans pistinde tanıştığı adam – fazlasıyla meşgul olduğundan olan biteni fark etmemişti bile. Cumartesi gecesi merkezdeki polislerin anlattığına göre, gönderdikleri devriyenin La Notte'de konuştuğu herkes de aynı şeyi söylemişti. Barda ufak bir atışma olmuşsa da ne içeride, ne de dışarıda bir şiddet olayı görülmemişti.

Genç kadının bildirdiği saldırıyı kimse görmemişti. Hastaneye veya morga da bundan dolayı getirilen biri yoktu. Hatta ön camı kırılmış olan taksi şoföründen bile bir hasar raporu çıkmamıştı.

Hiçbir şey.

Bu nasıl olabilirdi? Genç kadın ciddi bir biçimde gerçekte hayali birbirine mi karıştırıyordu?

Sanki o gece gözleri gerçekten açık olan tek kişi Gabrielle'di. Ya açıklanamayacak bir şeye tanık olmuştu ya da aklını kaybediyordu.

Belki her ikisi de.

Bu düşüncenin ima ettikleri, genç kadının kaldırılabileceğinden çok daha fazla olduğu için teselliye, kendisine mutluluk veren tek şeyde aradı. Evinin bodrum katındaki özel olarak yaptırılmış karanlık odanın ışık sızdırmayan kapısının arkasında, bir fotoğraf kâğıdını, içinde solüsyon bulunan film yıkama kabına daldırdı. Sıvının içindeyken hiçbir şeyin gözükmeyeceği kâğıdın üzerinde yavaş yavaş bir şekil belirmeye başladı. Resmin hayat bulmasını seyretti, geçenlerde şehir dışında keşfettiği, Gotik tarzda inşa edilmiş eski bir akıl hastanesinin yıpranmış tuğla duvarlarının üzerindeki sarmaşığın canlılığının, terk edilmiş binayla oluşturduğu ironik güzellik kâğıda yansiyordu. Resim tahmin ettiğinden daha güzel çıkmış, onun artistik yeteneğini ortaya çıkartarak bu korkutucu ve ıssız yer üzerinde bir seri oluşturma fikrini çağırıştırmıştı. Resmi bir kenara bırakarak başka bir fotoğraf üzerinde çalışmaya başladı. Basmakta olduğu bu resim, uzun zaman önce terk edilmiş bir kereste deposunun önündeki kaldırımın çatlaklarından fişkıran bir çam ağacı fidanının yakın çekimiydi.

Sıvıdan çıkartıp kurutma teline asarken resimlerde belirmiş olan figürler, genç kadının gülümsemesine sebep oldu. Üst kattaki çalışma masasının üzerindeki bir düzine daha buna benzer resim, tabiatın inatçılığı ile insanoğlunun hırsı ve kibrinin aptallığını gösteren alaycı birer kanıtlarıydı.

Gabrielle, çocukluğundan beri kendini hep olayların dışında kalan sessiz bir gözlemci olarak hissetmişti. Bir yetimhaneden diğerine sürüklenirken, onu on iki yaşında problemli bir çocukken evlat edinen çiftten başka hiçbir ailesi veya akrabası olmamasının, bunda etkisi olduğunu düşünüyordu. Maxwelller orta halli ve çocuksuz bir çift oldukları için ona acıyarak şefkatle yaklaşmışlar ama onu kabullenirken bile mesafeli davranmışlardı. Gabrielle'in ondan sonraki hayatı, yatılı okullarda, yazlık öğrenci kamplarında ve en sonunda da eyalet dışında bir üniversitede geçmişti. Ebeveyni olarak gördüğü bu çift, genç kadın üniversitedeyken bir araba kazasında hayatlarını kaybetmişlerdi.

Gabrielle cenazeye katılmamıştı ama çektiği ilk ciddi fotoğraf, Auburn Tepesi Mezarlığı'nda bulunan iki mezar taşıydı. O günden beri de fotoğraf çekiyordu.

Geçmişini düşünüp kederlenen bir tip olmayan Gabrielle, karanlık odanın ışığını söndürerek akşam yemeğini hazırlamak üzere yukarıya yollandı. Mutfağa girili iki dakika olmamıştı ki, kapının çalındığını duydu.

Gabrielle'in iyi olduğundan emin olmak isteyen Jamie, son iki gecedir yanında kalıyordu. Hiçbir zaman sahip olmadığı bir ağabey gibi, onun için endişeleniyordu. Sabah giderken, akşam tekrar gelmeyi teklif etmiş ama Gabrielle artık kendi başına kalabilecek kadar iyi olduğunda ısrar etmişti. Aslında biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve şimdi kapı çaldığında, bu gece de tek başına vakit geçiremeyeceğini düşünerek hafifçe rahatsız oldu.

Girişten seslendi. "Geliyorum."

Her zamanki alışkanlığıyla kapının gözetleme deliğinden baktığında, Jamie'nin karmaşık ve sarı saçlarını göre-

ceğine, çarpıcı yüz hatları ve siyah saçları olan tanımadığı bir adamın eşikte beklediğini gördü. Antika bir yağ lambası, dış merdivenlerinin hemen yanında, kaldırımı aydınlatıyordu. Lambanın çıkarttığı yumuşak ışık huzmeleri, adamı gecenin içinde altından bir pelerin gibi sarmıştı. Sanki gözetleme deliğinin arkasındaki genç kadını görebiliyormuş gibi bakan soluk gri gözlerinde hem meşum, hem de zorlayıcı bir ifade vardı.

Genç kadın zinciri çıkartmamasının akıllıca olacağını düşünerek kapıyı araladı. Adam bir adım daha yaklaşarak aralarında gerilmiş duran zincire bir bakış attı. Gözleri tekrar birleştiğinde genç kadına, sanki gerçekten içeri girmek istese kadının kendisine engel olabileceğini düşünmesiyle eğleniyormuşçasına gülümsedi.

“Bayan Maxwell?” Sesi, genç kadının duygularını, saf bir kadife gibi okşamıştı.

“Evet?”

“İsmim Lucan Thorne.” Kelimeler dudaklarından o kadar yumuşak ve ölçülü bir ahenkle dökülüyordu ki, genç kadının endişelerinin bir kısmı uçup gidiverdi. Gabrielle suskunluğunu bozmayınca adam devam etti. “Anladığım kadarıyla birkaç gece önce polis merkezinde bir sıkıntı yaşamışsınız. Size uğrayıp iyi olduğunuzdan emin olmak istedim.”

Genç kadın başıyla onayladı.

Anlaşılan polisler, onun anlattıklarını tamamıyla göz ardı etmemişlerdi. Birkaç gündür onlardan hiç ses çıkmadığı için, Gabrielle ona bir devriye göndereceklerine dair söz vermelerine rağmen kapısında bir memur görmeyi beklemiyordu. Kaldı ki, biçimli siyah saçları ve keskiyle

yontulmuş gibi duran yüz hatlarıyla bu adamın bir polis olduğundan da emin değildi.

Ama adamın yeterince ciddi görüldüğünü düşündü. Ayrıca esmer ve tehlikeli yakışıklılığından ziyade, genç kadına zarar vermeye niyetli olmadığını tahmin ediyordu. Yine de, bütün o yaşadıklarından sonra, Gabrielle tedbiri elden bırakmamanın akıllıca olacağını düşündü.

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

“Gayet tabii.”

Erkek kararlı ve neredeyse seksi denebilecek hareketlerle, ince deri bir cüzdanı açarak kapının aralığına tuttu. Hava kararmaya yüz tuttuğundan, Gabrielle’in gözlerinin parlak polis rozetine ve yanındaki resimli kimlik kartına odaklanması birkaç saniye sürdü.

“Tamam. İçeri girin dedektif.”

Genç kadın zinciri açarak erkeğin içeri girmesine izin verdi. Adam varlığıyla bütün girişi doldurmuş gibiydi. Geniş omuzlu ve uzun boyluydu. Siyah paltosu, koyu renk elbiseleri ve ipeksi görünümlü saçlarıyla, tavandaki lambanın yumuşak ışığının etkisini yok eder gibiydi. Görüntüsü, Beacon Hill’e gelip de halüsinasyonlar gören bir kadını ziyaret etmekten çok, zırhlı bir şövalye lejyonuna liderlik edecek kadar kendinden emindi ve yüzündeki ifade son derece ciddiydi.

“Kimsenin geleceğini sanmıyordum. Hafta sonu gördüğüm muameleden sonra, Boston’daki polislerin beni deli olarak damgaladıklarını düşünmüştüm.”

Adam, bu sözler üzerine hiçbir yorum yapmayarak sessizce oturma odasına yöneldi ve bakışlarını odada gezdirdi. En son çektiği resimlerin birer taslak halinde bulunduğu çalışma masasının önüne gelince durakladı. Gabrielle,

onun peşinden odaya girmiş ve resimlerine vereceği tepkiyi merak ettiği için yakınına gelmişti. Resimlere bakarken adamın koyu renk kaşlarından biri yukarı kalktı.

Solgun ve delici bakışlarını genç kadına çevirerek, “Siz mi çektiniz?” diye sordu.

Gabrielle, “Evet.” diye cevap verdi. “*Şehrin Yenilenmesi* diye adlandırdığım bir koleksiyonun parçaları.”

“İlginç.”

Erkeğin resimlere bakarken gösterdiği dikkatli ama kayıtsız tepki, Gabrielle’in hafifçe kaşlarını çatmasına sebep oldu. “Bu şimdilik sadece bir taslak, henüz sergilemeye hazır olduğum bir seri değil.”

Erkek onaylayan bir ses çıkararak fotoğrafları sessizlik içinde incelemeye devam etti.

Gabrielle onun reaksiyonunu veya tepkisizliğini daha yakından görmek istercesine biraz daha yaklaştı. “Şehir merkezinden bir sürü sipariş alıyorum. Hatta bu ay sonunda muhtemelen Vali’nin şarap bağlarındaki yerinin resimlerini çekeceğim.”

Genç kadın içinden, *Kapa çeneni!* diye söylendi. Niye bu adamı etkilemeye çalışıyordu ki?

Dedektif Thorne, çok fazla etkilenmiş benzemiyordu. Hiçbir şey söylemeksizin uzandı ve mesleğine uymayacak kadar zarif olan parmaklarıyla masanın üzerindeki resimlerden ikisini düzeltti. Gabrielle açıklayamadığı bir şekilde kendini, bu uzun ve becerikli parmakların çıplak tenine dokunduğunu, saçını okşadığını, başının arkasını tuttuğunu ve kafasını o güçlü kolunun üzerine yatırırken buz gibi gri gözlerinin içinde kaybolduğunu hayal ederken buldu.

Tekrar gerçeğe dönmeyi zorlukla başararak, “Evet,” dedi. “Eminim ki bunlara bakmaktansa Cumartesi gecesi

kulübün dışında çektiğim resimlere bakmayı tercih edersiniz.”

Adamın cevap vermesini beklemeden mutfağa gitti ve tezgâhın üstünden cep telefonunu aldı. Kapağını açarak resimlerden birini ekrana getirdi ve Dedektif Thorne’a uzattı.

“Bu çektiğim ilk resim. Ellerim titriyordu, o yüzden biraz bulanık. Ayrıca flaşın ışığı, ayrıntıların çoğunu yok etmiş. Ama yakından bakarsanız, yere çömelmiş altı karanlık şekil göreceksiniz. Bu onlar, katiller. Kurbanları da şu önlerinde parçalamakta oldukları yığın. Onu... ısırtıyorlardı. Tıpkı hayvanlar gibi.”

Thorne’un gözleri gördüklerine saplanmış gibiydi; yüzündeki sert ifade bir an için bile değişmemişti. Gabrielle bir sonraki fotoğrafa geçti.

“Flaş onları şaşırttı. Bilemiyorum, sanırım onları kör etti veya ona benzer bir şey. Sonraki birkaç resmi çektiğimde, bazıları durup bana baktılar. Hatları çok net görünmüyor ama bu onlardan birinin yüzü. Bu yarık şeklindeki acayip ışık, onun gözbebeklerinin yansıması.” O kötülük dolu ve vahşi gözlerin yaydığı sarı ışığı hatırlayan genç kadın ürperdi. “Dosdoğru bana bakıyordu.”

Dedektif hâlâ sessizliğini koruyordu. Gabrielle’in elinden cep telefonunu alarak geriye kalan resimlere bakmaya devam etti.

“Ne düşünüyorsunuz?” Genç kadının sesi onaylanma ümidiyle doluydu. “Siz de görebiliyorsunuz, değil mi?”

“Gördüğüm... bir şeyler var, evet.”

“Tanrıya şükür. Merkezdeki arkadaşlarınız beni, deli olduğuma inandırmaya çalıştılar, hatta ne söylediğini bilemeyecek kadar uyuşturucu almış bir bağımlı olduğumu

düşündüler. Kendi arkadaşlarım bile o gece ne gördüğümü söyleyince bana inanmadılar.”

“Arkadaşlarınız,” adam kelimelerini dikkatli ve kararlı bir biçimde seçiyor gibi görünüyordu. “Merkeze sizi almaya gelen adamın yani sevgilinizin haricinde başkalarını mı kastediyorsunuz?”

“Sevgilim?” Genç kadın bir kahkaha attı. “Jamie benim sevgilim değil.”

Thorne bakışlarını elindeki telefonun ekranından ayırarak gözlerini genç kadına dikti. “Son iki geceyi sizinle bu evde baş başa geçirdi.”

Bunu nasıl bilebilir? Gabrielle, kimin tarafından olursa olsun gizlice gözetlenme düşüncesinden bile nefret ediyordu. Hele bunu, kendisini korumaktan ziyade, ona duydukları şüphe yüzünden yapan polis teşkilatı ise. Ama şu anda, kendi oturma odasında Dedektif Lucan Thorne’un yanında dururken, bu öfkenin bir kısmı eriyip giderek yerini sakın bir kabullenme hissine terk etti. Çok hafif ve dingin bir kabullenme. Genç kadın, *çok garip*, diye düşündü ama bu fikrin kendisini hiç de rahatsız etmediğini fark etti.

“Jamie birkaç gece benimle kaldı, çünkü hafta sonu yaşadıklarımın dolayısı benim için endişeleniyordu. O sadece arkadaşım, hepsi bu.”

Güzel.

Thorne’un dudakları kımıldamamıştı ama Gabrielle onun cevabını duymuş olduğundan emindi. Konuşmamasına rağmen içinde bir yerlerde yankılanan sesi, bir sevgilisi olmadığını belirtmesinden dolayı duyduğu memnuniyeti yansıtıyordu. Belki de sadece bunu duyduğunu sanmıştı. Bir erkek arkadaşı olmayalı o kadar uzun zaman

olmuştı ki, Lucan Thorne'un varlığı, kafasının içinden acayip düşünceler geçmesine sebep oluyordu. Hatta belki de vücudundan.

Adam ona bakarken, Gabrielle karnında hoş bir sıcaklığın yayılmaya başladığını hissetti. Bu bakışlar, bedenine mahrem bir biçimde nüfuz ediyordu. Genç kadının gözlerinin önünde aniden bir sahne canlandı; ikisinin, yatak odasına sızan ay ışığının altında çıplak tek vücut olmuş bir görüntüsü. Ani bir sıcaklık patlaması içini kapladı. Erkeğin sert kaslarına parmaklarının ucuyla dokunabiliyor ve vücudunun kendininkinin üzerinde hareket ettiğini canlı bir biçimde hissedebiliyordu. Erkek varlığıyla içini dolduruyor, derinlerinde bir yerlerde patlamalar yaşıyordu.

Olduğu yerde neredeyse kıvranarak, *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Jamie haklıydı. Biriyle sevişmeyi çok uzun zaman geçmişti.*

Thorne yavaşça gözlerini kırparken kalın ve siyah kirpikleri, fırtınayı andıran gümüşü gözlerini perdeliyordu. Teninde serin bir esinti hisseden Gabrielle, uzuvlarındaki gerginliğin biraz olsun çözüldüğünü hissetti. Kalbi hâlâ gümbürdeyerek çarparken, odanın tuhaf bir şekilde ısındığını fark etti.

Adam başını öbür tarafa çevirdiğinde, genç kadının gözleri, onun saçlarının gömleğinin yakasıyla buluştuğu noktaya takıldı. Ensesinde bir dövme vardı – en azından genç kadın bunun bir dövme olduğunu düşündü. Teninden sadece bir iki ton daha koyu bir mürekkeple derisine işlenmiş olan dolambaçlı kavisler ve geometrik şekillere benzeyen semboller, ensesinden yukarıya doğru çıkıyor ve sık siyah saçlarının altında kayboluyorlardı. Genç kadın,

dövmenin geri kalanının nasıl görüldüğünü ve bu güzel şeklin özel bir anlamı olup olmadığını merak etti.

Bu ilginç işaretleri parmaklarının ucuyla dokunarak takip edebilmek için dayanılmaz bir istek duydu. Hatta parmaklarının yerine diliyle.

“Kulüpte şahit olduğunuz saldırıyla ilgili arkadaşlarınıza ne söylediğinizi anlatır mısınız?”

Genç kadın kuruyan boğazını ıslatabilmek için yutkunarak kendisini tekrar konuşmaya odaklayabilmek amacıyla başını iki yana salladı. “Evet. Tabii.”

Tanrım, bu kadının sorunu ne?

Gabrielle nabız atışlarının bu hızlı ve garip yarışını göz ardı ederek kendini, geçen gecenin olayları üzerinde düşünmeye zorladı. Hikâyeyi polislere ve daha sonra arkadaşlarına anlattığı gibi, bir kez daha dedektife aktardı. Dehşet verici olayı en ince ayrıntılarına kadar anlatırken, adam dikkatle dinliyor ve ilgisi dağılmasın diye hiç sözünü kesmiyordu. Kabullenen bu bakışlar altında, Gabrielle’in katliamla ilgili hafızası daha da keskinleşmişti; sanki anıları merceklerle büyütülmüş ve daha da detaylı hatırlar hale gelmişti.

Bitirdiğinde, Thorne’un cep telefonundaki resimlere bir kez daha bakmakta olduğunu gördü. Ağzının gerilmesinden, ne kadar ciddileştiği belli oluyordu.

“Bu şekillerin tam olarak neyi yansıttığını düşünüyorsunuz Bayan Maxwell?”

Başını kaldırdığında, erkeğin kendisini delip geçen gözleriyle karşılaştı. O saniyede, Gabrielle’in kafasında tek bir kelime belirdi, inanılmaz, büyük ihtimalle alay edilecek ama dehşete düşürecek kadar da berrak.

Vampir.

Beyninin içinde yükselen fısıltıyı bastırarak, yorgun bir şekilde, “Bilmiyorum,” dedi. “Daha doğrusu, ne düşüneceğimden emin değilim.”

Dedektif şimdiye kadar onun deli olduğundan şüphelenmemişse bile, beyninin içinde dalgalanan ve onu iliklerine kadar donduran bu kelimeyi ağzından kaçırırsa, ona aklını kaçırmış damgası vuracağı kesindi. Ama yine de, o gece şahit olduğu zalim katliam için yapabileceği tek açıklama buydu.

Vampirler?

Tanrı Aşkına! Gerçekten deliriyordu.

“Bu telefonu almam gerekecek Bayan Maxwell.”

“Bana Gabrielle diye hitap edin.” Genç kadının gülümsemesi, kendisine bile tuhaf gelmişti. “Sizce araştırma laboratuvarı veya bu işi kim yapıyorsa, resimleri netleştirmeyi becerebilecek mi?”

Adam başıyla, tam anlamıyla onaylama sayılamayacak bir hareket yaptı ve genç kadının telefonunu cebine koydu. “Bunu yarın akşam size iade ederim. Evdesiniz değil mi?”

“Tabii.” Nasıl oluyor da basit bir soruyu bir emir haline getirebiliyordu? “Geldiğiniz için teşekkür ederim, Dedektif Thorne. Son birkaç gün pek kolay geçmedi.”

Adam bir an için onu süzerek, “Lucan,” dedi. “Bana Lucan deyin.”

Adamın gözlerinden çıkan sıcaklık, genç kadını sarmalıyor ve beraberinde bu gözlerin, onun kavrayabileceğinden çok daha dehşet dolu olaylara tanık olduğunu anlatıyordu. O anda içinden geçen hisleri tarif edemese de, bunlar nabız atışlarını hızlandırmış ve ona odadaki bütün havanın

yok olduğu hissini vermişti. Erkek hâlâ ona bakıyor ve sanki talep ettiği gibi, adını söylemesini bekliyordu.

“Peki... Lucan.”

Adam, “Gabrielle,” diye cevap verdi. İsmnin dudaklarının arasından dökülmesi, genç kadının damarlarındaki kanın daha hızlı akmasına sebep oldu.

Genç kadının arkasındaki duvarda olan bir şey, adamın dikkatini çekti. Duvarda asılı olan ve Gabrielle’in en çok beğenilen fotoğraflarına bakıyordu. Ağzı hafifçe büzülmüştü ve dudaklarının oluşturduğu çizgi, eğlendiğini ve hatta belki de biraz şaşırdığını ima ediyordu. Gabrielle dönerek fotoğraf baktı: Aralık karının bir battaniye gibi örttüğu, donmuş ve ıssız görüntüsüyle şehrin içindeki bir parka aitti.

“Çalışmalarımı beğenmiyorsunuz,” diye tahmin yürüttü kız.

Adam yumuşakça başını iki yana salladı. “Onları... şaşırtıcı buluyorum.”

Genç kadın meraklanmıştı. “Nasil yani?”

Uzun bir süre bekledikten sonra gözlerini genç kadına odaklayan erkek, “Güzelliği en beklenmedik yerlerde buluyorsunuz. Resimleriniz tutku dolu...”

“Ama?”

Genç kadını hayrete düşürerek elini uzattı ve bir parmağını yanağının üzerinde gezdirdi. “İçlerinde hiç insan yok, Gabrielle.”

“Tabii ki...”

Genç kadın düşünmeksizin inkâr etmeye başlamıştı ama kelimeler daha dilinin ucuna gelmeden onun haklı olduğunun farkına vardı. Bir yandan duvarında asılı olan resimlerine bakıyor, öte yandan da hafızasında, şehirdeki

bütün özel koleksiyonculardaki, galerilerdeki ve müzelerdeki resimlerini araştırıyordu.

Adam haklıydı. Bütün bu resimler, konuları ne olursa olsun, hep boş ve yalnız yerlerdi.

Hiçbirinde insanoğlundan ne bir iz, ne de gölge vardı.

Bu açıklamanın şaşkınlığıyla, "Aman Tanrım!" diye inledi.

Sadece birkaç dakika içinde bu adam, çalışmalarını daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir biçimde tanımlamıştı. Kendisi bile, sanatındaki bariz gerçeği görememişken, Lucan Thorne izah edilemeyecek bir şekilde onun gözlerini açmış ve sanki ruhunun içine bakabilmişti.

"Artık gitmem lazım," diyen adam kapıya yönelmişti.

Gabrielle onu takip ederken, içinden onun daha fazla kalabilmesini arzu ediyordu. Belki daha sonra bir daha gelirdi. Neredeyse bunu ona soracak gibi oldu ama kendini frenleyerek serinkanlı görüntüsünü bozmamaya çalıştı. Thorne neredeyse kapıdan dışarı çıkmak üzereyken aniden eşikte durakladı. Genç kadına döndüğünde, girişteki dar alan ikisini birbirine fazlasıyla yaklaştırmıştı. Erkeğin iri vücudu genç kadına fazla yer bırakmıyordu ama Gabrielle bundan şikâyetçi değildi. Neredeyse nefesi kesilmişti.

"Bir sorun mu var?"

Erkeğin ince burun delikleri adeta sezilmeyecek bir şekilde yavaşça kımıldadı. "Kullandığın parfüm nedir?"

Soru, genç kadının bocalamasına sebep oldu. O kadar beklenmedik ve kişisel bir soruydu ki. Her ne kadar utanması için bir sebep olmadığını bilse de, yanaklarının kızarmasına engel olamadı. "Parfüm kullanmıyorum. Daha doğrusu kullanamıyorum. Alerjim var."

"Gerçekten mi?"

Erkeğin ağzı, haşin bir gülümsemeyle kıvrılırken sanki dişleri aniden ağzını doldurmuş gibiydi. Genç kadına doğru eğilerek başını onun boynuna yaklaştırdı. Gabrielle önce onun nefesini – tenini önce serinliğiyle, sonra da sıcaklığıyla okşadığını hissederek – sonra da kendi kokusunu ciğerlerine çekerek dudaklarının arasından bıraktığını duydu. İçinden yükselen sıcaklık genzini yakarken, esmer başını ona böylesine mahrem bir şekilde yaklaştıran erkeğin ağzının, bir an için hızla boynundaki atardamara değdiğine yemin edebilirdi. Onun, kulağının dibinde alçak sesli bir homurdanmayla lanetler savurduğunu duydu.

Thorne aniden başını kaldırdı ve gözlerini, onun şaşkın bakışlarından kaçırdı. Bu garip davranışı için ne bir mazeret sundu, ne de özür diledi.

Ağzından çıkan tek şey, “Yasemin çiçeği gibi kokuyorsun.” sözleri oldu.

Ve ondan sonra da, arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Bu kadının peşinde olmak yanlıştı.

Lucan daha Gabrielle Maxwell’in evinin önündeki merdivenlerde durup, ona bir dedektif rozeti ve kimliğini gösterirken bile bunu biliyordu. Kimlik onun değildi, hatta ortada bir kimlik bile yoktu. Aslında yapmış olduğu şey, insan beynini kendini tanıttığı gibi kabullenmesi için uygulanan bir zihin kandırmacasıydı.

Kendisi gibi yaşça büyük Soylular için basit bir numara olmakla beraber, böyle bir şeyi kullanacak kadar küçülmesi çok nadirdi.

Ama saatin gece yarısını geçmiş olduğu şu anda, yine

buraya gelerek kendi şeref kurallarını esnetme pahasına da olsa, kadının sokak kapısını yoklamış ve onun kilitli olmadığını görmüştü. Kilitli olmayacağını biliyordu; akşam konuşurlarken ona bu teklifi iletmış ve genç kadına neler yapmak istediğini hissettirirken kadının yumuşak, kahve-rengi gözlerindeki bakışlarında hem şaşkınlığını hem de kabullenişini gösteren cevabı okumuştur.

Kadına o an sahip olabiliyordu. Ona gönüllü olarak Konak olacağından emindi ve bu işlem esnasında paylaşacakları keskin zevkin bilincinde olmak, neredeyse bir hata yapmasına sebep olacaktı. Ama Lucan'ın öncelikli sorumluluğu, kendi soyuna ve gitgide büyüyen Issız problemlerine karşı mücadele eden savaşçılardı.

Gabrielle'in gece kulübü cinayetine tanık olması ve hafızası silinmeden bunu polise ve arkadaşlarına bildirmesi, yeterince kötüydü. Ama genç kadın bununla da kalmamış, olayın resimlerini de çekmişti. Resimler puslu ve neredeyse anlaşılmaz bir haldeydi ama yine de başa bela olabilirlerdi. Kadın bunları başkalarına gösterme fırsatı bulmadan resimleri almalıydı. Hiç olmazsa bunu becermişti. Normal şartlarda, şimdi teknik laboratuvarında Gideon'un yanında, La Notte'nin önünden kaçan Issız tanımlamayla uğraşması veya Dante, Rio, Conlan ve diğerleriyle devriye gezip, hastalıklı soydaşlarını avlıyor olması gerekirdi. Ve tatlı Gabrielle Maxwell'le işi biter bitmez yapacağı şey de buydu.

Lucan, Willow Sokağı'ndaki eski tuğla binadan içeriye süzülerek kapıyı arkasından sessizce kapattı. Gabrielle'in iç gıcıklayan kokusu genzini dolduruyor, onu aynı gece kulübünün önünde ve polis merkezinde olduğu gibi genç kadına yönlendiriyordu. Sessizce evin içinde ilerleyerek

genç kadının yatak odasına giden merdivenlere yöneldi. Eğimli tavandaki pencereden içeri giren solgun ay ışığı, Gabrielle'in zarif kıvrımları üzerinde yumuşakça oynayıyordu. Genç kadın sanki onun gelişini beklermişçesine çıplak bir şekilde uyuyordu. Uzun bacakları örtünün altında kıvrılmış ve altın renginde saçları yastığının üzerinde cömert dalgalar oluşturarak dağılmıştı.

Genç kadının tatlı ve buruk kokusu, onu sarmalayarak dişlerinin acımasına sebep oluyordu.

Dudaklarını kıvrarak çarpık bir gülümsemeyle *Yasemin* diye düşündü. Güzel kokulu yapraklarını sadece gecenin okşamalarına açan egzotik bir çiçek.

Sen de benim için aç, Gabrielle.

Ama onu bu şekilde baştan çıkarmamaya kararlıydı. Bu gece için sadece merakını tatmin edecek kadar tadına bakacaktı. Kendine bundan fazlası için izin vermeyecekti. İşini bitirdiğinde Gabrielle ne ona rastladığını, ne de birkaç gece önce sokakta tanık olduğu dehşeti hatırlamayacaktı.

Kendi ihtiyaçları bekleyebilirdi.

Lucan genç kadının yanına giderek yatağın kenarına oturdu. Genç kadının saçlarını okşarken elinin altındaki parlak yumuşaklığı hissetti ve parmaklarını onun kolunun zarif hatları üzerinde hafifçe gezdirdi.

Gabrielle, bu dokunuşlar karşısında uyarılmış, kımıldayarak tatlı bir şekilde inlemeye başlamıştı. Uykulu bir şekilde "Lucan," diye mırıldanırken, uyanık olmamasına rağmen bilinçaltı, erkeğin odasında olduğunun farkındaydı.

Lucan, "Sadece bir rüya," diye fısıldarken, vampir hilelerini kullanarak onun aklına sokmamasına rağmen genç kadının ismini söylemesine şaşırmıştı.

Genç kadın derin bir iç çekmeyle ona sokuldu. “Geri geleceğini biliyordum.”

“Biliyor muydun?”

“Hımm-hımm.” Genzinden gelen bu mırıldanma, boğuk ve erotikti. Aklı rüyalarının ağına takılı kalmıştı, gözleriye hâlâ kapalıydı. “Geri gelmeni istedim.”

Bu sözler üzerine Lucan gülümseyerek parmaklarını genç kadının kaşlarının üzerinde gezdirdi. “Benden korkmuyor musun, güzel yaratık?”

Başını yavaş bir hareketle sallayarak erkeğin elini kendi yanağına götürdü. Genç kadının dudakları hafifçe açılmıştı ve küçük beyaz dişleri yukarıdan gelen hafif ışıktan parlıyordu. Boynu, omuzlarının hassas kemikleri üzerinde mermer bir sütun gibi zarifçe yükseliyordu. Kim bilir tadı ne kadar güzel, teniye dilinin altında ne kadar yumuşak olacaktı.

Ve o göğüsleri... Lucan, genç kadının bedeninden gelişigüzel kaymış olan örtüden gözüken şeftali gibi koyu meme ucuna dayanamadı. Küçük tomurcuğu parmaklarının arasında nazikçe çekştirerek uyarıp sert bir boncuk haline gelmesini seyrederken, şehvetten neredeyse kükre-mek üzereydi.

Kendi vücudu da sertleşiyordu. Açlığının artmasıyla genç kadına sahip olmayı bekleyemeyecek bir şekilde dudaklarını yaladı.

Gabrielle örtünün altında tembelce kıpırdandı. Lucan pamuklu pikeyi yavaşça çekerek genç kadını tamamıyla çıplak bıraktı. Genç kadın tam tahmin ettiği gibi mükemmeldi. Narin vücudu hem güçlüydü hem de gençlikten gelen bir esnekliğe sahipti. Diri kaslar vücudunun güzelliğine şekil veriyordu; sanat için yaratılmış ince ve biçimli

elleri, Lucan parmaklarını karnından aşağıya doğru kaydırırken bilinçsizce geriliyordu. Dokunduğu yerlerdeki teni, dayanılmaz derecede sıcak ve kadifemsiydi.

Lucan yatakta onun üzerinde doğrularak ellerini genç kadının vücudunun altına soktu. Onu kendisine çekerek vücudunu yataktan kavisli bir şekilde kaldırdı. Kalçasının muhteşem kıvrımlarını öptü ve diliyle göbek çukurunu okşadı. Dili derin olmayan çukurun üzerinde oynasırken, genç kadının hızla nefes alması ve baş döndüren kokusu Lucan'ın duygularını şahlandırdı.

“Yasemin,” diye fısıldadı. Öpücüğü aşağılara doğru kayarken dişleri hafifçe genç kadının sıcak tenine temas ediyordu.

Ağızyla kadının mahrem yerlerini istila ettiğinde Gabrielle'in dudaklarından kopan zevkli inilti, erkeğin damarlarına şiddetli bir şehvet dalgası gönderdi. Şimdi sertleşmiş olan erkekliği, pantolonunun kısıtlayıcı engeline karşı mücadele etmeye başlamıştı. Araştıran dilinin altında genç kadın, ıslak ve kaygandı, dudaklarının dokunduğu yerlerse kor halinde yanıyordu. Genç kadının vücudu zevke ulaşmanın getirdiği keyifle sarsılırken, Lucan onu tatlı bir şerbetmiş gibi içmeye devam etti. Ve genç kadın üst üste şehvetin doruklarına tırmanmaya devam ederken, erkek dudaklarıyla dilini onun vücudundan bir an için ayırmadı.

Gabrielle, kollarında gevşemişti ama titremeleri hâlâ devam ediyordu. Lucan da aynı duyguların etkisi altındaydı. Kadını dikkatlice yatağa bırakırken, elleri titriyordu. Hiçbir kadını bu kadar yoğun bir biçimde istememişti. Şaşırarak başka bir şey daha istediğinin farkına vardı; bu da genç kadını korumaktı. Gabrielle, titremeleri hafiflerken

masum bir kedi gibi yatağa kıvrılmış ve yumuşakça nefes alıp vermeye başlamıştı.

Lucan ona sessiz bir öfkeyle bakarken, göğsü hissettiği ihtiyacın gücüyle hızla inip kalkıyordu. Köpek dişleri dişetlerinden uzarken, alışkın olduğu bir acıyla dudakları gerilmişti. Dili kupkuruydu. İhtirası midesinde bir düğüm oluşturmıştı. Görüş gücü, kana ve boşalmaya olan açlıkla keskinleşmiş, gözbebekleri solgun gözlerinde kedile-rinki gibi uzayarak ince birer çizgi haline gelmişti.

Ona sahip ol! Bunu söyleyen, içindeki bu dünyaya ait olmayan ve insanlık dışı tarafıydı.

O senin. Al onu.

Sadece bir tadına bakacaktı, kendine çizmiş olduğu sınır buydu. Genç kadına zarar vermeyecek, yalnızca zevkini arttıracak ve bu arada kendi de biraz tatmin olacaktı. Şafak söktüğünde genç kadın bu anları hatırlamayacaktı bile. Konak, erkeğe ihtiyacı olan kanı verecek, daha sonra sersemlemiş ve tatmin olmuş bir biçimde uyandığında bunu sebebini hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Kendi kendine, bu küçük bir lütuf diye hatırlatırken vücudu, beslenme ihtiyacının zorlamasıyla hareketlenmişti.

Lucan, Gabrielle'in kıpırdamadan yatan bedenine eğilerek, boynunu koyu kızıl dalgalarla saklayan saçlarını kenara çekti. Kalbi, hissettiği yakıcı susuzluğun etkisiyle göğsünde hızla atıyordu. Sadece ufacık bir ısırık, fazlası değil. Katıksız keyif ve zevk. Ağzını açarak kadına yaklaştığında sarhoş edici kokusu, duygularını yoğunlaştırdı. Dudaklarını onun sıcak boynuna bastırduğunda, hassas şahdamarının dilinin altında attığını hissetti. Köpek dişleri, genç kadının nabız gibi atan boğazının kadifemsi yumuşaklığına sürtündü.

Ve tam sivri dişlerini kadının hassas tenine geçirmeden bir saniye önce keskin gözleri Gabrielle'in kulağının hemen arkasındaki küçük doğum lekesine takıldı.

Neredeyse farkına varılamayacak kadar küçük olan bu işaret, bir gözyaşı damlasının hilal şeklindeki ayın beşiğine düşmesini sembolize ediyordu ve bunu gören Lucan, şaşkınlıkla geri çekildi. İnsan dişilerde son derece nadiren bulunabilen bu sembolün tek bir anlamı vardı...

Soy Eşi.

Yataktan vücuduna ateş değmiş gibi fırlarken, karanlıkta lanetler yağıyor ve hırlıyordu. Gabrielle için hissettiği açlık, yapmak üzere olduğu şeyin her ikisine de getireceği sonuçlarla boğuştuğu şu anda bile hâlâ içini yakıyordu.

Gabrielle Maxwell bir Soy Eşiydi; erkeğin kendi türünükiyle uyuşan yapıda olan DNA'sı ve eşsiz kan özellikleriyle ödüllendirilmiş bir insan. O ve onun gibi çok az kişi, öbür insan dişilerin yanında birer kraliçeydiler. Lucan'ın türü sadece erkeklerden oluştuğu için bu kadın, yeni bir vampir neslinin tohumlarını taşımak üzere yaratılmış ve hayat veren, tapılacak bir tanrıçaydı.

Ve kadının tadına bakmak uğruna pervasızca hareket ederek, Lucan az daha onu ömür boyu kendisine ait kılabaktı.

4. BÖLÜM

Gabrielle hayatında gördüğü erotik rüyaları tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi ama bugüne kadar böylesine ateşli – ve gerçekçi – bir tutku ziyafeti yaşadığını hatırlamıyordu. Üstelik bu ziyafetinin başkahramanı, hayali Lucan Thorne'du. Erkeğin nefesi gecenin içinden gelen bir esinti gibi, yatak odasının açık penceresinden içeriye girerek teninde dolaşmıştı. Volkanik bir kayanın siyahlığında olan saçları, yatağının üzerindeki tavandan gökyüzüne açılan pencereyi sarmalamış, gümüşü gözleriyle ay ışığının solgun parlaklığında gecesini aydınlatmıştı. Elleri ipekten bağlar oluşturmuş, el ve ayak bileklerine dolanıp, vücudunu erkeğe sunarken onu sımsıkı tutmuşlardı.

Ağzı, saf kordan oluşmuş bir ateş gibi vücudunun her milimetresini dağlamış, onu görünmeyen bir alev gibi sarmıştı. Rüyasında ona yasemin diye seslenmiş ve bu kelimenin yumuşakça fısıldanması, ıslak etinin üzerinde titreşmiş ve erkeğin sıcak nefesi, bacaklarının arasını harekete geçirmişti.

Maharetli dilinin altında inleyerek kıvrılırken, bitmesini hiç istemediği bir işkenceye isteyerek katlanıyordu. Ama maalesef bitmişti, hem de çok erken. Gabrielle yatağında tek başına uyandığında, nefes nefese Lucan'ın ismini sayıklıyordu. Vücuduysa, çok yorgun ve tutulmuş olmasına rağmen daha fazlasını istiyordu.

Şu anda bile dün gecenin özlemi içini yakıyordu ve bu duygu, esrarengiz Dedektif Thorne'un randevusuna gelmemesinden daha da çok canını sıkıyordu.

Bu gece evine geleceğini söylemiş olması, bir randevu sayılmasa da genç kadın onu tekrar görebilmeyi çok istemişti. Kendisini bir bakışta bu kadar iyi analiz edebildiği için onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Kulübün önünde o gece şahit olduklarının yanı sıra, Gabrielle Lucan'la biraz kişisel bir sohbetin içinde olabilmeyi ve belki de beraberce biraz şarap içmeyi veya yemek yemeyi arzu etmişti. Tabii ki bacaklarını iki kere traş etmesi ve uzun kollu ipek gömleğiyle koyu renk blucininin altına en seksi iç çamaşırlarını giymesi, tamamen tesadüftü.

Gabrielle saat dokuzu bir hayli geçene kadar onu beklemiş, sonra da gelmeyeceğini anlayarak Jamie'yi aramış ve kendisiyle dışarıda yemek yiyip yemeyeceğini sormuştu.

Şimdi, Ciao Bella restoranında cam kenarında bir masada otururlarken Jamie, şarap kadehini masaya koyarak genç kadının neredeyse elini bile sürmediği deniz mahsulleriyle dolu tabağına baktı. "Son on dakikadır aynı midyeyle oynayıp duruyorsun tatlım. Beğenmedin mi?"

"Yoo, harika. Burada yemekler her zaman enfes zaten."

"O zaman hoşuna gitmeyen şey masa arkadaşın mı?"

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi ve kafasını olumsuz

anlamda iki yana salladı. “Tabii ki değil. Benim en iyi dostum olduğumu çok iyi biliyorsun.”

Genç adam gülümseyerek, “Evet, evet,” dedi. “Ama tabii ki senin ateşli rüyanla kıyaslanamam.”

Yandaki masadan bir müşteri onlara doğru bakınca Gabrielle’in yüzü kızardı. “Biliyor musun bazen tam bir pislik oluyorsun,” diye fısıldadı. “Sana bundan hiç bahsetmemeliydim.”

“Aaa tatlım. Utanmana gerek yok. Vücudum gerilmiş ve ateşli bir delikanlının ismini çığlık çığlığa sayıklarken her uyandığımda bana beş sent verseler şimdiye kadar zengin olmuştum.”

“Ben onun adını çığlık çığlığa sayıklamıyordum.” Hayır çığlık çığlığa değil, nefesi kesilerek ve inleyerek sayıklıyordu, hem yatakta hem de sonrasında aldığı duş esnasında. “Sanki oradaymış gibiydi Jamie. Tam anlamıyla orada, yatağında – o kadar gerçekti ki ona dokunabilirdim.”

Jamie içini çekti. “Bazı kızlar ne kadar şanslı. Rüyalalarının aşkını bir daha gördüğünde, bir güzellik yap da işin bitince onu bana gönder.”

Gabrielle, Jamie’nin romantik ilişki açısından bir eksiği olmadığını bildiği için keyifle gülümsedi. Son dört senedir arkadaşı, David isminde ve şu anda iş seyahati için şehir dışında olan bir antika uzmanıyla mutlu ve tek eşli bir beraberlik sürüyordu. “Bütün bunların içinde en tuhafı ne biliyor musun Jamie? Bu sabah kalktığımda sokak kapısının kilitlenmemiş olduğunu gördüm.”

“Yani?”

“Beni bilirsin, asla kapıyı kitlemeden bırakmam.”

Jamie’nin açık renkli bakımlı kaşları çatıldı. “Ne demek istiyorsun? Yani bu adam sen uyurken evine mi girdi?”

“Biliyorum kulağa çılgınca geliyor. Bir polis dedektifi gece yarısı beni baştan çıkartmak için gizlice evime giriyor. Herhalde aklımı kaybediyorum.”

Bunları rahat bir tavırla söylemesine rağmen, bu son zamanlarda akıl sağlığını ilk sorgulayışı değildi. Genç kadın dalgın bir şekilde bluzunun koluyla oynarken Jamie onu inceliyordu. Genç adam bir şey söylememesine rağmen endişelenmiş gibi görünüyordu, bu da Gabrielle’in, akli dengesinin sarsılması ihtimaliyle hissettiği rahatsızlığını sadece arttırmaya yarıyordu.

“Bak tatlım, hafta sonundan bu yana bir hayli stres yaşıyorsun. Böyle bir durum insanın kafasını tuhaf bir şekilde etkileyebilir. Hem sinirlerin bozuktur, hem de kafan karışmaktaydı. Kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalısın.”

“Peki ya rüya?”

“Aynı dediğin gibi – sadece bir rüya. Paniklemiş olan aklın sana mola vermeni ve gevşemeni söylüyor.”

Gabrielle, başını kabul ettiğini gösterir şekilde salladı. “Haklısın. Eminim ki hepsi budur.”

Keşke kendisi de olanların açıklamasının, arkadaşının anlattığı şekilde mantıklı olduğunu kabul edebilseydi. Ama midesinde oluşan bir düğüm onun, kapısını dikatsizce kilitlemeyi unuttuğu fikrini kabul etmesine izin vermiyordu. Ne kadar stresli veya kafası karışmış olursa olsun, bu unutulacağı bir şey değildi.

“Hey!” Jamie masanın üzerinden uzanarak genç kadının elini tuttu. “Her şey yoluna girecek Gab. Ve beni istediğin zaman arayabilirsin, tamam mı? Her zaman yanında olacağım.”

“Teşekkürler.”

Elini bırakarak çatalını aldı ve genç kadının önündeki

deniz mahsullerini işaret etti. “Eee, devam edecek misin yoksa ben silip süptüreyim mi?”

“Hepsi senindir,” diyerek kendi yarısı yenmiş tabağıyla onun boş tabağını değiştirdi.

Jamie onun soğumuş olan yemeğini atıştırmaya başladı. Gabrielle elini çenesine dayayarak şarabından büyük bir yudum aldı. İçerken bir yandan parmakları, sabah duş aldıktan sonra boynunun üzerinde fark ettiği belirsiz izlerin üzerinde geziniyordu. Aslında kilitlenmemiş sokak kapısı, dün gece başına gelen en garip şey değildi. Kulağının hemen altındaki iki kabarıklık çok daha ilginçti.

Küçük çentikler derisini kesecek kadar derin değildi ama orada oldukları şüphesizdi. İkisi de parmaklarının gezindiği şah damarında, nabzının atışını en şiddetli hissettiği noktanın üzerindeydiler. İlk önce, o tuhaf rüya yüzünden uykusunda kayıp giderek kendisini farkına varmadan tırmaladığını sanmıştı.

Ama bunlar tırmık izine benzemiyordu. Bunlar... başka bir şeye benziyorlardı.

Sanki birisi veya bir şey, onun atardamarından bir ısırtık almaya çalışmış gibiydi.

Bu çılgınlıktı.

Hem de kelimenin tam anlamıyla bir çılgınlıktı. Ve genç kadının ihtiyacı olan tek şey, kendisine daha fazla zarar vermeden bu düşünceleri kafasından çıkartmaktı. Aklını başına toplamalı, gerçek hayatta var olamayacak korku filminden fırlamış yaratıkları ve gece yarısı ziyaretçileri gibi paranoyakça fantezileri bir kenara bırakmalıydı. Eğer dikkatli olmazsa, sonu biyolojik annesi gibi olabilirdi...

“A-man-Tan-rım, bana tam şu anda bir tokat at çünkü ben bir salağım.” Jamie’nin bu ani çıkışı, genç kadını dal-

dığı düşüncelerden kopardı. “Sana söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum! Dün galeriye senin resimlerinle ilgili bir telefon geldi. Şehir merkezindeki para babalarından biri kendisi için özel bir gösteri düzenlenmesini istiyor.”

“Ciddi misin? Kimmiş peki?”

Genç adam omzunu silkti. “Bilmiyorum tatlım. Alıcının kendisiyle konuşmadım ama herifin asistanının ukala tavırlarına bakılırsa, bence senin hayranın olan bu adam – veya kadın – para içinde yüzüyor. Yarın akşam için, şehrin merkezindeki binalardan birinde randevu verdiler. Şehri ayaklar altına seren bir çatı katından bahsediyoruz bebegim.”

Gabrielle nefesini tutarak duyduklarına inanamıyormuş gibi, “Aman Tanrım!” dedi.

“Hı, hı. Bu süper olacak hayatım. Çok yakında benim gibi köşe başı sanat tüccarlarına tenezzül bile etmeyeceksin.” Genç adam bu şakayı yaparken Gabrielle’le aynı heyecanı paylaşarak sırıtiyordu.

Şaşırmamasına imkân yoktu, hele bu son birkaç gündür yaşadıklarından sonra. Gabrielle sanatına ilgi duyan saygın bir grubu elde edebilmiş ve eserleriyle oldukça önemli ödüller kazanmıştı ama kimliği meçhul bir alıcı için özel bir gösteri yapması, ilk defa başına geliyordu.

“Hangi parçaları getirmeni istediler?”

Jamie şarap kadehini kaldırarak ona neşeli bir selam verdi. “Hepsini efendim. Koleksiyondaki her bir parçayı.”

Şehrin işlek tiyatro bölgesindeki eski bir tuğla binanın çatısında ay ışığı, siyahlar giyinmiş bir vampirin ölümcül gülümsemesini aydınlatıyordu. Çatının kenarında çöme-

lerek pozisyon almış Soylu savaşçı, esmer başını çevirerek elini yukarı kaldırdı ve gizemli bir işaret yaptı.

Dört Issız. Avları bir insan. Av onlara doğru gidiyor.

Lucan, Dante'ye başıyla anladığını belirterek son yarım saattir beklemekte olduğu beşinci katın yangın merdiveninden boşluğa atladı. Aşağıdaki sokağa zarif bir hamleyle süzülerek bir kedi gibi sessizce indi. Çifte savaş kılıçları sırtında çaprazlamasına kılıflarında duruyor ve omzunun üzerinden görünen kabzaları bir iblisin kanatlarını andırıyordu. Titanyum kaplı silahlarını neredeyse duyulamayan bir sesle kılıflarından çekerek, gecenin hareketlenmesini beklemek üzere dar yan sokağın gölgelerinde kayboldu.

Saat on bir olmuştu, yani söz verdiği gibi Gabrielle Maxwell'in evine gidip cep telefonunu geri götürmesi gereken zamanın üzerinden saatler geçmişti. Telefon hâlâ teknik laboratuvarı, resimleri Soyluların Uluslararası Tanımlama Veritabanı'nda aratan Gideon'daydı.

Lucan'a gelince, onun telefonu Gabrielle'e iade etmeye hiç niyeti yoktu. Ne şahsen, ne de başka türlü. Issızların saldırı resimleri insanların eline geçmemeliydi. Üstelik, kadının yatak odasında yaşanmasına ramak kalan fiyaskodan sonra, ondan ne kadar uzak durursa o kadar iyiydi.

Lanet olası bir Soy Eşi.

Bunu bilmesi gerekirdi. Geriye bakıp düşündüğünde, ona gerçek hakkında ipucu verecek bir sürü şey olduğunu görebiliyordu. Mesela o gece kulüpteki vampirlerin zihin kontrolü uygulamalarını görebilme yeteneği. Bu kadın diğer insanlar yapamıyorken Issızları görebiliyordu; hem dar sokakta kana susamış hallerini, hem de cep telefonundaki bulanık fotoğraflarını. Sonra evindeyken Lucan'ın telepati yoluyla onun düşüncelerini değiştirme çabalarına da karşı

koyabildiğini ispat etmişti. Zaten genç kadının onu gece uyurken o kadar kolayca kabullenmesinin, daha ziyade kendi bilinçaltındaki zevke susamışlığı sebebiyle olduğundan şüpheleniyordu.

Soy Eşlerine özgü eşsiz genetik yapıdaki dişi insanların, keskin bir zekâya ve kusursuz bir sağlığa sahip oldukları sır değildi. Çoğunun esrarengiz doğüstü becerileri veya açıklanması güç yetenekleri vardı ve bu yetenekler Soy Eşi, erkek bir vampirle kan bağı kurar kurmaz daha da kuvvetlenirdi.

Gabrielle Maxwell, anlaşıldığı kadarıyla diğer insanların göremediklerini görebilme yeteneğiyle özel olarak ödüllendirilmişti, gerçi bu yeteneğin nereye kadar uzanabileceğini kimse bilemezdi. Ama Lucan bunu öğrenmek istiyordu. Savaşçı içgüdüleri gecikmeksizin meselenin çözülmesini talep ediyordu.

Ama ihtiyacı olan son şey bu dişiyle herhangi bir şekilde ilişkiye geçmekti.

Peki o zaman neden bu kadının tatlı kokusundan, yumuşak teninden... ve o baştan çıkaran şehvetinden kendini alıkoyamıyordu? Genç kadının, onun içindeki zayıflıkları gün ışığına çıkarabilmesinden nefret ediyordu ve şu anki duyguları, vücudunun beslenme ihtiyacıyla acı çektiği gerçeğinden hiç de iyi etkilenmiyordu.

Gecenin tek iyi yanı, Issızların arka sokağın girişindeki kaldırımında yankılanan ayak sesleriydi.

Onların birkaç adım önünden köşeyi dönen insan bir erkekti. Genç ve sağlıklı bir görüntüye sahip olan adam, siyah beyaz küçük kareli bir pantolonla, çalışmakta olduğu restoranın kirli mutfağının eski beyaz önlüğünü giymişti. Etrafına, duyduğu endişeden kaynaklanan bir ter kokusu

yayıyordu. Dört vampir arayı kapatırlarken, aşçı omzunun üzerinden onlara doğru baktı. Karanlıkta, bastırılmış ve kulağa sinirli gelen bir küfür çınladı. Erkek başını çevirerek daha hızlı yürümeye çalışırken, iki yanındaki yumrukları sıkılmış ve gözleri ayaklarının altındaki asfalta kenetlenmişti.

Issızlardan biri ölümcül bir sesle bağırdı. “Kaçmana gerek yok, ufaklık.”

Bir diğeri, üç arkadaşının önüne geçerek tiz ve alaycı bir sesle söze karıştı. “Evet, hiç uğraşma. Nasıl olsa uzağa gidemezsin.”

Issızların kahkahaları dar sokağı çevreleyen binalardan yankılanıyordu.

Ölümlü, “Allah kahretsin!” diye inledi. Dönüp arkasına bakmaksızın, adımlarını daha da hızlandırmıştı. Birkaç saniye sonra, kendisine yararı olmayacaksa da koşmaya başladı.

Dehşete düşmüş olan insan yaklaşırken, Lucan yavaşça gölgelerin arasından sıyrılarak yolun ortasında dimdik ayakta durdu. Kollarını iki yana açmış, tehditkâr vücudu ve kılıçlarıyla sokağı kapatmıştı. Issızlara tüyler ürperten buz gibi bir gülümsemeyle bakarken dişleri, biraz sonra girişeceği kavganın heyecanlı beklentisiyle uzamıştı. “İyi geceler, bayanlar.”

“Aman Tanrım!” Lucan’ı gören insanın soluğu kesilmişti. Aniden durarak dehşet içinde Lucan’ın yüzüne bakarken dizleri çözüldü ve olduğu yere yığılıp kaldı. “Lanet olsun!”

“Ayağa kalk.” Genç adam ayağa kalkmaya çalışırken Lucan gözünün ucuyla ona baktı. “Git buradan.”

İki kılıcı birbirine sürterken çeliğin çeliğe değmesiyle

ortaya çıkan sert metalik ses, karanlık sokağı doldurdu. Dört Issızın arkasında çömelmiş vaziyette beliren Dante, atlayışının ardından ayağı kalkarak iki metrelik boyuyla yolun diğer ucunu kapattı. Elinde kılıcı yoktu ama belinin etrafındaki deri kemer, çeşitli ölümcül yakın dövüş silahlarını taşımasını sağlıyordu ve aynı kemerde bu silahlara ilave olarak hızlı ellerinin bir uzantısı gibi taşıdığı jilet gibi keskin bir çift kavisli bıçak bulunuyordu. *Malebranche* adını verdiği bu bıçaklar, gerçekten de isimlerine uygun olarak şeytani birer pençeydiler. Dante bunları bir anda kılıflarından çekti ve yakın dövüşe hazır bir savaşçı olarak sokağın öbür ucunu tuttu.

İnsan, etrafını sarmış olan tehlikeyi görünce titreyen bir sesle tekrar, “Aman Tanrım!” diye haykırdı. Lucan’a bakarak cebinden cüzdanını titreyen elleriyle çıkardı ve yere attı. “Lütfen al bunu. Senin olsun. Beni öldürme yeter. Sana yalvarıyorum!”

Lucan’ın gözleri, durumlarını kontrol eden ve kendi silahlarına davranan Issızların üzerinden bir an için bile ayrılmadı. “Defol git buradan. Hemen!”

Issızlardan biri, “O bizim,” diye tısladı. Lucan’a dikilmiş olan sarı gözleri nefretle kısılmış, gözbebekleriye birer çizgi halini almıştı. Uzun dişleri, vampirlerin ilerlemiş Susuzluk durumlarının belirtisi olan salyayla kaplıydı.

Tıpkı insanların güçlü bir uyuşturucu bağımlılığına kurban olacakları gibi, Susuzluk da vampirler için yıkıcıydı. İhtiyaç duyulan ve açlığı giderebilecek miktarda kanı dengeli bir biçimde elde edebilmekle bu sınırı aşmak arasındaki çizgi çok inceydi ve kolaylıkla öbür tarafa geçilebiliyordu. Vampirlerin bazıları bu dipsiz kuyuya kendi isteğiyle düşüyor, bazılarıysa bu hastalığa tecrübesizlik

veya kişisel disiplinsizlikten dolayı yakalanıyorlardı. Uzun bir süre bu sınırı aşmaya devam edenler, şu anda Lucan'ın önünde durup hırlayan vahşi yaratıklara dönüşerek birer Issız oluyorlardı.

Onları yok etmeye can atan Lucan, uzun kılıçlarını birbirine sürtünce ortaya çıkan kıvılcımla gecenin karanlığında parladı.

İnsan olan kurban korkudan aptala dönmüş bir halde hâlâ orada duruyor, bakışları yaklaşmakta olan Issızlar ile Lucan'ın arasında gidip geliyordu. İnsanın oradan kaçmaktaki bu kararsızlığının ona pahalıya mal olacağı kesindi ama Lucan bu düşüncesini soğuk bir ilgisizlikle göz ardı etti. Onun problemi, bu insan değildi. Tek önem verdiği şey, yaklaşmakta olan bu kan emicileri ve onların hastalıklı türünü ortadan kaldırmaktı.

Issızlardan biri salyalar akan ağzını kirli eliyle sildi. "Geri bas pislik. Besleneceğiz."

"Bu gece değil." Lucan homurdanarak devam etti. "Benim şehrimde değil."

"Senin şehrin?" Öndeki Issız Lucan'ın ayaklarının dibine tükürürken diğerleri de alaycı bakışlarla onu süzüyorlardı. "Bu şehir bize ait. Tamamını ele geçirmemiz uzun sürmeyecek."

Diğerlerinden biri ekledi. "Kesinlikle. Bu durumda, sınırı aşmış olan biri varsa o da sensin."

Nihayet insan aklını başına toplamış ve kaçmaya başlamıştı. Ama uzağa gidemedi. İnanılmaz bir hızla hareket eden Issız, insanın önünde belirerek adamı boğazından yakaladı. Ayaklarını yerden kesip onu havada tutarken insanın lastik ayakkabıları, yerden yirmi santim yüksekte sallanıyordu. Issız, çıplak eliyle onu yavaş yavaş boğarken

insan inleyip kıvranıyor ve deli gibi çırpınıyordu. Issız, titreyen avını yere atıp dişlerini boynuna geçirdiğinde dahi Lucan istifini bozmayarak etkilenmemiş bir şekilde bakmaya devam etti.

Lucan gözünün ucuyla Dante'nin sessizce Issızların arkasına sokulduğunu gördü. Dişleri ortaya çıkmış olan savaşçı, harekete geçme hevesiyle dudaklarını yaladı. Bu isteğinde hayal kırıklığına uğramayacaktı. Lucan ilk vuruşu yapınca sokak, birbirine çarpan metal ve kırılan kemik sesleriyle doldu taşı.

Dante *malebranche* bıçakları ellerinde, savaş naralarıyla geceyi yırtarak cehennemden gelmiş bir zebani gibi savaşırken, Lucan da soğukkanlılığını koruyarak ölümcül bir dakiklikle hareket ediyordu. Issızlar teker teker savaşçıların cezalandırıcı darbeleriyle yok oluyorlardı. Titanyum kaplı çeliğin öpücüğü, Issızların hastalıklı kan dolaşım sistemlerinde bir zehir etkisi yaratıyor, ölümlerini çabuklaştırıyor ve hızla çürümelerini sağlıyordu.

Düşmanlarının kemikleri toza dönüşüp yok olduğunda, Lucan ve Dante insana dönerek onun durumunu kontrol ettiler.

İnsan kımıldamıyor ve boğazında açılmış olan yaradan kanlar fışkırıyordu.

Dante adamın yanına diz çöküp şekilsiz vücudu kokladı. "Kurtarılma şansı yok. Bir dakika içinde ölecektir."

Dökülmüş olan kanın kokusu Lucan'ın burnuna ulaştığında, onda midesine atılmış bir yumruk etkisi yarattı. Öfkeyle uzamış olan dişleri, şimdi beslenme ihtiyacıyla sızlıyordu. Ölmekte olan insana tiksintiyle baktı. Her ne kadar kan içmek onun için mecburi bir ihtiyaç olsa da, Issızların artıklarını ne şekilde olursa olsun kabul etme dü-

şüncesinden nefret ediyordu. O, ihtiyacını, kendi seçtiği istekli Konaklarından karşılamayı tercih ederdi, bu küçük tadına bakmalar daha derin bir açlığa yol açsa bile böyle yapardı.

Er ya da geç, her vampir öldürmek zorunda kalırdı.

Lucan doğasını inkâr etmeye çalışmıyordu ama öldürmek zorunda kaldığı durumlarda, bunu kendi kurallarıyla ve kendi seçimine göre yapıyordu. Ava çıktığı zaman, öncelikle caniler, uyuşturucu satıcıları, bağımlılar gibi değersiz hayatlara son vermeyi tercih ediyordu. Hiçbir zaman sadece öldürmek için avlanmamıştı, aksine daima adil olmaya çalışıyordu. Bütün Soylular benzer bir etikle hareket ediyorlardı. Zaten onları Issızlardan ayıran en önemli özellikleri buydu.

Kan kokusu tekrar burnuna geldiğinde, içi açlıkla bir kez daha buruldu. Kuru ağzı tükürükle ıslanmıştı.

En son ne zaman beslenmişti?

Hatırlamıyordu. Uzun bir süre olduğu kesindi. En azından günlerdir, hem de ona yetmeyecek kadar az. Açlığım – hem hayvani, hem de içsel – bir önceki gece Gabrielle Maxwell’le bastırmayı düşünmüştü ama bu fikir hızla yön değiştirmişti. Şimdiyse beslenme dürtüsüyle titriyor ve vücudunun temel ihtiyaçlarından başka bir şey düşünemiyordu.

“Lucan.” Dante insanın nabzının atıp atmadığına bakmak için elini onun boynuna bastırdı. Vampirin dişleri, savaştan ve önünde beliren bu kızıl hayat pınarına gösterdiği fiziksel reaksiyondan uzamış ve keskinleşmişti. “Eğer biraz daha beklersek, kan da heba olacak.”

Ve onlara hiçbir faydası olmayacaktı, çünkü vampirlerin açlığını, sadece insanların damarlarında pompalanarak do-

laşan taze kan giderebiliyordu. Dante içinden gelen dürtüye kulak asmayarak, kaçma şansı varken bunu kullanamayacak kadar aptal olan bu insanın tadına bakmaktan daha fazla hiçbir şey istememesine rağmen bekledi.

Beklemesi de normaldi. Avını ziyan etse bile, son nesil vampirlerin kendilerinden yaşça daha büyük olanların yanında beslenmemeleri yazılı olmayan bir kuraldı; özellikle de yanlarındaki bu Soylu, İlk Nesil Soylular topluluğundansa ve açlıktan kıvranıyorsa.

Dante'nin aksine, Lucan'ın babası, bu affetmeyen ve hoşgörüsüz dünyaya binlerce sene önce uzak ve karanlık bir gezegenden gelmiş olan sekiz uzaylı savaşçının oluşturduğu Kadimlerden biriydi. Hayatta kalabilmek için, insanların kanlarıyla beslenmiş ve koca toplumları açlık ve vahşetleriyle kırmışlardı. Dışarıdan gelmiş bu istilacılar nadir olarak dişi insanlarla çiftleşmiş – ilk Soy Eşleriyle – ve vampir ırkının yeni bir neslini oluşturmuşlardı.

Bu vahşi ve dış dünyalı atalar, şimdi çoktan aralarından ayrılmış olsalar da bunların soyları, Lucan'ın ve az sayıda soydaşının içinde var olmaya devam etmekteydiler. Bu az sayıdaki İlk Nesil Soylular, vampir topluluğunda hanedana en yakın kişilerdi; saygı duyulan ve çok korkulan bireylerdi. Soyluların büyük çoğunluğu daha genç olup ikinci, üçüncü ve daha sonraki nesillerde doğmuşlardı.

Açlık, İlk Nesil arasında kendini en kuvvetli şekilde gösterirdi, bu yüzden de Susuzluk girdabına kapılıp Issız dönmeye eğilimi, en sık onlarda görülürdü. Soylular, bu tehlikeyle yaşamayı başarmışlardı. Çoğu bu tehlikeyle başa çıkmayı öğrenerek sadece ihtiyacı olduğunda ve ancak yaşamasına yetecek kadar küçük miktarlarda kan içmişlerdi.

Böyle yapmak zorundaydılar çünkü Susuzluk hastalığının geri dönüşü yoktu.

Lucan'ın ince birer çizgi halindeki gözleri, yerde yatan ve belli belirsiz nefes alan insana çevrildi. Duyduğu hayvan homurtusu, kendi kuru boğazından yükselmişti. Kendisine hayat verecek olan dökülmüş kanın üzerine doğru eğilirken, Dante hafif fakat saygılı bir şekilde başıyla selam vererek büyüğünün beslenebilmesi için kenara çekildi.

5. BÖLÜM

Dün gece arayıp bir mesaj bırakma zahmetinde bile bulunmamıştı.

Tipik bir erkek.

Muhtemelen televizyonunun uzaktan kumandasıyla ve spor kanalıyla önemli bir randevusu vardı veya geçen akşam evinden ayrıldıktan sonra başka bir kadına rastlamış ve Gabrielle'in cep telefonunu Beacon Hill'e geri getirmekten çok daha ilginç bir teklif almıştı. Lanet olsun, belki de evliydi veya ciddi bir ilişkisi vardı. Gerçi sormamıştı ama sorsa bile, adamın ona doğruyu söyleyeceğini kim garanti edebilirdi ki? Büyük ihtimalle Lucan Thorne diğer erkeklerden farklı değildi.

Ama o yine de... başkaydı.

Daha önce tanıdığı herkesten farklı olmasıyla onu etkilemişti. Çok gizemli bir adamdı. Ve kesinlikle tehlikeliydi. Onu, televizyonun önünde rahat koltuğunda ne kadar hayal edebiliyorsa, bir aileye ya da ciddi bir kız arkadaşına bağlı olarak da ancak o kadar hayal edebiliyordu. Bu düşünce

genç kadında, adamın başka bir yerde gerçekten daha iyi bir teklif alarak kendisini ekmiş olduğu kanaatini güçlendirdi. Kafasındaki bu düşünceler, canını olması gereken den daha fazla yakıyordu.

Gabrielle siyah Mini Cooper'ını şehir dışındaki sessiz yolun kenarına çekip kontağı kapatırken kendi kendini, "Unut artık onu," diyerek azarladı. Kamera çantası ve diğer ekipmanı yanındaki koltuğun üzerindeydi. Eşyalarını toplayıp torpido gözünden bir de el feneri aldıktan sonra anahtarlarını cebine koydu ve arabadan çıktı.

Kapıyı sessizce kapatarak etrafına bakındı. Görünürde kimseler yoktu; saatin sabahın altısına yaklaşıyor olması ve kanunlara aykırı olarak girip fotoğraflarını çekeceği bu binanın yirmi senedir kapalı tutulduğu göz önünde bulundurulursa, bu hiç de şaşılacak bir şey değildi. Çatlaklarla dolu yoldan yürüyerek sağa döndü ve bir hendekten geçerek, eski akıl hastanesini kalın bir perde gibi çevreleyen çam ve meşe ağaçlarıyla kaplı araziye geldi.

Güneş ufukta yavaş yavaş belirmeye başlamıştı. Işık gerçekdışı ve tüyler ürperticiydi. Pembe ve mor karışımı bir sis, Gotik tarzda inşa edilmiş binayı kefen gibi sarmış, etrafa garip bir parlaklık yaratıyordu. Burada, yumuşak pastel renklerin içinde bile, tehditkar bir hava hâkimdi.

Onu sabahın altısında akıl hastanesine getiren de işte bu ışık oyunuydu. Resimleri akşamın alacakaranlığında çekmek ve terk edilmiş binanın tekin olmayan görünümünden istifade etmek, daha farklı bir tercihi olamazdı. Sıcak şafak ışığını soğuk ve uğursuz bir mekânla birleştirmeye düşüncesi, Gabrielle'e çekici gelmişti. Genç kadın, fotoğraf makinesini omzunda asılı duran çantasından çıkartmak için durakladı. Beş altı resim çektikten sonra ob-

jektifin koruyucu kapağını tekrar yerine koyarak, perili gibi görünen binalara doğru yaklaştı.

Kendisi gibi burnunu her şeye sokmaya meraklı araştırmacıları uzak tutmak için yapılmış yüksek güvenlik çiti, önünde bir bariyer oluşturunuyordu. Ama Gabrielle, bu tel örgüsünün zayıf noktasını biliyordu. Bunu, dış resimler çekmek üzere buraya ilk geldiğinde keşfetmişti. Aceleyle, güneybatı köşesine gelene kadar tel örgü boyunca yürüdü ve yere çömeldi. Bu noktada birisi telleri gizlice keserek ancak meraklı bir çocuğun geçebileceği kadar açıklık yaratmıştı ya da ‘Girilmez’ ve ‘Sadece Görevli Personel Geçişi’ yazılarını, uyulacak kurallardan ziyade dostane tavsiyelermiş gibi gören kararlı bir fotoğrafçının geçebileceği kadar.

Gabrielle kesilmiş olan kanadı iterek önce eşyasını karşı tarafa geçirdi, sonra da bir yılan gibi karnının üzerinde sürünerek alçak geçitten geçti. Tel örgünün diğer tarafına geçtiğinde, duyduğu heyecanla ürperdi. Bu tip gizli ve tek başına yapılan araştırmalara alışık olmalıydı, çünkü sanatı, terk edilmiş ve bazılarının tehlikeli diye nitelendireceği yerleri keşfetmesine bağlıydı. *Bu tüyler ürperten akıl hastanesi, kesinlikle tehlikeli diye nitelendirilen kategoriye giriyor,* diye düşünürken gözleri, dış kapının yanına spreylilik boyayla yazılmış olan kelimelere takıldı: KÖtü TİTReşiMLeR.

Kendi kendine fısıldadı. “Bak bu doğru işte.” Üstündeki tozu ve kurumuş çam iğnelerini silkelerken, eli istemsizce blucininin ön cebindeki telefonuna gitti. Tabii ki, cep telefonu yerinde değildi, çünkü hâlâ Dedektif Thorne’daydı. Dün akşam onu ekmesine bozulması için bir sebep daha.

Akil hastanesinin arazisine girmiş ölmanın yarattığı garip duygulardan başka bir şeye odaklanma ihtiyacı duyduğu için; aklına tekrar Thorne geldi. Belki de adamın üstüne

o kadar gitmemeliydi. Görevdeyken başına kötü bir şeyler gelmiş ve bu sebepten ortalarda gözükmemiş olabilirdi.

Ya söz verdiği gibi gelememesinin sebebi işbaşında yaralanmasıysa? Belki de özür dilemek veya bir açıklamada bulunmak için arayamamasının nedeni de buydu.

Yaa, tabii. Belki de adamı görür görmez beynini külotunun içine düşürmüştü.

Gabrielle kendi kendine söylenerek eşyalarını topladı ve ana binanın ürkütücü bir mimariyi yansıtan dış duvarlarına doğru yürüdü. Solgun renkli kireçtaşı duvarlar göğe doğru yükselerek, ancak muhteşem güzellikte gotik katedrallerde görülebilen spirallerle sivri uçlu merkezi bir kule oluşturluyorlardı. Bu yapının etrafında, kırmızı tuğladan örülmüş duvarlar ve kiremitten çatıları olan küçük dış binalar, bir yarasanın kanatları şeklinde düzenlenmiş ve birbirlerine küçük patikalarla bağlanmışlardı.

Ama binanın ilham verici güzelliğine rağmen, yıpranmış duvarların ve kırık pencerelerin arkasında sanki binlerce günah ve sır saklanıyormuş gibi uykulu bir tehdidin yattığı hissi, inkâr edilemezdi. Gabrielle, ışığın en uygun olacağını düşündüğü yere giderek birkaç resim daha çekti. Bu taraftan binaya girme imkânı yoktu; ana kapı sürgülenmiş ve sıkı bir şekilde kapatılmıştı. Eğer içerisinin de resimlerini çekmek istiyorsa – ki kesinlikle istiyordu – arkaya dolaşp, şansını yere yakın bir camda veya bir mahzen kapısında denemesi gerekecekti.

Yokuş aşağı doğru yürüyerek, binanın arkasına geldiğinde aradığını buldu. Tahta kepenkler, muhtemelen servis bölümüne açılan üç tane pencereyi örtüyordu. Kepenklerin paslı menteşesi çürümüş ve kilitlenmemişti. Genç kadın bulduğu bir taş parçasıyla kepenge vurunca, men-

teşe kolaylıkla açıldı. Tahta örtüyü çekerek ağır cam paneli kaldırdı ve camı tutan tahta desteğin yardımıyla pencereyi açık bıraktı.

İlk önce, cep feneriyle içeride kimsenin olmadığını ve çatının da tehlikeli bir şekilde kafasına çökmeyeceğinden emin olduktan sonra, pencereden içeri süzüldü. Pervazdan aşağıya atladığında, çizmelerinin tabanları, senelerin birikimi olan kırık camları ezerek çıtırdadı. Gri beton tuğlalardan yapılmış olan zemin, aşağı yukarı dört metre kadar devam ediyor, sonra mahzenin karanlığında kayboluyordu. Gabrielle cep fenerinin ışığını boşluğun öbür tarafına tuttu. Işığı sabit tutarak duvar boyunca yavaş yavaş kendine doğru çevirdiğinde, üzerinde 'Personelden Başkası Giremez' yazan yıpranmış, eski servis kapısını gördü.

"İddiaya var mısınız?" diye fısıldayarak kapıyı yokladığında, kilitli olmadığını gördü.

Kapıyı açarak, elindeki fenerin ışığını öbür taraftaki uzun ve tünel gibi görünen koridora tuttu. Kırık floresan lambaları tavandan aşağıya sarkmış, lambaların birkaç tanesinin panelleri, endüstriyel yer muşambasıyla kaplı zemine düşerek kırılmış ve toz içindeydi. Gabrielle ne aradığını bilmeksizin karanlık koridorda ilerlerken aynı zamanda, hastanenin terk edilmiş mahzenlerinde neyle karşılaşacağından emin olamamanın getirdiği heyecanı da yaşıyordu.

Koridorun üzerinde kapısı açık olan bir odanın önünden geçerken fenerinin ışığı, yıpranmış ve odanın tam ortasına sanki bir sonraki hastasını bekliyormuş gibi yerleştirilmiş olan kırmızı bir dişçi koltuğunu yalayarak geçti. Gabrielle kamerasını kutusundan çıkartarak hızla birkaç

resim çekti. Yoluna devam ederek, binanın tıbbi kanadı olduğunu gösteren muayene ve tedavi odalarının önünden geçti. Koridorun sonunda, dönerek yükselen bir merdiven bulup iki kat tırmandığında, kendini yumuşak sabah ışıklarını içeri alan yüksek pencereci merkezi kulede bulduğu için memnun oldu.

Pencerenin yanına giderek, kamerasının merceğinden zarif tuğla ve kireçtaşı binaların etrafını çevrelediği geniş çayirlara ve avlulara baktı. Solmuş bir ihtişama sahip olan bu yerin birkaç resmini daha çekerken, hem mimari güzelliğini hem de gölge oyunları yaratan güneş ışığının sıcaklığını takdir ediyordu. Bir zamanlar sayısız yaralı ruhu bir arada barındırmış olan bu binanın içinden, dışarıya bakmak çok tuhaf bir histi. Gabrielle neredeyse, bu tüyler ürperten sessizliğin içinde, kendisi gibi buradan rahatlıkla yürüyüp gitme özgürlüğüne sahip olmayan hastaların sesini duyuyor gibiydi.

Kendisini, sorun yaratan bir ev hayvanıymış gibi geri getiren çocuksuz ailelerin ve sosyal hizmet görevlilerinin fısıldaşmalarından anladığı üzere, biyolojik annesi de akıl hastanesine yatırılmış ve buradakiler gibi özgürlüğünü yitirmiş ruhlardan biriydi. Yaşamak için gönderildiği yerlerin sayısını çoktan unutmuştu ama geriye yollanma sebebi olan şikâyetler hep aynıydı: Huzursuz ve içine kapalı, ketum ve kimseye güvenmeyen, sosyal yeteneklerden yoksun ve kendine zarar verme eğilimli. Bu etiketlerin annesine de yapıştırıldığını ama ilaveten, paranoyak ve hayaller âleminde yaşayan terimlerinin de kullanıldığını duymuştu.

Maxwelller hayatına girdiğinde, Gabrielle devlet tarafından görevlendirilmiş bir psikoloğun gözetimi altın-

da doksan günlük grup terapisini yeni tamamlamıştı. O dönemde, birilerinin onu tekrar evlat edinmeyi isteyeceği gibi bir beklentisi veya umudu yoktu. Açıkça söylemek gerekirse, umrunda da değildi. Ama yeni vasileri sabırlı ve iyi kalpliydiler. Karmaşık duygularını çözmede yol göstereceğini düşünerek, Gabrielle'e annesi hakkında bir sürü mahkeme kaydının verilmesine yardımcı olmuşlardı.

Ağustos ayının sonlarına doğru, bir gece, yetkililer tarafından bulunan annesi; üzerinde hiçbir kimlik taşımayan ve evsiz barksız olduğu tahmin edilen ocuk yaşta sayılabilecek genç bir kadındı. Bilinen tek akrabası da bir çöp tenekesine attığı ve acıyla çırpınan yeni doğmuş bebeğiydi. Genç kadın saldırıya uğramıştı ve boynundaki derin kesikler, kendisinin histeri ve panikle yarayı tırmalaması yüzünden daha da kötü bir hal almıştı. Acil serviste tedavi edilirken, daha da kötü bir durum almış ve hiçbir zaman da iyileşememişti.

Mahkeme annesini; bebeğini terk etme suçundan yargılamaktansa, cezai ehliyeti olmadığına karar vererek, muhtemelen bu akıl hastanesinden çok da farklı olmayan bir yere göndermişti. Hastaneye yatırılmasının üzerinden bir ay geçmeden, kendisini düğümlenmiş bir yatak arşa-fıyla asmış ve geriye, hiçbir zaman cevaplanamayacak olan bir sürü soru işareti bırakmıştı.

Gabrielle, bu eski acıların ağırlığından kurtulmak istiyordu ama bulunduğu yerde puslu cam pencerelerden dışarıya bakmak, onun geçmişine daha yoğun bir şekilde odaklanmasına sebep oluyordu. Annesini veya doğumuyla gelen kötü talihini ve bunu takip eden karanlık dolu yalnız yıllarını düşünmek istemiyordu. İşine konsantre olmalıydı. Onu her zaman ayakta tutabilen şey de buydu. Ha-

yatındaki devamlı olan tek şey, daha doğrusu bu dünyada sahip olduğu tek şey buydu.

Zaten bu da yeterliydi.

Çoğu zaman yeterliydi.

“Birkaç resim daha çek ve buradan defol git,” diye kendi kendine söylendi. Kamerasını, pencerenin çift katlı camını tutan ustalıklı işlenmiş metalin üzerinden doğrultarak deklanşöre bastı.

Geldiği yolu kullanarak binadan ayrılmayı düşündü ama ana binanın giriş katında başka bir çıkış olup olmadığını merak etti. Tekrar o karanlık mahzenden geçmek, gözüne hiç cazip görünmüyordu. Akıl hastası annesini düşünerek kendi kendini korkutmayı becermişti ve akıl hastanesinde oyalandıkça, tüyleri diken diken olmaya devam ediyordu. Merdiven kapısını açtığı anda, bitişik koridorun sonundaki bazı boş odaların pencerelerinden süzülen solgun ışığı görünce kendini biraz daha iyi hissetti.

Görünen o ki, ‘kötü titreşimler’ yazısını yazan sanatçı, buradan da geçmişti. Dört duvara da, kalın siyah bir boyayla tuhaf sarmal semboller çizilmişti. Muhtemelen bunlar bir çetenin işaretleriydi ya da ondan önce buraya girmiş olan çocukların stilize edilmiş imzalarıydı. Boşalmış bir spreyci boyası kutusu, sigara izmaritlerinin, kırık bira şişelerinin ve moloz yığınlarının yanına atılmıştı.

Gabrielle, aklından geçen resmi çekebilmek için kamerasını eline alarak güzel bir açı yakalamaya çalıştı. İçerideki ışık pekiyi değildi ama değişik bir mercek ile ilginç bir poz yakalayabilirdi. Mercek kutusunun içine elini sokarken, ayaklarının altından gelen bir uğultu duyarak donakaldı. Ses, çok zayıf olmakla beraber bir şekilde çalışan bir asansörü andırıyordu. Gabrielle, kanını donduran bir önseziy-

le bütün sinirleri gerilmiş ve etrafındaki sesleri algılayabilmek için dikkat kesilmiş bir şekilde eşyalarını yavaşça çantasına geri koydu.

Genç kadın yalnız değildi.

Ve şimdi bunu düşündüğünde, yakınlarda bir yerden ona bakan gözleri hissedebiliyordu. Bu ürpertici duygu, ensesindeki incecik tüyleri bile havaya kaldırmış ve kollarını diken diken etmişti. Yavaşça başını çevirerek arkasına baktı. Aynı anda onu gördü: Küçük bir kapalı devre video kamerası, koridorun üst köşesindeki gölgelerin arasına yerleştirilmiş ve biraz önce çıkmış olduğu merdiven kapısını gözlüyordu.

Belki de çalışmıyordu, akıl hastanesinin açık olduğu zamanlardan kalmış da olabilirdi. Bu fikir onu rahatlatılabildi ama maalesef kamera hem çok bakımlı görünüyordu, hem de profesyonel gözlemlemeye uygun yeni modellerden birine benziyordu. Bu düşüncesini denemek için Gabrielle bir adım öne çıkarak kameranın tam altında durdu. Aletin üstünde durduğu yuva, sessizce hareket ederek merceğini Gabrielle'in yüzüne çevirdi.

Üzerine doğrulmuş olan siyah merceğe bakarak, "Lanet olsun!" diye söylendi. "Yakalandık."

Boş binanın derinliklerinden, demirlerin gıcirtısını ve ağır bir kapının çarpıldığını duydu. Anlaşılan terk edilmiş akıl hastanesi her şeye rağmen pek o kadar da terk edilmiş değildi. En azından güvenlik vardı ve Boston polisi bu adamlardan, olay yerine yetişme hızı açısından ders alsa iyi olurdu.

Görevde olan her kimse, genç kadını yakalamak için harekete geçince etrafta ayak sesleri yankılandı. Gabrielle merdivenlere yönelerek hızla basamaklardan inmeye baş-

ladığında, aletlerinin olduğu çanta kalçasına çarparak zıplamaya başladı. Aşağı indikçe, ışık azalmıştı. Feneri elinde olmasına rağmen, arkasındaki güvenliğe takip edebileceği bir işaret vermekten korktuğu için onu kullanmayı istemiyordu. Son basamağı da inerek demir kapıyı itip açtı ve alt kattaki koridorun karanlığına atıldı.

Merdivenlerin üstünden, kameralı odanın kapısının gürültüyle açıldığını duyduğunda, peşindeki arkasından fırtına gibi koşarak arayı kapatmakta olduğunu anladı.

Nihayet, koridorun sonundaki servis kapısına ulaşabildi. Bütün gücüyle soğuk çeliği iterek kendini mahzene attı ve dışarıya açılan küçük pencereye doğru koştu. Pencerenin pervazına tutunarak vücudunu yukarıya çekerken, yüzüne çarpan temiz hava ona güç vermişti. Pencereden çıkarak kendini dışarıdaki küçük taşlarla kaplı olan toprağa bıraktı.

Artık takipçisini duyamıyordu. Belki de karanlık ve karmaşık koridorlarda izini kaybettirmişti. İçinden, *Tanrım umarım öyledir*, diye geçirdi.

Genç kadın ayağa fırlayarak, etrafı çeviren tel örgünün kesik olan köşesine doğru koşmaya başladı. Aradığı yeri çabucak buldu. Hızla yere yatarak telin açık olan kısmından dışarı doğru sürünerek geçmeye başladığında, kalbi kulaklarında gümbürdüyor, adrenalin damarlarında bir jet hızıyla dolaşıyordu. Tam anlamıyla panik halindeydi, aceleyle kaçayım derken yüzünün bir tarafı, telin pürüzlü kenarıyla sıyrıldı. Kesik yanağını yakarken, sıcak kanın kulağına yakın bir yerden aşağıya doğru aktığını hissediyordu. Ama telin altından özgürlüğe kavuşmak için karnının üzerinde sürünürken, kamera çantasının ona çarpmasını ve yanağındaki bu yakıcı acıyı görmezden geldi.

Gabrielle tel örgünün altından geçer geçmez ayağa kalkarak, dışarıdaki çayırın üzerinde deli gibi koşmaya başladı. Bir anlığına başını arkaya çevirip baktığında, dev gibi güvenlik görevlisinin alt katta bir yerlerden dışarı çıkmış olduğunu ve hâlâ bir cehennem zebanisi gibi peşinden koşmakta olduğunu gördü. Bu manzara karşısında, genç kadının midesi panikle düğümlendi. Peşindeki adam en az yüz kiloluk görüntüsü ve sırf kastan oluşmuş vücuduyla bir tankı andırıyordu. Bu dev vücudun üzerindeki kocaman kafayı çevreleyen saçları, bir askerinki gibi kısacık kesilmişti. Gabrielle süratle binanın arazisini yoldan ayıran sık ağaçların arasında kaybolurken, devasa boyuttaki adam da çite varmış, yumruklarıyla tel örgünün peteklerini dövüyordu.

Arabası aynı bıraktığı gibi, yolun kenarında duruyordu. Genç kadın titreyen elleriyle kilitli kapıyı açmaya çalışırken, peşindeki bu devin onu hâlâ yakalayabileceğini düşünerek dehşet içinde kalmıştı. Korkusu ona artık anlamsız gibi görünse de bunu bilmek, damarlarındaki adrenalini azaltmıyordu. Mini Cooper'ın deri koltuğuna kendini bırakarak anahtarı kontağa zorlukla soktu ve motoru çalıştırdı. Kalbi hızla çarparken, küçük arabayı vitesle takıp gaz pedalına yüklendi ve patinaj yapan tekerleklerin tiz sesiyle beraber oradan son süratle kaçtı.

6. BÖLÜM

Yazlık turist sezonunun tam ortasındaki bu iş gününde, Boston'ın caddeleri ve parkları insanlarla dolup taşıyordu. Banliyö trenleri halkı şehir dışındaki mahallelerden işyerlerine, müzelere ve şehrin etrafında, sayılamayacak kadar çok olan tarihi yerlere taşıyorlardı. Ellerinde kameraları olan turistlerin bir kısmı, şehrin etrafında dolaşmak için gezi otobüslerine ve atlar tarafından çekilen arabalara biniyor, öte yandan diğerleri de aşırı pahalı ve kalabalık gününbirlik turlarla kıyı boyunca gezebilmek için teknelerin önünde sıraya giriyorlardı.

Bu günlük telaştan fazla uzak olmayan ve şehrin hemen dışında, büyük güvenlik önlemleriyle korunan bir malikânenin yaklaşık yüz metre aşağısında, Lucan Thorne, Soylu savaşçıların yerleşim bölümündeki düz ekran monitöre doğru eğilerek bir küfür savurdu. Bilgisayar programı, Gabrielle Maxwell'in çekmiş olduğu fotoğrafları uluslararası veri tabanıyla eşleştirmeye çalışırken, vampir tanımlama kayıtları, ekrandan bir makineli tüfek hızıyla akıyordu.

Makinenin başındaki Gideon'a sabırsız bir bakış atarak, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Şimdilik sıfır. Ama arama hâlâ devam ediyor. Veri-tabanında taranması gereken birkaç milyon kayıt var." Gideon'un keskin mavi gözleri, zarif gümüş çerçeveli gözlüklerinin üzerinden parıldadı. "Aradığın bu pislikleri bulacağım, endişelenme."

Lucan, "Hiçbir zaman endişelenmedim zaten," diye cevap verirken sözlerinde ciddiymiş. Gideon'un ölçümlere sığmayacak kadar yüksek bir IQ'su ve bunu daha da değerli kılan bir kararlılığı vardı. Vampir tam bir dahi olmakla beraber, dur durak bilmeyen bir av köpeği gibiydi. Lucan böyle birinin kendi tarafında olmasından son derece memnundu. "Eğer onları sen ortaya çıkartamazsan, hiç kimse çıkartamaz."

Soyluların bilgisayar uzmanı, kısa kesilmiş ve dimdik duran sarı saçlarının altından, kendinden emin bir şekilde sıırıttı. "Bu kadar para kazanmamın sebebi de bu zaten."

"Evet, onun gibi bir şey." Lucan bu sözleri söyleyip ekranın başından ayrıldı.

Irklarını Issızların gazabından korumaya kendini adanmış olan hiçbir Soylu savaşçı, bundan maddi bir çıkar beklemeydi. İnsanoğlunun Ortaçağ diye adlandırdığı dönemden bu yana, kurulmuş olan birliklerinde böyle bir çıkar gözetme, hiçbir zaman olmamıştı. Her bir savaşçının bu tehlikeli yaşam tarzını seçmek için kendine göre sebepleri vardı ve söylemek gerekirse, içlerinden bazılarının sebepleri diğerlerinden daha asildi. Mesela; bu dava uğruna bağımsızca savaş verirken, ikiz kardeşleri – çocuk sayılabilecek bir yaşta – Londra dışında Issızlar tarafından öldü-

rüldükten sonra Lucan'ı arayıp bulan Gideon gibi. Bu olay aşağı yukarı üç asır önce gerçekleşmişti.

O zaman bile Gideon'un kılıçtaki ustalığı, sadece jilet gibi keskin aklıyla rekabet edebilirdi. Zamanında pek çok Issız kılıçtan geçirmişti ama çok daha sonra Soy Eşi olan Savannah'a olan bağlılığı ve ona verdiği söz yüzünden, karşılıklı savaşmayı bırakarak teknoloji silahına sarılıp Soylulara hizmetine bu şekilde devam etmişti.

Şu anda, Lucan'ın yanında yer alan altı savaşçının her birinin kendi kişisel yetenekleri vardı. Hepsinin kendilerini kovalayan şeytanları ve problemleri olsa da, hiçbiri bunu açığa vurmaktan hoşlanmazdı. Bazı şeylerin karanlıkta kalması daha iyiydi ve buna Lucan'dan daha çok inanan tek kişi, Dante isimli Soylu savaşçıydı.

Lucan, genç vampirin yerleşkenin içindeki sayısız odaların birinden çıkarak teknik laboratuvara geldiğini gördü. Dante, her zamanki gibi siyah ve deri motosikletçi kıyafetleri ve hem dövmelelerini hem de özenle işlenmiş olan Soylu sembollerini gözler önüne seren kolsuz bir tişört giymişti. Kalın pazularının etrafı, detaylı sarmal işaretlerle çevrilmişti. Bunlar koyu tonlarında, birbirlerine kenetlenmiş bir dizi geometrik şekilden oluşmaktaydı ve insan gözüne tuhaf ve soyut bir desen gibi görünürdü. Vampir gözleri, bu sembollerin gerçek anlamlarını okuyabilirdi: *Dermaglifler*, yani Soyluların atalarından kendilerine miras kalmış olan ve tüysüz tenlerinde renk değiştirerek kamuflaj sağlayan pigmentlerin doğal işaretleri.

Glifler, geldikleri soyun ve ait oldukları sosyal seviyenin eşsiz bir işareti olduğu için Soylular arasında gurur kaynağıydı. Lucan gibi İlk Nesilden gelenlerin işaretleri daha fazla ve daha koyuydu. Onun *dermaglifleri* gövdesini önlü

arkalı kaplıyor, bacaklarından kollarına kadar uzanıyor ve bir kısmı da boynunun arkasından kafatasına tırmanıyor-du. Tonları, yaşayan birer dövme gibi vampirin o anki duygusal durumuna göre değişiyordu.

Dante'ninkiler şu anda kısa bir süre önce yapmış oldu-ğu beslenmenin tatminkârlığını gösteren, derin bir kızıl-kahve rengindeydiler. Hiç şüphe yok ki, bir gece önce İs-sızları avladıktan sonra Lucan'ın yanından ayrılan Dante, istekli bir dişi Konak yatağı – ve olgun, sulu damarını – bulana kadar arayışlarına devam etmişti.

Genç vampir, sandalyelerden birine çökerek önündeki masaya büyük çizmeli ayaklarını uzatıp, “Nasil gidiyor?” diye sordu. “Bu pisliklerin kim olduğunu, bizim için çok-tan ortaya çıkarmış olacağını tahmin ediyordum Gid.”

Dante'nin sesinde, 18. yüzyıldaki İtalyan atalarının ak-sanı hissedilirdi ama bu akşam konuşmasına hâkim olan zengin tonlama, vampirin huzursuz ve hareket için sabır-sız olduğunu gösteriyordu. Sanki içinde bulunduğu du-rumu göstermek istercesine, her zaman yanında taşıdığı kavisli bıçaklarından birini kalçasındaki kınından çekerek, çeliğin cilalı yüzeyiyle yavaşça oynamaya başladı. Bu ka-visli bıçakları, cehennemin dokuz katından birini doldu-ran iblisler adına *malebranche* olarak isimlendirmişti. Ama Dante bazen bu kelimeyi insanlar arasındayken kendine soyadı olarak da kullanıyordu. Vampirin ruhundaki bütün şiirsellik bununla sınırlıydı, geriye kalan her şey affetme-yen, soğuk ve karanlık bir tehditten ibaretti.

Lucan onun bu yönünü beğeniyordu ve itiraf etmesi gerekirse, Dante'yi elinde o acımasız çeliklerle savaşırken seyretmek, her sanatçıyı utandıracak kadar keyif veriyor-du.

“Dün akşam iyi iş çıkarttın,” diyen Lucan, hak edilse bile, kendisinden gelen böylesi bir övgünün nadir olduğunu çok iyi biliyordu. “Sayende canımı kurtardım.”

Issızlarla olan karşılaşmayı değil, ondan sonra olanları kastediyordu. Lucan o kadar uzun zamandır beslenmemiştir ki Issızların kapıldığı Susuzluk hastalığı kadar tehlikeli olabilecek sınırı aşmasına ramak kalmıştı. Dante’nin bakışları, neyi kastettiğini anladığını gösteriyordu ama genç vampir, her zamanki soğukkanlı umursamaz tavrıyla konuyu geçiştirdi.

Gülerek, “Öyle mi?” dedi. “Bunca zamandır sen benim arkamı kolladın. Bahsetmeye bile değmez. Ben sadece iyiliklerinin karşılığını ödüyordum.”

Laboratuvarın camdan yapılmış giriş kapıları yumuşak bir tıslamayla iki yana açıldığında Lucan’ın iki savaşçısı daha içeri girdi. Gelenler ilginç bir görüntü oluşturuyorlardı. Uzun boylu ve atletik yapılı Nikolai’nin kum rengi saçları, çarpıcı keskin yüz hatları ve anavatanı olan Sibirya’nın kışlarından bile daha soğuk bir tonda olan buz mavisi gözleri vardı. Grubun en genci olan Niko, insanoğlunun Soğuk Savaş diye adlandırdığı dönemde aralarına katılmıştı. Yüksek oktanlı bir heyecan tutkunu olması ve çocuk yaştan beri mekaniğe duyduğu merak yüzünden iş silahlara, aletlere ve ekipmana gelince Soyluların savunmalarında en ön sırada yer alırdı.

Onun tam tersine Conlan, yumuşak tonla konuşan, gayet ciddi ve tam bir taktik adamıydı. Niko’nun küstahça kasılmasının yanında o, kaslardan oluşmuş bir duvara benzer görüntüsüyle ve kafasına sardığı siyah ipeğin altından çıkan bakır rengi saçlarıyla büyük bir kedi gibi ağırbaşlı görünüyordu. Vampir, son nesil Soylulardandı – Lucan’ın

ölçülerine göre çok gençti – ve insan olan annesi, İskoçyalı bir kabile şefinin kızıydı. Savaşçının yürüyüşü ve tavırları, kraliyet ailesine mensup birinin asaletini yansıtıyordu.

Hatta Conlan'ın tek aşkı ve Soy Eşi olan Danika, bir doksanlık boyuyla hiç de altta kalacak bir kadın olmamasına rağmen çoğu zaman ona “Lordum,” diye hitap ederdi.

Nikolai, “Rio yoldaymış,” diye bildirirken, ağzı alaycı bir sırıtmayla gerilmiş ve yanaklarında iki küçük gamze belirmişti. Lucan'ı başıyla selamlayarak sözlerine devam etti. “Eva, erkeğiyle işi bitmeden onu alamayacağını iletmemi istedi.”

Dante kelimeleri uzata uzata, “Tabii geriye bir şey kalırsa,” dedi. Diğerlerini selamlamak üzere elini kaldırarak yeni gelenlerle önce avuçlarını, sonra da yumruk yaptığı elini tokuşturdu.

Lucan da Niko ve Conlan'ı aynı şekilde selamladı ama Rio'nun gecikmesinden dolayı hafif de olsa bir rahatsızlık hissediyordu. Hiçbir zaman bir vampirin kendi seçtiği Soy Eşiyle aralarındaki ilişkiye karışmamıştı ama Lucan kendi hayatını düşündüğünde, kan bağı olan bir dışının sorumluluğu ve istekleri yüzünden kendisini kelepçelenmiş gibi hissetmek istemiyordu. Soyluların kendilerine bir eş seçip ırklarını sürdürmeleri toplumları tarafından beklenen bir davranıştı fakat Lucan'a göre, savaşçılar arasında böyle bir uygulama, duygusal zayıflıktan başka bir şey değildi.

Çok daha kötüsü de, bir savaşçının Soy Eşine olan bağlılığını, Soylulara karşı olan sorumluluklarının önünde tutma ihtimaliydi.

Yerleşim alanında yaşayan son üyeleri aklına gelen Lucan, “Tegan nerede?” diye sordu.

Conlan, "Henüz dönmedi," diye cevap verdi.

"Nerede olduğunu bildirdi mi?"

Conlan Niko'yla kısaca bakiştıktan sonra, yavaşça başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ses seda yok."

Dante söze karışarak ekledi. "Bu, görev başındayken ortarlardan kaybolduğu en uzun süre." Baş parmağıyla bıçağını kavisini okşuyordu. "Ne kadar oldu – üç gün, dört gün?"

Dört gün olmuştu, bugün beşinci gündü.

Ama lanet olsun, günleri sayan kimdi ki?

Hepsi sayıyordu ama hiçbirisi, son zamanlarda içlerinde büyüyen endişeyi yüksek sesle dile getirmiyordu. Aralarındaki bu en içine kapanık üye aklına geldiğinde, Lucan içinden yükselen zehri bastırabilmek için büyük çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

Tegan her zaman yalnız avlanmayı tercih etmişti ama kimseye sırlarını açıklamayan ketum tabiatı, diğerlerinin sabrını taşırmaya başlamıştı. Serseri bir kurşun gibiydi ve gitgide daha da dağılıyordu. Ve açıkçası Lucan'ın bu adama güvenmesi zorlaşıyordu. Zaten konu Tegan olduğu zaman, güvensizlik duygusu yeni bir şey değildi. Aralarının açık olduğu su götürmez bir gerçektir ama bu, mazide kalmış bir olaydı. Öyle olmak zorundaydı. Bunca zamandır kendilerini adadıkları bu savaş, birbirlerine olan düşmanlıklarından çok daha önemliydi.

Yine de, bu vampirin yakından takip edilmesi lazımdı. Lucan, Tegan'ın zaafalarını herkesten daha iyi biliyordu ve vampir sınırı aştığı an, Lucan'ın gerekeni yapmakta hiç tereddüt etmeyeceği kesindi.

Laboratuvarın kapıları tekrar açıldığında Rio, nihayet içeri girdi. Üzerindeki zarif ve beyaz gömleğin kenarlarını,

özel dikilmiş pantolonuna sokmaya çalışıyordu. İpek gömleğinin birkaç düğmesi kopmuştu ama sevişme sonrası dağınıklığı da, Rio'nun üzerinde her şeyde olduğu gibi klas bir hava yaratmıştı. İspanyol vampirin kaşlarının üzerine düşen gür siyah saçlarının altındaki soluk sarı gözleri, neşyle parlıyordu. Gülümsediğinde, eşiyle geçirdiği ihtiraslı anlar yüzünden henüz geri çekilmemiş olan dişleri ışıldadı. "Umarım bana da birkaç İssız ayırmışsınızdır beyler." Ellerini birbirine sürttü. "Kendimi çok iyi hissediyorum, partiye hazırım."

Lucan, "Gel otur," dedi. "Ve mümkünse Gideon'un bilgisayarlarının üzerine kan damlatma."

Rio'nun uzun parmakları, Eva'nın keskin olmayan insan dişleriyle ısırp damarından kanını yudumladığı, boyundaki gül tomurcuğu büyüklüğündeki ize gitti. Eva bir Soy Eşi de olsa, neticede genetik olarak insan ırkındandı. O ve onun gibiler uzun yıllar boyunca vampirlerle ilişkiyi sürdürseler de, hiçbirinin dişleri onlar gibi uzamaya başlamaz veya erkeklerin özellikleri onlara bulaşmazdı. Bir vampirin kendi bileğini veya kolunu keserek eşini beslemesi, herkes tarafından kabul edilen bir uygulamaydı ama Soylu savaşçıları arasında ihtiras, çok daha ateşli olabiliyordu. Ve tabii ki seçtikleri kadınlarda da. Seks ve kan, kuvvetli bir karışımdı hatta bazen fazlasıyla.

Hiç de pişman görünmeyen Rio sırtarak kendini döner koltuklardan birine bıraktı ve büyük çıplak ayaklarını önündeki şeffaf sehpa dayadı. O ve diğer savaşçılar, bir önceki gecenin hikâyelerini paylaşmaya ve kahkahalar eşliğinde, ellerini havada çarparak birbirlerine uzmanlık alanlarının ince tekniklerini anlatmaya başladılar.

Düşmanlarını avlamak, bazı Soylulara keyif verse de,

Lücan'ın hissedebildiği tek şey su katılmamış bir nefretti. Bunu saklamaya da çalışmıyordu. Issızların temsil ettiği her şeyden tiksiniyordu ve çok uzun zaman önce onların kökünü kazımaya veya bu yolda ölmeye ant içmişti. Bazı günler, hangisinin daha önce geleceği umrunda bile olmuyordu.

Gideon en sonunda bilgisayarının ekranında akıp gitmekte olan kayıtlar durunca, "İşte burada," diye bağırdı. "Bir eşleşme var gibi görünüyor."

"Ne buldun?"

Lucan ve diğerleri dikkatlerini, laboratuvardaki sıradan bilgisayarların üzerinde asılı duran büyük ve düz ekrana çevirdiler. Gabrielle'in cep telefonundaki resimlerdeki adamların aynısı olan ve Lucan'ın o gece kulübün önünde öldürdüğü dört Issızın resmi, ekrandaki dört fotoğrafla eşleşmişti.

"Veritabanı kayıtları, bu dördünü de kayıp olarak gösteriyor. İkiisi Connecticut'taki vampir barınağından, biri Fall River'dan ve sonuncusu da buralı. Hepsi de günümüz nesli. En gençleri otuz yaşında bile değilmiş."

"Lanet olsun." Rio yavaş bir ıslık çaldı. "Salak çocuklar."

Lucan, Issızlaşmış ve kaybolmuş olan bu dört genç hayat için ne bir şey söyledi ne de bir şey hissetti. Onlar ilk değillerdi ve kesinlikle son da olmayacaklardı. Bir şey ispat etmeye çalışan, olgunlaşmamış bir erkek için barınakta yaşamak, oldukça sıkıcı görünebilirdi. Kan ve zapt etmenin çekiciliği, çok daha sonraki ve atalarından çok uzaklaşmış olan yeni nesillerde bile baskın bir duyguydu. Bir vampir bela arıyorsa, hele aradığı yer Boston gibi büyük bir şehirse, istemediği kadar bulabilirdi.

Gideon bilgisayarının klavyesine hızla bir dizi komut yazarak veritabanından daha başka resimleri ekrana yansıttı. “Bunlar, son iki kayıt. İlki tanınmış bir İssız ve Boston’da defalarca suç işlemiş biri. Ama üç aydan daha uzun bir süredir kendini saklamayı başarmış. Tabii başarısı, Lucan onu bu hafta sonu dumana çevirene kadar sürmüş.”

“Peki ya bu?” Lucan ekrandaki son resme – kulübün önünde elinden kaçmayı beceren yegâne İssıza – bakıyordu. Resim, film den alınmış bir kareye benziyordu ve muhtemelen bu film, bir sorgulama esnasında çekilmişti çünkü vampirin üzerinde kelepçeler ve elektrotlar vardı. “Bu resim ne zaman çekilmiş?”

Gideon resmin bilgisayardaki tarihine bakarak, “Yaklaşık altı ay önce,” diye cevap verdi. “Batı Yakası’ndaki operasyonlardan birinde çekilmiş.”

“Los Angeles mı?”

“Seattle. Ama dosyaya bakılırsa, Los Angeles’ta da onun için bir tutuklama emri var.”

“Tutuklama emirleri.” Dante homurdandı. “Lanet olası bir zaman kaybı sadece.”

Lucan onunla aynı fikirdeydi. Gerek Amerika’da, gerekse başka ülkelerde yaşayan vampir topluluklarından İssıza dönüşenler için uygulanan kanunlar ve tutuklamalar, özel kurallarla sınırlandırılmıştı. Emirler yazılır, tutuklamalar yapılır, sorgulamalar uygulanır ve eldeki kanıtların ışığında, hükümler karara bağlanırdı. Bütün bunlar son derece medeniceydi. Ve nadiren etkili olurlardı.

Soylular ve onların vampir barınaklarındaki toplumları, organize ve istekli olmalarına rağmen bürokrasinin ağırlığı altında eziliyorlardı, oysa düşmanları sabırsız ve ne yapacakları önceden belli olmayan kişilerdi. Ve eğer Lucan’ın

içgüdüleri yanılmıyorsa, asırlar süren anarşi ve kaostan sonra, Issızlar bir araya gelmeye hazırlanıyorlardı.

Belki de bu işe aylar önce başlamışlardı.

Lucan ekrandaki resme baktı. Görüntüde, yakalanmış olan Issız, dik duran metal bir masaya bağlanmış, çırlıçıplak soyulmuş ve sorgulanması esnasında akımların bey-nine daha kuvvetle ulaşabilmesi için kafası tıraş edilmişti. Lucan, Issızın maruz kaldığı bu işkenceden dolayı hiçbir acıma hissetmedi. Bu tip sorgulamalar çoğunlukla gerekliydi ve aynı eroinin etkisi altındaki bir insan gibi, Susuzluk hastalığına tutulmuş bir vampir Soylu türdeşlerinin dayanabileceğinin on misli fazla acıya katlanabilirdi.

Bu Issız, ilkel yüz hatları ve kalın kaşlarıyla dev gibi bir görüntüye sahipti. Video karesinde hırlıyor, uzun dişleri parıldıyor ve donmuş olan gözbebekleri, amber renkli gözlerinin içinde vahşi bir elips oluşturunuyordu. Koskoca kafasının üstünden masaya bağlanmış olan boynuna ve boğum boğum adaleli göğsünden bir çekice benzeyen kollarına kadar her tarafı elektrik kablolarıyla sarılmıştı.

“Çirkinliğin bir suç olmadığını varsayarsak, Seattle bu herifi niçin yakalamış?”

“Bakalım elimizde ne varmış.” Gideon tekrar bilgisayarının üstüne eğilerek diğer ekrana bir rapor yansıttı. “Satıcılıktan yakalanmış – silah, patlayıcı, kimyevi madde. Ohooo, bu herif tam bir belaymış. Çok pis işlere bulaşmış.”

“Kimin silahlarını pazarladığı belli mi?”

“Burada yazmıyor. Anlaşılan işi o kadar ilerletememişler. Kayıtlara göre, bu video çekildikten kısa bir süre sonra ellerinden kaçmış. Kaçarken de iki muhafızı öldürmüştü.”

Lucan keyifsizce, *ve yine kaçtı* diye düşünürken bu pis-

liği eline geçirmişken öldürebilmiş olmayı diliyordu. Başarısızlığa fazla tahammülü yoktu, hele bu kendine ait bir başarısızlıksa.

Niko'ya döndü. "Sen hiç bu herifle karşılaştın mı?"

Rus, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama bağlantılarıma bir soracağım, bakalım ne çıkacak."

"Hemen yapsan iyi olur."

Nikolai başıyla emri aldığıını gösteren bir işaret yaparak teknik laboratuvarın kapısına yollandığında, çoktan cep telefonundan biriyle konuşmaya başlamıştı bile.

Conlan, Gideon'un omzunun üzerinden, Gabrielle'in kulübün önündeki kıyım esnasında çekmiş olduğu fotoğraflara bakarak, "Bu resimler çok belalı." Savaşçı bir küfür savurdu. "Sanki bunca yıldır insanların bazı Issız cinayetlerine tanık olmaları yetmiyormuş gibi, şimdi bir de durup hatıra resmi mi çekiyorlar?"

Dante ayaklarını gürültülü bir şekilde masadan yere koyarak kalktı ve bu toplantının hareketsizliğinden sıkılmış gibi odayı adımlamaya başladı. "Herkes kendini lanet olası bir paparazzi sanıyor zaten."

Rio söze karıştı. "Bu resimleri çeken herif, üzerine gelen yüz kiloluk Soylu savaşçısını görünce kesin donuna etmiştir." Sırılarak Lucan'a baktı. "Hafızasını sileyim diye uğraştın mı, yoksa salağın işini oracıkta bitirdin mi?"

"O gece bu olaya şahit olan insan, bir dişiydi." Lucan soydaşlarının yüzlerine bakarken, onlara açıklamak üzere olduğu önemli haber hakkındaki hislerini açığa vurmuyordu. "Üstüne üstlük, kadın bir Soy Eşi."

"Madre de Dios!" Rio parmaklarını siyah saçlarının arasına daldırırken, lanetler yağdırmaya başlamıştı. "Soy Eşi, emin misin?"

“İşareti taşıdığını kendi gözlerimle gördüm.”

“Ona ne yaptın? Tanrım! Yapmadın değil mi?”

Lucan İspanyol’un sesindeki imaya sinirlenerek, “Hayır,” diye keskin bir şekilde cevap verdi. “Kadına hiçbir zarar vermedim. Benim bile geçemeyeceğim sınırlar var.”

Gabrielle’in kendisine ait olduğunu da iddia etmemişti, hem de o gece kadının evinde buna ramak kalmış olmasına rağmen. Lucan, Gabrielle’in yatağında kıvrılmış görüntüsünün ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğünde, kendine bir yumruk gibi çarpan açlık dalgasını bastırabilmek için dişlerini birbirine kenetledi. Lanet olsun, kadın, dilinde ne kadar güzel bir tat bırakmıştı...

“Peki o kadını ne yapacaksın Lucan?” Bu seferki endişeli ses, Gideon’a aitti. “Onu İssızların bulabilmesi için bir yem gibi ortada bırakamayız. Bu resimleri çektiğinde onların dikkatini çekmiş olduğu şüphesiz.”

“İssızlar onun bir Soy Eşi olduğunu farkedерlerse...” Dante’nin sonunu getiremediği bu yorum, öbür savaşçıların öfkeyle başlarını sallamalarına sebep olmuştu.

Gideon, “Onun için en güvenli yer burası,” dedi. “Soylu koruması altında. Hatta daha da iyisi, vampir barınaklarından birine resmen kabul edilmesi olacaktır.”

Lucan, “Protokolü biliyorum,” diye homurdandı. Gabrielle’in İssızların eline geçtiğini düşünmek veya doğru olanı yaparak onu vampir barınaklarından birine gönderdiğinde, genç kadını oradaki Soylulardan biriyle hayal etmek, Lucan’ı öfkeden çılgına çeviriyordu. Davet etmediği ve istemediği halde damarlarında yakarak dolaşmakta olan sahiplik duygusu yüzünden, her iki seçenek de ona kabul edilemez görünüyordu.

Savaşçılara soğuk bir bakış attı. “Dişi şimdilik benim

sorumluluğumda. Bu konuda ne yapılmasına gerektiğine ben karar vereceğim.”

Hiçbiri onun söylediklerine itiraz etmedi, zaten o da etmelerini beklemiyordu. İlk Nesil olduğu için, onların büyüğüydü. Aynı zamanda, Soyluların savaşçı sınıfının kurucusu olduğu, kanla ve çelikle sınandığı için de sözü kanundu. Odadaki herkes de buna saygı duyuyordu.

Dante ayağa kalkarak *malebranche* bıçağını uzun ve ustalıkla parmakları arasında çevirerek seri bir hareketle kılıfına soktu. “Güneşin batmasına dört saat var. Ben çıkıyorum.” Kaşını kaldırarak Rio’ya ve Conlan’a baktı. “İşler kızıışmadan önce biraz idman yapmak isteyen var mı?”

İki erkek de hevesle ayağa kalktılar ve Lucan’ı saygıyla selamladıktan sonra hep beraber teknik laboratuvarından çıkarak yerleşkenin silah talim bölümüne yollandılar.

Cam kapılar kayarak kapanıp laboratuvarda sadece ikisi kaldıklarında, Lucan Gideon’a dönerek, “Bu Seattle Issız hakkında başka hiçbir şey yok mu?” diye sordu.

“Şu anda bütün kaynaklarla bir karşılaştırma yapıyorum. Şöyle veya böyle, birkaç dakika içinde bir sonuç alırız.” Gideon hızla komutlarını yazarken, tuşlardan sesler yükseliyordu. “Bingo! Batı Sahili’ndeki GPS’ten bir şey çıktı. Bu bilgi, bizim delikanlının tutuklanmasından önceye aitmiş gibi görünüyor. İstersen bir bak.”

Bilgisayar ekranını, Puget Sound’daki ticari bir balıkçı iskelesinin uydu tarafından gece çekilmiş bir dizi resim kaplamıştı. Görüntüler, iskelenin sonundaki harap bir binanın arkasına park etmiş bulunan uzun siyah bir limuzine odaklanmıştı. Lucan’ın birkaç gün önce elinden kaçırmış olduğu Issız, arabanın arka penceresine eğilmiş olarak duruyordu. Gideon birkaç kare daha atlatınca, Issız-

la limuzinin karartılmış camlarının arkasında saklanan kişi arasında uzunca bir konuşma geçtiğini gördüler. Resimler ilerledikçe, Issızın arabaya binebilmesi için arka kapının açıldığı görüldü.

“Dur biraz.” Lucan’ın bakışları içeride saklı olan yolcunun elinin üzerinde sabitlenmişti. “Bu kareyi biraz yaklaştırabilir misin? Arabanın açık kapısına odaklan.”

“Bir deneyeyim.”

Resim büyüdüğüçe dağılıyordu ama Lucan’ın gördüğünü anlayabilmesi için bundan daha net bir görüntüye ihtiyacı yoktu. Hayal meyal belli olsa da, işte orada duruyordu. Arabadaki yolcunun iri eliyle uzun kollu gömleğinin manşeti arasında, etkileyici bir dizi İlk Nesil *dermaglifleri* göze çarpıyordu.

Şimdi bunları Gideon da fark etmişti. “Vay canına şunlara bak.” Gözlerini ekrana dikmişti. “Bizim beyinsizin ilginç bağlantıları varmış.”

“Belki hâlâ vardır.”

Damarlarında birinci nesil vampir kanı dolaşan bir Issızdan daha beteri olamazdı. İlk Nesiller, Susuzluk hastalığına daha sonraki nesil Soylulara kıyasla çok daha çabuk ve şiddetli yakalanıyorlardı ve bu gerçekleştiğinde, onlardan daha kötü ve ölümcül bir düşman düşünülemezdi. Eğer içlerinden birinin Issızlara bir ayaklanmada liderlik yapma planı varsa, bu cehennemden çıkma bir savaşın başlangıcı olurdu. Lucan, çok eskiden böyle bir savaşta çarpışmıştı ve yeniden böyle bir şeye girişmeyi hiç istemiyordu.

“Hemen çıktısını al, özellikle de bu *gliflerin* yakın plan resimlerinin.”

“Tamamdır.”

“Bu ikisi hakkında ne bulabilirsen doğruca bana getir. Bu konuyla şahsen ilgileneceğim.”

Gideon başıyla onaylasa da, gümüş çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bakan gözleri, tereddüt doluydu. “Hepsini tek başına yok etmeyi düşünemezsin.”

Lucan karanlık bakışlarıyla onu oturduğu yere çiviledi. “Kim demiş?”

Gideon’un olasılıklar kanunu hakkındaki bilgisi uçsuz bucaksızdı ve dahi beyniyle cevap vermeye hazırlandıysa da Lucan onu dinleyebilecek bir ruh halinde değildi. Gece yaklaşıyordu ve bu da, düşmanlarını avlamak için yeni bir şans anlamına geliyordu. Kalan saatlerini kafasını toplamak, silahlarını hazırlamak ve nereye saldırabileceklerini düşünmekle geçirmesi gerekiyordu. İçindeki yırtıcı hayvan, aç bir şekilde kafesini adımlıyor gibiydi ama hissettiği açlık, Issızları avlayacağı savaş alanı için değildi.

Tam tersine, Lucan düşüncelerinin onu sakın Beacon Hill evine götürdüğünü fark etti ve yine, hiç yaşanmaması gereken o geceyi düşünmeye başladı. Gabrielle’in yumuşak teni, istekle sarmalayan vücudu ve yasemin kokusunun anısı, onu alıp götürmüştü. Genç kadının aklına gelmesiyle vücudunun uyarıldığını anlayarak gerginleşti.

Lanet olsun.

Onu buraya, Soyluların koruması altında olacağı yerleşim birimine çoktan getirmemiş olmasının sebebi de işte buydu. Uzaktayken bile, dikkatini dağıtıyordu. Bir de yakınında olursa, bir felakete sebep olurdu.

“Sen iyi misin?” Gideon sandalyesinde dönmüş ve Lucan’a bakıyordu. “Çok öfkeli görünüyorsun, dostum.”

Lucan, ancak bu sözlerden sonra dişlerinin ağzında uzamaya başladığını ve gözbebeklerinin küçülerek görüşünün

keskinleştğini fark ederek, karanlık düşüncelerinden sıyrıldı. Ama fiziki değişimine sebep olan şey öfke değildi. Bu şehvetti ve er ya da geç, tutkusunu doyurmak zorundaydı. Bu düşüncenin etkisiyle damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlayan Lucan, Gabrielle'in cep telefonunu masanın üstünden alıp laboratuvarıdan dışarı çıktı.

7. BÖLÜM

Gabrielle, “On dakika sonra cennetteyim,” diyerek kapağını açmış olduğu fırına bir göz attığında, evde pişirmekte olduğu fırında makarnanın kokusu mutfağından bütün eve yayıldı.

Fırının camlı kapağını kapatıp dijital saati yeniden ayarladı, sonra da kendisine bir kadeh daha kırmızı şarap alarak oturma odasına geçti. Eski bir Sarah McLachlan CD’sinden yumuşak bir müzik yayılıyordu. Saatin akşamın yedisini birkaç dakika geçtiği şu sıralarda, genç kadın nihayet sabahki küçük macerasının etkisinden kurtulmaya başlamıştı. Birkaç tane düzgün resim karesi yakalayabilmişti ama hepsinden önemlisi, akıl hastanesinin güvenliğini yönetmekte olduğu anlaşılan o korkunç adamdan kaçabilmeyi başarmıştı.

Sadece bu bile kutlamaya değerdi.

Gabrielle kanepesinin yastıklarla dolu olan köşesine kuruldu. Güvercin grisi yoga pantolonu ve uzun kollu pembe tişörtünün altındaki teni sıcacıktı. Saçları, biraz önce aldığı

banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve birkaç tutam, ensesinin hemen üzerinden gelişigüzel topladığı atkuyruğunun arasından sıyrılmıştı. Kendini tertemiz hissediyordu ve nihayet rahatlamaya başlamıştı. Yalnızlığının tadını çıkartmakta olduğu için çok keyifliydi.

O yüzden, aradan bir dakika bile geçmeden kapı çaldığında, içinden lanetler yağdırarak istemediği bu ziyaretçiyi duymazdan gelmeye karar verdi. Kapı ısrarla çalınmaya devam etti ve az sonra elle vurulmaya da başlayınca ziyaretçinin, reddedilmeyi kabul etmeyeceği belli oldu.

“Gabrielle.”

Genç kadın kendisini çağıran bu sesi duyduğunda, kapiya doğru yollanmıştı bile. Sesin kime ait olduğunu kesin olarak bilmemesi gerekirdi ama biliyordu. Lucan Thorne’un derin sesi, kapının öbür tarafından geçerek binlerce kez duyduğu bir ses gibi kemiklerine kadar işlemiş ve ani bir heyecanla atmaya başlayan nabzını yatıştırmıştı.

Gabrielle, şaşırmış ve itiraf etmek istemediği kadar keyiflenmiş bir halde kilidi çevirerek kapıyı açtı.

“Selam.”

“Merhaba, Gabrielle.”

Gözleri, koyu kaşlarının gölgesi altında yoğun bir duyguyla bakarak, genç kadını rahatsız edici bir mahremiyetle selamladı. Delici bakışları yavaşça, aşağıya giden bir yol izleyerek Gabrielle’i saçının tellerinden başlayıp, iç çamaşırı giymemiş olduğu belli olan barış işaretli tişörtünün altındaki göğüslerini takip ederek yıpranmış pantolonunun altından gözüken ayak parmaklarına kadar inceden inceye süzdü.

“Kimseyi beklemiyordum.” Genç kadın bu sözleri görünüşüne bir mazeret olarak söylemişti ama Thorne hiç

umursamamış gibi görünüyordu. Aslında, bakışları tekrar genç kadının yüzüne kenetlendiğinde, Gabrielle yanaklarının ani bir sıcaklıkla kızarmaya başladığını hissetti.

Sanki genç kadını oracıkta yiyip bitirmek ister gibi bakıyordu.

Erkeğin kocaman elinde gümüş rengi aletin pırıltısını görünce sırf bir şey söylemiş olmak için, “Ah, cep telefonumu getirmiştin,” dedi.

Erkek telefonu ona uzattı. “Düşündüğümünden daha geç oldu. Özür dilerim.”

Genç kadın hayal mi görüyordu, yoksa erkeğin elleri telefonu ona verirken kendininkileri kasten mi okşamıştı?

“Geri getirdiğin için teşekkür ederim.” Hâlâ adamın bakışlarının etkisi altındaydı. “Bari şey... Resimler bir işe yaradı mı?”

“Evet, çok yardımcı oldular.”

Nihayet polisin bu olayda onun yanında yer aldığını düşünerek rahat bir nefes aldı. “Resimdeki bu adamları yakalayabileceğinizi düşünüyor musun?”

“Kesinlikle eminim.”

Sesi o kadar ciddiye ki, genç kadın bir an için bile ondan şüphe etmedi. Aslında, Dedektif Thorne’un kötü adamların en büyük kâbusu olduğuna gitgide inanmaya başlamıştı.

“Ehh, bu harika bir haber. İtiraf etmeliyim ki bütün bu olup bitenler benim sinirlerimi iyice gerdi. Sanırım vahşi bir cinayete tanık olan herkes, kendini benim gibi hissediyor, değil mi?”

Erkek çok belirsiz bir hareket yapıp başıyla onayladı. Anlaşılan fazla konuşan bir adam değildi ama böylesine

insanın ruhuna işleyen gözleri olduktan sonra, konuşmaya kimin ihtiyacı vardı ki?

Mutfaktan fırının alarminin sesi duyulunca, genç kadın bir yandan rahatlamış, diğer yandansa tedirgin olmuştu. “Lanet olsun. Bu – bu benim akşam yemeğim. Yangın alarmı ötmeye başlamadan gidip fırından çıkartsam iyi olacak. Bir saniye burada – yani – yani demek istediğim...?” Hayatında hiç kimsenin yanında böylesine afallamadığını düşünerek sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Lütfen içeri gel. Hemen dönerim.”

Gabrielle telefonunu bir yere bırakıp, makarnayı fırından kurtarmak için arkasını dönerken Lucan Thorne hiç duraksamadan içeri girmişti bile.

“Sana engel mi oluyorum?”

Genç kadın onun, sanki içeriye davet ettiği andan itibaren böylesine süratle mutfakta belirmiş olmasına çok şaşırmıştı. Dumanları tüten makarna tepsisini fırından çıkararak soğuması için ocağın üzerine bıraktı. Mutfak eldivenlerini çıkarıp dedektife döndü ve ona gururla gülümsedi.

“Kutlama yapıyorum.”

Erkek etrafta kimsenin olmadığını belli edercesine gözlerini odada gezdirdi. “Tek başına mı?”

Genç kadın omzunu silkti. “Evet, tabii sen bana katılmak istemiyorsan.”

Erkeğin çenesinin hafifçe eğilmesinden tetikte olduğu hissediliyordu ama koyu renkli ceketini çıkartarak mutfaktaki tezgâhın önündeki tabureye bıraktı. İnsanı yumuşatan bakışları ve tekin olmayan yakışıklılığıyla bu kaslı yabancı, varlığıyla tuhaf ve dikkat dağıtıcı bir şekilde odayı dolduruyordu. Tezgâha yaslanarak genç kadının fırın makarnayı kesmesini seyretti. “Neyi kutluyoruz, Gabrielle?”

“Resimlerimden bazıları satılmış, hem de şehir merkezindeki lüks bir şirketin ofisinde yapılan özel gösteride. Yaklaşık bir saat önce arkadaşım Jamie arayıp haber verdi.”

Thorne hafifçe gülümsedi. “Tebrikler.”

“Teşekkür ederim.” Genç kadın dolaptan bir kadeh daha çıkararak kırmızı şarap şişesini eline aldı. “Biraz ister misin?”

Erkek yavaşça başını iki yana salladı. “Maalesef içmem.”

Genç kadın onun mesleğini hatırlayarak, “Ahh, üzgünüm,” dedi. “Görevdesin, değil mi?”

Erkeğin güçlü çenesinde bir kas oynadı. “Her zaman.”

Gabrielle gülümseyerek gevşemiş olan dalgalı saçlarını kulağının arkasına toplamak için elini kaldırdı. Thorne’un bu hareketi takip eden gözleri genç kadının yanağındaki küçük çizici görünce kısıldı.

“Yanağına ne oldu?”

“Ahh, o mu, hiçbir şey.” Bir polise sabahın büyük bir kısmını, eski bir akıl hastanesine izinsiz olarak girerek geçirdiğini söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu. “Sadece bir çizik, zaman zaman yaptığım işten doğabilecek tehlikelerden biri. Eminim sen bunu benden daha iyi bilirsin.”

Erkek aniden yüzünde çok ciddi bir ifadeyle ona doğru yaklaşırken Gabrielle hafifçe ve biraz da asabiyetle güldü. Telaşsızca atılmış birkaç adım, onun hemen genç kadının önünde belirmesini sağlamıştı. Erkeğin boyutları – ve açıkça fark edilen gücü – insanı şaşkına çeviriyordu. Genç kadın bu mesafeden erkeğin güçlü kaslarının siyah gömleğinin altında hareket ettiğini görebiliyordu. İnce dokun-

muş kumaş omuzlarına, kollarına ve göğsüne, sanki onun için özel olarak yapılmış gibi mükemmel bir biçimde oturmuştu.

Ve erkeğin kokusu da muhteşemdi. Burnuna gelen kolonya değildi, sadece deri ve nane karışımının çok hafif aroması ve altında adını koyamadığı egzotik bir baharat gibi daha derin bir şey. Bu koku her neyse, duygularını ilkel bir şekilde keskinleştirerek muhtemelen geri çekilmesi gerekirken aksine onu erkeğe daha da yaklaştırdı.

Lucan uzanarak parmaklarının ucuyla yumuşak bir şekilde çenesini okşarken, genç kadın heyecanla nefesini tuttu. Erkek elini onun kulağının altındaki hassas teninde gezdirdiğinde, bu çıplak temastan yayılan ısı genç kadının boynundan aşağı doğru inmeye başlamıştı. Başparmağıyla Gabrielle'in yanağındaki çizige dokundu. Daha önce temizlerken sıyrık bayağı acımişti ama şimdi erkeğin hiç beklemediği bu yumuşak okşamalarının altında, hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu. Hissettiği tek şey, yumuşak bir sıcaklık ve içinde yavaş yavaş yükselen bir istekti.

Genç kadını şaşırtan bir hareketle eğilerek zedelenmiş yanağına bir öpücük kondurdu. Dudaklarının yanağında oyalanmasından, Gabrielle bu öpücüğün çok daha farklı bir şeyin başlangıcı olduğunu hissetti. Kalbi hızla çarparken gözlerini kapattı. Lucan'ın ağzının kendisinininkine yaklaştığını hissederken nefes bile almadan hareketsizce bekledi. Öpüşmelerine, erkeğin dudaklarının sıcak baskısı ve hafifçe hissedilen bir açlığın belirsiz ısırlıkları hâkimdi. Genç kadın gözlerini açtığında erkeğin kendisine baktığını gördü. Adamın bakışlarındaki hayvani vahşilik, Gabrielle'in sırtında bir ürpertiye sebep oldu.

Nihayet konuşabildiğinde sesi kısık ve nefessiz bir fısıltı gibiydi. “Böyle yapman doğru mu?”

Adamın delici bakışları genç kadına kenetlenmişti. “Kesinlikle doğru.”

Tekrar öne doğru eğilerek dudakları genç kadının yanaklarında, çenesinde ve boynunda gezindi. Gabrielle içini çektiğinde, Lucan, kısa nefesini kor gibi bir öpücükle yakalayarak dilini hafifçe aralanmış olan dudaklarından içeri soktu. Gabrielle öpücüğe karşılık verirken, erkeğin elinin tişörtünün altından sırtında gezinmeye başladığını hayal meyal fark etmişti. Çıplak sırtının kıvrımlarını okşarken parmakları hafifçe belkemiğinin üzerinde dolaşıyordu. Okşamaları, pantolonunun kumaşının üzerinden yavaş bir şekilde aşağı doğru kaymaya başladı. Güçlü parmakları, kadının dolgun kıvrımlarını avuçladı ve sertçe sıktı. Kalçası, erkeğin bacağındaki sert kaslara değene kadar, onun kendisini gitgide daha tutkulu bir şekilde öpmesine ve kendine doğru çekmesine karşı koymamıştı.

Lanet olsun ne yapıyor? Ne düşünüyordu?

Bilinci su yüzüne çıkmak için savaşıırken, “Hayır, bekle. Dur!” dedi. *Aman Tanrım*, diye düşündü, erkeğin dudakları bu kadar iyi hissetmesini sağlarken, dudaklarından dökülecek olan bu kelimelerden daha şimdiden nefret ediyordu. “Sen... Lucan sen... biriyle beraber misin?”

“Etrafına bak, Gabrielle.” Dudakları genç kadınınkileri tekrar içine hapsedmiş ve onu öpücüklere boğarak sarhoş etmeye başlamıştı. “Burada sadece sen ve ben varız.”

Öpücüklerin arasında genç kadın sorusunu tekrar etti. “Bir kız arkadaş?” Herhalde bunu sormak için biraz geç kalmıştı ama bunun cevabını öğrenmek zorundaydı. “Bir

kız arkadaşın var mı? Evli misin? Lütfen evli olduğunu söyleme...”

“Başka hiç kimse yok.”

Yalnızca sen.

Gabrielle, erkeğin bu son iki kelimeyi yüksek sesle söylemediğinden emindi ama bu kelimelerin beyninde baştan çıkarıcı bir sıcaklıkla yankılandığını çok net olarak duymuştu ve bu da, direncinin son kıvrımlarının tamamen yok olmasına sebep olmuştu.

Ahh, o harika biri. Ya da böyle düşünmesinin tek sebebi, genç kadının ona ümitsizce ihtiyacı olmasıydı, çünkü kendisine o gelişigüzel sözden başka bir şey vermemişti – ve tabii bir de şefkatli elleri ve sıcak, istekli dudaklarının baş döndürücü karışımını – ve yine de genç kadın ona bir an için bile şüphe duymadan inanmıştı. Gabrielle’e adamın her duyusu sanki sadece kendisinin üzerinde odaklanmış gibi geliyordu. Sanki, bütün kâinatta yalnızca kendisi ve o varmış gibi ve bir de aralarında var olan bu yakıcı duygu.

Bu his, adam kapısında belirdiği ilk andan itibaren vardı.

Nefesi ciğerlerinden ayrılırken, “Ahh,” diye yavaşça içini çekti. Erkeğin ellerini, teninin üzerinde dolaşıp boyunu, omuzlarını ve belinin kıvrımlarını okşarken hissetmek, genç kadına büyük bir zevk veriyordu. “Biz ne yapıyorsunuz Lucan?”

Erkeğin kısık sesiyle kulağının dibine fısıldayan ve gecenin karanlığından kopmuş gibi çıkan cevabında, mizah dolu bir anlam vardı. “Bildiğini sanıyordum.”

“Ben bir şey bilmiyorum, hele sen böyle dokunurken hiçbir şey. Ahh... Tanrım!”

Lucan genç kadına yapıştırdığı vücudunu yavaşça hare-

ket ettirirken, bir an için öpüşmelerine ara vererek onun gözlerinin içine baktı. Genç kadın, kıyafetlerinin engeline rağmen adamı hissedebiliyordu. Onunla olacakları düşündüğünde, bacaklarının arasına bir sıcaklık yayıldı.

“Ben bu gece yanına bunun için geldim.” Lucan’ın sesi, genç kadının kulaklarında çınlıyordu. “Anlıyor musun Gabrielle? Seni istiyorum.”

Bu istek fazlasıyla karşılıklıydı. Gabrielle inleyerek vücudunu, kontrol edemediği bir sıcaklıkla erkeğin vücuduna daha da yaklaştırdı.

Bu gerçek olamazdı. İlk tanıştıkları gece gördüğü gibi, bu da çılgın bir rüya olmalıydı. Burada mutfağın ortasında, adından başka hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediği bu adamın kendisini baştan çıkarmasına izin veriyor olamazdı. Rüya görüyordu – görüyor olmalıydı – ve çok geçmeden kanepesinde her zamanki gibi tek başına uyanıp, şarap kadehinin halının üzerine düşmüş ve yemeğinin fırında yanıyor olduğunu görecekti.

Ama henüz değil.

Ahh, Tanrım lütfen, henüz olmasın.

Erkeğin tenini okşamasını ve dilinin yakıcılığını hissetmek, bütün rüyalardan daha güzeldi. Hatta geçen gece onunla yaşadığı o harika rüyadan bile.

Lucan, “Gabrielle,” diye fısıldadı. “Bunu senin de istediğini söyle bana.”

“Evet.”

Genç kadın erkeğin sıcak nefesi boynunu yakarken, elinin ikisinin arasında aşağıya doğru kaydığını hissetti. “Dokun bana Gabrielle. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunı gör.”

Genç kadının elini, kumaşın kısıtlamasından kurtul-

muş olan sertliğine götüren parmakları tüy gibiydi. Gabrielle elini onun etrafına sardı ve kadife tenini hayranlıkla ve yavaşça okşadı.

Elini dokunduğu yerin çevresinde oynatmaya devam ederken Lucan'ın vücudu sarsılmaya başlamıştı. Genç kadının kalçalarından pantolonunun bağına giden elleri hafifçe titriyordu. Düğümü çözmek için asılırken, Gabrielle adamın soluğunun yabancı dildeki bir yeminmiş gibi kulağa geldiğini fark etti. Açılmış olan göbeği önce havanın serinliğini, bir an sonra da Lucan'ın külotunun içine sokmakta olduğu avcunun sıcaklığını hissetti.

Genç kadın erkeğin kendisini uyarmasıyla sıırıslıklam olmuştu. Şuursuz bir ihtirasla yanıyordu.

Erkeğin parmakları kolaylıkla, derinlerine uzandığında iç gıcıklayıcı okşamaları dayanılmazdı. Şehvetin açlığı, bütün vücudunu sararak dalgalar halinde bir titremeye dönüştü ve genç kadın hafif bir çığlık attı.

“Benim de sana ihtiyacım var,” diye itiraf ederken belli belirsiz duyulabilen sesi, arzusunun şiddetiyle boğuklaşmıştı. Erkek sanki bu sözlerine cevap veriyormuş gibi, maharetli ellerini konuşturmaya başladı. Gabrielle, arayış içindeki bu okşamayla kıvranmaya başlamıştı. “Daha fazla,” diye inledi. “Lucan, lütfen... biraz daha fazla!”

Erkek, dudaklarından bir homurtu yükselerek, yenden öpmek için ona doğru eğildi. Genç kadının pantolonu telaşlı bir çekiştirmeye ayaklarının üzerine düştü. Bir an sonra da, külotu Lucan'ın sabırsız ellerinin gücüyle yırtılarak çıktı. Gabrielle, serin havanın çıplak tenine ansızın çarpmasını hissetti. Ama hemen sonra, Lucan onun önünde diz çökünce ve daha bir soluk bile alamadan bu serinlik yerini hummalı bir ateşe bıraktı. Erkek onu öpüp yalarken,

elleriyle bacaklarının içini sert bir şekilde kavramış, kendi arzuları için merhametsizce ayırmıştı. Gabrielle içinin eridiğini hissediyordu.

Tahmin edebileceğinden çok daha kuvvetli ve çabuk geldi. Lucan onu ellerinin arasında sımsıkı almış, vücudu titreyerek kıvranıp nefesi boğulurmuşçasına kesilirken, amansızca onu ikinci bir zevk patlamasına hazırlıyordu. Genç kadın gözlerini kapatarak başını arkaya attı ve hem ona, hem de bu hiç beklenmedik birleşmenin çılgınlığına teslim oldu. Dizlerinin bağı çözülmüş, ayakta durabilmek için erkeğin omuzlarına tutunmuştu.

Bu seferki ihtiras patlaması apansız geldi. Onu şiddetle yakaladı, baş döndürücü bir süratle zevkin rüyalar alemine yükseltti, sonra da bıraktı. Artık düşüyordu, düşüyordu...

Hayır, kaldırılıyordu. Şehvetten başı dönerken Lucan'ın kollarının onu şefkatle sırtından ve dizlerinden tutmakta olduğunu fark etti. Şimdi hem o hem de kendisi çıplaktı. Hâlbuki bluzunu çıkarttığını hatırlamıyordu bile. Erkek onu mutfaktan oturma odasına taşıırken genç kadın kollarıyla Lucan'ın boynuna sarılmıştı. Sarah McLachlan'ın sesi hoparlörlerden dökülüyor, birine sımsıkı sarılarak nefes kesercesine öpmekle ilgili bir şarkı söylüyordu.

Lucan onu yumuşak kanepeye yatırıp kendi de yanına geçti. Erkeği şu ana kadar tam anlamıyla görememişti ve şimdi gözlerinin önünde muhteşem bir manzara vardı. İki metrelik boyu, kaskatı adaleleri ve katıksız erkek gücüyle onu tutmuş, kuvvetli kolları genç kadını iki yanından yakalamıştı.

Üstelik, sanki vücudunun erkeksi güzelliği yetmiyor-muş gibi, o pürüzsüz teni insanın ağzını açık bıraktıracak bir dizi anlaşılması güç dövmeyle bezenmişti. Bu kavisli

Çizgiler ve birbirinin içine giren motiflerden oluşan karmaşık desen, karnının ve gsnn kaslarından kıvrılarak geniş omuzlarına yükseliyor, oradan da kollarının kalın adalelerine iniyordu. Dvmelerin renkleri kolay tarif edilemeyecek bir şekilde deniz yeşili, kırmızıya alan kahverengi ve koyu şarap kırmızısının değişken siluetlerinden oluşmuştu ve geniş kadına, bu renkler uzun uzun bakınca, daha zengin tonlara brnyorlarmış gibi geliyordu.

Erkek dikkatini geniş kadının gslerine çevirerek başını ne eğince, Gabrielle onun ensesinden yükselerek saçlarının altında kaybolan dövmenin farkına vardı. Onu ilk gördüğünde de bu şaşırtıcı işaretlere dokunabilmek istemişti. şimdi, bu isteğine kendinden geçercesine boyun eğmiş ve ellerini erkeğin her yerinde gezdiriyor, bir yandan da bu esrarengiz adama ve onun vücudundaki olağanüstü desenlere bakarak hayretler içinde kalıyordu.

Erkeğin dövmeli omuzlarını kavrarken ona ihtiraslı bir yalvarışla, “p beni,” dedi.

Lucan başını gslerinden kaldırıp yükselirken, Gabrielle de susamışlığın verdiği ateşle ona doğru eğildi.

“Bana sahip ol.” Sesi bir fısıltı gibiydi. “Seni içimde istiyorum Lucan. Hemen. Lütfen.”

Erkek onu bu arzusundan mahrum bırakmadı.

Gabrielle hayal meyal onun titrediğinin farkına vardı. Ellерinin altındaki muazzam omuzları, sanki bunca zamandır kendini zorla tutmuş da, şu an patlamak üzereymiş gibi sarsılıyordu. Onun da, aynı geniş kadının yaşadığı gibi zevkten kendinden geçmesini istiyordu. Kendini, onunla hemen beraber olmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu. Lucan, ağzı geniş kadının boynunun hassas kıvrımında, boğuk bir sesle inledi.

Gabrielle, onu “Evet,” diye teşvik etti. “Nazik olmana gerek yok. Bir yerim incinmez.”

Nihayet birleşirlerken, bir an için genç kadınla göz göze geldi. Gabrielle, ağırlaşmış göz kapaklarının arasından ona baktığında, erkeğin bakışlarındaki vahşi ateşi görerek şaşır-
dı. Gözleri, gümüşten bir çift alev gibi gözbebeklerini sarmış, adeta parlıyor ve onu insanüstü bir ateşle delip geçiyordu. Sanki yüzünün kemikleri daha keskinleşmiş, derisi köşeli yanaklarının ve kuvvetli çenesinin üstünde gerilerek sıkılaşmıştı.

Odadaki loş ışığın yüz hatları üzerinde oynadığı bu gölge oyunu ne kadar da garipti.

Bu düşünce aklına daha yeni gelmişti ki, oturma odasındaki ışıklar birden söndü. Genellikle genç kadın bunu şaşırtıcı bulurdu ama karanlık etraflarını sarar sarmaz Lucan vücuduna gayet derin ve beynini uyuşturan bir itişle kendisinininkine yerleştirdi. Erkek onunla bir olduğunda, Gabrielle ne kadar istese de dudaklarından dökülen zevk iniltisini bastıramadı.

“Aman Tanrım!” Sesi bir hıçkırıktan farksızdı.

Lucan başını Gabrielle’in omzuna yaslamış, kendini geriye çekerken hırıltıyla nefes alıyordu. Bir an sonra tekrar daldığında öncekinden de öteye gitmişti. Gabrielle onun güçlü sırtına sarılmış, kalçalarını erkeğin sert ritmini karşılamak için kaldırırken, onu kendine doğru çekiyordu. Lucan’ın homurdanmaları odanın içinde kulağa karanlık ve yabani sesler gibi geliyordu.

“Seninleyim, Gabrielle. Seni ilk gördüğüm andan beri bunu istiyordum.”

Bu açık sözlülüğü – onun da kendisini aynı şekilde arzu etmiş olduğundan – genç kadını sadece daha da ateşlen-

dirmişti. Erkeğin ritmi hızlanırken Gabrielle parmaklarını onun saçlarına dolamış, nefesi kesilerek anlamsız zevk çığlıkları atıyordu. Genç kadın mutlu sonun karnında bir düğümmüş gibi yaklaştığını hissetti.

“Bütün gece buna devam edebilirim.” Lucan homurdanırken nefesi Gabrielle’in boynunda bir kor gibiydi. “Sarırmam hiç durmayacağım.”

“Durma Lucan. Ahh, Tanrım... sakın durma!”

Gabrielle ona şımsıkı sarılmıştı. Boğuk bir feryat gırtlaklığını yırtarcasına yükselirken yapabileceği başka bir şey de yoktu. Kadının gözlerinin içine bakarken istediğini elde etmenin verdiği zevkle zirveye ulaştı.

Lucan, Gabrielle’in sokak kapısından yavaşça süzülerek karanlık ve sessiz sokakta yürümeye başladı. Durmaksızın devam ettikleri üç ihtiraslı saatten sonra, onu enfes vücudu doyumun verdiği rehavetle gevşemiş, düzenli soluklarla uyurken, yatak odasında bırakmıştı. Lucan hiç bu kadar sert, bu kadar uzun ve böylesine eksiksiz bir biçimde sevişmemişti.

Ve hâlâ daha fazlasının açlığını hissediyordu.

Onun daha fazlasının.

Dişlerinin uzamasını ve gözlerindeki isteği ondan saklayabilmiş olması bir mucizeydi.

Hele, ihtiyaç duyduğu o amansız arzuya boyun eğmemesi ve keskin dişlerini genç kadının tatlı boynuna geçirip sarhoş olana kadar içmemesi, daha şaşılacak bir şeydi.

Ve bedenindeki her hücre bunu yapamamanın acısını hissederken, onun yanında daha fazla vakit geçirecek kadar kendine güvenememişti.

Bu gece onu görmeye gelmek devasa bir hataydı. Genç kadının içinde uyandırdığı ateşi, onunla sevişerek söndürebileceğini sanmıştı. Ama hiçbir zaman böylesine yanılmamıştı. Gabrielle'e sahip olmak, onunla tek vücut olmak, yalnızca ona olan zaafını ortaya çıkartmıştı. Kadını hayvansal bir şehvetle arzulamış ve içinde bulunan yırtıcı hayvanın içgüdüleriyle peşine düşmüştü. Kadının onu istememesini kabul etmeyecekti. Ona olan ihtirasına gem vurabileceğini hiç sanmıyordu.

Ama genç kadın onu reddetmemişti.

Geriye dönüp baktığında, reddetmesinin bir lütuf olacağını düşündü. Tam tersine, Gabrielle onun hiddetli cinselliğini tamamıyla kabullenmiş, hatta ısrarla talep etmişti.

Şimdi evine geri dönse ve onu uyandırorsa o harikulade, kendisini buyur eden kolların arasında birkaç saat daha geçirebilirdi. Bu, hiç olmazsa ihtiyacının bir kısmını tatmin ederdi. Ve eğer içindeki acıya sebep olan öbür kısmını doyuramazsa, güneşin doğmasını ve öldürücü ışınların ona her şeyi unutturmasını beklerdi.

Soylulara olan mesuliyetleri böylesine ağır basmasa, bu seçeneği gayet çekici bir olasılık olarak değerlendirebilirdi.

Lucan lanetler okuyarak Gabrielle'in semtinden şehrin içine doğru ilerledi. Elleri titriyordu. Gözleri keskinleşmiş, düşünceleri vahşileşmişti. Bedeni, hissetmekte olduğu istekle seğiriyordu. Bunların neyi işaret ettiğini bildiğinden, hüsrarla hırıldadı.

Yine beslenmesi gerekiyordu.

Bunun için çok erkendi, çünkü geçen sefer emdiği kan ona bir hafta, belki de daha uzun bir süre yetebilirdi. Bes-

lendiğinden bu yana yalnızca birkaç gece geçmiş olmasına rağmen karnı açlıktan ölüyormuşçasına burkuluyordu. Tutkuları epeydir kötüleşmişti. Ve kendini zorlayarak onları bastırmaya çalıştıkça, gitgide dayanılmaz bir hal alıyorlardı.

İnkâr etmek.

Bu sayede bu kadar zamandır dayanabilmişti.

Ama er veya geç, yolun sonuna gelecekti. Ya o zaman?

Gerçekten babasından bu kadar farklı olduğunu mu sanıyordu?

Ağabeyleri değildiler. Hem de ondan daha büyük ve daha güçlü olmalarına rağmen. Susuzluk sonunda ikisinin de hayatına mal olmuştu: Bir tanesi bağımlılık dayanılmaz raddeye gelince kendi elleriyle hayatına son vermiş; diğeri ise daha da dibe vurarak Issız olmuş ve kafasını bir Soylu savaşçısının ölümcül kılıcına kaptırmıştı.

İlk Nesil'den doğmuş olmak Lucan'ı son derece güçlü ve nüfuzlu kılmış, hak etmediğini bildiği kayıtsız şartsız bir saygınlıkla ödüllendirmişti. Ama bu nesil bir o kadar da lanetliydi. Vahşi tabiatının karanlık taraflarıyla daha ne kadar mücadele edebileceğini merak ediyordu. Bazı geceler, bu mücadeleden dolayı kahrolasınca bitkin düşüyordu.

Gece kalabalığının içinden geçerken Lucan bakışlarını etrafta gezdirdi. Gerekirse savaşmaya hazır olmakla beraber, ortada Issızların olmamasından memnundu. Gözüne çarpan sadece civardaki barınaktan gelmiş olan birkaç tane son nesil vampirdi. Onlar da eğlence peşindeki bir grup neşeli insan arasına karışmışlar, şu anda kendisinin de yapmakta olduğu gibi, kendilerine uygun bir Konak arayışıyla el altından avlarını seçmeye çalışıyorlardı.

Kaldırımında yanlarına yaklaşıırken, gençlerin birbirlerini

dürterek, savaşçı ve İlk Nesil kelimelerini fısıldadıklarını duydu. Korkuyla karışık bu saygı ve merak, rahatsız edici olmakla beraber alışılmamış bir şey değildi. Barınaklarda doğup büyüyen vampirlerin, bir zamanlar isminden övgüyle bahsedilen, şimdiyse eskimiş olan bu birliğin kurucusuna, hatta savaşçı sınıfından birine rastlamaları bile ender bulunabilecek bir fırsattı.

Asırlar önce, en azılı ve en ölümcül sekiz Soylu erkeğin nasıl bir araya gelerek, son kalan vahşi Kadimleri ve onlara hizmet eden ıssızlar ordusunu kılıçtan geçirdiklerini anlatan o eski hikâyeleri çoğu kimse bilirdi. Bu savaşçılar birer efsane olmuşlar ve o zamandan bu yana, kurdukları birlik birçok değişiklikten geçmişti; ıssızlarla olan çarpışma dönemlerinde sayıları ve yerleri çoğalmış, aradaki uzun süreli barış dönemlerindeyse giderek azalmışlardı.

Günümüzde, savaşçı sınıfı sadece dünyanın dört köşesine dağılmış olan, gizlice ve çoğunlukla bağımsız çalışan ve genellikle toplum tarafından hor görülen bir avuç kişiden ibaretti. Adil davranış ve medeni uygulamanın ağır basmakta olduğu bu aydınlanma çağında, vampir ırkı savaşçı taktiklerini barbarca olarak değerlendiriyordu.

Sanki, Lucan ve onunla birlikte cephenin ön sıralarında yer alan savaşçıların halkla ilişkiler pek umrundaymış gibi.

Lucan, ağzı açık kendisine bakmakta olan gençlere homurdanarak, vampirlerin caddede konuşmakta olduğu insan dişilere zihinsel bir davet gönderdi. Bütün kadınların gözleri bilinçli olarak yaymakta olduğu acımasız ve etkileyici güce kilitlenmişti. İki kız – dolgun göğüslü bir sarışın ve Gabrielle'den birkaç ton daha açık bir kızıl saçlı – ar-

kadaşlarını ve diğer erkekleri anında unutarak , sürüden hemen ayrıldılar ve ona doğru geldiler.

Ama Lucan'ın yalnızca birine ihtiyacı vardı ve bu kolay bir seçimdi. Başının bir hareketiyle sarışını gönderdi. Kızıl saçlı kolunun altına yerleşip onu okşarken, Lucan genç kadını yan sokaktaki bir binanın ıssız ve karanlık girişine götürdü.

Duraksamaksızın faaliyete geçti.

Kızın sigara dumanı ve bira kokan saçlarını eliyle boynundan itip dudaklarını yaladı ve uzamış dişleriyle boğazına saldırdı. Damarından uzun bir emmeyle ilk kanı çekerken, kız dişlerinin altında kasılıp çırpınıyor, ellerini içgüdüsel olarak yukarı kaldırıyordu. Lucan işi uzatmaya niyetli olmadığı için sert bir şekilde emiyordu. Kızın inlemesi dehşet veya acıdan değil, bir vampirin tutsaklığında kan vermenin eşsiz zevkindendi.

Emmekte olduğu kan Lucan'ın ağzına doluyordu, koyu ve sıcaktı.

Arzu etmediği halde, kısa bir an için, kollarındakinin Gabrielle olduğu ve onun boynunu emdiğini zihninde canlandırdı.

Boğazından aşağı kayarak süzülen ve bedenine giren bu kan; Gabrielle'in kanı olabilirdi!

Kahretsin!

Bu hayali hırçın bir homurdamayla kafasından söküp attı.

Asla olmayacak, diyerek kendi kendini uyardı. Kolundaki aşağılık bir fahişeydi ve onu gözden kaçırmaması gerekiyordu.

O Gabrielle değil, aynen tercih ettiği gibi, tanımadığı bir yabancıydı. Şu anda emmekte olduğu kan, özlemini

çektığı hafif yasemin kokulu tatlılıkta değildi ve Konak olan kızın kısa bir süre önce almış olduğu uyuşturucuyla tadı bozularak bakır acılığına dönüşmüştü.

Kızın tadının nasıl olduğu umrunda değildi. Tek istediği, açlığının keskin kenarlarını yumuşatmaktı ve bunun için kim olsa fark etmezdi. Genç kızdan daha çok emdi ve hızla içti. Her zaman olduğu gibi beslenirken vakit kaybetmiyordu.

İşini bitirince, dilini açmış olduğu ikiz deliği mühürlemek için üzerlerinde yumuşakça gezdirdi, sonra da artık ihtiyaç duymadığı sarılmadan kendini geri çekerek sıyrıldı. Genç kız nefes nefeseydi, ağzı sarkmış ve gevşemişti.

Lucan elini onun alınına koydu ve avcunu, yavaşça ağırlaşmış göz kapaklarından aşağıya kaydırıldı. Bu dokunuş, kızın aralarında biraz önce geçen hiçbir şeyi hatırlamamasını sağlayacaktı.

“Arkadaşların seni bekliyorlar.” Elini yüzünden çektiğinde, kız ona gözlerini kırıpıştırarak ve zihni karışmış bir şekilde bakıyordu. “Eve gitsen iyi olur. Etraf avlanan yırtıcı hayvanlarla dolu.”

“Peki.” Kız başıyla kabul ettiğini gösterdi.

Genç kız, arkadaşlarını bulmak için darmadağın bir şekilde sokağın köşesini dönerken Lucan gölgelere sığınmış bekliyordu. Vücudundaki her kas gerilmiş seğiriyorken, dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Kalbi göğsünü bir çekiç gibi dövüyordu. Gabrielle’in kanının ağzında ne kadar lezzetli olacağını düşünmek bile onu sertleştirmişti.

Beslendiği için fiziksel iştahı hafiflemişti ama hâlâ tatmin olmaktan çok uzaktı.

Hâlâ... istiyordu.

Sessizce homurdanarak sokağa tekrar çıktığında, suratu

hiçbir zaman olmadığı kadar asıktı. Şafak sökmeden birkaç tane Issızla karşılaşabilme ümidiyle, şehrin en belalı mahallelerine doğru yöneldi. Aniden içinde kavga etme ihtiyacı belirmişti. Birilerinin canını yakmak istiyordu – sonunda canı yanan kendisi olsa bile.

Gabrielle Maxwell'den onu uzak tutabilecek her şeye razıydı.

8. BÖLÜM

Gabrielle, önce bunun da geçen gece gördüğü gibi erotik bir rüya olduğunu sanmıştı. Ama ertesi sabah geç saatte yatağında çıplak, vücudu gevşemiş ve tam da olması gereken yerlerinde tatlı bir ağrı hissederek uyandığı zaman, Lucan Thorne'un kesinlikle etten kemikten kendisini ziyaret etmiş olduğunu anladı. Tanrım, ne müthiş bir et ve kemikti o. Adamın kendisini kaç kere zirveye çıkardığını sayamıyordu bile. Son iki senede yaşadığı her birleşmeyi üst üste koysa, herhalde dün gece başından geçenlere yaklaşılamazlardı bile.

Yine de, gözlerini açıp büyük bir hayal kırıklığıyla Lucan'ın geceyi yanında geçirmediğini fark ettiğinde, hâlâ bir kere daha beraber olma arzusuyla kıvranıyordu. Yatağı boştu ve evin içi sessizdi. Belli ki erkek gecenin bir saatinde çıkıp gitmişti.

Bu yorgunlukla Gabrielle seve seve bütün gün uyuyabilirdi ama Jamie ve kızlarla öğle yemeği planı yüzünden yirmi dakika içinde evden çıkması gerekiyordu. Çin

Mahallesi'ndeki restorana girdiğinde, başların kendisine doğru döndüğünü hissetti. Sushi ikram edilen tezgâhın olduğu yerdeki bir grup reklamcı tip, beğeni dolu bakışlarla onu süzüyor, diğer beş altı yönetici gibi giyinmiş genç de onun arkadaşlarının olduğu locaya doğru yürümesini seyrediyorlardı.

Genç kadın, koyu kırmızı v yakalı süveteri ve siyah eteğinin içinde gayet seksi görünüyor, kendinden emin adımlarla yürüyordu. Ayrıca, hayatının en inanılmaz sevişmesini yaşadığı yüzünden okunsa bile umrunda değildi.

Gabrielle masanın yanına gelip arkadaşlarıyla kucaklaşırken Jamie, "Nihayet!" diye bağırdı. "Hanımefendi varlığıyla bizi şereflendirmeye karar vermiş!"

Megan yanağına bir öpücük kondurdu. "Harika görünüyorsun."

Jamie de ona katıldı. "Evet, gerçekten harikasın tatlım. Kıyafetine bayıldım. Yeni mi?" Cevap vermesini beklemeden arkasına yaslanıp kızarmış mantılarından birini yuvarlayarak ağzına attı. "Açlıktan ölüyordum, o yüzden birkaç küçük meze ısmarladık bile. Her neyse, nerede kaldın? Az kalsın seni bulmaları için bir ekip yollayacaktım."

"Üzgünüm. Uyuyakalmışım." Genç kadın gülümseyerek Jamie'nin yanına oturdu. "Kendra gelmiyor mu?"

"Yine kayıplara karıştı." Megan çayından bir yudum alarak omuz silkti. "Çok önemli de değil. Son zamanlarda aklında yeni sevgilisinden başka bir şey yok biliyorsun, geçen hafta şu La Notte'de tanıştığı çocuk."

Gabrielle, "Brent," diyerek cevap verdiğinde, o korkunç geceden bahsedilmesinden dolayı ürperdi.

"Evet, o. Hatta bizimki hastanedeki vardiyasını bile mezarlık saatlerinden gündüze çevirdi, sırf gecelerini onunla

geçirebilmek için. Anlaşılan, çocuk işi dolayısıyla çok seyahat ediyormuş ve genellikle gündüzleri görüşemiyorlarmış. Kendra'nın herifin birine hayatını yönetme izni vermesine inanamıyorum. Biz Ray'le üç aydır çıkıyoruz ama hâlâ arkadaşlarıma zaman ayırabiliyorum. ”

Gabrielle kaşlarını kaldırdı. Aralarında en özgür ruhlu olanı ve bundan hiç pişmanlık duymayanı Kendra'ydı. En azından otuz yaşına gelene kadar bekâr kalmaya ve bu süre içinde de erkeklerle rahat bir ilişkiyi devam ettirmeye kararlıydı. “Âşık mı oldu dersiniz?”

“Bunun adı şehvet hayatım.” Jamie son mantıyı ağzına attı. “Yerine göre aşktan çok daha çılgınca şeyler yaptırır insana. İnan bana, ben o yollardan geçtim.”

Mantısını çiğnerken Jamie'nin bakışları Gabrielle'in birden kızaran yanaklarına takıldı. Genç kadın doğal bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama sırrının, kendisine ihanet edercesine mutlulukla parlayan gözlerinden anlaşılmasına engel olamadı. Jamie yemek çubuklarını tabağının yanına bıraktı. Başını yana eğerek genç kadına bakarken uzun sarı saçları çenesine değiyordu.

“Aman Tanrım!” Erkek kıkırdadı. “Yapmışsın.”

“Ne yapmışım?” Genç kadının dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü.

“Yapmışsın işte. Biriyle yattın, değil mi?”

Gabrielle'in kahkahası, bir genç kızın utangaç kıkırdamasına dönüştü.

“Ahh, tatlım. Söylemem lazım ki sana çok yakışmış.” Jamie uzanıp elini okşarken kendisi de gülüyordu. “Dur tahmin edeyim. Dedektif Bay Seksi?”

Bu aptalca lakap üzerine gözlerini deviren genç kadın, başıyla onayladı.

“Ne zaman?”

“Dün gece. Aslında, bütün gece.”

Jamie’nin coşkuyla attığı sevinç çığlığı, etraflarındaki diğer masalarda oturanların dikkatini çekti. Biraz yatışmakla beraber, genç kadına yavrusuyla gurur duyan anaç bir tavuk gibi bakmaya devam etti. “İyiymi, değil mi?”

“Muhteşemdi.”

Megan araya girerek, “Peki, nasıl oluyor da bu gizemli adam hakkında ben hiçbir şey bilmiyorum?” dedi ve sözlerine devam etti. “Bir de adam polis öyle mi? Belki Ray onu tanıyordur. Arayıp sorsam—”

“Hayır.” Gabrielle olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “Lütfen bu konuda kimseye bir şey söylemeyin çocuklar. Lucan’la çıkıyor falan değilim. Dün gece cep telefonumu geri getirdi ve işler biraz... şey, çığırından çıktı işte. Onu bir daha görüp görmeyeceğimi bile bilmiyorum.”

Gerçekten bilmiyordu ama Tanrı aşkına, görmeyi o kadar çok istiyordu ki.

İçinde bir şey onu, dün gece aralarında geçenlerin aptalca ve düşüncesizce bir hareket olduğuna dair uyarıyordu. Öyleydi de. Buna itiraz edemezdi. Yaptıkları çılgınlıktı. Kendini her zaman makul ve tekinli biri olarak görürdü hani şu dostlarını dikkatsiz içgüdülerine uymaya karşı uyaran insanlardan. Oysa dün gece bunun tam tersini yapmıştı.

Aptal... aptal... aptal.

Ve aptallığı, sadece o anın büyüüne kapılıp korunmayı unutmamasıyla sınırlı kalmıyordu. Tamamen yabancı biriyle yakınlaşmak çoğunlukla iyi bir fikir değildi ama Gabrielle’in içinden bir ses ona, Lucan Thorne gibi bir adama kalbini kaptırmanın çok kolay bir şey olacağını söylüyordu.

Ve biliyordu ki bu aptallıktan da öte bir çılgınlıktı.

Öte yandan da, dün geceki gibi bir sevişme, kolay rastlanan bir şey değildi. En azından kendisi için. Sadece Lucan Thorne'u düşünmek bile, içini tatlı bir özlemle burkuyordu. Eğer şu anda restoranın kapısından içeri girse, genç kadın herhalde ona ulaşabilmek için masaların üzerinden atlardı.

"Beraber müthiş bir gece geçirdik ama şimdilik hepsi bu. Bu olaya farklı anlamlar yüklemek istemiyorum."

"Tamam." Jamie dirseğini masaya koyup bir komplo hazırlıyormuş gibi öne doğru uzandı. "Peki o zaman neden yüzündeki bu sırıtma silinmiyor?"

★ ★ ★

"Hangi cehennemdeydin?"

Lucan yerleşim birimlerinin koridorunda yürürken, Tegan daha köşeyi dönmeden vampirin kokusunu almıştı. Erkek daha yeni avlanmıştı. Hâlâ üzerinde, insan ve Issız kanı karışımı metalik, tatlı bir kan kokusu vardı.

Lucan'ı dairelerden birinin önünde kendisini beklerken görünce elleri blucininin cebinde, durakladı. Tegan'ın gri tişörtü yer yer yırtılmış, kan ve kirle lekelenmişti. Yarı kapalı gözkapaklarından görünen soluk yeşil gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Uzun, bakımsız ve taranmamış kahverengi saçları yüzüne düşmüştü.

"Berbat görünüyorsun Tegan."

Yüzüne düşen açık kahve saçlarının altından bakan Tegan, her zaman olduğu gibi, çok bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

Glifler kollarından kalın pazularına doğru yükseliyordu. Altın rengindeki teninden sadece birkaç ton koyu olan *glifleri*, vampirin ruh haliyle ilgili hiçbir ipucu yansıtmıyordu.

Lucan, vampirin bu her zamanki duyarsız halinin iradesi sayesinde mi, yoksa geçmişindeki karanlığın içindeki her duyguyu öldürmesinden dolayı mı olduğunu bilemiyordu.

Vampirin başına gelenler, belki de bir alay savaşçının yok olmasına yetecek kadar çoktu.

Ama Tegan'ın içindeki şeytanlar, kendi sorunuydu. Lucan'ın tek umursadığı, birliğin amaçlarına güçlü ve odaklanmış olarak hizmet edebilmeleriydi. Ve bu zincirde, zayıf bir halkaya yer yoktu.

“Beş gündür senden haber alamıyoruz Tegan. Bir daha soruyorum, hangi cehennemdeydin?”

“Git başımdan.” Vampir alaycı bir tavırla devam etti. “Sen benim annem değilsin.”

Tegan uzaklaşmak için hareket ettiğinde, Lucan aradaki mesafeyi insanı kör edecek bir hızla kapattı. Vampiri boyundan yakalayarak koridorun duvarına yapıştırdı.

Lucan'ın içindeki öfke, dayanılmaz boyuttaydı. Öfkesi, kısmen Tegan'ın son zamanlarda birlikte diğerlerine gösterdiği umursamazlıktan kaynaklanıyordu ama daha çok da geceyi Gabrielle Maxwell'le geçirip arkasından onu unutabileceğini düşünmekle verdiği hatalı karar yüzündendi.

Ne açlığını doyumak, ne de gecenin ilerleyen saatlerinde karşılaştığı iki Issız ortadan kaldırmak, Gabrielle'e duyduğu ve hâlâ içinde bir kor gibi yanan şehveti söndürmeye yetmemişti. Bütün geceyi bir hayalet gibi şehri dolaşarak geçirmiş ve yerleşim birimine döndüğünde, içindeki o keskin ve karanlık hiddet bir nebze olsun azalmamıştı.

Parmaklarını türdeşinin boğazına dolamış sıkarken, aynı yakıcılığı damarlarında hissediyordu. Saldırganlığını dindirebilmek için birine ihtiyacı vardı ve Tegan, yabani

görünüşü ve söylemekten kaçındığı sırlarıyla bu rol için en iyi adaydı.

“Senin saçmalıklarından bıktım, Tegan. Ya kendine gelirsin ya da ben getiririm.” Vampirin gırtlığını daha sert bir biçimde sıkmaya başladı ama Tegan bu acıyı kesinlikle hissetmesine rağmen hiç renk vermiyordu. “Şimdi, bunca zamandır nerede olduğunu söyle, yoksa çok ciddi bir sorunumuz var demektir.”

İki erkek de aynı vücut yapısına sahipti ve güçleri de aşağı yukarı birbirine eşitti. Tegan ona karşı koyabilirdi ama kılını bile kıpırdatmıyordu. Hiçbir duygu işareti taşımayan çelik gibi umursamaz gözleri Lucan’a dikilmişti.

Hiçbir şey hissetmiyor olması, Lucan’ı daha da çileden çıkartıyordu.

Öfkesine gem vurmaya çalışıp, hırlayarak elini savaşçının boğazından çekti. Bu şekilde patlamak, ona göre bir şey değildi. Onun karakterine hiç uymayacak kadar bayağı bir hareketti.

Ve bir de durmuş, Tegan’a kendine gelmesini söylüyordu.

Harika bir tavsiye. Belki de kendisi bu tavsiyeye uysa daha iyi olurdu.

Tegan’ın dümdüz bakışları aynı şeyi düşündüğünü gösterse de vampir bu konuda akıllıca davranarak ağzını bile açmamıştı.

Birbirini çekemeyen bu iki müttefik karanlık bir sessizlik içinde karşılıklı bakışlarken, koridorun iki yanındaki cam kapılardan biri hafif bir tıslama sesiyle kayarak açıldı. Gideon, ayakkabıları cilalı zeminde gıcırdayarak kendi dairelerinden çıkıp onlara doğru gelmeye başladı.

“Hey Tegan, güzel iş çıkartmışsın. Dün akşam seninle

konuştuktan sonra bilgisayarda birkaç tarama yaptım. Bu senin Issızların Yeşil Çizgi'ye yığıldıkları hakkındaki tahminin doğruya benziyor.”

Lucan, bu duyduklarına hiç tepki göstermezken, Tegan da Gideon'un övgüsünü duyduğunu gösteren hiçbir jest yapmadan Lucan'ın gözlerine bakmaya devam etti. Vampir kendisini Lucan'ın yanlış şüphesine karşı savunma ihtiyacı bile duymamıştı. Yalnızca olduğu yerde hiçbir şey söylemeksizin uzun bir süre daha durdu. Sonra Lucan'ın yanından geçerek koridorda yürümeye başladı.

“Eminim bunu görmeyi istersin Lucan,” diyen Gideon, laboratuvara doğru yollanmıştı. “Anlaşılan yakında bir şeyler olacak.”

9. BÖLÜM

Sıcak fincanı iki eliyle tutan Gabrielle, yeşil çayından bir yudum alırken Jamie de yemeğinin kalan son kırıntılarını silip süpürdü. Biraz sonra, genç kadının fal kurabiyesini de alıp – her zaman yaptığı gibi – yiyeceği kesindi ama Gabrielle hiçbir zaman buna itiraz etmezdi. Arkadaşlarıyla dışarıda olmak çok güzeldi ve hafta sonundan bu yana olanlardan uzaklaşıp, hayatının normale döndüğünü hissetmek genç kadına çok iyi geliyordu.

“Sana bir şey getirdim.” Jamie, Gabrielle’in düşüncelerini dağıtmıştı. Yanında duran krem rengi deri çantayı alarak içinden beyaz bir zarf çıkarttı. “Özel gösterinin getirileri.”

Gabrielle zarfı açıp içindeki çeke baktı. Beklediğinden daha fazlaydı. Birkaç bin fazla. “Oooo.”

“Sürpriiz.” Jamie aptalca sırtarak sözlerine devam etti. “Fiyatı yükselttim. Onlar da hiç pazarlık yapmadan üstüne atladılar. Acaba daha mı çok isteseydim?”

Gabrielle, “Daha neler,” dedi. “Yok canım, bu hım... Çok teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Genç kadının fal kurabiyesine işaret etti. “Bunu yiyecek misin?”

Gabrielle, kurabiyeyi ona doğru itti. “Eeee, alıcı kimmiş?”

“A-ha, işte orası büyük bir muamma.” Bunları söylerken bir yandan da, kurabiyeyi tabağın içinde ufalıyordu. “Ödemeyi nakit yaptılar. Anlaşılan, bu alışverişteki meçhul alıcı kimliğini gizli tutmakta kararlı. Ayrıca beni oraya götürsün diye bir de taksi gönderdiler.”

“Siz neden bahsediyordunuz yine?” Megan kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak ikisine bakıyordu. “Yemin ederim, her şeyi en son ben öğreniyorum.”

Jamie dramatik bir ses tonuyla açıldı. “Yetenekli küçük sanatçımızın gizli bir hayranı var.” Kurabiyenin içindeki fal kâğıdını çıkartıp inceledikten sonra, gözlerini devirerek kâğıt parçacığını boş tabağın içine attı. “Bu falların gerçekten bir şey ifade ettiği günler çok geride kaldı. Her neyse, birkaç gece önce, Gabby’nin tüm fotoğraf koleksiyonunu şehir merkezindeki meçhul bir alıcıya götürmek üzere çağıldım. Ne var ne yok hepsini satın aldılar – bütün koleksiyonu.”

Megan’ın Gabrielle’e bakan gözleri, şaşkınlıkla açılmıştı. “Bu harika bir haber! Senin adına çok mutlu oldum hayatım!”

“Onları satın alan her kimse, ciddi bir gizlilik fetişine sahip.”

Gabrielle çeki cüzdanına yerleştirirken bu sözler üzerine arkasına döndü. “Ne demek istiyorsun?”

Jamie kemirmekte olduğu bir parça fal kurabiyesini bitirip kırıntıları parmaklarından silkeledi. “Bana verdikleri adrese geldiğimde – hani şu büyük şirketlerin bulundu-

ğu, bir sürü kiracısı olan binalardan biri – lobide koruma görevlisine benzeyen biri beni karşıladı. Hiçbir şey söylemeden elindeki telsize bir şeyler mırıldandı, sonra da beni asansörle binanın en üst katına çıkarttı.”

Megan’ın kaşları havaya kalktı. “Çatı katı mı?”

“Evet, ama garip olan şu. Kat bomboştı. Bütün ışıklar yanıyordu ama içeride ne bir insan, ne mobilya, hiçbir şey yoktu. Sadece bütün şehri ayaklar altında gösteren, camdan duvarlar.”

“Ne kadar tuhaf, sence de öyle değil mi Gabby?”

Genç kadın başıyla aynı fikirde olduğunu işaret etti ve Jamie sözlerine devam ederken vücuduna yayılan tüyler ürpertici bir duyguya engel olamadı.

“Arkasından, güvenlik görevlisi bana ilk resmi alıp kuzey tarafındaki cama doğru gitmemi söyledi. Dışarısı karanlıktı ve benim de sırtım adama dönüktü ama herif bana her fotoğrafı önümde bir süre tutmamı, sonra da sırayla diğerlerini elime almamı söyledi.”

Megan bir kahkaha attı. “Sırtın ona dönük mü olacaktı? Neden böyle bir şey yapmanı istesin ki?”

Gabrielle yumuşak bir sesle onun sorusunu cevapladı. “Çünkü alıcı başka bir yerden seyrediyordu. Çatı katının penceresini gören bir yerden.”

Jamie başını salladı. “Anlaşılan öyle. Ben bir şey duyamıyordum ama güvenlik görevlisi – veya her ne haltsa – kulağındaki küçük aletten emir alıyordu. Doğruyu söylemem gerekirse, bütün bu olanlar beni de biraz germiştii ama bayağı heyecanlıydı. Zaten sonunda da bir sıkıntı yaşanmadı. Tek istedikleri senin resimlerindi. Bana tümünün fiyatını sorduklarında, onlara sadece dört resim göstermiştim. Yani dediğim gibi, ben fiyatı şişirdim, onlar da kabul etti.”

Megan, “Çok garip,” diye söylendi. “Hey, Gab, belki de müthiş yakışıklı ama insan içine çıkmaktan hoşlanmayan bir milyarderin ilgisini çekmişsindir. Seneye bu zamanlarda, Mikanos’ta senin muhteşem düğününde dans ediyor olabiliriz.”

Jamie yüzünü buruşturdu. “Off, lütfen ama. Artık Mikanos o kadar demode ki. Bugünlerde sosyete Marbella’ya takılıyor şekerim.”

Gabrielle, Jamie’nin tuhaf hikâyesinin sebep olduğu ve içini kemiren rahatsızlığı aklından çıkartmaya çalıştı. Deddiği gibi, bir sıkıntı yaşanmamıştı ve çantasında dolgun bir çek vardı. Belki de, Lucan’ı bir akşam yemeğine davet etmeliydi, ne de olsa dün akşamki kutlama yemeği mutfak tezgâhında dokunulmadan bırakılmıştı.

Tabii ki ziyan ettiği makarnası yüzünden içinde hiçbir pişmanlık hissi yoktu.

Evet, Lucan’la romantik bir akşam yemeği kulağa harika geliyordu. İnşallah, tatlıyı da evde yerlerdi... belki kahvaltıyı da.

Bu düşüncelerle keyfi yerine gelen Gabrielle, arkadaşlarının bu esrarengiz alıcının kim olduğuna dair ve adamın onun hayatında, dolayısıyla arkadaşı oldukları için kendi hayatlarında da ne gibi değişiklikler getirebileceği hakkındaki abartılı fikirlerini dinleyerek gülmeye başladı. Hesabı ödeyip güneşin parlak ışınlarının aydınlattığı sokağa çıktıklarında hâlâ bu konuyu konuşuyorlardı.

“Benim kaçmam lazım,” diyen Megan, Gabrielle ve Jamie’yle çabucak kucaklaştı. “Yakında görüşürüz, değil mi?”

İkisi de aynı anda, “Evet,” diye cevap verince Megan çalıştığı şirket binasına doğru yöneldi.

Jamie, yoldan geçen bir taksiyi durdurmak için elini kaldırdı. “Sen doğruca eve mi gidiyorsun Gabby?”

“Hayır, henüz değil.” Genç kadın omzunda asılı olan kamera çantasını işaret etti. “Şehrin içinde biraz dolaşıp, bir-iki kutu film çekerim diye düşünmüştüm. Ya sen?”

“David bir saate kadar Atlanta’dan dönmüş olacak,” diyerek gülümsedi. “Günün geri kalanında evcilik oynayacağız. Hatta belki yarın da.”

Gabrielle bir kahkaha attı. “Ona selamlarımı söyle.”

“Söylerim.” Eğilip genç kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni tekrar gülümserken görmek çok güzel. Geçen haftadan sonra senin için gerçekten çok endişelenmişim. Seni hiç bu kadar sarsılmış görmemişim. Ama artık iyisin, değil mi?”

“Evet. İyiyim, gerçekten.”

“Üstelik, Dedektif Bay Seksi artık sana kanat gerdiğine göre, işler o kadar da kötü olmasa gerek.”

“Hayır. Hem de hiç kötü değil.” Genç kadın bunu itiraf ederken, Lucan’ın düşüncesiyle yeniden içinin ısındığını hissediyordu.

Jamie onu bir ağabey gibi tekrar kollarına aldı. “Peki tatlım. Onun sana veremeyeceği bir şeye ihtiyacın olursa – ki bunu hiç sanmıyorum – beni araman yeter, anlaşıldı mı? Seni seviyorum hayatım.”

“Ben de seni.” Ayrılırlarken, bir taksi kaldırımın kenarına yanaşmıştı. “David’le eğlenmenize bakın.” Jamie arabaya binip öğle saatinin kalabalık trafiğinde gözden kaybolurken, genç kadın da arkasından elini salladı.

Çin mahallesinden Boston’un göbeğindeki parklara kadar olan birkaç blokluk mesafeyi yürümesi beş dakikasını aldı. Gözünün önünde uzanan geniş arazide dolaşmaya

başlayan Gabrielle, birkaç fotoğraf çekti ve önündeki piknik alanındaki bir grup çocuğun körebe oynamasını seyretmeye başladı. Atkuyruğu yapılmış sarı saçları rüzgârda uçuşan, elleri arkadaşlarını bulmak amacıyla öne doğru uzanmış olan ve halkanın ortasında gözleri bağlı duran küçük bir kız, önce bir yöne, sonra da diğer tarafa doğru koşmaya başlamıştı.

Gabrielle kamerasını kaldırarak koşuşturarak kıkırdayan çocukları kadrajın içine aldı. Görüntüyü yaklaştırarak açık sarı saçlı küçük kızın gözleri bağlı yüzünü incelemeye başladığında, çocukların dudaklarından dökülen ve parkta yankılanan kahkahalarını duyabiliyordu. Genç kadın resim çekmedi, sadece kamerasının arkasından çocukların özgürce oyun oynamalarını seyretti ve kendini en son ne zaman onlar kadar güvende ve rahat hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

Tanrı aşkına, bu duyguyu hiç tatmış mıydı ki?

Çocuklara göz kulak olan büyüklerden biri, onları yemeğe çağırarak oyunlarını durdurdu. Çocuklar piknik sepetinin yanına doğru koşarlarken, Gabrielle kamerasını tekrar parkın arka tarafına doğru çevirdi. Merceğin hızla kımıldatılmasından oluşan bulanıklığın içinde, birisinin büyük bir ağacın gölgesinden kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Kamerasını gözünden indirerek, yaşlı çınar ağacının gövdesinde kısmen gizlenen genç adama baktı.

Kalabalık parkın içinde genç adam dikkat çekmese de yüzü, genç kadına uzaktan tanıdık geliyordu. Gabrielle adamın kafasını çevreleyen kül rengi kumral saçlarını, sıradan gömleğini ve ucuz haki renkli pantolonunu beyninin bir köşesine kaydetti. Kalabalığın içine kolaylıkla süzülüp

kaybolabilecek bir tip gibi görünmesine rağmen, genç kadın kısa bir süre önce bu adamı bir yerlerde gördüğünden emindi.

Geçen hafta ifade vermek için polis merkezine gittiğinde bu adam da orada değil miydi?

Her kimse, adam şimdi onun kendisini görmüş olduğunu fark etmiş ve parkın dışındaki Charles Sokağı'na doğru hızla yürümeye başlamıştı. Arkasına dönüp genç kadına son bir kez daha bakarken, cebinden bir telefon çıkartmış ve yol boyunca hızlı adımlarla yürümeye devam etmişti.

Gabrielle'in ensesindeki tüyler, bir şüphe hissiyle diken diken olmuştu.

Bu adam onu gözetliyordu ama niçin?

Burada neler dönüyordu? Bir şeyler olduğu kesindi ama genç kadının bu konuda oturup tahminler yürütmeye hiç niyeti yoktu.

Gabrielle kamerasını çantasına yerleştirip, askıyı da omzuna geçirerek gözünü bir an bile ayırmadan adamın peşinden gitmeye başladı. Genç kadın, parkın geniş çimenlerini arkasında bırakıp Charles Sokağı'na adımını attığında, genç adam da ondan bir blok kadar öndeydi.

Gabrielle koşmaya başlayarak, "Hey!" diye seslendi.

Adam telefonu hâlâ kulağında, başını geriye çevirip ona baktı. Aceleyle bir şeyler söyleyip telefonu kapattı. Tekrar önüne dönmüş ve adımları şimdi hızlı bir koşuya dönmüştü.

"Dur!" Gabrielle'in bağırması, sokaktan geçen insanların dönüp ona bakmasına sebep oldu ama öndeki genç ona kulak asmamıştı bile. "Dur diyorum, lanet olsun! Kimsin sen? Niye beni gözetliyorsun?"

Genç adam Charles Sokağı'nı geçerek insan denizinin

içine karıştı. Gabrielle, turistlere ve öğle yemeğine çıkmış olan insanlara çarpmamaya çalışarak koşuyor ve bakışlarını önündeki gencin sırt çantasından ayırmıyordu. Genç adam üst üste farklı sokaklara saparak şehrin derinliklerine doğru ilerleyip Çin Mahallesi civarına geldi.

Genç kadın, adamı ne kadar süre takip ettiğini ve nereye geldiğini bilmiyordu ama birdenbire, onu gözden kaybettiğinin farkına vardı.

İşlek bir köşede durup etrafına bakarken, hiç tanımadığı bu semt içini daraltıyordu. Dükkân sahipleri, tentelerinin gölgesinden ve yaz havasının içeri girmesi için açık bıraktıkları kapı ağızlarından kendisine doğru bakıyorlardı. Genç kadın kaldırımın ortasında hareketsiz durduğu ve yaya trafiğini engellediği için, gelip geçenler ona garip garip bakıyorlardı.

Tam o esnada, arkasındaki sokaktan yaklaşan ve kendisini tehdit eden bir şeyin varlığını hissetti.

Omzunun üzerinden arkaya baktı ve diğer arabaların arasında ilerlemekte olan koyu camlı siyah bir limuzin gördü. Araba zarif bir biçimde hareket ediyor, daha iyi av bulabilmek için küçük bir balık sürüsünü yaran köpekbalıklarının kararlılığıyla ilerliyordu.

Peşinde olduğu kendisi miydi?

Belki de onu gözetleyen kişi, bu arabanın içindeydi. Ya da bu gencin ve bu gizemli arabanın apansız ortaya çıkması, fotoğraflarını Jamie'den satın alan her kimse onunla ilgili bir şeydi.

Veya çok daha kötüsü.

Hafta sonu tanık olduğu dehşet verici saldırıyla da ilgili olabilirdi. Polise bildirdiği olayla. Belki de yanlışlıkla şahit olduğu olay, bir çete cinayeti idi. Belki de o iğrenç

yaratıklar – gördüklerinin insan olduğuna hâlâ inanamıyordu – kendisinin bir sonraki hedefleri olduğuna karar vermişlerdi.

Araç şerit değiştirerek onun durmakta olduğu kaldırıma yaklaşırken, buz gibi bir korku içini delmeye başlamıştı.

Yürümeye başladı. Adımlarını hızlandırdı.

Arkasında, arabanın motorunun sesinin arttığını duyuyordu.

Aman Tanrım!

Onun peşindeydi.

Gabrielle, arabanın sert bir lastik sesiyle üzerine gelmesini beklemeden bir çılgılık atarak olabildiğince hızlı bir şekilde körü körüne koşmaya başladı.

Etrafta çok sayıda insan, yolunun üzerinde bir o kadar da engel vardı. Dolaşmakta olan yayalara çarpmaktan kaçınmaya çalışırken bazıları kınarcasına başını sallıyor, kimisi de ona sövüp sayıyordu.

Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğundan emin olan genç kadın, duyduklarını umursamıyordu bile.

Bir an bile durup arkasına bakması felaketine sebep olabilirdi. Araba hâlâ trafiğin içinde gürlüyor ve peşinden gelmeye devam ediyordu. Gabrielle başını önüne eğip daha hızlı koşarken, araba onu biçmeden kendini bir ara sokağa atabilmek için dua ediyordu.

Telaş içinde ilerlerken, ayak bileğinin burkulduğunu hissetti.

Dengesini kaybederek sendeledi. Sert bir şekilde düşerek beton zemine çarptı. Başka bir yerini zedelememek için çıplak dizleri ve avuçlarıyla düşüşü hafifletmeye çalışmıştı. Sürtünmeyle yırtılan etinin yakan acısı, gözlerinden yaşlar akmasına sebep oldu ama genç kadın bunu görmez-

den geldi. Ayağa kalkmaya çalışırken, bir yabancınn elinin sertçe dirseğini tuttuğunu hissetti.

İçinden yükselen panikle, nefesini tuttu.

“İyi misiniz, bayan?” Karşısında, endişeli gözlerle kendisine bakan, kır saçlı bir belediye işçisi duruyordu. Adamın, etrafı kırıksıklarla çevrili mavi gözleri, Gabrielle’in sıyrıklarına çevrildi. “Dizleriniz kanıyor.”

“Bırak beni!”

“İşaret kukalarını görmediniz mi?” Parmağıyla omzunun arkasındaki külâh şeklindeki turuncu plastikleri işaret etti. “Kaldırımın bu kısmını tamirat yüzünden olduğu gibi söküyoruz.”

“Lütfen, bir şeyim yok. İyiyim.”

Gabrielle, adamın yardım etmek isteyen ama ona engel olan kavrayışından kurtulmaya çalışırken, tam zamanında başını çevirip, siyah arabann birkaç saniye önce kendisinin olduğu yerin önüne yanaştığını gördü. Limuzin, kaldırımın yanında ani bir hareketle durdu. Şoför kapısı açıldı ve içeriden iri yarı, uzun boylu bir adam indi.

“Ahh, Tanrım! Bırak beni!” Gabrielle adamın kendisini tutan elinden sıyrılmaya çalışırken, bir yandan da gözlerini siyah arabaya ve üstüne yaklaşan tehlikeye kenetlemişti. “Anlamıyorsun, bu adamlar benim peşimdeler!”

“Kim?” Belediye işçisinin sesinden, ona inanmadığı anlaşılıyordu. Genç kadının işaret ettiği yöne bakınca gülmeye başladı. “Şu adamdan mı bahsediyorsun? Bayan, o Boston Belediye Başkanı.”

“Ne—”

Adam haklıydı. Genç kadın gözlerini açıp baktığında, olan biteni anlamıştı. Siyah araba onun peşinde falan değildi. Kaldırımın yanına yanaşmış olan arabadan inen

şoför, arka kapıyı açmış, bekliyordu. Belediye Başkanı yanında özel korumalarıyla beraber bir restorandan çıkarak arabanın arka koltuğuna yerleşti.

Gabrielle gözlerini yumdu. Zedelenmiş ve sıyrıklar içinde kalan avuçları ve dizleri yanıyordu. Nabızı hâlâ hızla atmasına rağmen, bütün kanının beyninden çekildiğini hissediyordu.

Kendini tam bir aptal durumuna düşürmüştü.

“Sanmıştım ki...” diye mırıldanırken, şoför kapıyı kapatıp öne geçti ve araba yanlarından geçip uzaklaştı.

İşçi, onu çoktan bırakmıştı. Genç kadından uzaklaşarak öğle yemeğinin durduğu paketin yanına giderken başını inanmazcasına iki yana sallıyordu. “Derdin ne kadın? Deli misin nesen?”

Lanet olsun.

Kadın onu görmemeliydi. Kendisine verilen emir, Maxwell denen kadını gözetlemektir. Yaptıklarını not etmek. Alışkanlıklarını belirlemek. Ve bütün öğrendiklerini efendisine rapor etmek. En önemlisi de, fark edilmemektir.

Köle, Çin restoranlarının ve pazarının arasında dikkat çekmeyen bir binanın içinde kapıya yaslanmış, saklandığı yerde içinden lanetler savurdu. Dikkatlice kapıyı aralayarak gözleriyle etrafı tarayıp kadının orada olup olmadığına baktı.

İşte oradaydı, tam karşısında işlek sokağın öbür tarafında.

Genç kadının oradan uzaklaşmakta olduğunu görmekten memnun oldu. Kadın yaya trafiğinin içinde başını

önüne eğmiş, hızlı adımlarla yürürken bakır renkli saçları dikkat çekiyordu.

Kadının görüş açısından çıkmasını bekledi ve sokağa çıkarak tam aksi istikamette yürümeye başladı. Öğle arasındaki bir saatlik molayı çoktan aşmıştı. Yokluğu fark edilmeden polis merkezine geri dönse iyi olacaktı.

10. BÖLÜM

Gabrielle, mutfakta musluktan akmakta olan soğuk suyun altına bir kâğıt peçete daha tuttu. Daha önce kullandığı bir sürü peçeteyi lavabonun içine atmıştı; lavabo dizlerindeki ve avuçlarındaki kandan ve pislikten dolayı griyle pembe karışımı bir renk almıştı. İç çamaşırlarıyla lavabonun önünde duran genç kadın, biraz sıvı sabunu elinde tuttuğu ıslak peçeteye sıktıktan sonra avuçlarındaki sıyrıkları acıtmamaya çalışarak ovdu.

Yaraya girmiş olan küçük sivri bir taşın üzerinden geçince can acısıyla haykırdı. Taşı, yırtılmış olan avcundan çıkarıp lavabonun içindekilerin yanına attı.

Lanet olsun, berbat haldeydi.

Yeni eteği yırtılarak mahvolmuştu. Süveterinin bir yanı kaldırıma sürtünmekten aşınmıştı. Elleri ve dizleri, sanki yaramaz ve sakar bir çocuğa aitmiş gibi duruyordu.

Ve kendini herkesin içinde tam bir aptal durumuna düşürmüştü.

Korkudan ödünün kopmasına sebep olacak kadar ne sorunu vardı ki?

Tanrı aşkına, adam Belediye Başkanı. Ve kendisi nasıl kaçmıştı, sanki adamın arabasından bir...

Bir ne? Canavar mı çıkacaktı?

Vampir.

Yaralarını silmekte olan elleri bir anda donakalmıştı.

Dile getirmeyi reddetse bile, zihninden geçen kelime buydu. Tanık olduğu cinayetten bu yana, bilincinin sınırlarında gezinmekte olan kelimenin aynısı. Boş evinin sessizliğinde, yalnız başınayken bile kabul etmeyeceği bir kelime.

Vampirler onun delirmiş annesinin takıntısıydı, kendisinin değil.

Kimliği meçhul bir genç kız olan annesi, yıllar önce polis tarafından sokakta bulunduğu, kendisini karanlık bir hayal dünyasına kaptırmıştı. Kanını içmek isteyen – hatta içmiş olan – iblisler tarafından takip edildiğini söylemiş, hatta boynundaki tuhaf kesiklerin izahı olarak da bunu öne sürmüştü. Gabrielle'in eline geçen mahkeme kayıtları, şehirde kana susamış canavarların kol gezdiğine dair saçma sapan bir sürü iddiayı içeriyordu.

İmkânsız.

Böyle bir şeyi ancak bir deli düşünebilirdi ve Gabrielle bunun hayal ürünü olduğundan emindi.

Hayalinde bir gün kendisinin de bu korkuları yüzünden annesi gibi çıldırdığını canlandırdı. Ama genç kadın, böyle bir şeye izin vermeyecek kadar zekiydi. Hiç olmazsa annesinden daha akli başındaydı.

Tanrım, öyle olduğumu ümit ediyorum.

Bugün polis merkezindeki o adamı görmek – son günlerde başına gelenlerden sonra – içinde bir şeylerin harekete geçmesine sebep olmuştu. Öte yandan şimdi serin-

kanlılıkla düşündüğünde, parkta gördüğü gencin, polis merkezinde gördüğü genç memurla aynı adam olup olmadığından bile emin değildi.

Kaldı ki aynı adam olsa ne olurdu? Belki de, adam parkta öğle yemeğini yiyor ve kendisi gibi güzel havanın tadını çıkartıyordu. Suç bunun neresindeydi? Eğer genç kadına gözlerini dikmiş bakıyorsa, belki o da kendisinin tanıdık geldiğini düşünmüştü. Veya paranoyak bir psikopat gibi arkasından koşup, kendisini gözetlemekle suçlamasaydı, adam yanına gelip ona merhaba diyecekti.

Off, adamın polis merkezine geri dönüp Gabrielle'in Çin Mahallesi'nde onu nasıl takip ettiğini anlatması ne kadar da harika olurdu ama.

Eğer bu olay Lucan'ın kulağına gidecek olursa, genç kadın utancından kesinlikle ölürdü.

Gabrielle sıyrıklarla dolu avuçlarını temizlerken, o gün olanları kafasından çıkartmaya çalışıyordu. Heyecanı hâlâ dinmemiştii ve kalbi hızla atmaya devam ediyordu. Peçeteyi elindeki yaralara bastırırken, sicim gibi incecik bir kan şeridi, bileğine doğru akıyordu.

Bunu görmek onu tuhaf bir şekilde sakinleştirdi. Bu her zaman aynı etkiyi yapardı.

Küçük yaşlarda, içindeki duygular ve baskılar birikerek patlama noktasına geldiklerinde, küçücük bir kesik onun rahatlamasını sağlardı.

İlki, bir kaza eseri idi. Kendisini evlatlık edinen bir ailenin evinde elma soyarken, bıçak kayarak başparmağını kesmişti. Canının biraz yanmasına rağmen, sızan parlak renkli kan, Gabrielle'de korku veya panik yaratmamıştı.

Aksine, büyülenmişti.

Ve içinde bir nevi... huzur hissetmişti.

Bu şaşırtıcı keşiften birkaç ay sonra, Gabrielle'in eli yine kesilmişti. Bu seferkini kasten ve gizlice yapmıştı ama niyeti kesinlikle kendisine zarar vermek değildi. Ondan sonra da ne zaman aynı sakinliğe ve huzura kavuşma ihtiyacı duysa, bu ritüeli tekrar etmişti.

Kulakları evdeki ve dışarıdaki her sese karşı tetikte ve bir kedi gibi sıçramaya hazır olduğu bu endişeli ruh halinde de, aynı şeye ihtiyacı vardı. Başlı zonkluyordu. Solukları kısa ve kesikti.

Beynindeki düşünceler birbirine girmişti. Kulübün dışındaki o gecenin anıları birer flaş gibi zihninde çakıyor, arkasından, geçen sabah resimlerini çektiği tüyler ürpertici akıl hastanesinin verdiği tedirginliği düşünüyor, oradan da bugün öğleden sonra anlamsızca iliklerine işleyen korkuyu hatırlayarak kafası karışıyordu.

Bütün bu olanlardan sonra birazcık huzura ihtiyacı vardı.

Hiç olmazsa birkaç dakikalık bir sükûnete.

Gabrielle'in bakışları, tezgâhın üzerinde bıçakların durduğu tahtaya kaydı. Uzanarak bıçaklardan birini eline aldı. Böyle bir şeyi yapmayalı seneler olmuştu. Bu acayip, utanç verici tutkusunu bastırmak için çok uğraşmıştı.

Acaba gerçekten bastırabilmiş miydi?

Hem kendisini evlat edinen Maxwell çifti, hem de devlet tarafından tahsis edilen sosyal görevliler ve psikologlar, bastırıldığına kanaat getirmişlerdi.

Şimdi Gabrielle bıçağı çıplak koluna dayadığında, bu karanlık ve heyecanlı beklemenin etkisini tüm vücudunda hissederken, bir yandan da onların haklı olup olmadığını merak ediyordu. Bıçağın ucunu kolunun etli tarafına bastırdı ama uyguladığı basınç, tenini kesecek kadar kuvvetli değildi.

Bu onun en karanlık sırrıydı – hiç kimseyle paylaşmadığı, hatta en yakın dostu Jamie’ye bile söylemediği bir sır.

Kimse onu anlayamazdı.

Kendisinin bile anlayabildiğinden emin değildi.

Gabrielle başını geri atıp derin bir nefes aldı. Aldığı soluğu yavaşça verirken, mutfak lavabosunun üzerindeki camda kendi yansımasını gördü. Karşısında gözlerini dikmiş ona bakan bu yüz gergin ve kederliydi.

Camdaki hayaline bakarak, “Kimsin sen?” diye fısıldadı. Ağlamak üzere olduğunu hissedip hıçkırığını bastırdı. “Sorunun ne?”

Kendinden tiksinererek elindeki bıçağı lavabonun içine fırlattı.

Eski akıl hastanesinin üzerindeki gökyüzünün sessizliği, gecenin içinden gelen bir helikopter pervanesinin tekdüze gürültüsüyle bozuldu. Alçak bulutların arasından aşağı doğru süzülen siyah bir Colibri EC120 helikopter, çatıdaki piste yumuşak bir iniş yaptı.

Helikopter geçici olarak yapılmış küçük piste indiğinde, Issızların lideri, kölesi olan pilota, “Motoru durdur,” emrini verdi. “Ben dönene kadar burada bekle.”

Kokpitten indiğinde, Batı Sahili’nden bulup getirdiği ve korkunç bir yaratık olan teğmeni tarafından derhal se-
lamlandı.

“Her şey emrettiğiniz gibi, efendim.” Issızın kalın kaşları, vahşi ve sarı gözlerinin üzerinde çatılmıştı. Çıplak kafasında, yaklaşık altı ay önce Soyluların onu sorgulaması esnasında oluşmuş elektrik yanıklarının izleri vardı. Öte yandan, yüz hatlarının iğrençliği göz önüne alınırsa, bu

yanık izleri ancak bir dipnot olabilir. Issız sırtınca kocaman dişleri açığa çıktı. “Bu akşamki hediyeleriniz çok memnuniyet vericiydi efendim. Herkes dört gözle sizin gelmenizi bekliyor.”

Gözleri, siyah güneş gözlüklerinin arkasına saklı olan Issızların lideri, başıyla duyduğunu göstererek yavaş adımlarla onu binanın ana merkezine indirecek olan asansöre doğru ilerledi. Zeminin çok daha altındaki bir katta asansörden inerek, Issızların inine giden tünellerin içinde ilerlemeye başladılar.

Lider, son bir aydır kendine Boston’ın farklı bir bölgesinde özel bir merkez kurmuş, operasyonlarını, kontrol etmeyi amaçladığı yeni bölgeleri ve önündeki engelleri burada gözden geçirmişti. Bu, uzun bir aradan sonra halkının karşısına ilk çıkışıydı – amacı bu geceyi unutulmaz kılmaktı.

Toplumunun pislikleriyle bir araya gelmesi sık görülen bir olay değildi. Issız dönmüş olan vampirler, kaba ve cani ruhlu yaratıklardı. Hâlbuki o, uzun seneler süren varlığı esnasında, çok daha ince zevkler edinmişti. Ama kısa süreli de olsa, kendini onlara göstermesinin zamanı gelmişti. Bu hayvanlara kime hizmet ettiklerini hatırlatması gerekiyordu ve bu yüzden nihai görevlerinin sonunda onları bekleyen ganimetlerin azıcık tadına bakmalarına izin vermişti. Tabii ki, sonunda hepsi hayatta kalmayacaktı. Savaşta kayıpların olması, kaçınılmazdı.

Ve bu gece burada pazarladığı, savaşın ta kendisiydi.

Bundan böyle ufak tefek bölge çatışmaları olmayacaktı. Issızları bölen iç savaşlar veya anlamsız bireysel saldırılar da olmayacaktı. Artık birlik olacaklar ve yüzyıllardan beri vampir ırkını ikiye bölmüş olan bu savaşta, hayal bile edi-

lemeyecek yeni bir sayfa açacaklardı. Soylular çok uzun bir süre hüküm sürmüş ve kendilerinden daha aşağı olan insanlarla sözsüz bir anlaşmaya vararak, kendilerini Issız ırkını yok etmeye adanmışlardı.

Bu iki vampir ırkı, birbirinden pek de farklı değildi, onları ayıran sadece geçirmiş oldukları aşamalardı. Soylu bir vampirin yaşamak için açlığını doyurmasıyla bir Issızın Susuzluk bağımlılığı sonucunda doymak bilmeksizin kana olan açlığını tatmin etmek istemesi arasındaki çizgi çok inceydi. Kadimlerden bu yana geçen zaman içinde ırkın safkan, vampirler ve insan Soy Eşleri çiftleştikleri için gitgide zayıflamıştı.

Ama ne olursa olsun insanların genetik bozukluğu, onlardan çok daha kuvvetli olan vampir genlerini tamamıyla yok edemezdi. Susuzluk, Soyluları sonsuza dek bir hayalet gibi kovalayacaktı.

Gelişmekte olan bu savaşın liderine göre, bir vampir ya kendi doğal dürtüleriyle mücadele eder ya da onları kendi çıkarları için kullanırdı.

Lider, teğmeniyle birlikte, koridorun sonunda, müziğin yüksek sesinin yeri ve duvarları titrettiği alana ulaşmışlardı. Çift kat çelikten yapılmış kapıların arkasında, bir parti bütün şiddetiyle devam ediyordu. Bu kapıların önünde nöbette olan Issız, onları görür görmez dizlerinin üzerine çöküp selam verdi.

“Efendimiz.” Çatlak ses tonunda ve başını kaldırıp liderin siyah gözlüklerinin arkasındaki yüzüne bakamayışında derin bir saygı vardı. “Lordum, bizi onurlandırdınız.”

Gerçekten de onurlandırmıştı. Lider, başını hafifçe sallayarak bu sözleri kabul ettiğini gösterirken nöbetçi de ayağa kalktı. Başkanını içerideki çılgın toplantının devam

ettiği bölüme girebilmesi için kirli elleriyle kapıyı açtı. Liderleri, yanındaki teğmenini göndererek partiyi tek başına izleyebilmek için kalabalığa karıştı.

Bu parti, kan, seks ve müzikten oluşmuştu. Nereye baksa Issızların, dişi ve erkek insanlardan oluşan zengin bir çeşniyi yakalayarak beslendiğini görüyordu. Bu geceye isteyerek veya istemeyerek katılmış olan bu insanlar, pek acı çekiyor gibi görünmüyorlardı. Çoğu şimdiden en az bir kere ısırılmış ve şehvetin okşamalarına kendilerini bırakacak kadar hafiflemişlerdi. Bazılarıysa daha da öteye gitmiş, hiçbir şey kalmayana kadar beslenmekten vazgeçmeyecek olan bu vahşi gözlü, yırtıcı hayvanların kucaklarına birer oyuncak bebek gibi yığılmışlardı.

Ama gözü dönmüş bu canavarların eline, körpe kuzular teslim edilirse bundan daha farklı bir sonuç beklenemezdi.

Kalabalığın içinde yürürken, liderin avuçları terliyordu. Erkekliği, itinayla ütülenmiş olan pahalı pantolonunun altında sertleşmişti. Dişetleri zonklamaya ve acımaya başlamıştı ama köpek dişlerinin uzamasını engellemek için dilini ısırды. Onu her yönden vuran bu erotik duygu karşısında, cinselliğinin ve açlığının uyanması olağandı.

Dökülen kanın ve seksin birbirine karışmış olan kokuları, onu bir denizkızının şarkısı gibi davet ediyordu. Bu duyguyu çok eskiden de olsa, geçmişinde sık sık yaşamıştı. Hâlâ iyi bir sevişmenin ve lezzetli bir damardan beslenmenin zevkini çıkartsa da, artık bu ihtiyaçlar onu yönetmiyordu. Bir zamanlar, olduğu yerden şu anki konumuna gelip iradesine sahip çıkmak çok zor olmuştu ama sonunda bu savaşı kazanmıştı.

Artık hem kendisinin, hem de Issızların lideriydi ve yakında çok çok daha fazlası olacaktı.

Yeni bir savaş başlamak üzereydi ve onun görevi, bu savaşta düşmanlarına mahşeri göstermekti. Ordusunu düzenliyor, yöntemlerini kusursuzlaştırıyor ve ileride bir an bile tereddüt göstermeden şahsi kaprisleri için kurban edeceği kişilerle ittifaklar kuruyordu. Hem Soylulardan, hem de yalnızca kendisi gibilere hizmet etmek için var olan insanlardan kanlı bir öd alacaktı. Bu büyük savaş bitip nihayet etraf yatıştığında, artık yolunun üzerinde duran kimse kalmayacaktı.

Ve bir kral olacaktı. Doğduğu günden beri hak ettiği gibi.

“Mmm...hey, yakışıklı... gel de oyna benimle.”

Bu boğuk sesli davet, müziğin gürültüsünün içinden süzülerek kulaklarına ulaşmıştı. Yerde yatıp kıvranmakta olan çıplak vücutların arasından bir dişinin eli yükselerek, bacağına yakalamıştı. Duraklayarak bariz bir sabırsızlıkla yerdeki kadına baktı. Suratındaki dağılmış koyu makyajının altında, kadının solmakta olan güzelliği barizdi ama aklını yitirdiği belli oluyordu. Kan, güzel boğazından mükemmel göğüslerinin ucuna doğru iki şerit halinde yavaşça akıyordu. Başka yerlerinde de ısırtıklar vardı: omzunda, göbeğinde ve bacağının iç kısmında.

“Bana gel,” diye yalvarırken, kıvranmakta olan kolların, bacakların ve uluyan Issızların arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Kadının bütün kanı içilmişti ve ölümle kucaklaşmasına sadece birkaç yudum kalmıştı. Gözleri odaklanamayan birer cam parçasına dönüşmüştü. Hareketleri, sanki kemikleri lastikmiş gibi yavaş ve esnekti. “İstediğin şey bende. Senin için de kanımı akıtırım. Gel, tadıma bak.”

Lider, hiçbir şey söylemedi ve kadının solgun, kanla lekelenmiş parmaklarını, pahalı ipek pantolonunun paçasından silkeleyerek attı.

Doğrusu, hiç canı çekmemişti.

Kaldı ki her başarılı işadama gibi, kendi ürününü kullanmaktan hoşlanmazdı.

Kocaman elini kadının göğsüne dayayarak onu yerde kıvrandırmakta olanların arasına itti. Issızlardan biri, kadını yakalayarak kabaca tuttu, sonra da kolunun üstünde döndürerek altına aldı ve kadının arkasına geçip ona sahip oldu. Issız bütün gücüyle üstünde gidip gelirken, kadın inliyor ve çığlıklar atıyordu ama bir saniye sonra Susuzlukla delirmiş olan vampir, dişlerini onun boynuna geçirip kanın son damlalarını da içtiğinde, kurbanının sesi soluğu kesildi.

Yakında kral olacak olan, “Bu ganimetlerin tadını çıkar-tın!” derken derinden gelen sesi, vahşi hayvanların kükremelerini ve müziğin korkunç gürültüsünü bastırıyordu. “Gece yükseliyor ve hepiniz çok yakında size layık gördüğüm mükâfatlarınıza sahip olacaksınız!”

11. BÖLÜM

Lucan, Gabrielle'in evinin kapısını bir daha çaldı.

Hâlâ cevap yoktu.

Yaklaşık beş dakikadır bu kapının önünde karanlıkta duruyordu. Bu kahrolası kapının açılarak içeriye davet edilmeyi ya da genç kadının lanetler yağdırarak kilitli kapının ardından defolup gitmesini söylemesini bekliyordu.

Dün akşam paylaştıkları sert dokunuşlarla dolu o sevişmeden sonra, genç kadından nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu. Muhtemelen, öfkeli bir şekilde onu kovacaktı.

Yumruğunu bir kez daha kapıya indirdiğinde çıkan ses, komşuların bile duyabileceği kadar yüksek olmasına rağmen, Gabrielle'in evinden hiçbir tepki gelmedi. Sadece sessizlik hâkimdi.

Ama genç kadın içerideydi. Erkek, aralarındaki tahta ve tuğladan oluşan engele rağmen, onu hissedebiliyordu. Aynı zamanda kapının yakınlarından gelen – çok miktarda olmasa da – bir kan kokusu alıyordu.

Lanet olsun!

Genç kadın içerideydi ve yaralıydı.

“Gabrielle!”

Endişe, damarlarını bir asit gibi yakarken sakinleşmeye çalışarak zihin gücünü, kapının diğer tarafındaki zincire ve iki sürgüye odakladı. Büyük bir çaba göstererek, önce birini, sonra diğerini açtı. Zincir yuvasından çıkarak kapının kolunun üzerine metalik bir sesle çarptı.

Lucan kapıyı hızla açıp içeriye girerken çizmelerinin çıkarttığı ses, fayansla kaplı girişte yankılanıyordu. Genç kadının muhtemelen telaşla hareket ederken düşürmüş olduğu kamera çantası, erkeğin hemen önünde duruyordu. Gabrielle’in kanının tatlı yasemin kokusu, burnuna geldikten bir an sonra küçük, kızıl damlalardan oluşan düzensiz bir iz gözüne çarptı.

Aynı zamanda, evin içindeki havaya sinmiş olan korkunun acı burukluğunu da fark edebiliyordu. Bu korkunun birkaç saat önce yaşanmış olduğu, havada bir sis gibi asılı duran kokunun hafifliğinden anlaşılıyordu.

Oturma odasından geçerek kan izlerinin devam ettiği mutfığa doğru yöneldi. İçeri doğru yürürken gözü, kanepenin önündeki sehpa yayılmış duran resimlere takıldı.

Bunlar, henüz taslak halinde gibi görünen tuhaf bir çeşni oluşturunuyordu. Bazılarını, Gabrielle’in üzerinde çalışmakta olduğu ve *Şehrin Yenilenmesi* diye adlandırdığı seriden hatırlıyordu. Ama aralarında daha önceden görmediği birkaç resim daha vardı. Veya belki de fark edecek kadar incelememiş olduğu.

Ama şimdi bu resimler dikkatini çekmişti.

Lanet olsun, hem de nasıl!

Rıhtım civarında eski bir depo. Şehrin hemen dışında terk edilmiş bir kâğıt fabrikası. Hiçbir şeyden şüphelen-

meyen Gabrielle gibi bir kadın şöyle dursun, hiçbir insanın yakınlarına bile yaklaşmaması gereken tedirgin edici bir görünüme sahip boş binalar.

İssız sığınakları.

Çoğu, Lucan ve savaşçıları tarafından temizlenerek kapatılmışlardı ama bazıları hâlâ aktif durumdaydı. Aralarından birkaç tanesi halen Gideon'un gözetimi altındaydı. Resimlere teker teker bakarken, genç kadının acaba henüz Soyluların bilmediği kaç tane daha İssız sığınacağının resmi ni çektiğini merak ediyordu.

"Aman Tanrım!" diye fısıldayarak resimlere bakmaya devam etti.

Bazı yerel vampir barınağının bile resmini çekmişti. Bu yerler, burnunu her şeye sokan insanların veya İssız düşmanlarının bulamaması için özenle gizlenmiş yerlerdi.

Gabrielle yine de, bütün bu mekânları bulabilmişti. Peki ama nasıl?

Bunun şans eseri olmadığı kesindi. Genç kadının olağanüstü görsel duyuları, onu bu yerlere sürüklemiş olmalıydı. Zaten daha önce de vampirlerin beylik hilelerine bağışıklığı olduğunu ispat etmişti – toplu hipnotizma, illüzyon, zihin kontrolü ve şimdi de bu.

Lucan içinden lanetler yağdırarak birkaç resmi deri ceketinin cebine soktu, sonra da geriye kalanları sehpanın üzerine bıraktı.

"Gabrielle?"

Mutfağa girdiğinde, içeride onu çok daha fazla rahatsız edecek bir şey bekliyordu.

Gabrielle'in kanının kokusu, burada çok daha güçlenmiş ve onu lavaboya doğru çekmişti. Tezgâhın önünde du-

rup lavaboya bakarken, göğsünden yükselen soğuk bir his, donakalmasına sebep oldu.

Etraf, sanki bir suç mahali gibi temizlenmeye çalışılmış ama bu çaba başarısızlıkla sonuçlanmış gibi görünüyordu. Bir sürü ıslatılmış ve kana bulanmış kağıt havlu, buruşturularak lavabonun içine atılmıştı ve tezgahdan alınan bir bıçak da yanlarında duruyordu.

Keskin bıçağı eline alarak inceledi. Kullanılmadığı belli oluyordu ama lavabonun içindeki ve yere saçılmış olan bütün kanın Gabrielle'e ait olduğundan şüphesi yoktu.

Yerde bir yığın halinde duran yırtılmış elbiseler de genç kadının kokusunu taşıyordu.

Tanrım, eğer biri ona dokunduyorsa—

Eğer ona bir şey olmuşsa...

“Gabrielle!”

Lucan duyularını takip ederek evin bodrum katına yöneldi. Işıklarla uğraşmasına gerek yoktu, görme gücü karanlıkta çok daha keskindi. Merdivenlerden inerek sessizliğin içinde genç kadına bir daha seslendi.

Gabrielle'in kokusu, bulunduğu yerin arka köşesine doğru yoğunlaşıyordu. Lucan bu sefer kendini, dışarıdan ışık geçirmesin diye kalın sünger şeritlerle çepeçevre sarılmış başka bir kapalı kapının önünde buldu. Kapının kolunu çevirdiğinde, kilitli olduğunu gördü.

“Gabrielle. Beni duyabiliyor musun? Aç şu kapıyı canım.”

Genç kadının cevap vermesini beklemedi. Ne bir cevabı bekleyecek, ne de odaklanarak kapının kilidini zihin gücüyle açacak sabrı kalmamıştı. Öfkeyle homurdanarak kapıyı omuzladı ve içeriye daldı.

Gözleri genç kadını, hiç ışık olmayan odada anında

buldu. Gabrielle'in bedeni, üzerinde iç çamaşırları hariç hiçbir şey olmaksızın daracık karanlık odanın zemininde kıvrılmış yatıyordu. Erkeğin aniden içeri dalmasıyla sıçrayarak uyandı.

Başı hızla yukarı kalktı. Göz kapakları, kısa bir süre önce ağladığını gösterircesine ağırlaşmış ve şişmişti. Lucan'ın tahminine göre, buraya kendini kapatıp oldukça uzun bir süre hıçkırarak ağlamıştı. Bitkinliği, dalgalar halinde yayılıyordu. Ne kadar küçük ve kırılan görünüyordu.

"Ahh, Tanrım! Gabrielle!" diye fısıldayarak yanına çömeldi. "Burada ne işin var? Birisi canını mı yaktı?"

Genç kadın başını olumsuz anlamda iki yana salladı ama hemen cevap veremedi. Titreyen ellerle saçlarını arkaya itip karanlıkta erkeği bulmaya çalıştı. "Sadece... yorgunum. Biraz sessizliğe... huzura ihtiyacım vardı."

"Bu yüzden mi kendini buraya kilitledin?" Lucan biraz rahatlatarak tutmakta olduğu soluğunu koyuverdi ama genç kadının kanaması yeni durmuş yaraları olduğunun farkındaydı. "İyi olduğundan emin misin?"

Gabrielle başıyla onu onaylarken, karanlıkta ona yanaşmaya çalışıyordu.

Lucan asık bir suratla genç kadına yaklaştı ve avcuyla başını okşayıp sakinleştirmeye çalıştı. Gabrielle onun bu dokunuşunu bir davet olarak kabul edip, rahatlık ve sıcaklığa ihtiyaç duyan küçük bir çocuk gibi kollarına sığındı. Genç kadını kollarında tutmasının kendisine bu kadar doğal gelmesi ve yanındayken güvende olduğunu temin etme isteğinin bu kadar güçlü olması, Lucan için hiç de iyi değildi. Tıpkı genç kadını sadece kendisine aitmişçesine korumak istemesi gibi.

Kendisine aitmişçesine.

İmkânsız diye düşündü. İmkânsızdan da öte, düpedüz saçmalık.

Kollarının arasındaki, neredeyse çıplak sayılabilecek bu güzel kadına sessizlik içinde baktı. Ne bulaşmış olduğu bu tehlikeli dünya hakkında, ne de şu anda onu kollarında tutan kişinin, ölümcül bir vampir olduğu hakkında en ufak bir fikrinin bile olmadığı belliydi.

Kendisi, bir Soy Eşine korumasını sunabilecek en son yaratık olmalıydı. Gabrielle'in yanındayken, genç kadının kokusunun hafif bir esintisi bile, kana olan açlığını tehlike sınırına yaklaştırmaya yetiyordu. Parmaklarıyla onun boynunu ve omuzlarını okşarken, avuçlarının altında atan nabzını duymazdan gelmeye çalışıyordu. Genç kadınla en son birlikteliklerinin anısıyla ve şu anda hissettiği, onunla tekrar birleşme ihtiyacıyla, gücünün son damlasına kadar savaşıması gerekiyordu.

"Mmm... seni yanımda hissetmek harika." Genç kadının göğsüne yaslanarak söylediği bu sözler, erkeğin omurgasından aşağı doğru bir sıcaklık yayılmasını sağlayan, uyukulu bir tondaydı. "Yoksa bu yine bir rüya mı?"

Erkek buna cevap bile verememişti, dudaklarından sadece bir inilti yükseldi. Bu bir rüya değildi ve Lucan, bu durumdan fazlasıyla rahatsızdı. Genç kadın kendisine şefkat dolu bir güvenle ve masumiyetle yaslanmışken, içinde eskiden kalma bütün ilkel duyularının şaha kalktığını hissedebiliyordu.

Aklındaki düşünceleri dağıtmak istercesine etrafına bakındığında, ilgisini başka bir yöne çekecek olan şeyi hemen fark etti ve ona odaklandı. Gördükleri, vücudundaki her kasın yeni bir gerilimle sertleşmesine sebep olmuştu.

Bakışları, Gabrielle'in çekmiş olduğu ve karanlık odada

kurutma telinde asılı duran diğer resimlerine kenetlenmişti. Çeşitli yerlerde çekilmiş önemsiz resimlerin yanında, yine vampir barınaklarını gösteren bir sürü resim asılmıştı.

Tanrı aşkına, genç kadın savaşçıların yerleşim biriminin bile resmini çekmişti. Fotoğraf, gündüz vakti, sıkıca korunan yerleşkenin hemen önündeki sokaktan çekilmişti. Resimde görülen, yüksek güvenlik önlemleriyle korunan malikâneye giden uzun yolu kuşatan büyük kapıyı, başka bir yerle karıştırmasına imkân yoktu.

Gabrielle, bu resmi çekebilmek için mülkün hemen önünde durmuş olmalıydı. Etraftaki ağaçların yaza özgü yeşil yapraklarına bakılacak olursa, resimler birkaç haftadan daha eski olamazdı. Genç kadın oradaydı – kendisinin yaşadığı yerden sadece birkaç yüz metre uzakta.

Lucan hiçbir zaman kader kavramına yakın olmamıştı ama görünen o ki, Gabrielle'in şu veya bu şekilde kendi yoluna çıkması kaçınılmazdı.

Evet, tıpkı bir kara kedi gibi.

Yüzyıllar boyunca kozmik kurşunlardan ve karmakarışık duygusal bağlardan kendisini korumasına yardım eden şansı, çarpık bir biçimde birbirleriyle kardeş olan kade-rin ve gerçekliğin ona oyun oynamaya karar vermeleriyle dönmüştü.

Gabrielle'e, "Her şey yolunda," diye fısıldadı, hâlbuki olayların gidişatı tam tersineydi. "Hadi yukarı çıkalım da giyinmene yardım edeyim. Sonra da konuşuruz." Genç kadının üzerindeki avuç içi büyüklüğünde olan saten, onun aklını çelip kontrolünü kaybetmesine sebep olmadan önce buradan çıksalar iyi olacaktı.

Lucan genç kadını kucaklayarak karanlık odadan çıkart-

tı ve giriş katına çıkan merdivenlere yöneldi. Onu kendine bu kadar yakın tutarken, keskin duyularıyla genç kadının vücudundaki ufak tefek yaraları fark etmişti; ellerindeki ve dizlerindeki sıyrıklar, oldukça sert bir düşüşün kanıtlarıydı.

Yere yuvarlandığında, dehşet içinde bir şeyden – veya birinden – kaçıyor olmalıydı. Lucan'ın kanı, buna kimin sebep olduğunu öğrenme isteğiyle kaynıyordu ama daha sonra bunun için yeterince zamanı olacaktı. Şu anda tek önceliği, Gabrielle'in sağlığı ve rahatlığıydı.

Oturma odasını geçip genç kadının yatak odasına giden merdivenleri çıktı. Amacı, genç kadının üzerine bir şeyler giymesini sağlamaktı ama odanın bitişiğindeki banyonun önünden geçerken, düşünceleri suya kaydı. İkisinin kesinlikle oturup konuşması gerekiyordu ve öncesinde yapacağı ılık bir banyo, genç kadının biraz sakinleşmesini sağlayabilirdi.

Lucan genç kadını banyoya taşıırken, Gabrielle'in kolları erkeğin boynuna dolanmıştı. Küçük bir lamba, tam da kendisinin tercih edeceği kadar hafif bir ışık yayıyordu. Küvetin kenarına oturarak Gabrielle'i kucağında dengeledi.

Üzerindeki saten sutyenin klipsini açtığı anda, genç kadının göğüsleri açığa çıktı ve Lucan, aniden alev alev yanmaya başlayan gözlerini bu görüntüden ayıramadı. Sabırsızlanan elleriyle ona dokunarak, parmaklarını onun muhteşem kıvrımlarında ve pembe göğüs ucunda gezdirmeye başladı.

Genç kadının boğazından yükselen mutluluk mırıltısı bile, acı verecek kadar sertleşmesine yetmişti.

Avcunu genç kadının vücudundan aşağılara, kadınlığını

örtlen küçük kumaşa doğru kaydırdı. Elleri çok büyük ve ince saten külotla uğraşamayacak kadar sabırsızdı ama bir şekilde kumaş parçasını genç kadının uzun bacaklarından aşağıya sıyırmayı başardı.

Gabrielle'i önünde bir kez daha çırlıçıplak görmek, damarlarındaki kanın, erimiş lav gibi akmasına sebep oluyordu.

Belki de, genç kadının bu savunmasız anında onu böylesine arzu ettiği için kendini suçlu hissetmesi gerekiyordu ama o, hastabakıcılıkta ne kadar başarılıysa, utanç duymada da o kadar başarılıydı. Zaten bu dışının yanındayken kontrolünü kaybetmemeye çalışmasının, hiçbir zaman kazanamayacağı bir savaş olduğunu kendisine kanıtlamıştı.

Küvetin yanında bir şişe banyo köpüğü duruyordu. Lucan şişeyi açarak akmakta olan suyun altına bolca döktü. Köpükler oluşmaya başlarken, Gabrielle'i dikkatlice sıcak banyonun içine yerleştirdi. Genç kadın köpüklü suyun içine girdiğinde, memnuniyetini açıkça belli eden bir şekilde mırıldandı. Gevşemeye başlayarak, Lucan'ın kaşla göz arasında bulup soğuk seramik sırtına değmesin diye bir yastık gibi arkasına yerleştirdiği havluya yaslandı.

Küçük banyo, buhar ve Gabrielle'in yasemin kokusuyla dolmuştu.

"Rahatladın mı?" Ceketini çıkarıp lavabonun yanına fırlattı.

Genç kadın, "Mmmm," diye inledi.

Lucan, ona dokunmadan edemiyordu. Omzunu nazikçe okşayarak, "Biraz daha aşağıya kay ve saçını ıslat," dedi. "Ben yıkarım."

Genç kadın itaat ederek erkeğin başını suya sokmasına ve tekrar çıkartmasına izin verdiğinde, uzun kızıl saçla-

rı ıslanarak kayganlaşmış ve koyu kumrala dönüşmüştü. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, yavaşça gözkapaklarını kaldırarak, sanki bilincini yeni kazanmış ve erkeği orada görmekten şaşırmış gibi ona gülümsedi. “Selam.”

“Selam.”

Genç kadın gerinerek esnemesini bastırdı ve, “Saat kaç?” diye sordu.

Lucan omzunu silkti. “Sekiz civarında olmalı.”

Gabrielle küvetin içine daha da yerleşerek gözlerini kapatırken dudaklarından bir inleme döküldü.

“Kötü bir gün müydü?”

“En iyisiydi diyemem.”

“Farkındayım. Ellerin ve dizlerin sıyrılmış.” Lucan eğilerek musluğu kapattı. Yanda duran şampuana uzanıp birazını eline döktü. “Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

“Anlatmamayı tercih ederim.” Kaşlarını çatmıştı. “Bu akşamüzeri aptalca bir şey yaptım. Eminim yakında sen de duyarsın.”

Lucan, “Nasıl yani?” diye sorarken, avuçlarındaki sıvıyı Gabrielle’in saçlarına sürmeye başlamıştı.

Başına yumuşak hareketlerle masaj yaparken, Gabrielle bir gözünü açarak ona şöyle bir baktı. “Polis merkezindeki çocuk kimseye bir şey söylemedi mi?”

“Hangi çocuk?”

“Sizin orada memurluk yapan. Uzun boylu, zayıf, fazla dikkat çekmeyen bir tip. Adını bilmiyorum ama cinayet hakkında ifade verdiğim gece, orada olduğundan eminim. Bugün onu şehir merkezindeki parkta gördüm. Aslında, beni gözetlediğini sandım ve...” Sözleri havada asılı kalarak başını iki yana salladı. “Arkasından deli gibi koşup onu, casusluk yapmakla suçladım.”

Lucan'ın elleri genç kadının saçlarında duraksamış, savaşçı içgüdüleri ayağa kalkmıştı. "Ne yaptım dedin?"

Erkeğin bu tepkisini yanlış anlayan Gabrielle, "Biliyorum," diye pişman bir sesle devam ederken, eliyle yüzündeki köpükleri sıyırdı. "Sana söyledim, yaptığım çok aptalcaydı. Her neyse, zavallı çocuğu Çin Mahallesi'ne kadar kovaladım."

Lucan fazla bir şey söylemese de, Gabrielle'in kendisini parkta gözetleyen yabancı hakkındaki ilk içgüdülerinin doğru olduğundan emindi. Bu olay güpegündüz meydana geldiğine göre, gözetleyenin bir Issız olmadığı belliydi – küçük bir teselli – ama Issızlara hizmet eden insanlar da en az onlar kadar tehlikeli olabiliyorlardı. Güçlü bir vampir tarafından ısırıldığında şuuru ve iradesi yok olup sorgusuz sualsiz bir itaatle hizmet eden insanlar, Issızlar tarafından dünyanın dört bir yanında köle olarak kullanılıyordu.

Gabrielle'i gözetleyen adamın bu işi, hizmet ettiği bir Issızın emrini yerine getirmek için yaptığından Lucan'ın hiçbir şüphesi yoktu.

"Bu *insan* sana zarar verdi mi? Bu yüzden mi yaralandın?"

"Hayır, hayır. Onlara ben sebep oldum. Gereksiz yere endişelendim. Çin Mahallesi'nde çocuğun izini kaybedince çılgına döndüm. Bir arabanın beni takip ettiğini sandım ama bu benim hayal ürünümünden başka bir şey değildi."

"Hayal olduğundan nasıl emin olabilirsin ki?"

Genç kadın ona gözlerini devirerek baktı. "Çünkü arabadaki Belediye Başkanıydı, Lucan. Şoförün kullandığı araba peşimden geliyor sandım ve koşmaya başladım. Bu kadar aksilik yetmiyormuş gibi bir de kalabalık kaldırımın

ortasında yüzüstü düştüm ve kanayan ellerim ve dizlerimle topallayarak eve döndüm.”

Genç kadının tehlikeye ne kadar yaklaşmış olduğunu fark eden Lucan, içinden lanetler savuruyordu. Tanrı aşkına, köleyi tek başına kovalamıştı. Bunu düşündüğünde, Lucan’ın kanı donmuştu, hem de itiraf etmek istemeyeceği kadar.

“Daha dikkatli olacağına dair bana söz vermelisin.” Bu sözleriyle genç kadını azarlıyor gibi görüldüğünü biliyordu ama o neredeyse kendini öldürtebilecekken, nezaketle uğraşmaya hali yoktu. “Buna benzer bir olay daha olursa, derhal bana haber vermeni istiyorum.”

“Bir daha olmayacak, çünkü her şey benim suçumdu. Zaten bununla ilgili ne seni, ne de merkezden birilerini aramaya hiç niyetim yoktu. Oraya telefon edip de genç memurlardan birinin sebepsiz yere beni takip ettiğini söylesem, herhalde buna bayılırlardı, değil mi?”

Hay aksi! Bir polis olduğuyla ilgili yalanı gitgide sarpa sarıyordu. Daha da kötüsü, genç kadın eğer polis merkezini arayıp Dedektif Thorne’u sorarak oraya yerleştirilmiş olan kişinin dikkatini çekerse, Gabrielle kendini tehlikeye atmış olacaktı.

“Sana cep numaramı vereceğim. Böylece bana her zaman ulaşabilirsin. Ve bunu ne zaman olursa olsun kullanmanı istiyorum, anlaşıldı mı?”

Genç kadın başıyla onaylarken, Lucan da musluğu açarak temiz suyu onun saçının parlak ve ipeksi dalgalarına tuttu.

Sinirli bir şekilde üstteki rafa uzanıp küçük bir havlu aldı ve suya soktu. “Şimdi bana dizini göster.”

Genç kadın bacağını köpüklerin arasından kaldırdı. Lu-

can onun ayağını bir eliyle tutarak dikkatle genç kadının dizindeki yarayı ıslak bezle silmeye başladı. Sadece bir sıyrıkta ama sıcak suyun etkisiyle tekrar kanamaya başlamıştı. Güzel kokulu kızıl çizgiler, genç kadının cildinin üzerinde zarif bir iz bırakarak banyodaki köpüklere karışırken, Lucan dişlerini gıcırdattı.

Her iki dizini de temizlemeyi bitirdikten sonra, genç kadına ellerini uzatmasını işaret etti. Gabrielle'in çıplak vücuduyla karışan ve yavaşça damlayan taze kanının kokusu, kafasına inen bir balyoz etkisi yaparken konuşmaya cesaret edememişti.

Dikkatini genç kadının üzerinde fazla yoğunlaştırmamaya çalışarak, avuçlarının içindeki sıyrıkları sildi. Bunu yaparken, genç kadının kendisinin her hareketini karanlık bakışlarla izleyen gözlerinin ve parmaklarının altında hızla atmakta olan nabzının acı verecek derecede farkındaydı.

Gabrielle de onu istiyordu.

Lucan genç kadının ellerini bırakmak üzereyken, onun kolunu çevirmesiyle rahatsız edici bir şeyin farkına vardı. Bu kusursuz cildin güzelliğini bozan sayısız iz, gözüne takılmıştı. Bunlar, genç kadının bileklerinin iç kısmından başlayan kesik izleriydi. Ve aynı izler, bacaklarında da vardı.

Kesik izleri.

Sanki küçük bir kız çocuğuyken sürekli tekrarlanan ve cehennemi bir işkenceye maruz kalmıştı. "Aman Tanrım!" Başını çevirerek genç kadına baktığında, yüzünde beliren ifadeden ne kadar hiddetli olduğu anlaşılıyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

"Zannettiğin gibi değil."

Erkeğin öfkesinden kudurduğu ve bu konunun peşini bırakmayacağı belliydi. “Söyle.”

“Önemli bir şey değil. Gerçekten. Unutsak– ”

“Lanet olsun, bana bir isim ver ve yemin ederim ki o namussuzu çıplak ellerimle öldü– ”

“Ben yaptım.” Genç kadın derin bir nefes alarak devam etti. “Kimse yapmadı, bunları kendim yaptım.”

“Ne?” Genç kadının narin bileğini elinde tutarak bir kere daha kolunu ters çevirip solmuş kesik izlerini inceledi. “Sen mi yaptın? Peki ama neden?”

Lucan’ın gevşekçe tutmakta olduğu bileğini onun elinden kurtararak, iki kolunu da sanki erkeğin daha fazla görmesini istemiyormuş gibi suyun içine soktu.

Lucan yavaşça, nadiren konuştuğu bir dilde küfürler savurdu. “Ne sıklıkta yapıyordun, Gabrielle?”

“Bilmiyorum.” Genç kadın omzunu silkti ve bakışlarını erkeğinkilerden kaçırdı. “Uzun zamandır yapmadım. Bundan kurtuldum artık.”

“O yüzden mi aşağıda lavabonun içine fırlatılmış bir bıçak duruyor?”

Genç kadının erkeğe çevrilen bakışlarından ıstıraplı bir savunmaya hazırlandığı okunuyordu. Lucan’ın kendisi de, en az onun kadar başkasının kendi işlerine burnunu sokmasından hoşlanmazdı ama Lucan onu anlamak istiyordu. Genç kadının, kendi tenini kesmesine neyin sebep olabileceğini tahmin bile edemiyordu.

Hem de defalarca.

Gabrielle yüzü asık bir şekilde vücudunu saran ve yavaş yavaş kaybolmakta olan köpüklere gözlerini dikmişti. “Bak, gerçekten bu konuyu kapatabilir miyiz? Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum ve– ”

“Belki de konuşsan daha iyi olur.”

“Yaa, tabii.” Küçük kahkahasında alaycı bir ton vardı. “Şimdi de bir psikiyatrisi görmem gerektiğini söyleyeceğiniz bölüme mi geldik Dedektif Thorne? Ya da belki kendi iyiliğim için ilaçlarla kendimden geçirileceğim ve bir doktorun beni yakından gözleyebileceği bir yere mi kapatılmayım?”

“Senin başına gelen bu muydu?”

“İnsanlar beni anlamıyor. Hiçbir zaman da anlamadılar. Gerçi bazen ben bile kendimi anlamıyorum.”

“Anlamadığın nedir? Kendi canını yakma isteğin mi?”

“Hayır, değil. Yapma sebebim bu değildi.”

“O zaman neden? Tanrı aşkına Gabrielle, vücudunda yüzden fazla kesik var.”

“Bunu acı çekmek istediğim için yapmıyordum. Zaten yaparken canım da yanmıyordu.” Derin bir nefes alıp dudaklarının arasından bırakıverdi. Konuşmaya başlayana kadar aradan birkaç saniye geçti ve nihayet anlatmaya devam edince, Lucan şaşkınlık dolu bir sessizlik içinde ona bakakaldı. “Hiçbir zaman acıyla alakası olmadı, herhangi birini incitmekle de. Her ne kadar devlet tarafından görevlendirilen ve adına uzman denilen heriflerin fikirleri bu yönde değilse de, amacım zor anılarımı gömmek veya yaşamış olduğum bir tacizden kaçmak değildi. Kendimi kesiyordum çünkü... beni yatıştırıyordu. Kanımın akması beni sakinleştiriyordu. Fazla bir şey değil, sadece küçük bir kesik, hiçbir zaman çok derin değildi. Kanım akarken, kendimle ilgili bütün gariplikler ve yerine oturtamadığım parçalar birdenbire... normale dönüşüyordu.”

Erkeğin ona diktiği bakışlarına meydan okuyan gözlerle karşılık verirken, sanki içinde bir kapı açılmış ve büyük bir

yük serbest kalmıştı. Lucan da bu bakışlardan aynı anlamı çıkartmıştı. Ama genç kadın parçaların tam olarak birbirine oturmasını sağlayacak bilgiden yoksundu.

Kendisinin bir Soy Eşi olduğunu bilmiyordu.

Bir gün, kendi ırkından birinin genç kadını ebedi aşkı olarak seçeceğini ve ona hayallerinde bile canlandıramayacağı bir dünyanın kapılarını açacağını bilmesine imkân yoktu. Bir gün gözleri, birbirine sadece kanla bağlanmış çiftlere özgü bir mutluluğa açılacaktı.

Lucan birden kendini, Gabrielle'i sevme şerefine erişecek o isimsiz erkekten öldüresiye nefret ederken buldu.

"Eğer düşündüğün buysa, ben deli değilim."

Lucan yavaşça başını iki yana salladı. "Bu aklımın ucundan bile geçmedi."

"Bana acınmasından nefret ederim."

"Ben de." Erkek, Gabrielle'in sözlerindeki uyarıyı algılamıştı. "Senin acınmaya ihtiyacın yok, Gabrielle. Ayrıca ilaçlara veya doktorlara da ihtiyacın yok."

Kesik izlerini keşfettiği andan itibaren genç kadın kabuğuna çekilmişti ama şimdi, Gabrielle'in tereddütünü hissediyor ve kendisine olan güveninin yavaş yavaş geri geldiğini görüyordu.

Duygusallıktan uzak ve tamamen gerçeği yansıtan bir sesle, "Sen bu dünyaya ait değilsin," dedi. Uzanarak genç kadının yüzünü avuçlarının içine aldı. "Yaşamakta olduğun bu hayat için fazlasıyla sıra dışı bir insansın, Gabrielle. Ve sanırım sen de uzun zamandır bunun farkındasın. Söz veriyorum, bir gün bütün bu olanlar senin için bir anlam ifade edecek. İşte o zaman her şeyi anlayıp gerçek kaderini bulmuş olacaksın. Belki ben bulmana yardımcı olabilirim."

Genç kadını yıkamaya devam etmek istiyordu ama onun kendisine çok farklı bir şekilde baktığını görünce durakladı. Bu sözlere cevap olarak Gabrielle'in yüzünde beliren gülümsemenin sıcaklığı, içini acıtmıştı. Genç kadının şefkatli bakışlarının kapanına kısılmış, boğazının garip bir şekilde sıkıldığını hissediyordu.

"Niye gülümsüyorsun?"

Gabrielle hafifçe başını salladı. "Sadece şaşkınlıktan, hepsi bu. Senin gibi büyük ve sert bir polisin, hayat ve kaderle ilgili bu kadar romantik bir şekilde konuşmasını hiç beklemezdim."

Hâlâ genç kadına sahte bir kimlik kullanarak yaklaşmakta olduğunun hatırlatılması, Lucan'ın aklını yeniden başına toplamasına yardımcı oldu. Elindeki küçük havluyu sabunlu suya bırakarak, onun köpükler arasında yüzmesini seyretti. "Belki de söylediklerim saçmalıktan başka bir şey değildir."

"Hiç sanmıyorum."

Lucan, ses tonunun sıradan olmasına dikkat ederek, "Beni gözünde bu kadar büyütme Gabrielle," dedi. "Beni tanımıyorsun. Hem de hiç."

"Ama seni tanımayı çok istiyorum. Gerçekten." Genç kadın suyun içinde doğrularak oturduğunda oluşan küçük dalgalar, aynı Lucan'ın diliyle yapmak istediği gibi onun çıplak vücudunu yalıyorlardı. Suyun hemen üzerinde görünen göğüslerinin pembe uçları, birer tomurcuk gibi sertleşmiş ve beyaz köpüklerle sarmalanmıştı. "Söyle bana Lucan. Sen nereye aitsin?"

"Hiçbir yere." Ağzından düşünmeden dökülen bu kelimeler, itiraf etmek istediğinden çok daha derin bir gerçeği yansıtıyordu. Tıpkı genç kadın gibi, kendisine merhamet

edilmesinden nefret ederdi ve şu anda Gabrielle'in kendisine dikilen gözlerinin acımayla değil de merakla dolu olduğunu görmekten memnun olmuştu. Parmağını hafifçe genç kadının küçük ve çillerle dolu burnuna dokundurdu. "Ben doğuştan uyumsuzum. Hiçbir zaman bir yerlere ait olamadım."

"Bu doğru değil."

Gabrielle'in kolları, erkeğin geniş omuzlarına sarılmıştı. Yumuşak kahverengi gözleri, tıpkı onun kendisini karanlık odadan çıkartıp sıcak banyoya taşıırken olduğu gibi şefkatle bakıyordu. Uzanıp erkeği öperken diline değen dudakları, Lucan'ın duygularının, şehvetin baş döndürücü parfümü ve karşısındaki dişinin tatlı şefkatiyle coşmasına sebep olmuştu.

"Bu gece bana çok özen gösterdin. Şimdi de benim seninle ilgilenmeme izin ver, Lucan." Küçük, kaygan dilini onun ağzının içinde dolaştırarak onu tekrar öptüğünde Lucan'ın dudaklarından, erkeksi bir zevkin zorlaması sonucunda oluşan istemsiz bir inleme döküldü. Genç kadın nihayet dudaklarını çektiğinde zorlukla nefes alıyor ve gözleri, hissettiği cinsel ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. "Üzerindekileri çıkart. Seni çıplak olarak yanımda istiyorum."

Lucan itaat ederek üzerindeki kileri çıkartıp yere attı. Şimdi çıplak, Gabrielle'in önünde duruyordu.

Tamamıyla uyarılmış bir biçimdeydi.

Gözbebekleri hissettiği açlıkla birer çizgi halini aldığı için bakışlarını genç kadından kaçırmaya dikkat ediyor ve dudaklarının arasında uzamış olan dişlerini saklamaya çalışıyordu. Lavabonun yanındaki lambadan gelen ışık zayıf olmasa, genç kadın kesinlikle onu bütün yırtıcı iştahıyla görmüş olacaktı.

Ve bu da tabii, yaşanacak keyif dolu gecenin bir anda yok olmasına sebep olurdu.

Lucan'ın böyle bir riske girmeye hiç niyeti yoktu.

Keskin bir zihinsel emirle, lambanın küçük ampulünü kırdı. Gabrielle çıkan sestten bir an şaşırды ama sonra, etraflarını saran karanlığın getirdiğı gizemin farkına varıp içini çekti. Vücudu küvetin içinde kıpırdadıkça, harika sesler çıkartıyordu.

“İstersen öbür lambayı yak.”

Erkek, “Seni ışıksız da bulurum,” derken, şehvetin kısıkaçlarında kıvranıyor ve konuşmakta zorlanıyordu.

“O zaman yanıma gel.” Denizkızı, banyosunun sıcak havuzundan ona sesleniyordu.

Suya adımını atıp genç kadınla yüz yüze gelebilecek şekilde küvetin içine oturdu. Şu anda hiçbir şeyi, onu çekip kucağına oturarak kendi vücudunu ona yaslamayı istediğı kadar istemiyordu. Ama bu sefer ritmi genç kadın tayin edecekti.

Dün gece buraya geldiğinde aç ve talepkârdı. Bu geceyse onun isteklerini yerine getirecekti.

Bu sınırlama onu öldürse bile yapacaktı.

Gabrielle, gitgide incelmekte olan köpüklerin arasından ona doğru kaydı. Ayaklarını Lucan'ın kalçalarına sardı. Öne doğru eğilirken parmakları, erkeğın bacaklarının, suyun üstünde olan kısmına değiyordu. Sert kaslarını sırkarken ve ovarken, elleri yavaşça yukarıya doğru çıkmaya başlamıştı.

“Bilmen gereken bir şey var, ben normalde böyle değildir.”

Erkeğın bu sözlere verdiği inlemeyle karışık cevap, ger-

gindi. “Yani bütün erkeklerin ayaklarına kapanmasını sağlayacak kadar ateşli değil misin?”

Genç kadın yavaşça güldü. “Sende yarattığım etki bu mu?”

Erkek, manidar bir şekilde baktı. “Sence?”

“Bence sen harikasin.” Gabrielle ona dokunmaya devam etti. Parmaklarını onun kasıklarında tüy gibi bir hafıflıkla gezdirerek tembelce dokunmaya başladı. “Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Ve biraz önce söylemeye çalıştığım, ben genellikle böyle... girişken değilimdir. Erkeklerle fazla çıkmam.”

“Yani yatağına çok erkek girmiyor mu?”

Karanlıkta bile, genç kadının yüzünün kızardığını hissetti. “Hayır. Hem de çok uzun zamandan beri.”

Lucan o an, genç kadının herhangi bir erkeği – insan veya vampir – yatağına almasını istemediğine karar verdi.

Onun bir daha hiç kimseyle sevişmesini istemiyordu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, o gün Gabrielle’i takip eden köle bozuntusunu eline geçirdiğinde bağırsaklarını deşecekti.

Kölenin bağırsaklarıyla uğraşmaya gerek yoktu, düpedüz kanlı bir cinayetden daha azı onu tatmin etmeyecekti.

Genç kadın erkeği şuursuz bir çılgınlığa ulaştırmaya devam ederken, Lucan ellerini onun omuzlarına koydu. Parmakları, dudakları, dili ve çıplak karnına çarpan ılık nefesiyle onu ağzının içinde daha da derinlere götürürken bütün dokunuşları, erkeği bambaşka bir dünyaya taşıyordu. Lucan doymak bilmiyordu. Genç kadın başını yukarı kaldırdığında, bu muhteşem his sona erdiği için sessizce lanetler savurdu.

“Seni istiyorum.” Genç kadın nefes nefeseydi.

Lucan, "Evet," diye hırladı. "Tanrım, evet."

"Fakat..."

Gabrielle'in tereddütü, Lucan'ın aklını karıştırmış ve şu anda olduğu anlayışlı âşıktan çok, içindeki vahşi canavarı öfkelenmişti.

"Sorun ne?" Bu sözler ağzından bir sorudan çok bir talep gibi dökülmüştü.

"Sence...? Dün gece, ben daha söyleyemeden işler çığrından çıktı. Ama sence... biliyorsun işte, bir şey kullansak daha iyi olmaz mı?" Genç kadının bunları söylerken açıkça görülen rahatsızlığı, Lucan'ın şehvetten boğulan beynini bir bıçak gibi kesti. Hareket etmeksizin dururken, genç kadın küvetten çıkmak istemiş gibi doğruldu. "Yandaki odada birkaç tane prezervatif olacak."

Genç kadın ayağa kalkmadan erkeğin elleri onu bileklerinden tuttu.

"Ben seni hamile bırakamam." Peki neden bu sözler şimdi kulağına bu kadar haşın geliyordu? Hâlbuki bu, gerçeğin ta kendisiydi. Yalnızca kan bağıyla birbirine bağlanmış olan insan dişiler ve vampir erkekler başarıyla yeni bir hayata can verebilirlerdi. "Öte yandan, korunmakla ilgili endişelenmene gerek yok. Hiçbir hastalığım yok ve beraber yapacağımız şeyler, ikimize de zarar vermeyecektir."

"Ben de sağlıklıyım. Ve umarım bunu sorarak benim erdemlilik tasladığımı—"

Erkek, genç kadını kendisine doğru çekerek açıklama yapmaya çalışan dudaklarını yumuşak bir öpücükle susturdu. Öpüşmeleri bittiğinde Lucan, "Gabrielle Maxwell," dedi. "Ben senin, vücuduna ve kendisine saygı gösterecek kadar akıllı bir kadın olduğumu düşünüyorum. Ve senin,

dikkatli olabilecek kadar cesaret göstermene de saygı duyuyorum.”

Genç kadının dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Senin yanındayken dikkatli olmak istemiyorum. Beni çıldırtıyorsun. Seninleyken çılglık çılgılığa bağırarak istiyorum.”

Ellerini erkeğin göğsüne koyarak onu sırtı küvete dayanana kadar itti.

Eğilerek erkeğin kulağına fısıldadı. “Şimdi de ben senin çılglık çılgılığa bağırmanı istiyorum.”

Lucan, kadının erotik dansının verdiği katıksız acıyla inledi. Onu kavrayıp vücuduna tamamıyla gömülebilmek için üstüne çekmek istiyordu ama kendine, ancak sıkılmış olduğu yumruklarını iki yanına koyarak hâkim olabildi. Genç kadın, şehvetli oyununa devam ederken Lucan zirveye ulaşmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Patlamak üzereydi ama Gabrielle onunla hâlâ merhametsizce oynamaya devam ediyordu.

Sıkarak gıcırdattığı dişlerinin arasından lanetler okuyarak, duyduğu heyecanla başını geriye attı. “Ahh, Gabrielle! Beni öldürüyorsun.”

“Çılgılığını duymak istiyorum.”

Bedenleri birbirine ritmik şekilde değmeye başladı.

Yavaşça.

Hem de tahammül ötesi bir yavaşlıkla.

Lucan, o anın yaklaştığını hissediyor ama kendini kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmadığının bilinciyle inliyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı.

Gabrielle’in kokusu, banyodan çıkan buhar ve birleşmiş olan vücutlarının yaydığı sarhoş edici parfümle karışarak genç adamın başını döndürüyordu. Göğüsleri, ağzının he-

men önünde olgun birer meyve gibi tadılmayı bekliyordu ama iradesini kaybetmek üzere olduğu için buna cesaret edemedi. Şeftaliyi andıran göğüslerini ağzına almak istiyordu ama köpek dişleri kan emme ihtiyacıyla zonklamaya başlamışlardı. Cinsel rahatlatma, bu isteği sadece arttırırdı.

Başını yana çevirerek ıstırapla inlerken kendisini baştan çıkartan bu kadar çok şeyin bir araya gelmesiyle parçalara ayrılıyordu. Gabrielle kendini, erkeğin açlıktan kıvranan bedeni üzerine son bir defa daha bastırınca, Lucan gerçekten çığlıklar atarak boşalmaya başladı ve bir an sonra da, genç kadının orgazmı onunkini takip etti.

Başının dönmesi geçip, bacakları kendisini taşıyabilecek kadar güç kazandığında Lucan, Gabrielle'e sarılarak, daha şimdiden tekrar uyanmakta olan sertliğinin üzerinde tutup onunla beraber ayağa kalktı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Yeterince eğlendin. Şimdi yatağa gidiyoruz.”

Cep telefonunun kulak tırmalayan sesi, Lucan'ı derin uykusundan uyandırdı. Yatakta Gabrielle'le beraberdi. Genç kadının çıplak vücudu, erkeğin bacaklarını ve göğsünü muhteşem bir biçimde örtüyordu.

Tanrı aşkına, acaba ne kadar zamandır uyuyordu? Herhalde aradan saatler geçmiş olmalıydı; onun normal uykusuzluğu göz önüne alınacak olursa bu inanılacak gibi değildi.

Telefon tekrar çalınca, ayağa kalkıp banyoya doğru yöneldi. Lavabonun kenarında bırakmış olduğu ceketinin cebinden telefonu çıkartıp açtı.

“Evet?”

“Lucan.” Arayan Gideon’du ve sesinde bir tuhafılık vardı. “Yerleşim birimine gelmen ne kadar sürer?”

Omzunun üzerinden yan taraftaki yatak odasına baktı. Gabrielle şimdi uyku mahmurluğuyla sersemlemiş ve saçları yüzünün etrafında vahşice dağılmış bir halde yatakta doğrulmuştu. Lucan hayatında hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir şey görmemişti. Ama güneş doğmadan önce buradan uzaklaşmak istiyorsa, bir an önce çıksa iyi olurdu.

Genç kadının kendisini uyandıran görüntüsünden gözlerini ayırarak homurdandı. “Uzakta değilim. Bir sorun mu var?”

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu.

“Kötü bir şey oldu, Lucan.” Bir süre daha sessiz kalan Gideon’un her zaman koruduğu soğukkanlılığı çözülmüş gibiydi. “Lanet olsun, bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bu akşam birini kaybettik Lucan. Savaşçılarımızdan biri öldü.”

12. BÖLÜM

Kendisini yerleşim biriminin yeraltındaki derinliklerine indiren asansörden çıkar çıkmaz, yas tutan bir dişinin hüznü sesli Lucan'ın kulaklarında yankılandı. Hissettiği ıstırapı yansıtan ve duyanların kalbini parçalayan ağlamasıyla, Soy Eşinin elle tutulabilecek kadar yoğun olan kederi, uzun koridorun sessizliğinde duyulabilen tek şeydi.

Lucan, bu kaybın dondurucu ağırlığının pençeleri üzerinde hissediyordu.

Bu gece hangi Soylu savaşçının can verdiğini henüz bilmiyordu. Tahmin etme cesaretini de göstermeyecekti. Gideon'un biraz önce kendisini aradığı yerleşim biriminin revirine doğru giderken, adımları sert ve hızlıydı. Koridorun köşesine geldiğinde Savannah'yı, kederden boğulan ve kendini kaybetmişçesine ağlayan Danika'yı odalardan birinden çıkartırken gördü.

Yeni bir şok dalgası vücuduna hâkim olmuştu.

Aralarından ayrılan, Conlan'dı demek. Rahat gülüşü ve yıkılmaz onuruyla bu koca İskoç... ölmüştü. Yakında toza ve toprağa karışacaktı.

Bu acımasız gerçeği kavramakta zorluk çekiyordu.

Savaşçının dul eşi yanından geçerken Lucan duraklayarak başını saygıyla öne eğdi. Savannah'nın sütlü kahve rengindeki kolları; Conlan'ın uzun boylu sarışın Soy Eşini ümitsizlikten yıkılmasını önleyecek bir şekilde sımsıkı sarmalamıştı.

Genç dulun gözleri hiçbir şeyi görmüyor olsa da, Savannah yanlarında duran Lucan'ın farkına varmıştı. Derin bakışlı kahverengi gözleri yaş içinde, nazik bir sesle, "İçeride seni bekliyorlar," dedi. "Senin önderliğine ve gücüne ihtiyaçları var."

Lucan, Gideon'un kadınına ciddi bir şekilde başıyla selamlayarak revire olan kısa mesafeyi de hızla kat etti.

Kendisinin ve soydaşlarının Conlan'la geçirecekleri kısa zamanın vakarını bozmak istemediği için odaya sessizce süzüldü. Savaşçı bir sürü ölümcül yara almıştı ve odanın diğer ucundan bile, Lucan onun ne kadar kan kaybettiğini hissedebiliyordu. Burun delikleri barut, elektrik yanığı, metal şarapnel ve erimiş etin çürük ve birbirine karışmış kokularıyla dolmuştu.

Büyük bir patlama olmuş ve Conlan da bu patlamanın tam ortasında kalmıştı.

Conlan'ın vücudu, kalçalarını örten işlemeli beyaz ipek şeridin haricindeki bütün kumaşlardan arındırılmış ve cesedi bir masaya yatırılmıştı. Yerleşim birimine getirildikten sonra geçen kısa süre içinde, Conlan'ın cildi temizlenmiş, birkaç saat sonra doğacak güneşle beraber düzenlenecek olan cenaze merasimine hazırlık yapılarak cildine kokulu yağlar sürülmüştü.

Diğerleri, savaşçının yattığı masanın çevresinde toplanmışlardı. Metanetle ölümü izleyen Dante, annesinin insa-

ni inanışına uygun dinine ait duaları başı öne eğilmiş mırıldanan ve elindeki tespihi çeken Rio, Conlan'ın vücudunun neredeyse her santimini yırtıp açmış olan kesiklerden birini elindeki bezle temizlemeye çalışan Gideon ve daha önce Lucan'ın hiç görmediği kadar bembeyaz kesilmiş yüzüyle, buzullara benzeyen gözleri haşın, teni kanayan bir sürü küçük yanığın izlerini taşıyan ve o gece Conlan'la beraber devriyeye çıkmış olan Nikolai.

Tegan bile saygılarını sunmak için oradaydı. Ama vampir, diğerlerinin oluşturduğu halkanın dışında kalarak, yalnızlığıyla asılmış yüzü ve yarı kapalı gözleriyle tek başınaydı.

Lucan masaya yaklaşarak soydaşlarının yanında yerini aldı. Gözlerini kapatarak uzun bir sessizlik içinde Conlan için dua etti. Uzun bir aradan sonra, odanın sessizliğini Nikolai bozdu.

"Bu gece benim hayatımı kurtardı. Green Line İstasyonu'nun hemen dışında, bir iki Issız hakladıktan sonra tam geriye dönecekken, garip bir tipin trene bindiğini gördüm. Niye dönüp ona baktığımı bilmiyorum ama sanki onun peşinden gitmemiz için meydan okurcasına bize pis pis sırttı. Üzerinde baruta benzer bir şey olduğu belliydi. Hem barutun hem de ne olduğunu anlamaya vakit bulamadığım başka bir şeyin kokusu burnuma geldi."

"TATP. Ev yapımı patlayıcı," diye cevap verdi Lucan, kimyevi karışımın ekşi kokusunu, Niko'nun kıyafetinden şu an bile alabiliyordu.

"Meğer pislik herif üzerinde bunlarla dolu ve patlamaya hazır bir kemer taşıyormuş. Biz daha harekete geçmeden trenden atlayıp, kullanılmayan raylardan birinde koşmaya başladı. Herifin peşine düştük, Conlan da onu köşeye sı-

kıştırdı. İşte bombayı o zaman gördük. Altmış saniyelik bir saate bağlıydılar ve saat on saniyenin altını gösteriyordu. Conlan bana, ‘Geriye çekil,’ diye bağırdı. Sonra da herifin üstüne atladı.”

“Tanrım.” Dante bir elini siyah saçlarının arasından geçirirken lanetler yağıdırıyordu.

Lucan, oldukça sağlam bir tahmin yürüttüğünü düşünerek, “Bunu yapan bir köle miydi?” diye sordu.

Issızlar, küçük bölge çatışmalarını devam ettirmek veya kişisel öç alma işlerini halletmek için insanların hayatlarını kolaylıkla harcamaktan hiç çekinmezlerdi.

Ama bütün bunlar, Conlan’la ilgili bu acı gerçeği kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu.

Niko başını iki yana sallayarak, “Köle değildi,” diye cevap verdi. “Bir Issızdı ve görünüşe göre üstünde, şehirdeki bir gökdeleni havaya uçuracak kadar TATP taşıyordu.”

Bu kötü haberi duyunca, odada vahşice küfürler savurmaya başlayan sadece Lucan değildi.

Rio söze karışarak, “Yani artık piyon olarak köleleri kurban etmek onlara yetmiyor mu?” diye sordu. “Issızlar artık daha büyük taşları mı oynuyorlar?”

Gideon, “Onlar hâlâ piyon,” dedi.

Lucan beyni hızla çalışan vampire bir göz attığında onun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. “Oyundaki taşlar değişmedi. Oyunun kuralları değişti. Bu, bizim geçmişte mücadelesini verdiğimiz küçük çarpışmalara benzemeyen yeni bir savaş. Issızların üst kademelerinden biri, onların içinde oldukları anarşiye yeni bir düzen getiriyor. Ve bizi kuşatıyorlar.”

Dikkatini, gelmekte olduğundan korktuğu yeni karanlık çağın ilk kaybı olan Conlan’a çevirdi. Yaşlı kemiklerin-

de, çok uzun zaman önce tanık olduğu geçmişin, kendini tekrarlariken ortaya çıkacak şiddetini hissedebiliyordu. Savaş boruları yeniden çalıyordu ve Issızlar organize olup saldırıya geçerlerse, bütün vampir ırkı kendilerini savaşın n cephesinde bulacaklardı. Ve tabii insanlar da.

“Bunu daha sonra ayrıntılarıyla konuşabiliriz. Ama şimdi değil. şu an zamanımız Conlan’a ait. Onu onurlandıralım.”

Tegan, “Ben onunla vedalaştım,” diye mırıldandı. “Conlan ona ne kadar saygı duyduğumu hayattayken biliyordu ve bu saygım ölümünde de devam edecektir. Hiçbir şey de bunu değiştiremez.”

Herkes Tegan’ın aralarından bu apansız ayrılışına Lucan’dan ne gibi bir reaksiyon geleceğini beklerken odada ağır bir endişe dalga dalga yayılıyordu. Ama Lucan, vampire – ok kızmış olsa bile – kendisini kızdırdığı için tatmin olma zevkini yaşatmayacaktı. Tegan’ın çizmelerinin çıkardığı ses, koridorda kaybolana kadar bekledi, sonra da diğerlerine başıyla törene devam etmelerini işaret etti.

Lucan ve diğer dört savaşçı, teker teker dizlerinin üzerine çökerek saygılarını sundular. Birer dua ettikten ve hep beraber ayağa kalktıktan sonra, aralarından ayrılmış olan arkadaşlarını son yolculuğına uğurlamak üzere nihai seremoniyi beklemeye başladılar.

Lucan, odadan çıkmakta olan vampirlere dönerek, “Onu yukarıya ben taşıyacağım,” dedi.

Diğerlerinin birbirleriyle bakiştığını gördü ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Vampir ırkının yaşça büyük olanlarından – zellikle İlk Nesil olanlarından – hiçbir zaman ölülerin yükünü taşımaları istenmezdi. Bu sorumluluk, Kadimlerden soy olarak uzaklaşmış bulunan

sonraki nesil Soylulara düşerdi. Çünkü onlar, bir vampiri son yolculuğuna uğurlamak için gereken uygulamada, doğan güneşin yakıcı ışınlarına daha dayanıklıydılar.

Lucan gibi İlk Nesil bir Soylu için, cenaze merasimi, sekiz dakika boyunca işkenceye maruz kalmak anlamına gelirdi.

Lucan, masanın üzerindeki cansız bedene bakarken, gözlerini Conlan'ın vücudundaki yaralardan ayıramıyordu.

Niko'yla beraber devriyeye çıkması gerekenin Conlan değil, kendisi olduğunun bilinciyle, bu yaraların onun yerine alınmış olduğunu düşündü. İskoçyalıyı son dakikada kendisinin yerine yollamamış olsa, şu anda şarapnel parçalarıyla bağırsakları deşilmiş, uzuvları, yüzü ve gözdesi cehennem ateşiyle kavrulmuş bir halde bu soğuk metal levhanın üzerinde yatan kişi Lucan olacaktı.

Gabrielle'i görme ihtiyacı, Soylulara karşı olan sorumluluğunu ihmal etmesine sebep olmuş ve şimdi Conlan – yas tutan Soy Eşiyle beraber – bunun bedelini en ağır şekilde ödemişti.

“Onu Yukarı Kademe'ye ben götüreceğim,” diye sert bir şekilde tekrar etti. Gideon'a dönerek kaşları çatık bir şekilde sözlerine devam etti. “Hazırlıklar tamamlandığında bana haber verin.”

Vampir başını öne eğdiğinde Lucan'a gösterdiği saygı, kendisinin hak ettiğini düşündüğünden çok daha fazlaydı. “Gayet tabii. İşlemler uzun sürmeyecektir.”

Lucan sonraki birkaç saati tek başına, odasının ortasında diz çöküp dua ederek geçirdi. Gideon söz verdiği gibi kapıya gelerek, başıyla Conlan'ı yerleşim biriminden çıkarıp ölüme teslim etme zamanının geldiğini işaret etti.

Lucan ayağa kalkarken Gideon kederli bir sesle, “Danika hamile,” dedi. “Üç aylıkmış. Savannah biraz önce söyledi. Conlan bebek doğduktan sonra birliği bırakacağını sana söyleyebilmek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş. Danika’yla beraber, barınaklardan birine çekilerek çocuklarını büyütmeyi planlıyorlarmış.”

“Lanet olsun.” Lucan, Danika ve Conlan’ı bekleyen mutlu geleceği ve babası olan cesur ve şerefli adamı hiçbir zaman tanıyamayacak olan oğullarını düşünerek kendini daha da kötü hissediyor, lanetler yağıdırıyordu. “Merasim hazırlıkları tamamlandı mı?”

Gideon başıyla onayladı.

“Gidelim öyleyse.”

Lucan odadan çıkarak ilerlemeye başladı. Uzun ve siyah bir robun altındaki vücudu tamamen çıplaktı. Gideon’un robuysa, birliğin resmi kemerli tuniği idi. Bütün Soylu merasimleri – evlilikler, doğumlar ve şimdi olduğu gibi cenazeler – tören odasında yapılırdı ve şu anda orada bekleyen diğer vampirlerin üzerinde de aynı kıyafet vardı. Yerleşim biriminde yaşayan üç dişi de, törene katılanların arasındaydı. Savannah’yla Eva, merasim kıyafetleri olan kapüşonlu siyah elbiselerini giymişlerdi. Danika da aynı şekilde giyinmişti ama onun elbisesi, ölen kocasıyla arasındaki kutsal kan bağına sembolize eden koyu kırmızı rengindeydi.

Toplananların önündeki Conlan’ın bedeni, kar beyazı kalın ipekten yapılmış kefene koza gibi sarılmış ve gösterişli bir mihrabın üzerine konmuştu.

Gideon sade bir şekilde, “Başlıyoruz,” diye duyurdu.

Lucan, merasimin her bir ritüelinde gizli olan sonsuz-

luk sembolünü düşünürken, kalbindeki ağırlık gitgide çoğalıyordu.

Sekiz ons kokulu yağ, tenine sürülmesi için.

Sekiz kat beyaz ipek, vücudunun sarılması için.

Ve sekiz dakika sessizlik, ölü savaşçının bedeninin Soy-lulardan biri tarafından güneşin yakıcı ışınlarına bırakıl-masından önce saygılarını sunmak için. Terk edildikten sonra vücudu ve ruhu küle dönüşerek, dört elementten biri olan rüzgâra karışacak ve sonsuza dek var olacaktı.

Gideon'un sözleri bittiği zaman, Danika bir adım öne çıktı.

Yüzünü odadakilere çevirerek çenesini yukarı kaldırdı ve boğuk ama mağrur bir sesle konuşmaya başladı. "Bu er-kek bana, ben de ona aittim. Kanı beni yaşattı. Gücü beni korudu. Sevgisi beni her bakımdan doyurdu. O benim tek aşkım, tek sevdiğimdi ve kalbimde ebediyete kadar da öyle kalacak."

Lucan ve diğerlerinin dudaklarından, "Onu şereflendi-riyorsun," sözleri döküldü.

Danika şimdi avuçları yukarıya dönük olarak ellerini uzatmış, Gideon'un önünde duruyordu. Gideon, altından yapılmış ince bir kamayı kınından sıyrarak genç kadının ellerine bıraktı. Danika'nın kapşonlu başı, kamayı kabul-lendiğini gösteren bir şekilde öne eğildi. Sonra genç kadın dönerek Conlan'ın ipeklere sarılmış bedeninin önünde durdu. Sadece ikisi için özel bir anlam taşıdığı belli olan yumuşak kelimeler, dudaklarından bir mırıltı halinde dö-külüyordu. Danika ellerini yüzüne doğru kaldırdığında Lucan, dul Soy Eşinin şu anda alt dudağını bıçağın ucuyla keserken akıtacağı kanı, kefenin üzerinden Conlan'ı son bir kez öperek erkeğin dudaklarıyla buluşturacağını anla-mıştı.

Danika sevgilisinin üzerine eğildi ve vücudu, hissettiği kederin etkisiyle sarsılarak uzun bir müddet öylece kaldı. Hıçkırıklarını elinin tersiyle örtmeye çalışarak doğrulduğunda, kızıl öpücüğü Conlan'ın dudaklarında, erkeğin vücudunu saran beyaz ipekle tezat oluşturan kıpkırmızı bir leke bırakmıştı. Savannah ve Eva genç kadını beraberce kucaklayarak mihrabın yanından götürdüler. Geriye sadece Lucan'ın yerine getireceği nihai görev kalmıştı.

Topluluğun önünde Gideon'a yaklaşarak Conlan'ın layık olduğu şerefle gidebilmesi için önceden, birbirlerini son yolculuklarına uğurlayanın yine aralarından biri olmasıyla ilgili verdikleri sözü tekrar etti.

Gideon kenara çekilerek Lucan'ın cesede yaklaşabilmesine müsaade etti. Lucan, savaşçının iri vücudunu kollarına alarak, adet olduğu üzere diğerlerine döndü.

Diğerleri koro halinde, "Onu şereflendiriyorsun," diye mırıldandılar.

Lucan kederli bir ciddiyetle ve ağır adımlarla merasim odasını geçerek yerleşim biriminden dışarı çıkan merdivenlere yöneldi. Uzun katlar boyunca önünde uzanan yüzlerce basamağın her birini çıkarken, kaybettiği kardeşinin ağırlığını taşımaktan doğan acıyı hiç şikâyet etmeksizin kabullenmişti.

Bu, görevinin en kolay kısmıydı.

Eğer yıkılacaksa bu, birkaç dakika sonra, kendisinin on adım ötesinde duran çıkış kapısının öbür tarafında olacaktı.

Lucan çelik kapıyı omzuyla açıp serin havayı ciğerlerine çekerek, Conlan'ı son yolculuğu için bırakacağı yere götürmeye başladı. Tertemiz yeşil çimden oluşan sert zemine dizlerinin üstünde çökerek, Conlan'ın vücudunu yere bı-

rakırken, asırlardır ender olarak duymuş olduğu ama yine de ezbere bildiği cenaze töreni dualarını fısıldıyordu.

Dualarını henüz bitirmeden gökyüzü, sökmekte olan şafakla aydınlanmaya başladı.

Işığa saygılı bir sessizlikle tahammül ederken bütün düşünceleri, Conlan'a ve savaşçının uzun hayatına damgasını vuran onuruna odaklanmıştı. Törenin yarısına geldiğinde, güneş ufuk çizgisinden ayrılmıştı. Lucan başını öne eğerek, tıpkı Conlan'ın da yanında savaşan Soylulardan herhangi biri için yapacağı gibi, çektiği acıyı sessizce kabulleniyordu. Şafak söktükçe vücudunu dağlayan sıcak, gitgide artarak Lucan'ın her tarafını sarıyordu.

Kulaklarında eski duaların tekrar edilen kelimeleri çınlarken, kendi etinin yanmasından çıkan hafif çıtırdama sesini duydu.

13. BÖLÜM

“Polis ve ulaştırma görevlileri, dün akşamki patlamaya neyin sebep olduğunu henüz bulamadılar. Öte yandan, biraz önce görüştüğümüz demiryolları temsilcisi, kazanın eski ve kullanılmayan hatlardan birinin üzerinde gerçekleştiğini ve can kaybı olmadığını bildirdi. Son haberler için Kanal Beş’i izlemeye devam— ”

Duvara monte edilmiş ve toz içindeki televizyon, vampirin müthiş öfkesinin etkisiyle aniden kapatıldığında oda bir anda sessizliğe boğuldu. Liderin arkasında, akıl hastanesinin alt katında bir zamanlar kafeterya olarak kullanılan bu yıkık dökük odanın diğer ucunda yardımcılarından iki Issız, bir sonraki emri bekliyor ve sıkıntıyla kıpırdanarak homurdanıyorlardı.

Beklemekte olan bu iki adamın sabırsızlıkları belli oluyordu. Issızlar, yapıları gereği bağımlı oldukları ve zekâlarını daha acil ihtiyaçları olan Susuzluk sebebiyle kaybettikleri için, uzun süre belli bir şeye odaklanmış kalamıyorlardı. Başboş ve asi çocuklara olan benzerlikleriyle,

sürekli olarak kırbaçlanarak ve nadiren de ödüllendirilerek itaate zorlanan köpeklerden pek bir farkları yoktu. Ancak bu şekilde kime hizmet ettiklerini hatırlayabilirlerdi.

Issızlardan biri kıs kıs gülererek, “Can kaybı olmamış-
mış,” dedi.

Diğeri, “Belki insanların yoktur,” diye ilave etti. “Ama Soylular, kötü bir darbe aldılar. Duyduğuma göre, ölen he-
rften geriye güneşin alabileceği fazla bir şey kalmamış.”

Arkadaşı onun bu sözlerine kıkırdayarak güldü, sonra da görevlendirilen Issızın tünelde ateşlediği patlayıcıları taklit etmek için ağzını açtığı anda, ortalığı çürümüş ve ekşi bir kan kokusu sardı.

“Ne yazık ki yanındaki öbür savaşçı kurtulmuş.” Lider-
leri nihayet onlara döndüğünde, Issızların sesi kesilmişti. “Madem başarısızlığı bu kadar eğlenceli buluyorsunuz, bir dahaki sefere bu görevi ikinize vereceğim.”

İki Issız, birer çizgi haline gelmiş vahşi gözbebeklerini sapsarı bir deniz gibi çevreleyen donuk irisleriyle suratları asılmış ve birer hayvan gibi homurdanmaya başlamışlardı. Lider onlara doğru yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaşırken, Issızların bakışları yere dikilmişti. Öfkesini yumuşatan tek gerçek, Soyluların hakikaten ciddi bir kayba uğratılmış ol-
malarıydı.

Bombayla havaya uçan savaşçı, dün akşamki operasyonun asıl hedefi değildi. Öte yandan, birliğin herhangi bir üyesinin ölmesi de, onun amaçlarına gayet uygundu. Lucan denen Soyluyu da ortadan kaldırmanın zamanı gelecekti. Belki bu işi yüz yüze, silahların yardımı olmaksızın kendisi hallederdi.

Evet, diye düşündü. Onu yok etmek, oldukça zevkli olacaktı.

Şiirsel adalet diye buna denirdi işte.

Önünde duran Issızlara dönerek, “Bana getirdiklerinizi gösterin,” diye emretti.

İkisi de aceleyle odadan çıkarak koridorda bıraktıkları hediyelerini almaya gittiler. Birkaç saniye sonra geri döndüklerinde, arkalarından bitkin ve kansızlıktan neredeyse kendinden geçmek üzere olan bir grup insanı sürüklüyorlardı. Erkek ve kadından oluşan bu altı kişinin bilekleri bağlanmış ve ayakları, aralarında ancak yavaşça ilerleyebilecekleri kadar bir mesafe bırakılarak prangaya vurulmuştu. Gerçi, hiçbirisi kaçmaya yeltenmeyi düşünebilecek kadar bile kendinde görünmüyordu.

Donuk gözler boşluğa dikilmiş, çılgılık atmaktan veya konuşmaktan aciz olan gevşek ağızları, solgun yüzlerinde çarpık bir şekilde sarkmıştı. Kendilerini tutsak eden Issızların, onları kontrol altında tutabilmek için ısırdıkları boyunlarındaki yaralar, ciltlerinin üzerinde bariz bir şekilde görölüyordu.

“Sizin için, Lordumuz. Amacımıza hizmet edebilecek yeni uşaklar.”

Yarım düzine insan, odaya bir hayvan sürüsü gibi çekilerek getirildiler. Zaten liderin gözünde bunlar, hangisinin daha faydalı olacağına karar verdiği an işe veya ölüme koşulacak et ve kemikten yapılmış birer eşyadan farksızdılar.

O gecenin iki erkek ve dört kadından oluşan ganimetine ilgisizce bakarak, talep edeceği hizmetlere uygunluklarını tartmaya çalışıyordu. Bazılarının ısırılmış boyunlarından taze kanın hâlâ akmakta olduğu gruba yaklaşıırken, içinin sabırsızlıkla dolduğunu hissetti.

Bakışları, dudaklarını büzmüş ve dolgun göğüsleri üzerine doğru dürüst oturmayan, yeşil hastane kıyafetinden

taşan ufak tefek esmer dişiye takıldığında, aç olduğuna karar verdi. Her ne kadar öbürlerini kendinden geçirmiş olan bu dehşetle mücadele etmeye çalıştığı belli olsa da, kadının dik tutamadığı başı, omuzlarının üzerinde yana kaymıştı. Feri sönmüş gözleri yukarıya doğru kayarken, o hâlâ bilincini kaybetmemek için başı dönmüş bir halde gözlerini kırptırıyordu.

Kadının bu cesaretini takdir etmek gerekirdi.

Lider, dişinin sol göğsünün üzerine takılı olan plastik yaka kartını alaycı bir şekilde okudu. “Hemşire, K. Delaney.”

Yüzünü inceleyebilmek için, kadının çenesini başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak yukarıya kaldırdı. Genç ve güzeldi. Çillerle dolu teni, tatlı ve davet ediciydi. Ağzı haris bir şekilde sulanırken, koyu renk gözlüklerinin arkasındaki gözbebekleri daralmaya başlamıştı.

“Bu kalıyor. Diğerlerini hücreye götürün.”

★ ★ ★

Lucan önce kulaklarını delen sesin, son birkaç saattir yaşadığı ızdırabın bir parçası olduğunu düşündü. Bütün vücudu yanmış ve derisi yüzülmüş gibiydi. Başı, bir noktadan sonra zonklamayı bırakmış ve şimdi onu bitmeksiz devam eden acı dolu bir çan sesiyle taciz ediyordu.

Yerleşim birimindeki özel dairesinde, kendi yatağındaydı. Yüksek Kademe’de Conlan’ın cesedinin başında, adet olduğu üzere tam sekiz dakika kaldıktan sonra, gücünün son damlasını kullanarak kendini buraya kadar sürüklediğini hatırlıyordu.

Hatta birkaç saniye de fazladan kalarak şafağın ışıklarının, ölü savaşçının kefenini tutuşturarak alevden bir

şelaleye dönüştürmesini beklemişti. Ancak ondan sonra, yerleşim biriminin yeraltındaki duvarlarının korumasına sığınmıştı.

Gün ışığına maruz kaldığı ek süre, Conlan'dan özel af dileme şekliydi. Şu anda hissettiği acı, gerçekte neyin önemli olduğunu hiçbir zaman unutmamasını sağlayacaktı: Soylulara ve kendisi gibi aynı hizmet uğruna ant içmiş diğer şerefli erkeklerden oluşan birliğe karşı sorumluluğu. Hayatında bundan başka hiçbir şeye yer yoktu.

Dün gece bu yeminini tutamamış ve bu yüzden en iyi savaşçılarından biri aralarından ayrılmıştı.

Birden, odanın içinde kulak tırmalayıcı başka bir ses daha duyuldu. Yattığı yere çok yakın olan bu çan sesi, kafatasının içinde bir balyoz gibi yankılanmaya başlamıştı.

Kupkuru boğazından zorlukla çıkan bir hırıltıyla küfrederek gözlerini açtı ve karanlık yatak odasına baktı. Küçük bir ışık deri ceketinin cebinde yanıp sönmeye başladığında, telefonunun çaldığını anladı.

Bacakları her zamanki kontrolünü ve koordinasyonunu sağlayamadığı için sendeleyerek yataktan çıktı ve isteksizce kendisini rahatsız eden alete doğru bir hamle yaptı. Telefonun sesini kapatacak olan tuşu bulana kadar üç kere denemesi gerekti. Yaptığı küçük hareketlerin kendisini ne kadar yorduğunu anlayarak son derece hiddetlenen Lucan, telefonun parlayan ekranını görebilmek için kendine yaklaştırdı ve arayanın numarasına baktı.

Gabrielle'in cep telefonuydu.

Aman ne güzel.

Tam da ihtiyacı olan şey.

Conlan'ın vücudunu yüzlerce basamak yukarıya taşıırken, Gabrielle Maxwell'le her ne yapıyorsa bunu bitirme-

ye karar vermişti. Zaten onunla, her fırsatını bulduğunda kadını altında sırtüstü yatırmaktan başka ne yaptığını kendisi de bilmiyordu.

Evet, bu işte çok başarılı olduğu su götürmez bir gerçektir.

Öte yandan, Gabrielle ortaya çıktığından beri, öbür amaçlarında gitgide başarısızlığa sürükleniyordu.

Bu konuyla nasıl başa çıkması gerektiğini, kafasında en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Bu gece Gideon'u kadının evine gönderecek ve ona mantıki, anlaşılır bir dille Soylularla ve kaderiyle ilgili – gerçekten ait olduğu – vampir ırkı hakkında her şeyi açıklamasını sağlayacaktı. Gideon tam bir diplomat olma özelliğinin yanı sıra, dişilerle başa çıkma konusunda da birçok tecrübeye sahipti. Olaya nazik bir şekilde yaklaşacağı ve ağzının, Lucan'dan çok daha iyi laf yapacağı kesindi. Kadına olup biteni gerektiği gibi anlatılabilir ve onu, vampir barınaklarından birine sığınmasının ve dolayısıyla kendine uygun bir eş bulmasının ne kadar önemli olduğuna ikna edebilirdi.

Lucan'a gelince, onun için öncelikli olan şey, vücudunun iyileşmesi için gerekenleri yapmaktır. Birkaç saat daha dinlenme ve – avlanabilecek kadar gücünü topladığında – her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir beslenme sayesinde, yeniden kuvvetli ve daha iyi bir savaşçı olarak sahnede yerini alacaktı.

Gabrielle Maxwell'le tanıştığını bile unutacaktı. Hem kendi, hem de Soyluların iyiliği için böyle olmak zorundaydı.

Fakat...

Daha dün gece genç kadına ne zaman ihtiyacı olursa kendisine cep telefonundan ulaşabileceğini söylemişti.

Ona, her zaman telefona cevap vereceğine dair söz vermişti.

Ve şimdi ona ulaşmaya çalışmasının sebebi, Issızların veya onların emrindeki yürüyen-ceset kölelerden birinin Gabrielle'in peşine düşmüş olmasıysa, bunu kesinlikle bilmesi gerekiyordu.

Yere halsiz bir biçimde boylu boyunca uzanarak konuşma tuşuna bastı.

"Alo."

Tanrı aşkına, sesi berbattı. Ciğerleri sanki dağlanmış, nefesiye külle kaplıydı. Öksürdüğünde başının acıyla çatladığını hissetti.

Hattın diğer ucuna hâkim olan bir saniyelik sessizlikten sonra, Gabrielle'in endişe ve tereddüt dolu sesi duyuldu. "Lucan? Sen misin?"

"Evet." Kurumuş boğazından bir ses çıkarabilmek için zorlanıyordu. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Benim bir şeyim yok. Umarım arayarak rahatsız etmemişimdir. Sadece... şey, dün gece öyle bir çıktın ki beni korkuttun. Başına bir şey gelmediğinden emin olmak istedim."

Lucan'ın konuşmaya gücü yoktu, o yüzden gözlerini kapatarak yalnızca genç kadını dinlemekle yetindi. Gabrielle'in berrak ve canlı sesi, vücudunda şifalı bir merhem etkisi yaratıyordu. Kadının endişesi – birinin onu merak ettiğini duymak – daha önce hiç tatmadığı bir iksirdi. Bu şefkat onun tanımadığı, sıcacık bir duyguydu.

Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, kadının hissettirdikleri onu teskin ediyordu.

"Saat..." Boğazını temizleyerek bir kez daha denedi. "Saat kaç?"

“Öğlen olmak üzere. Seni bu sabah kalkar kalkmaz aramak istedim ama çoğunlukla gece vardiyasında çalıştığın için mümkün olduğu kadar beklemeye çalıştım. Sesin çok yorgun geliyor. Seni uyandırdım mı?”

“Hayır.”

Telefonda genç kadınla geçirdiği birkaç dakika bile kendini daha kuvvetli hissetmesini sağladığından, yattığı yerde yan dönmeyi denedi. Öte yandan, kendini bir an önce toparlayıp bu geceden itibaren tekrar sokaklara dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Conlan’ın öldürülmesinin intikamı alınmalıydı ve adaleti yerine getirmesi gereken kendisiydi.

Ve bu adalet ne kadar kanlı olursa o kadar iyiydi.

“Peki.” Genç kadın konuşmaya devam ediyordu. “Her şey yolunda öyleyse?”

“Evet. Yolunda.”

“İyi. Bunu duyduğuma çok sevindim, gerçekten.” Sesi hafifleyerek şakacı bir tona büründü. “Dün gece yanımdan o kadar hızlı kaçtın ki.”

“Bir şey oldu. Gitmem gerekti.”

Lucan daha fazla açıklama yapmaya niyeti olmadığını belli edecek şekilde sessizliği uzatınca, genç kadın, “Hmm, çok gizli bir operasyondur galiba?” diye sordu.

“Sayılır.”

Ayaklarının üzerinde sendeleyerek doğrulmaya çalışırken, hem vücuduna bir mızrak gibi saplanan acıyla, hem de dün akşam neden yatağından fırlayıp gitmek zorunda kaldığını Gabrielle’e söyleyememenin verdiği ıstırapla ırkıldı. Kendisinin ve ırkının önünde uzanan savaşın katı gerçeğinden, çok yakında genç kadın da nasibini alacaktı. Hem de bu, Gideon akşam onun ziyaretine gittiğinde gerçekleşecekti.

“Dinle, bu akşam bir arkadaşımınla beraber yoga dersimiz var ama saat dokuz civarı bitmiş olacak. Görevde değilsen, bana gelmek ister misin? Sana yemek yaparım. İstersen bunu geçen sefer kaçırdığın makarnanın yerine sayarsın. Belki bu sefer yemeyi başarabiliriz.”

Gabrielle’in flört ederken kullandığı bu mizah, Lucan’ın yüz kaslarının istemsiz bir gülümsemeyle kıvrılmasına ve gerilen yanıklarının sızlamasına sebep oldu. Genç kadının paylaştıkları ihtirastan bahsetmesiyle içinde bir şeyler kı-mıldadı. Hiç istemediği bu uyarılmanın canını yakmaması, onu büyük bir şaşkınlığa itmmişti.

“Seninle buluşamam, Gabrielle. Yapmam gereken... iş-ler var.”

Bu işlerin başında, bitkin düşen hücrelerini kanla besle-mek geliyordu ve bu da, genç kadını olabildiğince kendin-den uzak tutması demekti. Onu vücuduyla baştan çıkarma vaadinde bulunması, yeterince kötüydü ama şu anki du-rumunda, yanına yaklaşacak kadar aptal olan her insan için büyük bir tehlike oluşturduğu şüphesizdi.

Genç kadın, “Çok çalışıp az eğlenmekle ilgili deyimi hiç duymadın mı?” diye sorarken ses tonunda baştan çıkartıcı bir davet vardı. “Ben gece kuşu gibiyimdir, o yüzden işten çıktıktan sonra yanında bir arkadaş istersen– ”

“Üzgünüm, belki başka sefer.” Lucan bunları söyler-ken, başka bir sefer yaşanmayacağını gayet iyi biliyordu. Şimdi, titreyen bacaklarının üzerinde doğrulmuş, durak-layan acı dolu adımlarla kapıya doğru yönelmişti. Gideon laboratuvarında olmalıydı ve bu da koridorun sonuna kadar yürümek anlamına geliyordu. İçinde bulunduğu durum-da bu ne kadar ıstıraplı bir çaba olursa olsun, Lucan de-

nemeye kararlıydı. “Bu akşam sana birini göndereceğim. Benim... bir iş arkadaşım.”

“Niçin?”

Zorlukla almakta olduğu nefes, ciğerini bir törpü gibi acıtsa da, yürümeye devam ediyordu. Elini uzatarak kapının kolunu yakaladı. “Şu anda Yukarı Kademe son derece tehlikeli.” Ağzından çıkan kelimeler, gerginliğini yansıtıyordu. “Dün şehir merkezinde başına gelenlerden sonra...”

“Tanrım, bunu unutamaz mıyız? Aşırı tepki gösterdiğimden eminim.”

Genç kadının sözünü keserek, “Hayır,” dedi. “Senin yalnız olmadığını... birinin sana göz kulak olduğunu bilirsem, çok daha rahat edeceğim.”

“Lucan, gerçekten. Hiç gerek yok. Ben çocuk değilim. Dadıya da ihtiyacım yok.”

Genç kadının itirazlarını duymazdan geldi. “Arkadaşımın adı Gideon. Ondan hoşlanacaksın. İkiniz... konuşabilirsiniz. Sana yardım edecektir, Gabrielle. Hem de benden çok daha fazla.”

“Yardım mı – ne demek istiyorsun? Olayla ilgili bir gelişme mi var? Ve bu Gideon da kim? O da mı dedektif?”

“Sana her şeyi açıklayacak.” Lucan cilalı seramiklerden ve cam avizelerden yansıyan soluk ışığın aydınlattığı koridora çıkmıştı. Dante’nin özel dairesine açılan kapının arkasından, metal müziğin sert temposu duyuluyordu. Ana koridordan ayrılan çeşitli geçitlerden birinin sonunda bulunan eğitim odasından, yeni ateşlenmiş silahların ve bunları temizlemekte kullanılan yağın kokusu geliyordu. Lucan, hislerinin bu kokularla ansızın uyarılmasıyla sen-

deledi. "Sana söz veriyorum, güvende olacaksın Gabrielle. Artık kapatmam lazım."

"Lucan, bir saniye! Bekle, kapatma! Benden gizlediğin şey ne?"

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Güle güle Gabrielle."

14. BÖLÜM

Gabrielle'in Lucan'la olan telefon konuşması ve erkeğin hattın öbür ucundaki acayip tutumu, gün boyunca genç kadının kafasını meşgul etmişti. Megan'la beraber yoga dersinden çıktıklarında onu hâlâ rahatsız etmeye devam ediyordu.

"Telefonda sesi çok garipti. Fiziksel bir acı mı çekiyordu, yoksa artık beni görmek istemediğini söylemenin bir yolunu mu arıyordu, karar veremiyorum."

Megan elini boş verircesine sallayarak içini çekti. "Bence çok fazla anlam yüklüyorsun. Eğer gerçekten merak ediyorsan, neden merkeze gidip onu ziyaret etmiyorsun?"

"Hiç niyetim yok. Yani, ona ne diyeceğim?"

"Ona aynen şöyle söylersin: Selam hayatım. Bugün telefonda sesin çok kötü geliyordu. Ben de bir uğrayıp senin moralini düzeltirim diye düşündüm. Hatta bence giderken bir kahveyle kek de götür."

"Bilmem ki..."

"Gabby, bu adamın seninleyken ne kadar şefkatli, ilgili

ve tatlı olduğunu sen kendin söyledin. Bugünkü konuşmanız hakkında bana anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, bu adam senin için çok endişeleniyor. O kadar ilgili ki kendisi görevdeyken yanında olamayacağı için bir arkadaşını gönderiyor.”

“Yukarı Kademe’nin ne kadar tehlikeli olduğunu vurguladı, sence ne anlama geliyor? Kulağa bir polis terimiymiş gibi gelmiyor, değil mi? Peki bu ne demek? Acaba askeri bir terim mi?” Genç kadın başını iki yana salladı. “Bilemiyorum. Lucan Thorne’la ilgili bilmediğim o kadar çok şey var ki...”

“O zaman sor bunları ona. Haydi Gabrielle. Adama en azından kendini temize çıkarma şansı ver.”

Gabrielle, üzerindeki siyah yoga pantolonunu ve fermuarlı eşofman üstünü gözden geçirip eliyle, kırk beş dakikalık seans sonrasında atkuyruğunun terden yapış yapış olup olmadığını kontrol etti. “Önce eve gidip hiç olmazsa çabucak bir duş yapmam ve elbiselerimi değiştirip...”

“Vay canına! Yani, gerçekten!” Megan’ın gözleri keyifle parlıyordu. “Oraya gitmeye korkuyorsun, değil mi? Daha doğrusu, gitmek istiyorsun ama muhtemelen neden gidemeyeceğinle ilgili binlerce mazeretin hazır. İtiraf et, bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun.”

Yüzünde beliren gülümseme onu ele vermemiş olsa bile, genç kadın bunu inkâr edecek değildi. Gabrielle gözleriyle, arkadaşının her şeyin farkında olan bakışlarına karşılık verdi ve omzunu silkti. “Evet, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok.”

“O zaman ne bekliyorsun? Polis merkezi buradan üç blok ötede ve sen de her zamanki gibi gayet güzel görü-

nüyorsun. Kaldı ki bu seni ilk terli görüşü olmayacaktır. Belki de bu görüntünü tercih ediyordur.”

Gabrielle, Megan’la beraber gülüyordu ama midesinde kelebekler uçuşuyordu. Lucan’ı görmeyi gerçekten çok istiyordu – aslında bir dakika bile kaybetmeye tahammülü yoktu – ama ya bu akşamüzeri konuştuklarında ilişkilerini nazıkçe bitirmeye çalışmışsa? Eğer öyleyse, onun kız arkadaşı olduğunu düşünüyormuş gibi polis merkezine gitmesi ne kadar gülünç olurdu. Bu durumda kendini tam bir aptal gibi hissedecekti.

Ama ne de olsa bu haberi ikinci elden, yani Lucan’ın arkadaşı Gideon’dan aldığında da aynı duruma düşeceği kesindi.

“Tamam. Gidiyorum.”

“Aferin sana.” Megan, rulo haline getirdiği yoga hasırını omzuna asarken, gözleri pırıl pırıldı. “Bu akşam, vardiyası biter bitmez Ray bana gelecek ama yarın sabah ilk iş beni arıyorsun ve neler olduğunu anlatıyorsun, duydun mu?”

“Peki. Ray’e selamlarımı ilet.”

Megan 9:15 trenini yakalamak için hızlı adımlarla uzaklaşırken, Gabrielle de polis merkezine yöneldi. Yolda Megan’ın tavsiyesini hatırlayarak durup bir parça kek ve kahve aldı. Lucan’ın kremayla, şekerle veya kafeinsiz kahveyle vakit kaybedecek bir tip olmadığını düşündüğünden, seçtiği kahve koyu ve sertti.

Elinde bu hediyelerle merkezin girişine vardığında, cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve gayet rahat bir tavırla içeriye girdi.

★ ★ ★

Yanıklarının çoğu, gecenin çökmesiyle iyileşmeye başlamıştı. Yeni cilt, tüy gibi dökülen eski kabukların altından sağlam ve sağlıklı bir biçimde belirirken, üstteki hasarı da söküp atıyordu. Yapay ışığa bile hâlâ son derece hassas olan gözleri, Yukarı Kademe'nin serin karanlığında ona acı vermiyordu. Bu iyi haberdirdi çünkü iyileşmekte olan vücudunun susuzluğunu gidermek için dışarı çıkması lazımdı.

Issızlardan öç alma göreviyle yerleşim biriminden çıkan Dante'ye rastladığında soydaşı, gözlerini dikerek Lucan'a baktı.

"Hiç iyi görünmüyorsun dostum. İstersen senin yerine avlanıp sana genç ve güçlü bir şey getirebilirim. Buna ihtiyacın olduğu kesin. Hem hiç kimse de kendi başının çaresine bakmadığından şüphelenmez."

Lucan, vampire sert bir bakış atıp dişlerini göstererek hırladı. "Defol git."

Dante kıkırdayarak güldü. "İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı. Hiç olmazsa yanında olmama izin ver."

Lucan'm olumsuz anlamda başını iki yana sallaması, kafasına bıçak sokuluyormuşçasına bir ağrının girmesine sebep oldu. "Ben iyiyim. Beslenince daha da iyi olacağım."

"Ona ne şüphe." Vampir uzun bir süre sessiz kalarak sadece bakmakla yetindi. "Biliyorsun, bugün Conlan için yaptığın şey çok etkileyiciydi. Yüz sene daha yaşasa, böyle bir şey onun aklına bile gelmezdi ama lanet olsun, keşke onunla son adımları atanın sen olduğunu bilseydi. Onu şerefleştirmenin en iyi yoluydu bu dostum. Gerçekten."

Lucan bu övgüyü, içini ısıtmasına izin vermeksizin kabullendi. Cenaze merasimini uygulamak için kendine ait sebepleri vardı ve diğer savaşçıların beğenisini kazanmak, bunlardan biri değildi. "Bana avlanmam için bir saat ver,

sonra da benimle buradan temasa geçip yerini bildir ki bu akşam düşmanlarımıza biraz ölüm saçalım. Conlan'ın anısına.”

Dante başıyla onaylayarak yumruğunu Lucan'inkiyle tokuşturdu. “Anlaştık.”

Lucan, Dante'nin sokaklarda kendini bekleyen savaşın hevesiyle, kibirli adımlar atarak karanlık sokaklarda uzaklaşmasını bekledi. Vampir, kollarını iki yana açarak kınından çıkarttığı kavisli *malebranche* bıçaklarını başının üzerinde tutuyordu. Perdahlanmış çeliğin ve kesici titanyumun parıltısı, solgun ay ışığının yansmasıyla kıvılcımlar çıkartıyordu. Yavaş bir ulumayla savaş narası atan vampir, gecenin gölgeleri arasında gözden kayboldu.

Daha fazla vakit kaybetmeden Lucan da onun peşinden şehrin ışıksız damarlarına karıştı. Azimli yürüyüşü, cesaret gösterisinden çok amacına hizmet ediyor ve hevesli bir kibirden ziyade, buz gibi soğuk bir ihtiyacı yansıtıyordu. Açlığı hiç hissetmediği kadar yoğundu ve yıldızların bezediği gökyüzüne gönderdiği kükreme, ilkel bir öfkeyle doluydu.

★ ★ ★

“Soyadını tekrar kodlar mısınız lütfen?”

“T-H-O-R-N-E.” Gabrielle, rehberdeki ilk aramasından bir sonuç elde edemeyen sekretere bir kez daha anlatmaya çalıştı. “Dedektif Lucan Thorne. Hangi bölümde çalıştığını bilmiyorum. Geçen hafta şahit olduğum bir saldırıyı – cinayeti bu merkeze bildirdikten sonra evime gelmişti.”

“Hımm, o zaman cinayet masasını söylüyorsunuz.” Genç kadının uzun ve manikürlü tırnakları, bilgisayarın

klavyesini hızla tıkırdattı. “Hayır... üzgünüm. İsmi o bölümde de yok.”

“Bu doğru olamaz. Lütfen bir kere daha kontrol edebilir misiniz? Bu sistem sadece isimle arama yapmanıza izin vermiyor mu?”

“Veriyor ama hiçbir yerde Dedektif Lucan Thorne diye birisi yok. Burada çalıştığından emin misiniz?”

“Evet, kesinlikle eminim. Bilgisayar sisteminiz güncelleştirilmemiş olmalı veya— ”

“Durun! Size yardımcı olabilecek biri var.” Sekreter başıyla merkezin giriş kapısını işaret etti. “Memur Carrigan. Bir dakikanız var mı?”

Gabrielle bu ismi hatırladığında yüzü asıldı. Geçen hafta ona bir yalancı muamelesi yapıp, gece kulübündeki cinayetle ilgili anlattıklarına inanmayı reddeden şu yaşlı polis memuru. Genç kadın şimdi hiç olmazsa, Lucan onun cep telefonundaki resimleri polis laboratuvarında incelediğine göre bu adam ne derse desin, soruşturmanın bir şekilde ilerlediğinin bilinciyle rahatlayabilirdi.

Gabrielle başını çevirip, şişman memurun kıymetli zamanını harcayarak yavaş yavaş yanlarına yaklaştığını görünce, hayal kırıklığıyla inlememek için kendini zor tuttu. Genç kadının orada durduğunu görünce adamın dolgun yüzünde gayet doğal görünen kibirli ifade, yerini kararlı bir küçümsemeye bıraktı.

“Aman Tanrım! Yine mi sen? İşteki son günümde tam da ihtiyacım olan şey. Dört saat sonra emekli oluyorum şekerim. Bu sefer derdini başkasına anlatmak zorunda kalacaksın.”

Gabrielle kaşlarını çatı. “Pardon?”

Memurun bu baştan savan tavrı karşısında Gabrielle’e

sempatik bir biçimde gülümseyen sekreter, söze karıştı. “Bu genç bayan, dedektiflerimizden birini arıyor. Sistemimizde bulamadım ama o, sizin bölümden biri olduğunu düşünüyor. Dedektif Thorne’u tanıyor musunuz?”

“Bu ismi hiç duymadım.” Memur Carrigan yanlarından uzaklaşmaya başlamıştı.

Gabrielle, elindeki kahveyle kek paketini sekreterin önündeki tezgâha koyarak sesinin bütün gücüyle, “Lucan Thorne,” dedi. Onu öylece olduğu yerde bırakıp uzaklaşan adamın arkasından düşünmeksizin bir adım atıp neredeyse koluna yapışacaktı. “Dedektif Lucan Thorne, onu tanıyor olmalısınız. Hafta başında ifademle ilgili daha fazla bilgi almak için evime sizler gönderdiniz. Hatta cep telefonumu alıp resimlerin analizi için labo— ”

Genç kadın Lucan’ın evine yaptığı ziyaretin ayrıntılarını anlatırken Carrigan, ona bakmak için bir anlığına duraksamış ve şimdi de kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Memurun küstahlığıyla uğraşacak sabrı kalmamıştı. Özellikle de bir şeylerin ters gitmek üzere olduğuna dair içindeki hisle ensesindeki tüylerin diken diken olduğu şu an.

“Yani siz bana Dedektif Thorne’un bunların hiçbirini sizinle paylaşmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Bakin. Ben size, ne cehennemden bahsettiğinizi bile bilmediğimi söylüyorum. Bu merkezde tam otuz beş yıldır görev yapıyorum ve bırakın size göndermeyi, Dedektif Thorne adında birinden bahsedildiğini bile duymadım.”

Genç kadının midesinde soğuk ve gergin bir düğüm oluşmaya başlamıştı ama Gabrielle, karmakarışık olan zihninin derinliklerinde şekillenmeye başlayan dehşeti kabullenmek istemiyordu. “Bu mümkün değil. Tanık olduğum cinayetten haberdardı. Buraya gelip olayla ilgili ifade ver-

diğimi de biliyordu. Evime geldiğinde bana kimliğini ve rozetini gösterdi. Daha bugün onunla konuştum ve bana bu akşam görevli olduğunu söyledi. Cep telefonunun numarası bende kayıtlı...”

“O zaman bakın ne yapalım. Eğer senden daha çabuk kurtulmamı sağlayacaksa, şu Dedektif Thorne’a bir telefon edelim. Bu her şeyi açığa çıkartır, değil mi?”

“Tamam. Arıyorum şimdi.”

Çantasından cep telefonunu çıkartıp Lucan’ın numarasını çevirirken, Gabrielle’in parmakları titriyordu. Telefon çalıyor ama açılmıyordu. Tekrar denediğinde telefon defalarca çalmıştı ve bu ıstıraplı bekleyiş genç kadına sonsuzluk kadar uzun gelirken, memur Carrigan’ın ifadesi yumuşayarak, şüpheli bir sabırsızlıktan tıpkı çocukluğunda, sosyal hizmetlilerin yüzünde gördüğü gibi düşünceli ve acıma dolu bir hal almıştı.

Telefonu kulağından uzaklaştırırken, “Cevap vermiyor,” diye mırıldandı. Kendini tuhaf ve kafası karışmış gibi hissediyor ve bu duygusu, Carrigan’ın yüzündeki dikkatli ifadeden dolayı daha da kötüleşiyordu. “Eminim şu an bir işi vardır. Biraz sonra tekrar deneyeceğim.”

“Bayan Maxwell, arayabileceğimiz başka kimseniz var mı? Aileniz veya geçirdiğiniz bu bunalımı anlamamıza yardım edebilecek birileri?”

“Benim bir şey geçirdiğim falan yok.”

“Bana varmış gibi geliyor. Sanırım aklınız iyice karışmış. Bilirsiniz, bazen insanlar başka sorunlarıyla başa çıkabilmek için bazı şeyler uydururlar.”

Gabrielle, alay edercesine dudaklarını büktü. “Benim kafam karışmış falan değil. Lucan Thorne da benim hayal gücümün bir ürünü değil. O gerçek. Etrafımda olan

şeylerin hepsi gerçek. Geçen hafta gördüğüm cinayet, o keskin dişleriyle ve kanlı yüzleriyle bana bakan adamlar, hatta geçen gün beni parkta gözetleyen o çocuk... burada sizin merkezde çalışıyor. Ne yaptınız? Beni takip etmesi için onu arkamdan mı gönderdiniz?”

“Tamam Bayan Maxwell. Bakalım beraberce bu durumu çözebilecek miyiz.” Görünen o ki, Carrigan nihayet zorba doğasının altında bir gıdım diplomasi bulabilmişti. Ama genç kadının dirseğini tutarak lobideki sıralardan birine oturtmak için götürürken hâlâ aşağılayıcı bir tavrı vardı. “Burada biraz soluklanalım. Size yardım edebiliriz.”

Genç kadın dirseğini onun elinden kurtararak kendini geri çekti. “Benim deli olduğumu sanıyorsunuz. Ben ne gördüğümü biliyorum – hem de hepsini! Bunları uydurmuyorum ve yardıma da ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan şey, gerçeği öğrenmek.”

“Sheryl, hayatım.” Carrigan, onlara şaşkınlık dolu gözlerle bakan sekretere sesleniyordu. “Benim için Rudy Duncan’ı bir arayabilir misin? Ona burada ihtiyacım olduğunu söyle.”

Genç kadın hafif bir sesle, “Ya diğer görevlileri?” diye sorarken, telefonu çoktan kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmıştı.

“Hayır,” diye cevap veren Carrigan, Gabrielle’e bir kere daha baktı. “Henüz alarm vermek için bir sebep yok. Nazik bir şekilde lobiye gelip Bayan Maxwell ve benimle biraz konuşmasını söyle.”

Gabrielle sıradan kalkarak, “Boş verin,” dedi. “Burada bir saniye daha duracak değilim. Gitmem gerekiyor.”

“Bakın, içinde bulunduğunuz durum her neyse, size yardım edebilecek insanlar...”

Adamın bitirmesini beklemeden gururundan geri kalanları toplamaya çalışarak resepsiyon masasına yöneldi ve orada bıraktığı poşeti alarak çıkıştaki çöp tenekesine attı.

Dışarı çıktığında gecenin serinliği, utançtan kızarmış yanaklarına çarparak onu biraz teskin etti. Ama başı hâlâ dönüyordu. Kalbi, içinde bulunduğu karmaşadan ve bu inanılmaz durumdan dolayı hızla çarpmaya devam ediyordu.

Etrafındaki herkes delirmiş miydi? Ne haltlar dönüyordu?

Lucan ona, polis olduğuna dair yalan söylemişti, böyle bir şeyi ancak bir aptal söyleyebilirdi. Ama acaba ona söylemiş olduklarının – Tanrım, beraber yaptıkları onca şeyin – ne kadarı bu yalanın bir parçasıydı?

Ve neden?

Gabrielle polis merkezinden aşağı inen beton merdivenlerin sonunda duraklayarak derin bir nefes aldı. Aldığı soluğu yavaşça verirken, gözleri, hâlâ sınıksız kavramış olduğu cep telefonuna takıldı.

Kahretsin!

Gerçeği bilmesi gerekiyordu.

İçinde bulunduğu bu tuhaf duruma acilen bir son vermeliydi.

Telefonun tekrar tuşuna bastığında, Lucan'ın numarası ekranda belirdi. Numarayı çevirip beklerken, eğer açarsa ne söyleyeceğini bilmiyordu bile.

Telefon altı kere çaldı.

Yedi.

Sekiz...

15. BÖLÜM

Lucan telefonunu deri ceketinin cebinden çıkardığında, içinden bir küfür dilinin ucuna kadar gelmişti.

Arayan... yine Gabrielle'di.

Daha önce de aramıştı ama erkek, bunu cevapsız bırakmaya mecburdu. Berbat bir meyhanenin önünde, genç bir fahişeye uyuşturucu satan bir pisliği takip ediyordu. Lucan zihin gücüyle avını sessiz bir arka sokağa yönlendirmiş ve tam saldırmak üzereyken Gabrielle'in ilk araması bir arabanın alarmı gibi gecenin içinde yankılanmıştı. Aleti sessiz moda alırken, bu lanet şeyi avlanırken yanına aldığı için kendi kendine kızıyordu.

Açlık ve çektiği acılar, onun dikkatsiz davranmasına sebep olmuştu. Ama sokağın karanlığında yankılanan bu ses, sonunda onun lehine olmuştu.

Gücü, ortalamanın altındaydı ve gölgeler içine sığınarak avını görünmeden takip etmesine rağmen, satıcı onun kokusunu almış gibiydi. Herif endişeli ve tetikte olduğu için, daha sokağın ortasına gelmeden belindeki silahı çek-

mişti. Her ne kadar kurşun yaraları Lucan'ın türünde nadiren ölümcül olsa da – çok yakın mesafeden başa isabet edenler hariç – yaralanmış ve iyileşmekte olan vücudunun bugün bir darbe daha almaya dayanıp dayanmayacağından emin değildi.

Neticede bu şekilde yaralanmanın onu kızdırmaktan başka bir şeye yaramayacağını belirtmeye hiç gerek yoktu. Kaldı ki şu an içinde bulunduğu ruh hali de yeterince bozuktu.

Cep telefonunun sesini duyan satıcı, arkasından gelen bu sesin kaynağını bulabilmek için şaşkınlıkla etrafına bakınarak koşuşturmaya başladığı anda, Lucan çoktan onun üstüne atlamıştı. Herifi bir anda yere yıkarak dişlerini boyuna geçirdiğinde, adam hissettiği acıyla çığlık atmaya fırsat bile bulamamıştı.

Ağızına dolan kan, uyuşturucuların ve bozulmuşluğun verdiği kötü tatla iğrençleşmişti. Lucan yine de, altında titreyen ve nefesi kesilmiş avına acımasızca saldırarak kanını yudum yudum içmeye başlamıştı. Bu pisliği öldürse, umrunda bile olmazdı. Zaten şu anda kendisi için önemli olan tek şey, açlığını bastırmasıydı. Kendini onarmakta olan bedeninin acısını, kanla doyurarak geçirmesi idi.

Lucan çok hızlı bir şekilde beslenerek payını aldı.

Hatta payından daha da fazlasını.

Satıcıyı neredeyse kurutmasına rağmen, açlığı hâlâ dinmemişti. Ama devam etmek, sınırı zorlamak anlamına geliyordu. En iyisi, bu beslenmenin vücuduna yarar sağlamasını beklemektir, aksi halde hırslarına yenik düşerek Susuzluk hastalığına tutulması işten bile değildi.

Lucan elinde hâlâ çalmakta olan telefona bakarken, kahrolası aleti cevaplamaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama ısrarlı bir şekilde çalmaya devam eden telefonu kapanmak üzereyken açtı. Hiçbir şey söylemeksizin, hat-tın diğer ucundaki Gabrielle'in nefes alıp vermesini din-ledi. Genç kadının sinirli olduğu, soluklarının heyecanla titremesinden belliydi ama buna rağmen sesi kuvvetle çı-kıyordu.

Merhaba diyeceğine, "Bana yalan söyledin!" diye söze başladı. "Ne zamandır Lucan? Ve ne kadarı yalandı? Hepsi mi?"

Lucan avını küçümseyen gözlerle kavramıştı. Aşağılık herifin vücuduna eğilerek hızla araştırmaya başladı. Ada-mın üzerinde bulduğu lastik bantla tutturulmuş bir tomar parayı, sokaktaki akbabaların birbirlerini yemeleri için bıraktı. Satıcının üzerinde taşıdığı birkaç bin dolar değerindek i eroin de, şehrin kanalizasyonlarında kaybolacaktı.

Avladığı bu hayvanı daha fazla düşünmeyerek telefona, "Neredesin?" diye hırladı. "Gideon nerede?"

"İnkâr bile etmeyecek misin? Neden böyle bir şey yap-tın ki?"

"Telefonu Gideon'a ver, Gabrielle."

Genç kadın onun bu isteğini görmezden geldi. "Bilmek istediğim bir şey daha var. Dün gece evime nasıl girdin? Kapıyı kilitlemiştim ve zinciri de takmıştım. Ne yaptın, maymuncukla mı açtın? Anahtarlarımı çalıp kopyasını mı yaptırdın?"

"Bunları daha sonra konuşabiliriz, senin yerleşim biri-minde güvende olduğundan emin olunca."

"Ne birimi?" Genç kadının kahkahası, erkeği şaşırtmış-tı. "Ve artık bu korumacı rollerini bir kenara bırakabilirsin. Senin polis olmadığını biliyorum. Tek istediğim biraz açık sözlü davranman. Çok fazla şey mi istiyorum Lucan? La-

net olsun, acaba bu senin gerçek ismin mi? Bana söylediklerinin arasında gerçekte uzaktan da olsa ilgisi olan bir şey var mı acaba?”

Lucan birdenbire genç kadının benliğine hâkim olan bu öfkenin, bu kırılmışlığın sebebinin Gideon’un ona bir Soy Eşi olduğunu anlatmasıyla veya Lucan’ın hiçbir rolü olmayan kaderinin ne olduğunu öğrenmesiyle bir ilgisi olmadığını farkına vardı.

Hayır, genç kadın henüz bunların hiçbirinden haberdar değildi. Bu, gerçeklere verilen bir tepki değildi. Bu, bilinmeyene karşı hissedilen bir korkuydu.

“Neredesin Gabrielle?”

“Senin umrunda mı ki?”

İsteksizce de olsa, “Gayet... umrumda,” diye itiraf etti. “Lanet olsun Gabrielle, şu anda bunları tartışacak durumda değilim. Evinde olmadığını biliyorum. Neredesin? Gabrielle, nerede olduğunu bana söylemen lazım.”

“Polis merkezindeyim. Bu akşam seni görmek için buraya geldim ve bil bakalım ne oldu? Hiç kimse senin adını bile duymamış.”

“Ahh, Tanrı aşkına, oraya gidip beni mi sordun?”

“Tabii ki sordum. Beni aptal yerine koyduğunu nereden bilebilirdim ki?” Yine o alaycı ses tonu. “Sana kahve ve kek bile getirmişt看.”

“Gabrielle, birkaç dakika içinde orada olacağım hatta daha kısa bir sürede. Kıpırdama. Neredeysen orada kal. Halka açık bir yerlerde dur. Geliyorum.”

“Boş ver. Beni rahat bırak!”

Genç kadının bu keskin emrini duyduğunda, sokağın sonuna gelmişti bile.

“Seni bekleyerek burada takılmaya hiç niyetim yok Lucan. Aslında biliyor musun? Benden uzak dur yeter!”

Lucan kelimeleri yayarak telefona, “Çok geç,” diye mırıldandı.

Polis merkezinin olduğu caddeye çıkan son köşeyi dönmek üzereydi. Kaldırımında yürüyen yayaların arasından bir hayalet gibi süzülüyordu. İçtiği kanın kemikleriyle ve hücreleriyle birleştiğini hissederek güçlenmiş, hızla yanından geçtiklerinin enşelerinde bir hava akımı oluşturunuyordu.

Ama Gabrielle, Soy Eşlerine özgü doğüstü kavrayışıyla, onun hemen farkına varmıştı.

Telefonun diğer ucunda kadının heyecanla soluğunu bıraktığını duydu. Ağır çekimdeymişçesine telefonu kulağından uzaklaştıran genç kadının kendisine doğru hızla yaklaşan erkeğe bakan gözleri, gördüklerine inanamıyormuş gibi kocaman açılmıştı.

“Tanrım,” diye fısıldadığında, sesi telefonun diğer ucundaki erkeğin kulaklarına ulaştıktan bir an sonra, genç kadın Lucan’ı karşısında buluvermişti. “Uzak dur benden!”

“Konuşmamız gerekiyor Gabrielle. Ama burada değil. Seni götürebileceğim— ”

“Sen öyle san!” Genç kadın, kolunu tutan erkeğin kavrayışından kendini kurtararak ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Seninle hiçbir yere gitmeye niyetim yok!”

“Artık burada güvende değilsin, Gabrielle. Çok şey gördün. İstesen de, istemesen de bunun bir parçasısın artık.”

“Neyin parçası?”

“Bu savaşın.”

“Savaş,” Genç kadının sesi şüpheyle yankılandı.

“Evet. Bu bir savaş. Er ya da geç, bir taraf seçmen la-

zım.” Erkek bir küfür savurdu. “Hayır. Lanet olsun. Ben senin adına seçimi yaptım bile.”

“Bu bir tür şaka mı? Nenin sen, ordudan ayrılmış bir disiplin manyağı falan mı? Belki ondan da beter bir şey-sindir.”

“Bu bir şaka değil. Lanet olası bir oyun da değil. Zamanında yeterince savaş ve ölüm gördüm, Gabrielle. Benim gördüklerimi ve yaptıklarımı hayal bile edemezsin. Ama bunlar, şu an kopmaya hazırlanan fırtınanın yanında hiç kalır. Ve burada durup senin iki ateş arasında kalmanı seyretmeye hiç niyetim yok.” Elini ona doğru uzattı. “Benimle geliyorsun. Hemen.”

Genç kadın bir adım geriye gitti. Gözlerinin karanlığında, korku ve öfke birbirleriyle çarpışıyorlardı. “Bana bir daha dokunursan, yemin ediyorum polisleri çağıracağım. Hem de şu binadaki gerçek polisleri. Onların gerçek rozetleri var. Silahları da gerçek.”

Lucan’ın zaten çıkmış olan ateşi, daha da yükseldi. “Beni tehdit etme, Gabrielle. Ve polisin seni koruyabileceğini de sakın düşünme. Özellikle de şu an karşı karşıya olduğun tehlikeden. Belki de polis merkezinin yarısı kölelerden oluşuyordur.”

Genç kadın başını sallayarak daha sakin bir edayla konuşmaya başladı. “Tamam, bu konuşma garip olmaktan çıkıp artık son derece rahatsız edici olmaya başladı. Benim seninle işim bitti, anlıyor musun?” Sanki ağzından köpükler saçan ve önünde gerilmiş, üstüne saldırmaya hazırlanan vahşi bir köpeği yatıştırmaya çalışır gibi yavaş ve sakince konuşuyordu. “Ben şimdi gidiyorum, Lucan. Lütfen... peşimden gelme.”

Genç kadın ondan uzaklaşmaya başlayınca Lucan, ge-

riye kalan sükûnetini de kaybetti. Gözlerini genç kadına kilitleyerek zihinsel bir emirle, kendisine karşı koymayı bırakmasını söyledi.

Bana elini ver.

Hemen.

Bir an için genç kadının ayakları hareketsiz kaldı. Parmakları kıpırdanmaya başlamıştı. Sonra da kolu yavaşça erkeğe doğru uzandı.

Ve ansızın, Lucan'ın onun üzerindeki etkisi kırıldı.

Kadının onu kafasından çıkartmaya çalıştığını ve bağlantıyı koparttığını hissetti. Kadının iradesi, aralarında demirden bir kapı gibi engel oluşturunuyordu. Lucan'ın böyle bir engeli değil şimdiki durumunda, çok daha iyi şartlarda bile aşabilmesi zordu.

“Lanet olsun! Ne yapıyorsun?” Genç kadın, Lucan'ın ne yaptığını anlamıştı. “Az önce sesini duydum. Kafamın içinde hem de. Tanrım! Bunu bana daha önce de yaptın, değil mi?”

“Bana başka seçenek bırakmıyorsun, Gabrielle.”

Lucan bir kere daha denedi ama genç kadının kendisini zihninden atmaya çalıştığını hissetti. Bu sefer daha da ümitsizce. Ve korkuyla.

Genç kadın eliyle ağzını kapattı ama bu hareket bile, dudaklarından dökülen boğuk çığlığı engelleyemedi.

Kaldırımın kenarından sendeleyerek indi.

Ve karanlık sokakta koşarak erkekten kaçmaya başladı.

★ ★ ★

“Hey, delikanlı, şu kapıyı benim için tutar mısın?”

Kölenin kendisiyle konuşulduğunu anlaması, birkaç saniye sürdü. Bütün dikkati, polis merkezinin önünde-

ki sokakta gördüğü Maxwell isimli kadına odaklanmıştı. Şimdi bile, pizza getiren adamın elinde dumanları tüten dört tane kutuyla geçebilmesi için kapıyı tutarken dikkati hâlâ, kaldırımından inerek sokağın öbür tarafına koşmaya başlayan kadının üzerindeydi.

Kadın arkasında cehennem zebanileri varmış gibi koşuyordu.

Köle, kadının kaçmasını seyreden, siyahlar giyinmiş iriyarı adamın durduğu yere baktı. Erkek dev gibiydi – en azından iki metre olan boyuyla ve siyah deri ceketinin altındaki geniş omuzlarıyla ürkütücü görünüyordu. Adamdan yayılan tehdit dolu hava, kapıyı açık tutmakta olan köleye kadar geliyordu.

Her ne kadar, efendisinin bu kadar açıkça nefret ettiği vampir savaşçılardan birini bugüne kadar görmemişse de, köle şu anda bunlardan birine tanıklık ettiğinden emindi.

Efendisini, vampirin ve ondan korkmuş olsa bile tanıdığı belli olan kadının varlığından haberdar ederse, bu kesinlikle ona itibar kazandıracak bir fırsat olacaktı.

Köle, kendisini bekleyen şan ve şerefın heyecanıyla avuçları ter içinde, polis merkezine girdi. Başı önünde, kimsenin dikkatini çekmeyeceğinden emin olarak, lobide hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Adama çarpına kadar, pizzacının yolunun üstünde olduğunu görmemişti. Karton kutulardan biri pizzacının elinden fırlayarak göğsüne çarpıp pis zemine düşünce, içindekiler etrafa sarımsak kokuları yayarak kölenin ayağının üstüne döküldü.

“Heey! Üstüne bastığın şey benim bir sonraki siparişimdi! Önüne bakmıyor musun be adam?”

Köle ne özür dilemekle, ne de ayakkabısına bulaşmış

yağlı peyniri temizlemekle zaman kaybetmedi. Elini pantolonunun cebine atıp cep telefonunu kavradı ve önemli konuşmasını yapabileceği uygun bir yer aradı.

“Dur bakalım, ufaklık.”

Arkasından seslenen, saçları dökülmüş yaşlı polis memuruydu. Carrigan, işbaşındaki son birkaç saati hakkında böbürlenmek için üniformasını giymiş, lobideki sekreterle çene çalarak zaman öldürüyordu.

Köle, polisin gürleyen sesini duymazdan gelerek yürümeye devam etti ve dosdoğru tuvaletlerin olduğu merdiven kapısına yöneldi.

Carrigan, kendi kendine atfettiği otoritesine aldırılmasına inanamayarak, derin bir soluk aldı.

“Heey, sıska herif! Sana söylüyorum! Buraya gel ve bu pisliği temizle hem de hemen, kaz kafalı!”

“Meraklıysan kendin temizle ukala herif,” diye homurdanan köle, metal kapıyı iterek açtı ve bir kat aşağıya doğru merdivenlerden hızla inmeye başladı.

Birkaç saniye sonra aynı kapı gürültüyle açıldı ve yandaki duvara o kadar şiddetli çarptı ki, basamaklar bir bomba atılmış gibi titredi. Carrigan tırabzanlardan eğilerek hiddetle bağırdı. “Sen bana ne dedin? Sen kime ukala diyorsun adi herif!”

“Ne söylediğimi duydun. Şimdi beni rahat bırak, Carrigan. Yapacak daha önemli işlerim var.”

Köle, kendisine gerçekten emir verebilecek tek kişiyi aramak niyetiyle cep telefonunu çıkarttı. Ama efendisiyle konuşmasını sağlayacak tuşa basamadan, iriyarı polisin merdivenlerden aşağı indiğini gördü. Adam kocaman elini onun başına indirdi. Bu darbenin etkisiyle kulakları çın-

lamaya başlayan ve görüşü bulanık köle, cep telefonunu birkaç basamak aşağı düşürdü.

Carrigan, “Bana bu son iş günümü gülümseyerek hatırlayacağım bir fırsat verdiğin için teşekkürler,” dedi. Tombul parmaklarından birini kölenin yakasına geçirdi. “Şimdi, canına okumadan kışını kaldır ve yukarıyı temizle. Anlaşıldı mı?”

Bir zamanlar, yani efendim diye hitap ettiği kişiye rastlamadan önce, böyle bir meydan okuma – özellikle de Carrigan gibi sinir edici bir tipten gelirse – cevapsız bırakmayacağı bir şeydi.

Ama kendisi gibi bir seçilmiş emanet edilen önemli görevlerin ışığı altında, ona tepeden bakan bu terli ve etrafa tükürükler saçan polis, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Köle sadece birkaç kere gözlerini kırpıştırdı ve dönerek cep telefonunu alıp görevini tamamlamak için merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Daha iki basamak bile inmeden, Carrigan yine üstüne gelerek sert bir şekilde omzunu yakaladı ve onu kendine çevirdi. Kölenin gözleri, Carrigan’ın gömlek cebine takılmış tükenmez kalem kenetlenmişti. Kalem üzerindeki polis gücünün hatıra amblemini fark ettiğinde, kafasına sert bir darbe daha yedi.

“Nesin sen, sağır ve dilsiz mi? Çabuk gözümün önünden kaybol yoksa seni- ”

Carrigan’ın sesinin aniden boğularak bir ısığa dönüşmesi, Köleyi kendine getirdi. Memurun kalemi, ikinci kez acımasızca Carrigan’ın etli boynuna saplanırken, kalemi tutanın kendi eli olduğunu fark etti.

Köle, bir silah olarak kullandığı kalemi, polis memuru-

nun cansız bedeni yere yığılana kadar defalarca saplamaya devam etti.

Yumruğunu açarak sımsıkı sarılmış olduğu kalemi, basamakların üzerindeki kan gölünün içine düşürürken, aklında olan tek şey, aşağı koşup cep telefonuna yeniden ulaşabilmektir. Derhal bu önemli görüşmeyi gerçekleştirmek istiyor ama gözlerini, bu yeni sebep olduğu ve yukarıda döktüğü pizza kadar kolaylıkla temizlenemeyecek pislikten ayıramıyordu.

Yaptığı büyük bir hataydı ve efendisine Maxwell denen kadının yerini bildirerek kazanacağı beğeni, böylesine fevri hareket ettiği ortaya çıkınca yerini büyük bir öfkeye bırakacaktı. Emir almadan öldürdüğünün anlaşılması, her şeyi mahvedecekti.

Ama belki de, efendisinin gözüne girmek için daha emin bir yol vardı – bu yol da, kadını yakalayıp efendisine şahsen götürmesinden geçiyordu.

Köle, *evet* diye düşündü. *Böyle bir ödül, muhakkak ki etkileyici olacaktır.*

Telefonunu cebine koyarak eğilip Carrigan'ın silahını kılıfından çıkarttı. Sonra cesedin üzerinden atlayarak merkezin otoparkına açılan arka kapıya yöneldi.

16. BÖLÜM

Kadının gitmesine izin vermeliydi.

Her şeyi öylesine berbat etmişti ki Gabrielle'i bu akşam ikna etmenin bir yolu olduğunu sanmıyordu. Belki de hiçbir zaman.

Karşı kaldırımdan, genç kadının uzun adımlarla cadde-nin diğer tarafında gitgide uzaklaştığını gördü. Kim bilir nereye gidiyordu. Göğsünün ortasına bir yumruk yemiş gibi sersemlemiş görünüyordu.

Lucan kendi kendine karanlık bir şekilde, sözlerinin de bu etkiyi yaptığını itiraf etti.

Belki de Lucan'ı bir yalancı ve tehlikeli bir akıl hastası sanarak gitmesi, en iyisiydi. Ne de olsa böyle bir tahminde bulunması, gerçeklerden o kadar da uzak değildi. Ama şu anda önemli olan şey, kadının kendisi hakkında ne düşündüğü değil, bir Soy Eşini koruma altına almaktır.

Gabrielle'in eve gitmesine izin verebilir, kafasını toplaması için biraz zaman tanıyabilirdi. Sonrasında da Gideon'u yollayarak işleri yumuşatabilir ve kadını tedirgin etmeden ait olduğu Soylu korumasına alınmasını sağlaya-

bilirdi. Gabrielle dünyanın herhangi bir yerindeki vampir barınaklarından birini seçerek yeni hayatına başlayabilirdi. Mutlu ve emniyette olur, hatta kendisine gerçek bir eş olacak erkeğini bulurdu.

Lucan'ı tekrar görmesine bile gerek kalmazdı.

Evet, diye düşündü, bu noktada takip edilecek en iyi yol bu olacaktı.

Ama her ne kadar genç kadının şu anda en çok ihtiyacı olan şey ondan uzak durmasıysa da, Gabrielle'i takip etmeye devam etti.

Azalan akşam trafiğinde şeritlerin arasından karşıya geçerken, önündeki bir arabanın ciyaklayan lastik sesleri dikkatini çekti. Yeni model bir Amerikan arabası, polis merkezinin yanındaki sokaktan fırlayarak keskin bir dönüşle caddeye çıkmıştı. Sürücü, gaz pedalına basıp motorun gürlemeleri arasında lastikleri yakarak yolun karşı tarafındaki hedefine doğru hızla atıldı.

Gabrielle.

Allah kahretsin!

Lucan deli gibi koşmaya başladı. Bütün gücüyle hareket ederken, çizmeleri kaldırmı dövüyordu.

Araba, Gabrielle'in birkaç metre önünde kaldırıma çıkarak onun yolunu kesti. Genç kadın olduğu yerde durmak zorunda kalmıştı. Arabanın penceresi açıldığında, kısık sesle söylenen bir emir duyuldu. Genç kadın şiddetle başını salladı, sonra da bir çığlık attı. Kapı açılıp biri indiğinde, Gabrielle'in yüzü erkeği tanıdığı için kaskatı kesilmişti.

"Gabrielle!" diye bağırان Lucan, saldırganın beynine ulaşmaya çalışıyor fakat bağlantı kuramıyor ve adamın beynine erişemiyordu.

Nefretle, adamın bir köle olduğunu fark etti. Bu insanın düşüncelerini, yalnızca efendisi olan İssız yönetebilirdi. Ve bunu yapmaya çalışan Lucan, boşu boşuna fiziksel olarak yavaştırmıştı. Kaybettiği sadece birkaç saniyeydi ama bu bile o an için çok uzun bir süreydi.

Gabrielle sola doğru kaçmaya çalışarak küçük bir çocuk parkına geldiğinde, saldırgan da onun hemen arkasındaydı.

Lucan, genç kadının bir çığlık attığını ve peşindeki insanın aniden elini uzatarak Gabrielle'i atkuyruğundan yakaladığını gördü.

Aşağılık herif genç kadını yere yatırmış, pantolonunun belinden çıkarttığı tabancayı onun yüzüne doğrultmuştu.

Lucan, "Hayır!" diye kükreyerek saldırganın üstüne atladı ve acımasız bir tekmeyle adamı Gabrielle'in üstünden attı.

Adam düşerek yuvarlanırken elindeki silah patlayarak serseri bir kurşun, ağaçlardan birine isabet etti. Ama Lucan kan kokusu almıştı. Metalik koku, hem Gabrielle'e, hem de saldırgana yapışmıştı. Genç kadının eşsiz yasemin kokusunun burnuna gelmediğini fark edince, rahatlayarak dökülenin onun kanı olmadığını anladı.

Akan kan, kölenin gömleğinin önünü ıslatmıştı ve bu görüntü, Lucan'ın içindeki hâlâ aç ve iyileşmeye çalışan ölümcül tarafını tetikledi. Ağzı, beslenme içgüdüsüne tepki vererek zonklamaya başlamıştı ama aşağılık herifin Gabrielle'e zarar verme ihtimalini düşündüğünde içinde oluşan öfke, bu duygusundan çok daha yakıcıydı. Gözlerini köleden ayırmaksızın, elini Gabrielle'e uzatarak onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Seni incitti mi?"

Genç kadın olumsuz anlamda başını iki yana salladı

ama gırtlğından hıçkırıkla inilti arası küçük bir sesin çıkmasını engelleyememişti. “Bu o adam Lucan, geçen gün parkta beni gözetleyen!”

Lucan sıktığı dişlerinin arasından, “O bir köle,” diye homurdandı. Bu insanın kim olduğu umrunda bile değildi. Nasıl olsa birkaç dakika sonra yok olacaktı.

“Gabrielle, buradan hemen gitmen lazım canım.”

“Nasıl yani? Seni onunla yalnız mı bırakacağım? Lucan, adamın silahı var!”

“Git artık, bebeğim. Geldiğın yoldan koşarak dön ve eve git. Orada güvende olmanı sağlayacağım.”

Köle yerde iki büklüm olmuş, silahı hâlâ elinde tutarak Lucan’ın tekmeyle kestiğı nefesini toplamaya çalışıyordu. Yere ağız dolusu kan tükürdüğünde, kırmızı sıvı toprağı nüfuz ederken Lucan’ın gözleri yerdeki lekeye kenetlenmişti. Köpek dişlerinin anında uzamasıyla dişetleri acıma-ya başlamıştı.

“Lucan— ”

“Lanet olsun, Gabrielle! Git!”

İçindeki vahşi hayvanı saklamak için yapacağı fazla bir şey olmadığından, genç kadına verdiği bu emir, ağzından müthiş öfkesinden dolayı bir hırlamayla çıkmıştı. Yine öldürecekti – hiddeti öylesine kontrolden çıkmıştı ki öldürmek zorundaydı – ve onun bunu görmesine izin veremezdi.

“Koş Gabrielle. Git artık!”

Genç kadın koşuyordu.

Başı önünde, kalbi neredeyse patlamak üzere olan Gabrielle, Lucan’ın boğulurcasına verdiği emre itaat etti.

Ama onun istediği gibi eve gidip, Lucan'ı burada yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Parktan çıkarken ana cadde-nin ve polislerin olduğu merkezin çok uzak olmaması için dualar ediyordu. Bir yanı Lucan'ı yalnız bırakmaktan nef-ret ediyor, diğer yanıysa – erkeğe yardım edebilmek için elinden geleni yapmak isteyen yanı – ümitsizce koşmasını sağlıyordu.

Onun kendisini kandırmasına çıldırsa da ve onun hak-kında anlayamadığı her şey kendisini son derece korkutsa da Lucan'ın iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Eğer ona bir şey olursa–

Düşünceleri, arkasındaki karanlıktan gelen silah sesiyle bölündü.

Ciğerlerindeki bütün hava tükenmiş gibi olduğu yerde donakaldı.

Arkasından garip bir hayvan kükremesi duydu.

Arka arkaya iki el ateş sesi daha duyuldu ve sonra, ses-sizlik.

Ağır ve insanın sinirlerini yay gibi geren bir sessizlik.

Aman Tanrım!

“Lucan?” diye çığlık attı. Panik, boğazına bir yumruk gibi oturmuştu. “Lucan!”

Genç kadın bu sefer geldiği yöne doğru koşmaya başla-mıştı. Eğer Lucan'ı sapasağlam ayakta göremezse, kalbinin paramparça olacağı yere doğru.

İçindeki belli belirsiz endişe hissi, polis merkezindeki genç adamın – *Lucan'ın kullandığı acayip kelimeyle Kölenin* – onu bekliyor olabileceğini veya işini bitirmek için çoktan peşine düşmüş olabileceğini fısıldıyordu. Ama kendi gü-venliği için duyduğu kaygı, ayışığı altındaki çocuk parkı-nın köşesine yaklaşırken çoktan bir kenara itilmişti.

Sadece Lucan'ın iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Şu anda erkeğin yanında olmak, her şeyden daha önemliydi.

Karanlık bir siluetin, çimenlerin ortasında durduğunu gördü. Lucan, kolları iki yanında tehditkâr bir şekilde açılmış olarak ayakta duruyordu. Yere yıkılmış olan ve Lucan'ın ona erişememesi için sürünerek uzaklaşmaya çalışan saldırganın başında dikilmişti.

Gabrielle bir anda rahatlayarak, "Şükürler olsun," diye fısıldadı.

Lucan'ın bir şeyi yoktu ve artık yetkililer, ikisini de öldürmeye çalışmış bu dengesiz psikopatla ilgilenebilirlerdi.

Aceleyle onlara yaklaştı.

"Lucan!" diye seslendi ama erkek onu duymamışa benziyordu.

Ayaklarının altındaki adamı yakalamak için öne doğru eğilmişti. Tuhaf bir boğma sesi Gabrielle'in kulaklarına gelirken, genç kadın şaşkınlıkla Lucan'ın adamı gırtlığından yakalamış olduğunu farkına vardı.

Adamı tek eliyle yerden kaldırmıştı.

Gabrielle'in adımları yavaşlamıştı fakat gördüklerine bir anlam vermeye çalışan zihni, tamamen durmasına engel oldu.

Lucan'ın güçlü olduğu şüphesizdi ve polis merkezindeki çocuk, olsa olsa genç kadından on on beş kilo daha ağırdı ama yine de adamı tek eliyle kaldırabilmesi... böyle bir şeyi hayal etmekte bile zorluk çekiyordu.

Lucan kolunu daha da yukarıya kaldırarak, pençesini geçirdiği ve kıvranmakta olan adamın nefesini yavaş yavaş keserken, genç kadın bütün bunları tuhaf bir dalgınlıkla seyretti. Yavaşça başlayan dehşet verici kükreme genç kadının kulaklarına geldiğinde, etraftaki her şey silinmişti.

Ay ışığında Lucan'ın ağzının açık olduğunu ve dişlerinin ortaya çıktığını gördü. Bir insanoğluna ait olamayacak bu dehşet verici ses, onun dudaklarından dökülüyordu.

Gözleri, erkeğe kilitlenmiş ve duyduğu korkuyla kendini hasta gibi hissederek, "Dur," diye mırıldandı. "Lütfen.... Lucan dur."

Ve sonra kulaklarını delen bu uluma bittiğinde yaşanan dehşet, Lucan'ın kasılmalar içindeki vücudunu aşağı indirip sakın bir şekilde dişlerini adamın çenesinin altına geçirmesiyle, yerini bir yenisine bıraktı. Bu korkunç manzarayı saran karanlığın içinde fiskiye gibi fişkıran kan, kırmızıdan çok siyah gibi görünüyordu. Lucan olduğu yerde sabit durarak kanlar akan yarayı ağzına yaklaştırmıştı.

Besleniyordu.

"Aman Tanrım!" diye inleyen genç kadın, titreyen ellerini ağzına götürerek çılgınlığını bastırmaya çalıştı. "Hayır, hayır, hayır... Tanrım, Lucan. Hayır."

Erkeğin başı, sanki Gabrielle'in sessiz ızdırabını duymuş gibi ansızın yukarı kalktı. Belki de, onun olduğu yerden yirmi otuz metre ileride duran genç kadının varlığını sezinlemişti.

Beyni felce uğramış bir halde, gördüklerini yalanlamaya çalışıyor, kendi kendine *gerçek olamaz* diye tekrarlıyordu.

Böylesi bir vahşeti daha önce bir kez daha görmüştü ve her ne kadar mantığı bu dehşete ilk tanık olduğunda bir isim vermeyi reddetmişse de, şimdi bu isim içinden soğuk ve kanını donduran bir rüzgâr gibi yükseliyordu.

Lucan'ın kana bulanmış yüzüne ve ilkel dürtülerle parlayan gözlerine bakarak, "Vampir," diye fısıldadı.

17. BÖLÜM

Keskin ve metalik kan kokusu onu çepeçevre sarıyor, bakırı andıran tatlı burukluğu burnunu okşuyordu. Bu kanın kısmen kendisine ait olduğunun farkına vararak homurdanıp, donuk bir merak hissiyle başını çevirdi ve sol omzundaki kurşun yarasını gördü.

Acı duymuyor, yalnızca her zaman olduğu gibi beslenme sonrası içine dolan enerjiyi hissediyordu.

Ama daha fazlasını istiyordu.

İçindeki canavar, *daha fazla* diye naralar atıyordu.

Gitgide yükselen bu ses, talepkârdı. Onu sınıra doğru itiyordu.

Ama zaten uzun zamandır sınırdan değil miydi?

Lucan dişlerini kırarcasına çenesini sıktı. Acilen kendine gelip buradan uzaklaşmalı ve yerleşim birimine giderek aklını başına toplamalıydı.

İki saattir karanlık sokaklarda dolaşmasına rağmen başına sıçramış olan kan, şakaklarını zonklatıyor, öfke ve aç-

lık hâlâ beynine hükmediyordu. Bu durumda etrafındaki herkese bir tehdit oluşturmalarına rağmen huzursuzlukla durmak bilmeyen vücudu bir türlü sakinleşmiyordu.

Şehirde bir hayalet gibi gezinip bilinçli bir şekilde düşünmemesine rağmen, ayakları ve duyuları onu bir şekilde Gabrielle'e doğru götürüyordu.

Genç kadın eve gitmemişti. Lucan onun nereye kaçtığından emin olmasa da, aralarındaki görünmez bağ, kadının kokusunu takip etmesini sağlayarak onu şehrin kuzeyindeki bir apartmanın önüne getirdi. Herhalde bir arkadaşının eviydi.

Üst kattaki pencerelerden birinden ışık yayılıyordu. Genç kadını ondan ayıran sadece birkaç parça cam ve tuğlaydı.

Ama onu görmeye çalışmayacaktı ve bunun sebebi, kapının önüne park etmiş olan polis arabası değildi. Lucan'ın, büyümüş irislerinin ortasında gözbebeklerinin hâlâ birer çizgi halinde ve köpek dişlerinin dudaklarının kenarından çıkacak kadar büyük olduğunu bilmesi için arabanın camında kendi yansımasını görmesine gerek yoktu.

Şu anki haliyle içindeki canavar tam anlamıyla dışa vurmuştu.

Bu gece Gabrielle'in yakından görmüş olduğu canavar.

Lucan, köleyi parçalara ayırdığından bu yana genç kadının yüzündeki korku dolu ifadeyi defalarca hatırlamıştı ve o anın etkisiyle acıyla kükrediydi.

Gözleri dehşet ve tiksintiyle kocaman açılmış olan kadının sendeleyerek geriye doğru bir adım atmaya çalışması, şu an bile gözünün önündeydi. Onun gerçek yüzünü görmüştü ve hatta kaçmadan önce, onu suçlarcasına o isimle çağırmıştı.

Seslenerek veya gücünü kullanarak kadını durdurmaya çalışmamıştı.

O saniyede tek hissettiği, pençelerinin arasındaki avının kanını kuruturcasına içerken duyduğu öfkeydi. Sonra cansız vücudu bir çöpmüş gibi kenara atarak, Gabrielle'in, Issızların eline düşmüş olsa başına neler geleceğini düşünüp daha da müthiş bir öfkeye kapılmıştı. Lucan köleyi parçalara ayırmak istemişti, yaptığı vahşeti düşündüğünde, adamı parçalara ayırmasına ramak kaldığını kabul etmek zorunda kaldı.

Sözde, kendini kontrol edebilen ve soğukkanlı biriydi.

Şimdi bu sözler kulağa şaka gibi geliyordu.

Dikkatle taşıdığı maskesi, Gabrielle Maxwell'le ilk tanıştığı andan itibaren kaymaya başlamıştı. Kadın onu güçsüz kılıyor, kusurlarını ortaya çıkartıyordu.

Asla sahip olamayacağı şeyleri istemesine sebep oluyordu.

İkinci kattaki aydınlık pencereye bakarken, göğsü inip kalkıyor ve içinden gelen, oraya atlayarak camı kırma ve Gabrielle'i sadece kendisine ait olacağı bir yere götürme isteğini bastırmaya çalışıyordu.

Ondan korkması ve gördüklerinden dolayı ondan iğrenmesi, şu anda umrunda bile değildi. Yeter ki onun sıcak vücudunu altına alsın ve sadece Gabrielle'in yapabileceği gibi acılarını dindirmesine izin versin.

İçindeki canavar yalnızca arzu ve ihtiyaçla dolu olduğundan, *evet* diye hırladı.

Genç kadını alıp oradan götürme içgüdüğü kendini kaybetmesine sebep olmadan, yumruğunu polis arabasının kaputuna sert bir şekilde indirdi. Aracın alarmı ötme-ye başlayıp etraftaki pencerelerin perdeleri bu rahatsızlıkla

aralanırken, Lucan kaldırımından atlayarak gecenin gölgele-
rinin arasına karıştı.

“Her şey yolunda.” Megan’ın erkek arkadaşı, arabasının
ansızın ötmeye başlayan alarmini kontrol edip geri gelmiş-
ti. “Bu lanet şey o kadar hassas ki. Kusura bakmayın. Sanki
bu akşam daha fazla gerginliği kaldırabilirmişiz gibi.”

Kanepede Gabrielle’in yanında oturan Megan, “Büyük
ihtimalle mahalledeki çocuklardır,” diye ekledi.

Gabrielle, kendisini rahatlatmaya çalışan arkadaşını ba-
şıyla onayladı ama onun söylediğine bir an için bile inan-
mamıştı.

Gelen Lucan’dı.

İçinde tanımlayamayacağı bir duyguyla, Lucan’ın orada
olduğunu hissetmişti. Bu, korku veya dehşet değil, sadece
erkeğin yakınlarda oluşunu iliklerine kadar hissettiren bir
farkındalıktı.

Erkeğin ona ihtiyacı vardı.

Kendisini istediğini hissedebiliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun ama genç kadın da aslında
Lucan’ın kapıya gelip onu götürmesini ve kısa bir süre
önce şahit olduğu dehşeti, mantıklı bir şekilde açıklama-
sını umuyordu.

Ama şimdi gitmişti. Gabrielle erkeğin artık orada olma-
dığını da, aynı kendisini Megan’ın evine kadar takip ettiğini
hissetmesi gibi kuvvetle hissediyordu.

“Isınabildin mi Gabby, biraz daha çay ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

Gabrielle, ılık ıhlamur fincanını iki eliyle tutarken, için-
de hissettiği buz gibi ürpermenin battaniyeler veya sıcak
çayla geçmeyeceğinin bilincindeydi. Hâlâ kalbi heyecanla

çarparıyor, başıysa olayların inanılmazlığı ve karmaşası ile dönmeye devam ediyordu.

Lucan, o adamın boğazını parçalamıştı.

Hem de dişleriyle!

Ağzını adamın yarasına götürmüş ve yüzüne fışkıran kanı içmişti.

Kâbustan fırlamış bir canavar gibiydi. Tıpkı gece kulübünün dışında genci öldüren o iblisler gibi – bu, o kadar eskide kalmış gibi geliyordu ki o vahşete tanık olduğu anları hatırlamakta bile zorlanıyordu.

Ama bu bir gerçektir, aynı bu geceki cinayet gibi. Aradaki tek fark, bu seferki cinayetin merkezinde Lucan'ın olmasıydı.

Gabrielle, tanıdık bir yerde bulunma ihtiyacıyla ama Lucan'ın arkadaşı orada olabilir korkusuyla kendi evine gidemediği için, ümitsizlikle Megan'a gelmişti. Megan ve erkek arkadaşı Ray'e polis merkezindeki psikopat tarafından sokakta nasıl durdurulduğunu anlatmıştı. Birkaç gün önce aynı adamın kendisini gözetlediğini ve bu akşam yolunu kestiği vakit, elinde bir silah olduğunu da söylemişti.

Her ne kadar Lucan'ın varlığı bu olayın kilit noktasıysa da, onu neden tamamıyla hikâyesinin dışında tuttuğunu hiç bilemiyordu. Böyle davranmasının sebebi, tarzı ne olursa olsun, bu gece kendisini korumak için öldürdüğünü bilmesi ve aynı anlayışı erkeğe gösterme ihtiyacıydı.

Bir vampir bile olsa...

Tanrı aşkına, bunun düşüncesi bile ne kadar saçmaydı.

“Gab, tatlım. Bu olayı yetkililere bildirmen gerekiyor. Anlaşılan bu adam ciddi bir şekilde dengesini kaybetmiş. Polisin bu olup bitenleri bilmesi ve onun elini kolunu

sallayarak dolaşmasına engel olması gerekiyor. Ray’le ben seni götürebiliriz. Merkeze gidip senin şu dedektif arkadaşını bulabilir- ”

“Hayır.” Gabrielle başını kabul etmediğini gösterir bir şekilde salladı, soğuk çayını önündeki sehpaye koyarken elleri hafifçe titriyordu. “Bu akşam hiçbir yere gitmek istemiyorum. Lütfen, Megan? Sadece biraz dinlenmem lazım. O kadar yorgunum ki.”

Megan Gabrielle’in elini tutarak yumuşakça sıktı. “Tamam. Dur da sana yastıkla bir battaniye daha getireyim. Hazır olana kadar hiçbir yere gitmene gerek yok hayatım. Sana bir şey olmadığı için çok rahatladım.”

Megan, Gabrielle’in fincanını alarak önce mutfığa sonra da battaniyelerin olduğu dolaba yönelirken Ray, “Bu adamın elinden kurtulduğun için çok şanslıymışsın,” dedi. “Bir başkası senin kadar şanslı olmayabilir. Şu anda görevde değilim ve sen de Megan’ın yakın arkadaşısın, o yüzden ısrar etmeyeceğim ama bu herifin yaptıklarının yanına kalmaması senin sorumluluğunda.”

Gabrielle sessizce, “O artık kimseye zarar veremez,” diye fısıldadı. Ve her ne kadar kendisine silah çeken adamdan bahsediyorlarsa da, aynı kelimeleri Lucan için de kullanabileceklerini düşünerek ürperdi.

Yerleşim birimine nasıl döndüğünü ve ne zamandır orada olduğunu hatırlayamıyordu. Eğitim odasında silahlarla talim yaparken ne kadar terlediğine bakılırsa, aradan saatler geçmişti.

Lucan ışıkları yakmamıştı. Gözleri karanlıkta bile onu yeteri kadar rahatsız ediyordu. Tek ihtiyacı olan şey, tehlikeli bir biçimde Susuzluk sınırına gelen vücudunun kont-

rolünü yeniden kazanabilmek için kaslarını çalıştırmasıydı.

Lucan, önündeki tezgâhta duran hançerlerden birine uzanarak atış alanının bir sokak gibi uzanan koridoruna dönerken, parmakları bıçağın ustura gibi keskin kenarını yokluyordu. Öbür uçtaki hedefi görmekten ziyade hissediyordu ve bıçağı karanlıkta fırlattıktan sonra duyduğu tok ses, hedefi tam ortasından vurduğunu ispatlıyordu.

“İşte bu,” diye mırıldanırken, köpek dişleri henüz çekilmemiş ve sesi hâlâ boğuktu.

Nişan alması iyice gelişmişti. Fırlattığı son birkaç bıçak, hedefi tam on ikiden vurmuştu. Beslenmesinin son etkileri geçene kadar antrenmanı bırakmaya niyeti yoktu. Aldığı kanın aşırı dozda olmasından kendini hâlâ hasta gibi hissederek, bunun bir süre daha devam edeceğini düşündü.

Atış sahasını boydan boya geçerek silahı hedeften almaya gitti. Hançeri saplandığı yerden çıkartırken, bunun bir manken değil de, bir Issız veya köle olması halinde açılan yaranın ne kadar ölümcül olacağını görerek memnun şekilde başını salladı.

Yeniden başlamak üzere dönerken, önünde bir yerden yumuşak bir düğme sesi duyuldu ve sonra da yakıcı bir ışık seli ortalığı aydınlattı.

Lucan gözlerine yapılan bu ani saldırıyla sarsıldı. Gözlerini kırparak bakışlarını ilerideki ayna kaplı duvarlara odaklamaya çalıştı. Tam o sırada, geniş omzunu duvara yaslamış olan vampiri gördü.

Savaşçılardan biri, onu gölgelerin içinden izlemişti.

Tegan.

Lanet olsun. Ne kadar zamandır oradaydı?

“Kendini iyi hissediyor musun?” Vampir bunu, koyu

renk tişörtü ve blucininin içinde her zamanki umursamazlığıyla sormuştu. “Eğer ışıklar sana fazla geliyorsa– ”

Lucan, “Gelmiyor,” diye kükredi. Kendini bu haşın ışığa alıştırmaya çalışırken, gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu. Kafasını kaldırarak kendini Tegan’ın bakışlarına karşılık vermeye zorladı. “Zaten ben de gidiyordum.”

Tegan’ın gözleri ona odaklanmıştı ve Lucan’a bakışı, çok şey bildiğini gösteriyordu. Vampirin burun delikleri açılıp kapanırken, ağzını çevreleyen alaycı çarpılma, yerini hafif bir şaşkınlığa bıraktı. “Bu gece avlanmışsın. Ve kanın akıyor.”

“Yani?”

“Yani sen kolay kolay yaralanmazsın. Genelde bunun için fazlasıyla hızlısındır.”

Lucan bir küfür savurdu. “Şimdi de kıcımda mı dolaşmaya başladın? Hiç arkadaşlık edecek havada değilim.”

“Hadi ya. Biraz gerginiz galiba, değil mi?” Tegan ilerleyerek, tezgâhın üzerindeki silahları incelemeye başladı. Lucan’a bakmamasına rağmen, onun çektiği ızdırabı, sanki önündeki kamalar, bıçaklar ve diğer çeliklerle beraber tezgâha yatırılmış gibi okuyabiliyordu. “Saldırganlığını mı dizginlemeye çalışıyorsun? İddiaya girerim, başındaki bu ağrıyla konsantre olmakta zorlanıyorsundur. Kan öyle hızlı dolaşır ki başka bir şey duyamazsın. Düşünebildiğin tek şey açlıktır. Ve daha ne olduğunu anlamadan, bir de bakmışsın ki sana sahip olmuş.”

Lucan eline başka bir bıçak alarak özel yapım hançerin keskinliğini ve dengesini kontrol etti. Gözleri, yaptığı işe bir saniye bile odaklanamıyordu. Parmakları silahı hedef tahtasının üzerinde değil, başka bir yerde kullanabilmek için kaşınıyordu. Hırlayarak kolunu kaldırdı ve hançeri

fırlattı. Bıçak, öbür uçta hedefini bulmuş, mankenin tam kalbine saplanmıştı.

“Defol git buradan Tegan. Yoruma da, seyirciye de ihtiyacım yok.”

“Evet, kimsenin seni yakından izlemesini istemezsin. Sebebini yavaş yavaş anlamaya başlıyorum.”

“Anladığın hiçbir şey yok.”

“Yok mu?” Tegan uzun bir süre ona baktıktan sonra yavaşça başını sallayıp bir küfür savurdu. “Dikkatli ol, Lucan.”

“Kahrolası!” Lucan kopkoyu bir öfkeyle vampire döndü. “Bana öğüt mü veriyorsun?”

“Nasıl adlandırırsan.” Tegan omzunu silkti. “Belki de bir uyarıdır.”

“Uyarı.” Lucan’ın kahkahası içeride yankılandı. “Bunu söyleyecek son adam sensin.”

“Sınırdı yürüyorsun dostum. Bunu gözlerinde görebiliyorum.” Vampir başını iki yana salladığında, açık kah-verengi saçları yüzüne döküldü. “Lucan, bu çok derin bir çukurdur. Ve içine yuvarlanman beni üzer.”

“Endişeni kendine sakla. Duymak istemiyorum.”

“Her şey kontrolün altında, öyle mi?”

“Evet.”

“Bunu kendi kendine tekrarlamaya devam et, Lucan. Belki inanırsın. Çünkü şu an sana baktığımda, ben kesinlikle inanmıyorum.”

Bu suçlama, Lucan’ın öfkeyle kendini kaybetmesine sebep oldu. Müthiş bir sürat ve hiddetle diğer vampirin üzerine atlarken, dişleri ortaya çıkmıştı. Elinde bir bıçak olduğunu, ancak çeliğin keskin kenarını sert bir şekilde

Tegan'ın boğazına bastırıldığını görünce fark etti. "Üstüme gelme, Tegan. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Beni doğramak mı istiyorsun Lucan? Kanımı mı akıtacaksın? Hadi yapsana. Durma devam et. Umrumda bile değil."

Lucan bıçağı fırlatıp attı ve kükreyerek Tegan'ın tişörtünün yakasını iki eliyle kavradı. Silahlar işi kolaylaştırıyordu. Onun, ellerinin altındaki kemiğin kırılmasını hissetmeye ve beynini ele geçirmek üzere olan canavarın önünde diz çöktüğünü görmeye ihtiyacı vardı.

"Lanet olsun." Tegan, küstah bakışlarını Lucan'ın çılgınlığın sınırındaki gözlerine dikerek kıkırdamaya başlamıştı. "Şimdiden bir ayağın çukurda zaten, değil mi?"

"Kes sesini." Lucan, bir zamanlar en güvendiği dostu olan vampire kükredi. "Seni öldürmeliyim. Seni o zaman öldürmeliydim."

Tegan bu tehditten etkilenmişe benzemiyordu. "Kendine düşman mı arıyorsun, Lucan? O zaman dön de bir aynaya bak. Orada göreceğin aşağılık herif, seni her seferinde alt edecektir."

Lucan, Tegan'ı çevirerek karşıdaki duvara yapıştırdı. Sırlanmış cam, çarpmanın etkisiyle kırılıp Tegan'ın vücudunun etrafında paramparça olup dağıldı.

İnkâr etmek için çaba harcamasına rağmen Lucan, kırık parçaların oluşturduğu ağda kendi vahşi yansımasını yüzlerce kere çoğalmış bir şekilde yakaladı. Birer şerit haline gelmiş gözbebeklerinin ve onun etrafında parlayan halkaların – bir Issızın gözlerinin – kendisine baktığını gördü. Kocaman dişleri açık ağzında daha da büyümüş, yüzü iğrenç bir maske gibi gerilmişti.

Nefret ettiği, hayatını yok etmeye adanmış her şeyi, aynı Tegan'ın dediği gibi, yüzünde görebiliyordu.

Ve şimdi de, kendisini donduran bu yansımalara, yüzlerinde temkinli bir ifadeyle içeri giren Nikolai ve Dante'nin görüntüleri eklenmişti.

Dante rahat bir tavırla, "Kimse bize burada bir parti olduğundan bahsetmedi," demesine rağmen, iki savaşçının gidip gelen bakışlarından, sıradan bir olaya tanıklık etmediğinin bilincinde olduğu anlaşılıyordu. "Ne yapıyorsunuz? Her şey yolunda mı?"

Odayı uzun ve gergin bir sessizlik kapladı.

Lucan, Tegan'ı kavramış olan ellerini gevşeterek yavaşça geriye çekildi. Kendi yüzünden yansıyan vahşeti diğer savaşçıların görmemesi için gözlerini yere indirmesi, düşünmeksizin yaptığı bir refleksti. Hissettiği utanç, onun için yeni bir duyguydu. Ne ağzında bıraktığı acı tadı, ne de içinde kaldırdığı mide bulandırıcı safrayı kendine yakıştıramıyordu.

Nihayet, Tegan sessizliği bozdu. "Evet," derken, bakışlarını bir an için bile Lucan'ın yüzünden ayırmamıştı. "Her şey yolunda."

Lucan, Tegan ve diğerlerinden uzaklaşıp kapıya doğru giderken, silahların durduğu tezgâha çarpan bacağı, metalik bir ses çıkmasına sebep oldu.

Niko, "Lanet olsun, bu akşam iyi bilenmiş," diye mırıldandı. "Hem de yeni öldürmüş gibi kokuyor."

Lucan, eğitim odasının kapısından hole doğru adımını attığında, Dante'nin yavaşça cevap verdiğini duydu. "Hayır, dostum. Fazlasıyla öldürmüş gibi kokuyor."

18. BÖLÜM

“Biraz daha,” diye yalvaran dişi, inleyerek erkeğin kucağına iyice yerleşti ve boynunu onun ağzına sundu. Hırslı ellerle erkeğin ensesinden tutarak kendisine çekmeye çalışırken, gözleri uyuşturulmuş gibi kapanmak üzereydi. “Lütfen... biraz daha al. Hepsini içmeni istiyorum.”

“Belki,” diyen erkek, artık bu güzel oyuncağından bıkmışa benziyordu.

Hemşire K. Delaney, başlangıçta onun özel dairesinde oldukça eğlenceli birkaç saat geçirmesini sağlamıştı ama bir vampirin tüketici öpücüğünden nasibini alan her insan gibi, bir noktadan sonra karşı koymayı bırakmış ve şimdi de ıstırabının sona ermesini dilemeye başlamıştı. Çıplak kadın, azmış bir kedi gibi kucagında kıvranıyor, tenini dudaklarına sürüyor ve erkek onu ısırmayı reddedince de sızlanıyordu.

Tekrar “Lütfen,” diye hıçkırıklar arasında yalvardığında, artık rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Kadının hem istekli vücudundan hem de sulu boğazı-

nın derin tatmininden aldığı keyfi inkâr edemezdi. Ama şimdilik işini bitirmişti. Tabii, eğer dışının içinde kalmış son insanlık zerrelerini de tüketip, onu kendine bir köle yapmak istemiyorsa.

Henüz değil. Onunla tekrar oynamak isteyebilirdi.

Ama kadının şu anki ihtiyaç içinde kıvranan vücudundan hemen uzaklaşmazsa dayanamayıp, Hemşire K. Delaney'in kanının son damlasına kadar içerek onu öldürebileceğini biliyordu.

Fazla özen göstermeksizin kadını kucağından atıp ayağa kalktı.

Genç kadın, "Hayır," diye yakındı. "Gitme."

Ama adam odanın ortasına gelmişti bile. Yatak odasından çıkarak holün öbür tarafındaki çalışma odasına yürürken, ipek robunun etekleri bacaklarının üzerinde kayıyordu. Şimdi girdiği oda, onun gizli sığınağıydı ve arzu ettiği her türlü konfora sahipti: Görkemli mobilyalar, parayla satın alınamayacak sanat eserleri ve antikalar, Acem halıları. Sayılamayacak asırlar boyunca kendisine zevk vermiş olan ve kısa zaman önce buraya, tomurcuklanan ordusunun genel merkezine getirttiği, geçmişine ait hatıralar.

Bunların arasında, kısa bir süre önce elde ettiği başka bir sanat eseri daha vardı.

Bu eser – bir dizi modern fotoğraf – onu hiç de memnun etmemişti. Siyah beyaz fotoğraflardaki şehrin çeşitli yerlerindeki Issız sığınaklarına bakarken, öfkeyle hırlamaktan kendini alamadı.

"Heey... onlar senin değil..."

Öbür odadan sürünerek arkasından gelen dışının, şimdi oturduğu yere kızgın bir bakış fırlattı. Kadın, yüzünde küçük bir kızın somurtan ifadesiyle, arkasındaki saray halısı-

nın üzerine yığılmıştı. Baş omuzlarının üzerine devriliyor ve donuk bakışları, zorlukla odaklayabildiği fotoğrafların üzerinde geziniyordu.

Erkek “Gerçekten mi?” diye sorarken, oyun oynamaya hiç niyetli değilse de, kadının bulanık kafasında bu resimlerin nasıl yer ettiğini merak etmekten kendini alamıyordu. “Sence kime aیتler?”

“Arkadaşıma... bunlar onun.”

Bu masum açıklamanın üzerine, erkeğin kaşları havaya kalktı. “Bu sanatçıyı tanıyorsun, öyle mi?”

Genç kadın cansız bir şekilde başıyla onayladı. “Arkadaşım... Gabby.”

Vampir, “Gabrielle Maxwell,” diyerek ona döndüğünde, artık bütün dikkatini kadına çevirmişti. “Bana arkadaşından bahset. Resmini çektiği bu yerler onu niye ilgilen-diriyor?”

Gabrielle, kendisine yeni katılan birkaç Issızın dikkatsizce işlediği cinayete tanık olarak dikkatini çekmeyi başardığından beri bu soru beynini meşgul ediyordu. Polis merkezindeki kölesinden, Maxwell isimli kadının bahsini duyduğunda rahatsız olmuş ama telaşlanmamıştı. Kadının meraklı yüzünü akıl hastanesinin kapalı devre güvenlik kamerasında görmekten de pek hoşlandığı söylenemezdi. Ama Maxwell’in vampir mekânlarını belgelemekteki becerisi, karanlık ilgisinin bu dişiye odaklanmasına sebep olmuştu.

Şimdiye kadar, dikkatle ilgilenmesini gerektiren başka işlerle meşgul olmuştu. Ve bu esnada, Gabrielle Maxwell’i yakından takip ettirmekle yetinmişti. Belki de kadının ilgi alanları ve hareketleri, daha yakın bir araştırmayı gerekti-

riyordu. Sert bir sorgulamayı belki de. Hatta canı isterse, işkenceyi.

“Hadi biraz arkadaşından bahsedelim.”

Yorucu oyun arkadaşı başını arkaya attı, sonra da halının üzerinde dönerek istediği şeyi alamayan arsız bir çocuk gibi kollarını iki yana açtı. “Hayır... ondan bahsetmeyelim,” diye mırıldanırken, kalçaları kavisli bir şekilde halının üzerinde havaya kalkıyordu. “Gel buraya... önce beni öp... benden bahset... bizden...”

Kadına doğru bir adım attı ama niyetinin, onun isteklerine uymak olmadığı belliydi. Gözbebeklerinin birer çizgi halini alması, kadına kendisini arzu ettiğini düşündürtebilirdi ama aslında bunun sebebi, öfkenin vücudunda bir nabız gibi atmaya başlamış olmasıydı. Genç kadının üzerine eğilerek, onu çekip önünde ayağa kaldırdığı zaman tutuşunda, hakir görmenin verdiği sertlik vardı.

Emirlerine neredeyse şimdiden uymaya hazır görünen kadın, “Evet,” diyerek içini çekti.

Avcuyla kadının kafasını omzunun üzerine yatırarak, hâlâ son ısırığından dolayı kanayan boynunu ortaya çıkardı. Dudaklarını yaraya sertçe bastırırken, köpek dişleri öfkeyle uzuyordu.

“Bana bilmek istediğim her şeyi söyleyeceksin,” diye fısıldarken, ölümcül bir kontrole gözlerini kadının donuk bakışlarına dikmişti. “Bu andan itibaren, senden ne yapmanı istersem onu yapacaksın, Hemşire K. Delaney.”

Dişlerini açığa çıkartarak çingiraklı bir yılan gibi vahşice saldırıp acımasızca ısırırken, genç kadının kalan son bilinç kırıntılarını ve zayıf insan ruhunu da kurutmaya başlamıştı.

Gabrielle evinin her yerini kontrol ederek kapılarındaki kilitlerin ve pencerelerin güvende olup olmadığına baktı. Megan'ın evinden sabahleyin arkadaşı işe gittikten sonra çıkmış, öğleden sonra da kendi evine gelmişti. Meg ona istediği kadar kalabileceğini söylemişti ama Gabrielle hem sonsuza kadar saklanamayacağını bilincindeydi hem de arkadaşını, her geçen dakika daha dehşet verici ve açıklanamayan bir hal alan bu duruma daha fazla karıştırmak istemiyordu.

İlk başta evine dönmek istememiş ve içinde yükselen histeriye boyun eğmesine, şehrin sokaklarını paranoyak bir sisin içinde amaçsızca dolaşmıştı. İçgüdüleri, onu bir kavgaya hazırlanması için uyarıyorlardı.

Hem de yakında patlak verecek bir kavgaya.

Eve gelince, Lucan'ı veya onun kan emici arkadaşını bulacağından ya da kendisini çok daha kötü bir şeyin beklediği düşüncesinden dolayı endişeliydi. Ama sonunda eve döndüğünde, ortalık henüz aydınlıktı ve içeride hiç kimse olmadığı gibi, her şey de yerli yerindeydi.

Ama şimdi dışarıda karanlık çökerken, endişeleri katlanarak geri gelmişti.

Kollarını giydiği bol beyaz kazağın üzerinden, göğsünde kavuşturarak mutfığa gittiğinde, telesekreterde iki yeni mesajının olduğunu gördü. İkisi de Megan'dandı. İlk mesajında, Gabrielle'in saldırıya uğradığı çocuk parkında bulunan cesetten bahsettikten sonra aramaya devam etmişti.

Megan, Ray'den öğrendiği polis tutanağında yazılardan bahsedip, saldırganın Gabrielle'e zarar vermeye çalışmasından hemen sonra hayvanlar tarafından nasıl par-

çalandığını anlatırken telefonda çıldırmış gibiydi. Üstelik dahası da vardı. Merkezde bir polis memuru öldürülmüştü ve çocuk parkında bulunan cesedin üzerindeki silah, bu memura aitti.

“Gabby, lütfen bu mesajı alır almaz beni ara. Korktuğunu biliyorum canım ama polisin gerçekten senin ifadene ihtiyacı var. Ray’in vardiyası bitmek üzere. Sen kendini daha güvende hissedeceksen gelip seni almaya-”

Gabrielle telesekreterin ‘Sil’ tuşuna bastı.

Ve aynı anda, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Artık mutfakta yalnız değildi.

Kalbi hızla çarparak, evindeki bu yabancıyla yüz yüze gelmek için arkasını döndüğünde Lucan’ı görünce hiç şaşırmadı. Erkek oturma odasının kapısında ayakta durmuş, sessizce onu seyrediyordu.

Veya belki de bir sonraki yemeğini inceliyordu.

Genç kadın, enteresan bir şekilde, ona karşı korkudan çok öfke hissettiğinin farkına vardı. Orada, koyu renk trençkotu, özel dikilmiş siyah pantolonu ve insanı kendinden geçiren gümüş rengi gözlerinden birkaç ton daha koyu gömleğiyle öylece dururken son derece normal görünüyordu.

Dün gece tanık olduğu canavardan eser yoktu. Karşısında sadece bir adam vardı. Tanıdığını sandığı esmer sevgilisi.

Genç kadın erkeğin, bir önceki gece olduğu gibi uzamış dişleriyle ve acayip bir şekilde değişim geçiren gözlerinden öfkenin kıvılcımları yansıyan o hayvani görünüşüyle karşısına çıkmış olmasını arzu ettiğini fark etti. Bu, sanki hiçbir şey olmamış gibi eski haliyle karşısında durmasın-

dan çok daha adil olurdu. O zaman genç kadının, her şey yolundaymış gibi hareket etme isteği olmayacaktı. Onu, Dedektif Lucan Thorne gibi görme isteği de. Masumların koruyucusu ve kanunların uygulayıcısı Dedektif Lucan Thorne.

Âşık olabileceği ve belki de çoktan âşık olduğu bir adam gibi.

Ama onunla ilgili her şey bir yalandan ibaretti.

“Kendi kendime bu akşam buraya gelmeyeceğim diye söz vermiştim.”

Gabrielle zorlukla yutkundu. “Geleceğini biliyordum. Dün akşam senden kaçtıktan sonra beni takip ettiğini bildiğim gibi.”

Genç kadını delip geçen bakışlarında bir ışık yanıp söndü. Gözleri onu okşar gibi bakıyordu. “Amacım seni incitmek değildi. Şimdi de değil.”

“O zaman git.”

Erkek başını iki yana salladı ve bir adım yaklaştı. “Konuşmadan olmaz.”

“Yani, senin konuşmayacağından emin olmadan gitmem demek istiyorsun galiba.” Genç kadın bunları söylerken, erkek daha önce güvendiği adam gibi görüldüğü için rahatlayıp gevşeyeceğinden korkuyordu.

Daha doğrusu vücudu – ve hatta aptal kalbi – onu görür görmez bu tepkiyi vermişti bile.

“Anlaman gereken şeyler var, Gabrielle.”

“Çok iyi anlıyorum,” diye cevap verirken sesinin titrememesine kendisi bile şaşırmıştı. Parmakları boynuna doğru giderek on üç yaşındaki kilise ayininden beri takmadığı haça dokundu. Şimdi Lucan’la aralarında, onun uzun ve kaslı bacaklarıyla birkaç adımda geçebileceği mesafeden

başka hiçbir şey yokken, bu küçük tılsım gözüne çok dayanıksız bir zırh gibi görünüyordu. “Bana açıklama yapmana gerek yok. Kabul ediyorum, biraz uzun sürdü ama sonunda her şeyi anladım.”

“Hayır anlamıyorsun.” Erkek ona doğru gelirken duraklayarak, kapının üzerinde asılı olan beyaz salkımlara baktı. Ağzında yayarak, “Sarımsak,” derken, kendini tutamayarak kıkırdıyordu.

Gabrielle ondan bir adım geriye çekilirken, spor ayakkabıları mutfak karolarının üzerinde gıcırdıyordu. “Seni beklediğimi söylemiştim.”

Ve onu beklerken başka hazırlıklar da yapmıştı. Lucan etrafına bakınsa, giriş kapısı da dâhil olmak üzere her eşikte aynı dekorasyonu görecekti. Ama pek umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Ne kapının kilitleri, ne de aldığı tedbirler onu durduramıştı. Bunlardan hiç etkilenmeyerek, karanlık gözlerini genç kadına anlamlı bir şekilde dikip ona doğru gelmeye devam etti.

Erkeğin ona yaklaşmasıyla, genç kadın mutfağın içinde tezgâha yaslanana kadar geriledi. Lavabonun yanında küçük bir gargara şişesi duruyordu. Ama içindeki, ağız çalkalamak için kullanılan su değil, Gabrielle’in uzun zamandır ihmal ettiği, günah çıkartma ayini için o sabah Saint Mary Kilisesi’ne uğradığında aldığı başka bir şeydi. Genç kadın plastik şişeyi tezgâhın üzerinden alarak, göğsüne yakın bir şekilde tuttu.

Lucan onun gözlerine soğukkanlılıkla bakarak, “Kutsal su mu?” diye sordu. “Onunla ne yapacaksın? Yüzüme mi fırlatacaksın?”

“Mecbur kalırsam.”

Erkek ona o kadar hızla yaklaşmıştı ki, genç kadın gözlerinin önünde yalnızca baş döndürücü bir bulanıklık görmüştü. Lucan, onun elindeki şişeyi alarak içindeki suyu avcuna döktü ve ıslanmış olan parmaklarını kendi yüzüne ve parlak siyah saçlarına sürdü.

Hiçbir şey olmamıştı.

İşe yaramayan şişeyi bir kenara atarak, genç kadına doğru bir adım daha attı.

“Ben senin sandığın şey değilim, Gabrielle.”

Sözleri kulağa o kadar mantıklı geliyordu ki genç kadın neredeyse ona inanacaktı. “Ne yaptığını gördüm. Gözlerimin önünde bir adam öldürdün, Lucan.”

Erkek sakın bir şekilde başını salladı. “Ben, artık insan olmayan bir adamı öldürdüm. İçinde bulunan insanlık, onu köle yapan vampir tarafından emilerek yok edilmişti. Zaten çoktan ölmüştü. Ben sadece son noktayı koydum. Buna şahit olduğun için çok üzgünüm ama özür dileyemem. Dilemeyeceğim de. Sana zarar vermeye kalkışacak herkesi – ister insan olsun ister olmasın – öldürürüm.”

“Bu da seni, ya aşırı korumacı yapar ya da düpedüz psikopat. Tabii, adamın boğazını dişlerinle parçaladığın ve kanını içtiğin gerçeğini göz ardı edersek!”

Erkekten, hazırlanmış başka bir cevap bekledi. Ona, vampirlik gibi inanılmaz bir şeyin bile mantıklı geleceği bir cevap – tabii, eğer gerçek dünyada böyle bir şey varsa.

Ama Lucan ona böyle bir cevap vermedi.

“Aramızda geçenlerin böyle bir şekil almasını istemiyordum, Gabrielle. Tanrı biliyor, sen çok daha iyisine layıksın.” Yavaşça genç kadının anlamadığı bir dilde mırıldandı. “Sen bu duruma çok daha nazik bir şekilde alıştırmaya

layıksın, hem de doğru sözleri söyleyerek senin için doğru şeyleri yapacak bir erkek tarafından. Bu yüzden, sana Gideon'u göndermek istedim—" Hüsrânını gösteren bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben ırkımın bir elçisi değilim. Ben bir savaşçıyım. Bazen de bir cellat. Benim işim ölümdür Gabrielle ve hareketlerim için bahaneler bulmaya alışık değilim."

"Benim istediğim bahane duymak değil!"

"Ne duymak istiyorsun peki, gerçeği mi?" Kadına alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dün gece, o köleyi öldürerek kurutana kadar kanını emdiğimi seyrederken, gerçeği gördün. Bu gerçektir, Gabrielle. Ben de gerçekte buyum."

Söylediklerinin dehşetini inkâr etmeye bile uğraşmaması, genç kadının karnına ağırlar girmesine sebep oldu. "Sen bir canavarsın Lucan! Tanrım, bir kâbustan fırlamış gibisin."

"İnsanların batıl inançlarına ve masallarına göre, evet. Bunlar sana benim gibilerle, sarımsak veya kutsal su kullanılarak mücadele edebileceğini söyler; kaldı ki anlatılanların yalnızca hurafe olduğunu kendi gözlerinle gördün. Aslında ırklarımız birbirine kaynaşmış durumda. İnsan ırkıyla aramızda o kadar da büyük farklar yok."

Genç kadın alay edercesine, "Sahi mi?" diye sorarken, erkeğin bir adım daha yaklaşmasıyla geriye çekilmeye mecbur kaldı. "En son baktığımda, yapılacaklar listemde yamyamlık yoktu. Öte yandan yaşayan ölülerle sevişmek de yoktu. Ama son zamanlarda bunu oldukça düzenli bir şekilde yaptım galiba."

Erkeğin gülüşünde mizahtan eser yoktu. "Seni temin ederim, ben yaşayan bir ölü değilim. Ben de senin gibi nefes alıp veriyorum. Senin gibi kanım akabilir. Kolay

olmasa da öldürülebilirim ama çok çok uzun zamandır hayattayım, Gabrielle.” Aralarındaki kısacık mesafeyi de kapatarak genç kadının yanına geldi. “Ben de en az senin kadar canlıyım.”

Sözlerini ispatlamak istercesine, sıcak parmaklarını genç kadının kollarının üzerine koydu. Elini alarak, kadının avcunu kendi göğsüne bastırdı. Gömleğinin yumuşak kumaşının üstünden kalbi, kuvvetli ve düzenli bir şekilde atıyordu. Erkeğin ciğerlerinin yükselip alçalmasıyla nefesinin aktığını hissedebiliyor ve vücudunun sıcaklığı, parmaklarının ucundan geçerek alarında olan duyguları üzerinde yatıştırıcı bir merhem etkisi yapıyordu.

“Hayır.” Erkekten uzaklaştı. “Hayır, lanet olası! Bu kadar oyun yeter. Dün gece senin yüzünü gördüm, Lucan. Dişlerini ve gözlerini de gördüm! Sen de gerçekte öyle olduğunu söyledin, peki o zaman şu anda nesin? Senin yanımdayken hissettiğim şeyler ve şu anki görüntün bir hayal mi?”

“Şu an karşında ne kadar gerçeksem, dün geceki halim de o kadar gerçektir.”

“O zaman göster bana. Bana öbür yüzünü bir daha göster. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum ve bunu istemek hakkım.”

Lucan’ın yüzü, genç kadının ona olan güvensizliğinden yaralanmış gibi asılmıştı. “Değişim zorla olmaz. Bu, açlıkla gelen veya yoğun duygusal dönemlerde ortaya çıkan fizyolojik bir şey.”

“Yani şahdamarımı parçalayıp, kendine bir ziyafet çekmeye karar vermeden önce kaçmak için ne kadar vaktim olacak? Birkaç dakika mı? Yoksa bir iki saniye mi?”

Erkeğin gözleri bu tahrikle parlamıştı ama sesi sakinliğini koruyordu. “Sana zarar vermeyeceğim, Gabrielle.”

“O zaman neden geldin? Beni de kendin gibi korkunç bir yaratığa dönüştürmeden önce tekrar sevişmek için mi?”

“Tanrı aşkına!” Erkek derin bir nefes aldı. “Böyle olmadığımı– ”

“Yoksa, beni de dün akşam öldürdüğün adam gibi özel bir köleye mi çevireceksin?”

“Gabrielle.” Lucan’ın çenesi sertleşmiş, dişlerini çeliği koparacakmış gibi sıkıyordu. “Lanet olsun buraya seni korumaya geldim! Çünkü güvende olduğumu bilmem lazım. Belki de sana karşı yaptığım hataları düzeltebilmek için buradayım.”

Genç kadın hareketsiz durarak, erkeğin bu beklenmedik açık sözlülüğünü algılamaya çalışıyor ve duygusallığın, bu haşın yüz hatlarını değiştirmesini seyrediyordu. Öfke, hüsrân, arzu, belirsizlik... Delici bakışlarında bütün bu duyguların birbirine karıştığını görebiliyordu. Tanrı yardımcısı olsun ama genç kadın aynı duyguların ve daha fazlasının bir fırtına gibi içini kasıp kavurduğunu hissediyordu.

“Gitmeni istiyorum, Lucan.”

“Hayır, istemiyorsun.”

Sözlerinin inandırıcı çıkmasını ümitsizce isteyerek, “Seni bir daha asla görmek istemiyorum,” diye bağırdı. Tokat atmak için elini kaldırdı ama vuramadan Lucan elini büyük bir kolaylıkla yakaladı. “Lütfen. Sadece git. Hemen!”

Onu duymazdan gelen Lucan, genç kadının kendisine biraz önce vurmak üzere olan elini şefkatle dudakları-

na götürdü. Avcunu ağzına bastırarak ihtirash bir şekilde öperken, dudakları yavaşça aralanmıştı. Ama genç kadın kendisini ısırarak dişleri beklerken, sadece Lucan'ın ağzının duyarlı sıcaklığını ve parmaklarının arasındaki hassas noktaları okşayan dilinin ıslaklığını hissediyordu.

Erkeğin dudaklarının teninin üzerinde yarattığı bu enfes duygu, genç kadının başını döndürüyordu.

Dizlerinin bağı çözülmüş, tüm vücudu gibi, karşı koyma gücü de yavaş yavaş erimeye başlamıştı.

Elini erkeğin gevşek tutuşundan kurtararak, "Hayır!" diye bağırdı ve onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışarak itti. "Hayır. Bunu bana yapmana izin veremem. Artık olmaz. Aramızdaki her şey değişti! Artık her şey çok farklı."

"Farklı olan tek şey Gabrielle, artık beni bütün gerçekliğimle görmek."

"Evet." Kendini zorlayarak Lucan'ın yüzüne baktı. "Ve gördüğüm şeyden hiç hoşlanmıyorum."

Erkeğin gülümsemesinde merhametten eser yoktu. "Aynı sözleri benimleyken hissettiklerin için de söyleyebilmeyi isterdin, değil mi?"

Lucan'ın bunu nasıl yaptığından emin değildi – nasıl kendisi daha gözünü bile kırpamadan bu kadar hızlı hareket ettiğinden – ama bir anda erkeğin nefesi Gabrielle'in kulağını yalamaya ve boğuk sesi de boynunda gezinmeye başlamıştı. Bir yandan da vücudunu genç kadınınkine bastırmıştı.

Bütün bunları bir anda hazmetmesi mümkün değildi; ne kendini dehşete düşüren bu yeni gerçeği, ne de nasıl sormaya başlayacağını bile bilmediği soruların cevaplarını. Üstelik, Lucan'ın dokunuşunun, sesinin ve teninin üze-

rinde yumuşakça gezinen dudaklarının görkemli gücü, genç kadına yönünü şaşırtıyordu.

“Yeter artık!” Erkeği itmeye çalıştı ama karşısında kas-tan bir duvar ve soğukkanlı bir kararlılık buldu. Erkek onun öfkesinden yılmıyor ve geniş göğsüne boş yere attığı yumrukları karşısında kılını bile kıpırdatmıyordu. Yumuşak yüz ifadesi değişmiyor, vücudu bir an bile kımıldamı-yordu. Genç kadın hissettiği acı ve hayal kırıklığıyla ken-dini ondan koparttı. “Tanrı aşkına Lucan, neyi ispatlamaya çalışıyorsun?”

“Sadece, senin inanmak istediğin gibi bir canavar olma-dığımı. Vücudun beni tanıyor. İçgüdülerin sana benimle güvende olduğunu fısıldıyor. Yapman gereken tek şey on-lara kulak vermek, Gabrielle. Ve buraya seni korkutmak için gelmediğimi söylediğim zaman, bana inanmak. Sana hiçbir zaman elimi kaldırmayacağım veya kanını talep et-meyeceğim. Şeref sözü veriyorum ki sana asla zarar ver-meyeceğim.”

Bir vampirin değil ona şeref sözü vermesi, şerefe ya-kın herhangi bir şeyi kendisine yakıştırmaması düşüncesiyle boğulurcasına güldü. Ama Lucan sarsılmaz görüntüsüyle gayet ciddiye. Belki de çıldırıyordu, çünkü erkeğin gü-müş renkli gözlerine baktıkça, sarılmak istediği şüpheleri gitgide zayıflıyordu.

“Ben senin düşmanın değilim, Gabrielle. Asırlar bo-yunca ırklarımız hayatta kalabilmek için birbirlerine ihti-yaç duydular.”

“Siz bizden besleniyorsunuz,” diye fısıldayan genç ka-dının sesi, kırıldı. “Parazitler gibi.”

Erkeğin yüz hatlarından karanlık bir gölge geçti ama genç kadının aşağılayıcı suçlamasına itiraz etmedi. “Aynı

zamanda sizi koruduk da. Hatta bazılarımız insanoğluna o kadar değer verdi ki, aranızdan kendilerine eş seçerek hayatlarını paylaştılar. Vampir ırkının devam etmesi, ancak bu şekilde oluyor. Dişi insanlar bizim çocuklarımızı doğurmasalardı, ırkımız yok olup giderdi. Ben ve benim gibi herkes, bu şekilde dünyaya geldik.”

“Anlamıyorum. Neden... kendi soyunuzdan olan kadınlarla birleşmiyorsunuz?”

“Çünkü bizim türümüzde dişi yok. Genetik bir bozuluktan dolayı, Soyluların çocukları sadece erkek olarak doğuyorlar. En başından yüzlerce kuşak sonrasına kadar.”

Duyduğu bütün şaşırtıcı haberlerin arasından, en çok bu son açıklama dikkatini çekmişti. “Yani senin annen bir insan mıydı?”

Lucan başının hafif bir hareketiyle onayladı. “Evet.”

“Ya baban? O bir...”

Genç kadın vampir kelimesini kullanamadan Lucan onu cevapladı. “Babam ve diğer yedi Kadim, bu gezegenden değillerdi. Benim ırkımın başlangıcıydılar ve bu dünyaya çok daha farklı bir gezegenden gelmişlerdi.”

Genç kadının duyduklarını algılayabilmesi, birkaç saniye sürdü. “Ne demeye çalışıyorsun? Uzaylı mıydılar?”

“Onlar gezgindi. Akıllarında savaştan başka bir şey olmayan vahşi istilacılar ve yeryüzüne çok uzun bir süre önce ayak basmışlardı.”

Gabrielle, erkeğin yüzüne bakakaldı. “Yani baban sadece bir vampir değil, aynı zamanda bir uzaylı mıymış? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?”

“Gerçek bu. Babam ve arkadaşları kendilerine öyle çağırmasalar da, sizin tanımınıza göre tabii ki vampirdiler. Sindirim sistemleri yeryüzünün ham proteinini hazme-

demeyecek kadar gelişmişti. İnsanların yaptığı gibi bitkileri veya hayvanları öğütemiyorlardı, o yüzden besinlerini kandan almayı öğrendiler. Sınırsızca beslenirken bu uygulamayla bazı toplumları yok ettiler. Şüphesiz birkaç tanesinin ismini duymuşsundur: Atlantis, Maya Medeniyeti. Bunlardan başka sayılamayacak kadar bir sürü isimsiz bilinmeyen uygarlık, bir gecede yok oldular. Tarihte vebaya ve açlığa atfedilen bir sürü toplu ölüm, aslında hiç de görüldüğü gibi değildi.”

“Söylediklerini doğru kabul edersek, bu binlerce yüzyıl süren bir katliam demektir.” Erkek bunu reddetmek için hiçbir şey söylemeyince, genç kadının tüyleri diken diken oldu. “Onlar... sen de... Tanrım, bunları konuştuğumuza inanamıyorum. Vampirler yaşayan herhangi bir şeyden beslenebilirler mi, mesela birbirlerinden? Yoksa biz insanlar onların tek gıdası mıyız?”

Lucan’ın yüzündeki ifade gayet ciddiydi. “Bizim yaşayabilmemiz için ihtiyacımız olan besin maddeleri sadece insan kanında var.”

“Ne sıklıkta peki?”

“Birkaç günde bir beslenmek zorundayız, bazen haftada bir. Yaralıysak ve iyileşme sürecindeyse güç toplayabilmemiz için daha fazlası gerekir.”

“Sen... beslenmek için öldürüyor musun?”

“Her zaman değil, aslında çok nadiren. Irkımın çoğu, istekli Konaklardan beslenir.”

“İnsanlar onlara işkence yapmanız için gönüllü mü oluyorlar?” diye soran genç kadının sesi, duyduklarına inanmıyormuş gibi çıkıyordu.

“İstemediğimiz sürece, işkence olmaz. Bir insan rahatlamışsa, vampirin ısırması son derece zevkli olabilir. Bit-

tikten sonra Konak hiçbir şey hatırlamaz, çünkü arkamızdan anı bırakmayız.”

“Ama bazen öldürüyorsun.” Genç kadın bu sözlerin suçlar gibi çıkmaması için büyük çaba sarf etmişti.

“Bazen bir hayata son vermek kaçınılmaz olur. Soylular, masumları ve hastaları asla avlamayacaklarına dair aralarında yemin ettiler.”

Genç kadın alay edercesine, “Ne kadar da asilsiniz,” dedi.

“Evet, asiliz Gabrielle. İsteseydik yani atalarımızın istilacı olan taraflarının bizde de üstün çıkmasına izin verseydik, bütün insanlığı esir ederdik. Bizler kral olurduk, insanlar da sadece bizi beslemek ve eğlendirmek için var olan köleler. Zaten bizimle düşman kardeşlerimiz Issızlar arasındaki savaşın altında yatan sebep de bu. O gece kulübün önünde onlardan bazılarını sen de gördün.”

“Sen orada mıydın?”

Daha kelimeler dudaklarından dökülürken, onun orada olduğunu biliyordu. Kalabalığın içinde kendisini izleyen güneş gözlüklü adamı hatırladı. Kulübün karanlığına ve dumanına rağmen paylaştıkları bir anlık bakışmada, birbirleriyle aralarında bir bağlantının varlığını hissetmişti.

Lucan, “O Issız grubunu yaklaşık bir saattir takip ediyordum,” dedi. “Onları yok etmek için bir fırsat kolluyordum.”

O gece gördüğü yaratıkların uzun dişleri, vahşi gözleri ve korkunç suratları, genç kadının gözünde canlanmıştı, “Altı kişilerdi,” dedi. “Onların hakkından tek başına mı gelecektin?”

Erkeğin omuz silkmesinden, çok sayıda düşmanla tek başına yüzleşmesinin garip olmadığı anlaşılıyordu. “O

gece biraz yardım aldım, sen vardın ve bir de cep telefonunun kamerası. Flaşlar çakınca şaşırdılar ve bu da bana saldırma olanağı verdi.”

“Onları öldürdün mü?”

“Biri hariç, evet. Ama onu da yakalayacağım.”

Yüzündeki acımasız ifadeye bakınca, Gabrielle’in erkeğin dediğini yapacağından şüphesi kalmadı. “Ben cinayeti ihbar edince, polisler olay yerini incelemek için bir araç gönderdiler ama hiçbir şey bulamadılar. Ortada tek bir kanıt bile yokmuş.”

“Bulamamalarını ben sağladım.”

“Beni aptal durumuna düşürdün. Polis bütün bunları uydurduğumu sandı.”

“Yüzyıllardan beri sokaklara hâkim olan savaşı fark edeceklerine, uydurduğunu sanmaları daha iyi. Bütün dünyada vampir saldırıları haberinin yayılmasıyla oluşacak paniği tahmin edebiliyor musun?”

“Gerçekten olan bu mu? Yani böyle cinayetler devamlı işleniyor mu?”

“Hem de gitgide daha sık. Issızlar, bir sonraki dozlarından başka hiçbir şey düşünmeyen kan bağımlılarıdır. En azından son zamanlara kadar böyleydi. Ama şimdi başka bir şeyler oluyor. Hazırlanıyorlar. Organize oluyorlar. Daha önce hiç bu kadar tehlikeli olmamışlardı.”

“Ve tabii, kulübün önünde çektiğim resimlerden dolayı, bu Issız vampirleri şimdi de benim peşimdeler.”

“Tanık olduğun olay, şüphesiz onların dikkatlerini çekmene sebep oldu. Zaten insan avlamak onlar için spor gibidir. Ama seni asıl tehlikeye atan, çekmiş olduğun öbür resimler.”

“Hangi resimler?”

“Mesela bu.”

Erkek, oturma odasının duvarında asılı olan resmi işaret ediyordu. Şehrin berbat yerlerinden birinde, eski bir deponun dıştan çekilmiş fotoğrafı.

“Seni bu binanın resmini çekmeye iten nedir?”

“Tam olarak bilmiyorum.” Gerçekten de genç kadın bu resmi niye çekmeye karar verdiğinden emin değildi. Şu anda, sadece resme bakarken bile kanının donduğunu hissedebiliyordu. “Şehrin o kısmına hayatta adımımı atmam ama bir gece, yanlış sapaktan çıkarak kaybolduğumu hatırlıyorum. Bir şey, bu deponun dikkatimi çekmesine sebep oldu, açıklayabileceğim bir şey değil. Orada bulunduğum için çok gergindim ama birkaç resim çekmeden de gide-medim.”

Lucan’ın sesi daha da ciddileşmişti. “Bir buçuk ay önce soydaşlarımla beraber bu depoyu bastık. Burası, düşmanlarımızdan on beş tanesinin barındığı bir Issız sığınağıydı.”

Gabrielle’in ağzı açık kalmıştı. “Bu binada vampirler mi yaşıyordu?”

“Artık değil.” Lucan onun yanından geçerek mutfak masasının yanına gitti. Masanın üzerinde, birkaç gün önce çekilmiş olan terk edilmiş akıl hastanesinin de dâhil olduğu bir dizi resim duruyordu. Bunlardan birini alarak genç kadına uzattı. “Burayı haftalardır gözlemliyoruz. Issızların bu eyaletteki en büyük kolonisinin burada olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Aman Tanrım!” Gabrielle, akıl hastanesinin görüntülendiği resme baktıktan sonra fotoğrafı masanın üzerine bırakırken, parmakları titriyordu. “Geçen sabah bu resim-

leri çekerken, adamın biri beni orada yakaladı. Beni bina-
nın dışına kadar kovaladı. Onun... şey mi- ”

Lucan başını iki yana salladı. “Gün ışığında karşılaştığı-
na göre, vampir değil, köledir. Güneş ışığı bizim için zehir
gibidir. Sizin eski hikâyelerinizin o kısmı doğru. Tenimiz
kolaylıkla yanar, tıpkı sizin cildinizin üzerine günün en sı-
cak saatinde bir büyüteç tutulsa yanacağı gibi.”

Genç kadın, “O yüzden seni sadece geceleri gördüm,”
diye mırıldanırken, Lucan’ın her ziyaretini ta başından
beri ayrıntılarıyla hatırlıyordu. “Bütün ipuçları gözümün
önündeyken nasıl bu kadar kör olabildim?”

“Belki görmek istemedin ama biliyordun Gabrielle.
Gördüğün cinayeti insan deneyimlerinle açıklayamaya-
cağından şüpheleniyordun. İlk buluşmamızda bana nere-
deyse bunu itiraf ettin. Bilincinin bir yerlerinde, bunun
bir vampir saldırısı olduğunu biliyordun.”

Evet biliyordu, o zaman bile. Ama Lucan’ın da bunu bir
parçası olduğunu hiç düşünmemişti. İçinde bir ses, hâlâ
bu fikri reddetmesini söylüyordu.

Genç kadın en yakın sandalyeye yığılarak, “Bütün bun-
lar nasıl gerçek olabilir?” derken inliyordu. Önce önün-
deki masada dağılmış olan resimlere, sonra da Lucan’ın
yüzüne baktı. Yaşlar gözlerini yakıyor, boğazında çaresiz
bir çılgılık düğümleniyordu. “Bu gerçek olamaz. Tanrım!
Lütfen bana bütün bunların gerçek olmadığını söyle.”

19. BÖLÜM

Erkek, genç kadına başa çıkabileceğinden çok daha fazlasını anlatmıştı, her şeyi değil ama bir gecede kaldırabileceğinden daha çoğunu.

Lucan, Gabrielle'i takdir ediyordu. Sarımsak ve kutsal suyla ilgili mantıksız davranışı haricinde, inanılması çok zor olan bütün bu açıklama esnasında serinkanlılığını koruyabilmişti. Vampirler, asırlar önce gelen uzaylılar, artık onu da hedef almış olan Issızlar ve süregelen savaş...

Anlatılanları, birçok insanda bulunamayacak bir meta-netle sindirebilmişti.

Genç kadın masanın yanında oturmuş, başı ellerinin arasında, yaşlar yanaklarından süzölmeye başlamış ve öğrendiklerini kafasında tırtmaya çalışırken Lucan da onu seyrediyordu. Bütün bu olanları genç kadın için kolaylaştırmanın bir yolu olsaydı keşke. Ama yoktu. Ve genç kadın gerçeğin tamamını ve onu nelerin beklediğini öğrendiğinde, işler daha da sarpa saracaktı.

Hem kendi, hem de Soyluların güvenliği için,

Gabrielle'in evini, arkadaşlarını ve mesleğini terk etmesi gerekecekti. Hayatının uzun zamandır büyük bölümünü oluşturan her şeyi ve herkesi.

Ve bunu bu gece yapması gerekiyordu.

"Eğer buna benzer başka resimlerin varsa, onları da görmem gerekiyor Gabrielle."

Genç kadın başıyla onayladı. Saçlarını geriye atarak, "Her şey bilgisayarımda kayıtlı," dedi.

"Peki ya karanlık odadakiler?"

"Onlar da bugüne kadar satmış olduğum her resim gibi bilgisayarda kayıtlı."

"Güzel." Genç kadının satıştan bahsetmesi, Lucan'ın beyninde alarm zillerinin çalmasına sebep olmuştu. "Birkaç gece önce sana geldiğimde, büyük bir koleksiyonunu birine sattığından bahsetmiştin. Kimdi o?"

"Bilmiyorum. Alıcısı belli değildi. Şehir merkezinde kiralık bir çatı katında özel gösteri istemişlerdi. Birkaç tanesine baktıktan sonra, hepsini alıp parayı da nakit ödemişler."

Lucan'ın bir küfür savurması üzerine, Gabrielle'in zaten gergin olan yüz ifadesi, bir anda kapıldığı dehşeti yansıtıyordu.

"Yüce Tanrım! Resimleri alanın Issız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lucan'ın düşündüğü şey, eğer Issızların şu anki operasyonunun başında kendisi olsa, düşmanlarının yerlerini belirleyecek bir silahı eline geçirmek için her şeyi yapabileceğiydi. Bu aynı zamanda, düşmanlarının sözü geçen silahı kendi çıkarları için kullanabilme ihtimallerini de yok etmek anlamına geliyordu.

Birçok sebepten dolayı Gabrielle, Issızların eline geçer-

se onlar için çok kıymetli olacaktı. Onu yakaladıklarında, genç kadının Soy Eşi sembolünü taşıdığını keşfetmeleri de pek uzun sürmezdi. O zaman genç kadını damızlık bir hayvan gibi kullanacaklar, kendi kanlarını içmesi için onu zorlayacaklar ve vücudu tükenip ölene kadar yavrularını doğurtmaya devam edeceklerdi. Bütün bunlar tabii ki uzun yıllar, hatta asırlar sürebilirdi.

“Lucan, bu fotoğrafları o gece en iyi arkadaşım tek başına götürdü. Eğer ona bir şey olsaydı, bu beni öldürürdü. Jamie oraya giderken, içinde olduğu tehlikeden haberi bile yoktu.”

“Buna sevinmen gerekir, çünkü oradan canlı çıkabilmesinin tek sebebi de bu zaten.”

Gabrielle, yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi. “Başıma gelenler yüzünden arkadaşlarımın zarar görmesini istemiyorum.”

“Şu an sen, herkesten daha fazla tehlikesesin. Ve bir an önce buradan çıkmamız gerekiyor. Bilgisayarındaki resimleri alalım. Hepsini yerleşim birimindeki laboratuvara götürmek istiyorum.”

Gabrielle erkeği, oturma odasının bir köşesindeki masaya götürdü. Bilgisayarı çalıştırdıktan sonra çekmecedен hafıza kartlarının olduğu kutuyu çıkarttı ve bir tanesini bilgisayara taktı.

“Onun deli olduğunu söylediler. Ona hayaller dünyasında yaşayan, paranoyak bir şizofren dediler. Zavallı kadını vampirlerin saldırısına uğradığını söylediği için tımarhaneye kapattılar.” Gabrielle yavaşça güldü ama bu sadece ağzından boş ve hüznünlü bir sesin dökülmesine sebep oldu. “Belki de deli falan değildi.”

Lucan ona doğru yaklaştı. “Kimden bahsediyorsun?”

“Biyolojik annemden.” Kopyalama işlemine başladıktan sonra, Gabrielle sandalyesinde dönerek gözlerini Lucan’a çevirdi. “Bir gece Boston’da sabaha karşı bulunduğunda yaralı, her tarafı kan içinde ve bilinci kapalıymış. Üzerinde ne cüzdan, ne de herhangi bir kimlik yokmuş ve kısa süreyle de olsa kendine geldiğinde kim olduğunu söyleyemediği için polis onu işlemlerde Meçhul Kadın olarak kaydetmiş. Daha yirmi yaşında bile değilmiş.”

“Her tarafı kan içinde mi dedin?”

“Boynunda bir sürü kesik varmış – ki resmi kayıtlara göre bunları kendisi yapmış. Hastaneden taburcu edildikten sonra mahkeme, onun akli dengesi yerinde olmadığı için bir akıl hastanesine kapatılmasına karar vermiş.”

“Lanet olsun.”

Genç kadın başını hafifçe salladı. “Peki ya söyledikleri gerçekse? Ya deli değilse? Lucan, bütün bu yıllar boyunca onu suçladım. Hatta ondan nefret ettiğimi düşündüm, şimdi de elimde değil ama sanırım– ”

“Polis ve mahkemenin akli dengesi yetersiz dediklerini söyledin. Bir suç mu işlemişti?”

Arkalarındaki bilgisayar, hafıza kartının dolduğunu gösteren bir ses çıkarttı. Gabrielle dönerek ikinci kartı taktı. Lucan, genç kadının yanına yaklaşarak ellerini nazikçe onun omuzlarına koydu ve sandalyeyi tekrar kendine çevirdi.

“Annen neyle suçlanıyordu?”

Gabrielle oldukça uzun bir süre sessiz kaldı. Lucan genç kadının yutkunduğunu ve yumuşak, kahverengi gözlerinin büyük bir acıyla gölgelendiğini görebiliyordu. “Çocuğunu terk etmekle.”

“Kaç yaşındaydın?”

Genç kadın başını sallayarak omzunu silkti. “Çok küçükmüşüm. Henüz bir bebek. Beni bir apartmanın önündeki çöp kutusuna atmış. Polisin onu bulduğu yerden yüz metre uzakta. Şansım varmış ki, polislerden biri etrafı araştırmaya karar vermiş. Sanırım ağladığımı duyup beni oradan çıkartmış.”

Genç kadın konuşurken, Lucan’ın beyninde bir flaş patlamıştı. Zihninde, ay ışığının ıslak kaldırımını zar zor aydınlattığı karanlık sokakta, bir Issızın boynunu emmekte olduğu kadının dehşetten donakalmış görüntüsü canlandı. Genç annenin kollarında sımsıkı tuttuğu bebeğin ağlamasını duyabiliyordu.

“Bu ne zaman oldu?”

“Uzun zaman önce. Net olarak söylemem gerekirse, tam yirmi yedi sene önce.”

Lucan’ın yaşında biri için yirmi yedi yıl, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman dilimiydi. Otobüs terminalindeki saldırıyı bütün berraklığıyla hatırlıyordu. Issızla avının arasına girmiş ve kadına zihinsel bir emir vererek sertçe oradan uzaklaşmasını söylemişti. Genç kadının yoğun bir biçimde akan kanının bir kısmı bebeğinin üzerine damlıyordu.

Issız öldürüp kanıtları yok ettikten sonra, kadını ve bebeğini aramaya gitmiş ama onları bulamamıştı. Sık sık onlara ne olduğunu düşünmüş ve kurbanın zihninden saldırının korkunç anılarını silemediği için kendi kendine lanetler okumuştı.

Gabrielle, “Ondan sonra da bir akıl hastanesinde intihar etmesi pek uzun sürmemiş,” dedi. “O zamana kadar tabii ki devlet beni sahiplenmiş.”

Lucan, o an genç kadına dokunma isteğini bastırma-

dı. Uzun saçlarını bir yana iterek gururla kaldırılmış olan çenesini hafifçe okşadı. Kadının gözleri ıslaktı ama yaşları akımıyordu. Gabrielle'in güçlü olduğu şüphesizdi. Güçlü, güzel ve inanılmayacak derecede özel.

O an erkeğin tek istediği, onu kollarının arasına alarak aklından geçenleri genç kadına söyleyebilmektir.

"Çok üzgünüm," derken, bu sözlerinde samimiyet dolu bir anlam vardı. Ve hissettiği pişmanlık, Lucan'ın hiç alışkın olmadığı bir duyguydu. Ama öte yandan, Gabrielle'i gördüğü ilk günden beri, genç kadın ona daha önce hiç bilmediği pek çok yeni duyguyu hissettirmişti. "Her ikiniz için de."

Bilgisayardan çıkan ses, işlemin bittiğini onlara hatırlattı.

Gabrielle, "Resimler bu kadar," derken, erkeğin eli okşayacakmış gibi ona doğru uzandı ama henüz ona dokunamayacağını anlayarak vazgeçti.

Lucan genç kadının ellerinden sıyrılarak geri çekilmesine izin verirken, Gabrielle'in sessizce arkasını dönmesi karşısında keskin bir acı hissetti.

Onu artık bir yabancı olarak kabul edip, kabuğuna çekilmişti.

Genç kadının son hafıza kartını da çıkartıp birincisinin yanına koymasını seyretti. Bilgisayarı kapatmaya hazırlandığını görünce, "Henüz kapatma," dedi. "Bu resimleri bilgisayarından silmen gerekiyor. Resimlerin başka kopyaları kalmamalı."

"Peki ya basılı kopyalar? Şurada masanın üzerindeki ve aşağıda karanlık odadakiler?"

"Sen burayı topla. Ben diğerlerini getiririm."

"Tamam."

Genç kadın işe koyulduğunda, Lucan da çabucak evin geri kalan kısmını toparlamaya başlamıştı. Issızların işine yarayacak bir şey bırakmamak için, hem çerçevesiz resimleri hem de etraftaki bütün fotoğrafları bir araya getirdi. Gabrielle'in yatak odasındaki dolapta bulduğu geniş bir çantayı aşağıya götürdü.

Her şeyi içine koyduktan sonra çantanın fermuarını kapatırken, evin önüne gelip duran bir arabanın motor sesini duydu. İki kapı açılıp sertçe kapatıldıktan sonra, telaşlı ayak seslerinin kendilerine doğru geldiğini fark etti.

Gabrielle, "Birileri geldi," derken bir yandan da bilgisayarı kapatıyordu.

Lucan'ın eli beline taktığı özel yapım 9mm'lik Baretta'ya doğru gitmişti. Silah, Niko'nun son icatlarından biri olan ve Issızları öldürmeye yarayan titanyum kurşunlarla doluydu. Eğer kapıya gelen bir Issızsa, Susuzluğa kapılmış bu aşağılık yaratığın canı fena yanacaktı.

Ama aniden gelenlerin Issız olmadığını fark etti. Hatta, Lucan'ın öldürmekten az da olsa tatmin olabileceği köleler bile değildi.

Kapının önündekiler insandı. Bir kadın ve bir adam.

"Gabrielle?" Zil üst üste çalındı. "Gabby! Orada mısın?"

"Tanrım, hayır. Bu arkadaşım Megan."

"Dün gece gittiğin mi?"

"Evet. Bütün gün beni arayıp mesajlar bıraktı. Benim için endişelenmiş."

"Ona ne anlattın?"

"Parktaki olayı biliyor. Ona saldırıya uğradığımı anlattım ama seninle ilgili bir şey söylemedim... ne yaptığını da."

“Neden anlatmadın?”

Gabrielle omzunu silkti. “Onu da bu işe karıştırmak istemedim. Benim yüzümden tehlikede olmasını istemiyorum. Bütün bu olanlar yüzünden.” Genç kadın derin bir nefes alıp başını salladı. “Belki de senin hakkında bir şey söylemeden önce, bazı sorularımın cevaplanmasını istemişimdir.”

Zil tekrar çalındı. “Gabby, aç şu kapıyı! Ray ve ben seninle konuşmalıyız. İyi olduğunu görmemiz lazım.”

Gabrielle yavaşça, “Erkek arkadaşı polis,” dedi. “Dün akşam olanlar hakkında ifade vermemi istiyorlar.”

“Buranın bir arka çıkışı var mı?”

Genç kadın önce onayladı ama sonra fikrini değiştirerek başını iki yana salladı. “Arka kapı ortak avluya açılıyor ama etrafında yüksek bir tel örgü var— ”

Lucan, bu seçeneği eleyerek, “O kadar zamanımız yok,” dedi. “Kapıyı aç. Arkadaşlarını içeri al.”

“Ne yapacaksın?” Genç kadın erkeğin elinin, sakladığı silahı bırakarak trençkotunun içinden çıktığını gördü. Yüzünün ifadesinden paniğe kapıldığı belliydi. “Üzerinde bir silah mı var? Lucan, onlar sana bir şey yapmaz. Hiçbir şey anlatmamalarını sağlarım.”

“Bu silahı onlara karşı kullanmayacağım.”

“O zaman ne yapacaksın?” Kararlılıkla şu ana kadar ona dokunmaktan kaçınmasına rağmen, şimdi küçük elleriyle Lucan’ın dirseğini kavramıştı. “Tanrı aşkına, lütfen bana onları incitmeyeceğini söyle— ”

“Kapıyı aç, Gabrielle.”

Genç kadın kapıya yöneldiğinde ayakları zorlukla hareket ediyordu. Sürgüyü çekerken diğer taraftan Megan’ın sesini duydu.

“İçeride Ray. Kapiya geldi. Gabby, aç kapıyı tatlım! İyi misin?”

Zinciri açarken Gabrielle’in sesi çıkmıyordu. Arkadaşını iyi olduğuna ikna etmesi mi, yoksa Megan ve Ray’e arkalarına bile bakmadan kaçıp kurtulmalarını mı söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Dönerek Lucan’a baktığında da ne yapması gerektiğine karar veremedi. Erkeğin keskin ve hareketsiz yüz hatları, duygularını yansıtmıyordu. Gümüş renkli gözlerini kırpmaksızın kapiya dikmişti. Güçlü elleri iki yanında ve boş-tular ama Gabrielle, onun bir anda harekete geçebileceğini çok iyi biliyordu.

Eğer arkadaşlarını öldürmek isterse – hatta kendisini de – bunu onlar bir nefes daha alamadan gerçekleştirebilirdi.

Erkek alçak sesle homurdanarak, “Onları içeri al,” dedi.

Gabrielle yavaşça kapının kolunu çevirdi.

Daha kapıyı aralayamadan, Megan ve üniforması üstünde olan erkek arkadaşı kapıyı iterek içeri girmişlerdi bile.

“Lanet olsun Gabby! Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı? Neden telefonlarıma cevap vermedin?” Genç kadını kendisine çekerek sertçe kucakladı, sonra da azarlamaya hazırlanan bir anne gibi kaşlarını çatarak ona baktı. “Yorgun görünüyorsun. Ağlıyor muydun? Ne cehennemde– ”

Megan’ın gözleri, Ray’le aynı anda Gabrielle’in arkasında duran Lucan’a takılınca, kadının sözü yarım kaldı.

“Pardon... yanında birinin olduğunu bilmiyordum...”

Ray, “Burada her şey yolunda mı?” diye sorarak, iki kadının yanına gelerek elini belindeki silaha doğru götürdü.

Gabrielle hızla, “Evet, her şey yolunda,” diyerek cevap

verdi. Eliyle Lucan'ı işaret ederek, "Bu... benim bir arkadaşım," dedi.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" Megan'ın erkek arkadaşı öne çıkarak yerde, Lucan'ın ayaklarının önünde duran çantayı işaret etti.

"Evet," diyen Gabrielle, hızla Ray'le Lucan'ın arasına girdi. "Bu akşam biraz sarsılmıştım. Bir otele gidip sakinleşmenin bana iyi geleceğini düşündüm. Lucan da uğrayıp beni bırakmayı teklif etti."

"Hımm." Ray genç kadının arkasından, kaba bir şekilde ve sessizce durmakta olan Lucan'a bakmaya çalışıyordu. Lucan'ın sert bakışlarından, genç polisi çoktan ölçüp biçtiği ve aynı anda onun bir engel teşkil etmeyeceğine karar verdiği belli oluyordu.

Gabrielle, "Gelmeseniz daha iyi olurdu çocuklar. Gerçekten, kalmanıza gerek yok."

Megan yaklaşarak, Gabrielle'in elini korumacı bir tavırla avuçlarının arasına aldı. "Ray'le ben, bizimle polis merkezine gelip ifade vereceğini umuyorduk. Tatlım, bu çok önemli. Eminim arkadaşın da bize hak verecektir. Siz Gabby'nin bahsettiği dedektifsiniz, değil mi? Ben Megan."

Lucan yerinden kııldı. Bu küçük hareket, onu Ray'le Megan'ın hemen önüne getirmişti. Bunu öylesine hızlı bir şekilde ve hiçbir güç harcamaksızın yapmıştı ki adeta zaman erkeğin etrafında yavaşlıyor gibiydi. Gabrielle onun bu birkaç küçük adımı inanılmaz bir süratle attığını görebilmişti ama arkadaşları, daha gözlerini açıp kapayamadan Lucan'ı önlerinde kendilerinin üzerinde bir dev gibi dikilirken buluverdiler.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sağ elini kaldırarak Megan'ın alnına yasladı.

“Lucan, hayır!”

Megan’ın attığı çığlık, Lucan’ın gözlerine bakarken boğazında düğümlenerek boğuk bir iniltiye dönüştü. Bir kobra hızıyla sol elini uzatıp Ray’i de aynı şekilde tuttu. Bir saniye bile karşı koyamayan polis memurunun yüzü hipnotize olmuş gibi ifadesiz bir hal aldı. Lucan’ın onları kavrayan güçlü parmakları, ikisinin de ayakta durabilmesinin tek sebebiymiş gibi görünüyordu.

“Lucan, lütfen! Sana yalvarıyorum!”

“Hafıza kartlarını ve çantayı al.” Genç kadınla konuşurken sesi çok sakindi ve soğuk bir şekilde emrediciydi. “Arabam kapının önünde. İçeri gir ve beni bekle. Hemen geliyorum.”

“Seni burada, arkadaşlarımın kanını emip kurutasın diye bırakamam.”

“Niyetim bu olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurlardı.”

Genç kadın onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bu adamın – hayatına girmesine izin verdiği bu karanlık yaratığın – böyle bir şey yapacak kadar tehlikeli olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama yapmamıştı. Ve yapmazdı; genç kadın ona bu kadar da olsa güveniyordu.

“Resimler, Gabrielle. Hemen.”

Genç kadın kendine gelerek harekete geçti ve ağır çantayı omzuna asıp, hafıza kartlarını da cebine attı. Tam dışarı çıkarken Megan’ın ifadesiz yüzüne baktı. Hem onun, hem de erkek arkadaşının gözleri kapalıydı. Lucan, genç kadının duymakta zorlandığı alçak bir sesle onlara bir şeyler mırıldanıyordu.

Kelimeleri söylerken kullandığı ses tonu tehditkâr de-

ğil, aksine tuhaf bir şekilde yatıştırıcı ve ikna ediciydi. Adeta ninni söyler gibi.

Oturma odasındaki bu garip sahneye son bir kez baktıktan sonra, açık olan sokak kapısından dışarı çıktı. Kaldırımın hemen yanında, Ray'in kırmızı Mustang'inin yanına park edilmiş gösterişli bir araba duruyordu. Pahalı bir şeye benziyordu ve etrafta Ray'inkinin haricindeki tek araba buydu.

Yaklaşırken, ön kapısı orada olmayan biri komut vermiş gibi açıldı.

Genç kadın, bunu yapanın Lucan'ın beyin gücü olduğunu biliyordu ve onun sahip olduğu bu doğatüstü güçlerin nereye kadar uzanabileceğini merak ediyordu.

Yumuşak deri koltuğa gömülerek kapıyı kapattı. Aradan iki saniye bile geçmeden, Megan'la Ray kapının önünde belirdiler. Sakin bir şekilde basamakları inerek tek bir kelime etmeden başları önde onun yanından geçtiler.

Lucan hemen arkalarındaydı. Dairenin kapısını kapatarak Gabrielle'in beklemekte olduğu arabanın yanına geldi. İçeri girip, elindeki anahtarı kontağa soktu ve Mercedes Maybach'ın motorunu çalıştırdı.

Cüzdanını ve kamera çantasını Gabrielle'in kucağına koyarken, "Bunları geride bırakmak pek de akıllıca olmazdı," dedi.

Gabrielle başını erkeğe çevirerek ona baktı. "Tıpkı benim üzerimde denediğin gibi onların beynini de bir şekilde kontrol altına aldın, değil mi?"

"Arkadaşlarına sadece bu akşam senin evine hiç gelmemiş olduklarını kabul ettirdim."

"Hafızalarını mı sildin?"

Lucan hafifçe başını sallayarak onayladı. "Ne bu akşamları

ilgili herhangi bir şeyi, ne de dün gece kölenin sana saldırmasından sonra onların evine gittiğini hatırlamayacaklar. Beyinleri bundan böyle bu yükün altında ezilmeyecek.”

“Biliyor musun, bunlar kulağa harika geliyor. Eee, ne diyorsun Lucan? Şimdi sıra bende mi? Mümkünse o lanet olası gece kulübüne gitmeye karar verdiğim andan başlayarak her şeyi sil.”

Lucan bakışlarını ona çevirdi ama genç kadın onun kendi beynine girmeye çalıştığını hissetmiyordu. “Sen o iki insan gibi değilsin, Gabrielle. İstesem bile, senin başına gelenleri değiştiremezdim. Beynin diğerlerinden çok daha güçlü. Pek çok açıdan... çoğundan farklısın.”

“Aman ne güzel, ne kadar da şanslıymışım.”

“Şu an senin için en güvenli yer, Soyluların seni içimizden biri gibi koruyacağı yerleşim birimimizdir. Şehirde böyle bir yerimiz var. Başlangıç olarak orada kalabilirsin.”

Genç kadının kaşları çatılmıştı. “Ne yani, bana Tanık Koruma Programı’nın vampir versiyonunu mu teklif ediyorsun?”

“Bu ondan biraz daha karmaşık.” Erkek başını çevirmiş, arabanın camından caddeye bakıyordu. “Tek çıkar yol da bu zaten.”

Lucan gaza basınca, görkemli siyah araba dar yolu kayarcasına geçti. Oturduğu yerde deri koltuğa sımsıkı tutunan Gabrielle, dönüp arkasına bakarak evinin karanlıkların içinde kaybolmasını seyretti.

Aradaki mesafe artarken, hiçbir şeyden haberi olmayan Ray’le Megan’ın siluetlerinin Mustang’e binerek evinden ayrıldıklarını gördü. Gabrielle, ani bir panik dalgasıyla arabadan kendini atarak, eski hayatına ve arkadaşlarına koşmak istediğini hissetti.

Ama artık çok geçti.

Genç kadın da bunu biliyordu.

Bu yeni gerçek, onu dört bir yanından kavramıştı ve Gabrielle bundan sonra geriye dönüş olmayacağını, sadece ileriye doğru gidebileceğinin farkındaydı. Lucan köşeyi sert bir biçimde dönüp, genç kadını gecenin içinde karanlığa doğru sürüklerken, Gabrielle de gözlerini arka camdan ayırarak deri koltuğun yumuşaklığının içine gömüldü.

20. BÖLÜM

Ne kadar zamandır veya hangi yöne gittiklerini bilmiyordu. Hâlâ şehir merkezinde olduklarının farkındaydı ama Lucan, o kadar karmaşık yollardan ara sokaklara sapmıştı ki genç kadının kafası karışmıştı. Arabanın koyu renk camından dışarı bakan Gabrielle, nihayet yavaşlamaya başladıklarını ve eski bir mülkün geniş arazisine yaklaştıklarını fark etti.

Lucan yüksek ve siyah bir demir kapının önünde frene bastı. Arazinin etrafını çepeçevre saran duvarın üzerine ilıştırılmış olan bir çift küçük aletten çıkan kırmızı ışık, üzerlerine doğru döndü. Gabrielle aniden yüzüne tutulan bu ışıktan rahatsız olarak gözlerini kırparken, demir kapı da yavaş yavaş açılmaya başladı.

Arabaya bindiklerinden bu yana ilk defa konuşarak, “Burası senin mi?” diye sordu. “Ben daha önce de buraya gelmiştim. Kapının resimlerini çekmiştim.”

İki yanı ağaçlarla çevrili bir yol, önlerinde kıvrılarak uzanıyordu.

“Bu mülk bizim yerleşim birimimizin bir kısmı. Soy-
lulara ait.”

Görünen o ki vampir olmak, beraberinde oldukça büyük bir lüksü de getiriyordu. Binaya doğru yaklaşırlarken, karanlıkta bile konağın solgun dış cephesindeki oymalarda ve özenle bakımının yapıldığı belli olan arazi bahçesinde zenginliğin izleri görülebiliyordu. Cilalı siyah kapıların ve ana girişin önündeki açıklığın her iki yanındaki kubbeler, dört katlı binanın şıklığını tamamlıyordu.

Üstü kavisli pencerelerin çoğunda ışık vardı ama genç kadın bunu, insanı içeriye buyur eden bir işaret olarak görmekte tereddütlüydü. Hüzünlü gecenin içinde yükselen malikânenin çatısından ve birbirinin aynı olan iki balkonundan aşağı bakan, Gotik tarzında yapılmış canavar heykellerinin birer nöbetçi gibi tehditkâr görüntüleri tüyler ürpertiordu.

Lucan, ön giriş kapısını geçerek arka taraftaki geniş hangarın önüne geldi. Açılan bir kapıdan içeri girerek, bir kedi gibi mırıldanan arabanın motorunu durdurdu. Genç kadınla beraber inerlerken, bir dizi ışık yanarak içerideki pırıl pırıl araç filosunu aydınlattı.

Gabrielle gördükleri karşısında şaşkınlıkla nefesini tuttu. Herhalde tek başına bile kendisinin Beacon Hill’deki evini satın alabilecek olan Maybach’ın haricindeki diğer binek otomobilleri, dört çekerliler ve motosikletler bir araya geldiği zaman, milyonlar değerinde oldukları belliydi.

Lucan fotoğraflarla dolu çantayı bir elinde taşıyarak, “Bu taraftan,” diye genç kadını etkileyici araç filosunun arasından geçirerek garajın arka tarafındaki bir kapıya yöneltti.

Gabrielle gördüklerinden oldukça etkilenmiş bir şekilde, “Galiba çok zenginsiniz,” dedi.

Kapı açılırken, Lucan ona girmesini işaret etti ve onu takip ederek kendisi de asansöre girip düğmelerden birine bastı. “Vampir ırkının bazı üyeleri çok uzun zamandır hayatta. Bu süre zarfında, paramızı akıllıca yönetmekle ilgili birkaç şey öğrendik.”

Genç kadın, “Tabii ya,” derken, gitgide daha derine ve aşağılara doğru hızla inen asansörün etkisiyle kendini biraz tedirgin hissetti. “Bütün bunları halkın gözünden nasıl saklayabiliyorsunuz? Peki ya hükümet ve vergiler? Yoksa ihtiyacınız olan her şeyi nakit mi ödüyorsunuz?”

“Hiçbir insanoğlu bizim güvenliğimizi geçip buraya giremez. Arazinin etrafı çepeçevre kablolarla döşenmiş vaziyette. Yerleşim birimine yaklaşacak kadar aptal olan biri, 14.000 voltluk elektrikle çarpılır. Vergilerimizi ödüyoruz – tabii paravan şirketler vasıtasıyla. Dünyanın dört bir yanındaki mülklerimizin tamamı, özel vakıflara aittir. Soyluların yaptığı her şey kanuni ve hilesizdir.”

“Kanuni ve hilesiz. Tabii.” Genç kadın sinirle bir kahkaha attı. “Kan emmenizi ve uzaylı oluşunuzu saymazsak.”

Lucan karanlık bakışlarını genç kadına doğru çevirdi ama Gabrielle, erkeğin dudaklarının kenarının gülümsercesine kıvrıldığını görünce rahatladı.

Lucan, “Hafıza kartlarını alayım,” dedikten sonra genç kadının cebinden çıkarttıklarını ona doğru uzatmasını dikkatli bakışlarla izledi.

Parmakları, genç kadının kilere bir anlığına dokununca Gabrielle bu temastaki sıcaklığı hissetti ama erkeğin en küçük bir dokunuşunun bile kendisini hâlâ etkilediğini itiraf etmek istemiyordu.

Özellikle de şimdi.

Asansör nihayet durup kapısı açıldığında, karşısına camdan duvarları olan ve metal çerçevelerle takviye edilmiş bir oda çıktı. Yerler, üzerinde geometrik semboller ve birbirinin içine geçen desenlerle süslenmiş beyaz mermerle kaplıydı. Gabrielle, yerdeki desenlerin bazılarının, Lucan'ın vücudunu ve sırtını kaplayan o güzelim dövmelelere benzediğini fark etti.

Hayır, dövme değil. Onlar... başka bir şeydi.

Vampir işaretleri.

Hem teninde, hem de yaşadığı yer olan bu yeraltı sığınağında.

Asansörün önünde, yüzlerce metre uzunluğunda görünen bir koridor uzanıyordu. Genç kadın Lucan'ı takip etmekte tereddüt edince, erkek dönerek ona baktı.

“Burada güvendesin.” Tanrı yardımcısı olsun, genç kadın bu sözlerle inanıyordu.

Kar beyazı mermerin üzerinde Lucan'ı takip etmeye başladı ve erkeğin avcunu, elektronik bir panoya dayayarak önündeki kapının açılmasını sağladığını görünce heyecanla nefesini tuttu. Serin hava suratını yalarken, holün sonunda bir yerlerde konuşan erkeklerin sesi kulaklarına geliyordu. Lucan genç kadını bu tarafa doğru yönlendirirken, uzun adımları keskin ve kararlıydı.

Bir başka cam kapının önünde durduklarında, genç kadın bunun bir tür kontrol odası olduğunu gördü. İçeride ekranlar ve bilgisayarlar, u şeklinde olan uzun bir konsolun üstünde duruyor, dijital okuyucular bazı koordinatları yansıtıyor ve bütün bunların ortasında, kısa kesilmiş sarı saçları kafasının üstünde komik bir düzensizlikle birbirine giren, bilgisayar kurdu görünümüne sahip genç bir adam tekerlek-

li bir sandalyede oradan oraya bir konser şefi gibi hareket ediyordu. Genç adam gelen kişiyi selamlamak için başını kaldırdığında, Lucan'ın yanında Gabrielle'le içeri girdiğini fark eden canlı mavi gözlerindeki bakışlardan, şaşırdığı belli oluyordu.

Lucan başıyla selam vererek, "Gideon," dedi.

Gabrielle, diğer adamın rahat gülümsemesi ve arkadaşça tavrını görerek, *demek ki bahsettiği iş arkadaşı buymuş*, diye düşündü. Sandalyesinden kalkan genç adam, önce Lucan'a, sonra da Gabrielle'e dönerek selamlaştı.

Gideon, ince ve uzun boyluydu. Çocuksu yakışıklılığı ve çekiciliği hemen göze çarpıyordu. Lucan'la hiçbir benzerliği olmadığı gibi, genç kadının hayallerinde canlandırabileceği bir vampirle uzaktan yakından alakası yoktu. Gerçi Gabrielle'in de bu alanda deneyimli oluşu söylenemezdi.

"O da— "

"Evet." Lucan, genç kadın sorusunu tamamlayamadan cevap vermişti. Çantayı masalardan birinin üzerine bıraktı. "Gideon Soylulardan biridir. Diğerleri gibi."

Gabrielle, gelirlerken duyduğu konuşmanın kesilerek etrafa sessizliğin hâkim olduğunu ancak o an fark etti.

Arkasında bir yerlerden, üzerine dikilmiş olan başka gözleri hissederek bu duygunun kaynağını görebilmek için döndüğünde, ciğerlerindeki bütün hava çekilir gibi oldu. Üç iriyarı adam, varlıklarıyla arkasındaki alanı doldurmuşlardı. Bir tanesi, özel dikilmiş pantolonu ve bol ipek gömleğinin içinde gayet şık olan görüntüsüyle deri bir koltuğa kurulmuştu. Diğer tepeden tırnağa siyah deriler içindeydi ve arkasındaki duvara yaslanmış, kalın kollarını da göğsünün üzerinde birleştirmişti. Sonuncusu da blucin ve beyaz

bir tişört giymiş, önündeki masanın üzerinde iki büküm eğilmiş, karışık bir silahın parçalarını temizlemekteydi.

Hepsi de genç kadına bakıyorlardı.

Lucan, siyah deriler içinde olanı işaret ederek, “Dante,” diye takdim etti. Dante, Gabrielle’e başıyla selam verdi. Belki de bu, kurnaz bakışlarını Lucan’a çevirmeden önce havaya kalkan koyu kaşları dikkate alınırca, selamdan çok karşısındakini tarttığını gösterir bir hareketti.

“Oradaki Nikolai.” Lucan’ın takdim etmesiyle, kumral adam Gabrielle’e hafifçe gülümsedi. Erkeğin çarpıcı yüz hatları, çıkık elmacık kemikleriyle güçlü ve inatçı bir çenesi vardı. Genç kadına bakarken bile becerikli parmakları, sanki parçaları içgüdüleriyle tanıyormuşçasına silahın üzerinde hatasız bir şekilde çalışıyordu.

Lucan, “Ve bu da Rio,” diyerek genç kadının dikkatini, kusursuz bir tarzda giyinmiş ve yakıcı bir yakışıklılığa sahip olan erkeğe çevirdi. Koltuktaki rahat oturuşuyla Gabrielle’e bakan erkeğin baş döndürücü gülümsemesinde doğal ve seksi bir çekicilik olmasına rağmen, topaz rengindeki gözlerinde belirgin bir tehlike akımı vardı.

Aynı tehlike hepsinden dalga dalga yayılıyordu. Şu anda gayet rahat bir biçimde odada oturuyor olmalarına rağmen, güçlü vücutlarından ve saklamaya gerek duymadıkları silahlarından, bu adamların savaşıma alışık oldukları açıkça belli oluyordu. Belki alıştıktan da öte, savaşmak için yaratılmışlardı.

Lucan elini sırtına koyarak onu diğer üç adamın önünde kendine yaklaştırdığında, Gabrielle bu ani temasla şaşırdı. Henüz erkeğe tam olarak güvendiğinden emin değildi ama görünüşe göre oda dolusu silahlı vampirin arasında dost diyebileceği tek adam oydu.

“Bu Gabrielle Maxwell. Şimdilik bizimle beraber yerleşim biriminde kalacak.”

Daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadan, sanki bu ölümcül görünüşlü adamların ona soru sorabilmeleri için meydan okurcasına sözlerini havada bırakmıştı. Ama kimse bir şey sormadı. Lucan’ı bunca karanlık güç arasında emredici kuvvet olarak seyrederken, Gabrielle onun diğerleri gibi sadece bir savaşçı olmadığını anlamıştı.

O diğerlerinin lideriydi.

İlk konuşan Gideon oldu. Bilgisayarların ve ekranların arasından çıkarak yaklaştı ve Gabrielle’e elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” derken sesinde, belli belirsiz bir İngiliz aksamı vardı. “Tanık olduğunuz saldırıda cep telefonunuzu kullanarak o resimleri çekmeniz çok akıllıcaydı. Bize çok yardımınız dokundu.”

“Önemli değil.”

Erkeğin uzattığı eli kavradığında, onun böylesine candan ve normal olmasına şaşırmıştı.

Ama öte yandan, başlangıçta Lucan da ona oldukça normal görünmüştü, hâlbuki sonradan her şey ne kadar değişmişti. En azından, cep telefonunu incelenmek üzere laboratuvara götüreceğini belirttiğinde, ona yalan söylememişti. Sadece telefonu polise değil de, vampirlerin laboratuvarına götüreceğini söylemeyi unutmuştu.

Masanın üzerinde duran bilgisayarlardan gelen bir ses, Gideon’un ekranın başına hızla koşmasına sebep oldu.

“Evet! İşte burada!” diye bağırarak sandalyesine çöktü. “Arkadaşlar bunu görmek isteyeceksiniz. Özellikle de sen Niko.”

Lucan ve diğer savaşçılar, Gideon’un yüzüne soluk mavi bir ışık yansıtan ekranın etrafında toplandılar. Gab-

rielle odanın ortasında tek başına dikilirken, kendini biraz tuhaf hissettiği için yavaşça onlara yaklaştı.

Gideon, "Biraz önce demiryollarının şifresini kırmayı başardım," dedi. "Şimdi, bakalım kameralardan geçen geceye ait bir görüntü elde edebilecek miyiz? Belki de Conlan'ı öldüren pisliğin aslında neyin peşinde olduğunu öğrenebiliriz."

Gabrielle kenardan bakarken birçok bilgisayar ekranı, şehrin çeşitli tren istasyonlarındaki kapalı devre kameraların hızlı çekim görüntüleriyle dolmuştu. Gideon, sandalyesini oradan oraya çekerek sırayla klavyelerden birine çeşitli komutlar yazdıktan sonra, bir sonrakine yöneliyordu. Nihayet, bu çılgın enerjisi son buldu.

"Evet, işte başlıyoruz. Green Line İstasyonu geliyor." Diğerlerinin de açıkça görebilmesi için önündeki ekrandan uzaklaştı. "Ekranı yansıyacak olan film, platformdaki çatışmadan üç dakika önce başlıyor."

Video, trenlere binmekte olan insan kalabalığının üzerine odaklanırken, Lucan ve arkadaşları ekrana yaklaşmışlardı. Önündeki geniş omuzların arasından ekrana bakmaya çalışan Gabrielle, yeni tanıdığı Nikolai'nin ve yanındaki korkutucu görünümlü, siyah derilere bürünmüş bir erkeğin, beraberce vagonlardan birine atladıklarını gördü. Henüz yerlerine oturmuşlardı ki içerideki yolculardan biri, Nikolai'nin arkadaşının dikkatini çekti. İki savaşçı ayağa kalkarken tren kalkmadan ve kapılar kapanmadan hemen önce, gözlemekte oldukları adam aniden fırlayarak platforma sıçradı. Nikolai ve öbür adam hızla kapıya doğru koştu ama Gabrielle'in bütün dikkati, onların takip etmek istedikleri adama odaklanmıştı.

Nefesi kesilircesine, “Yüce Tanrım!” diye fısıldadı. “Ben bu adamı tanıyorum.”

Bu sözler üzerine beş çift sert bakışlı göz, sorgulayıcı bir şekilde genç kadına dikildi.

“Demek istediğim, onu şahsen tanımıyorum ama daha önce gördüm. Adını biliyorum. Brent – yani en azından arkadaşım Kendra’ya isminin bu olduğunu söylemiş. Benim cinayete şahit olduğum gece kulüpte tanıştılar. Aslında o günden beri her gece görüşüyorlar. Bir hayli de ciddiler.”

Lucan, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet, bu o. Eminim.”

Dante adındaki savaşçı bir küfür savurdu.

Lucan, “O bir Issız,” diye devam etti. “Daha doğrusu, bir Issızdı. Birkaç gece önce, belinde patlayıcı dolu olan bir kemerle Green Line İstasyonu’ndaki trene bindi. Niko ve diğer bir soydaşımız onu eski bir tren hattında kovaladılar. Bizimkiler onu yok edemeden kendini havaya uçurdu. Ve en iyi savaşçılarımızdan biri de onunla beraber öldü.”

“Aman Tanrım! Şu haberlerde izlediğim sebebi açıklanmayan patlamayı mı kastediyorsun?” Genç kadın, sert çenesi sınıksız kasılmış olan Nikolai’a döndü. “Çok üzgünüm.”

“Conlan kendini o pis korkağın üzerine fırlatmasa, ben şimdi burada olmayacaktım.”

Gabrielle, Lucan’ın ve adamlarının kaybına gerçekten çok üzülmüştü ama arkadaşının, bu Brent denilen adama olan yakınlığını düşününce kötülüğe ne kadar yaklaştığını fark ederek yeni bir korku dalgasıyla sarsıldı.

Ya bu adam Kendra’ya zarar vermişse? Ya ona da bir şeyler yapmışsa ve arkadaşının yardımı ihtiyacı varsa?

“Onu aramam lazım.” Genç kadın elini çantasına sok-

muş, cep telefonunu arıyordu. “Hemen Kendra’yı arayıp iyi olduğundan emin olmam lazım.”

Lucan’ın, genç kadının bileğini yakalayan elleri, kararlı olmasına rağmen aynı zamanda yumuşaktı. “Üzgünüm Gabrielle. Bunu yapmana izin veremem.”

“O benim arkadaşım, Lucan. Kusura bakma ama beni durduramazsın.”

Gabrielle telefonunu açtığı anda, bu görüşmeyi yapmak için şimdi daha da kararlıydı. Kendra’nın numarasını çevirmeden, alet, parmaklarının arasından koparak Lucan’ın eline geçmişti bile. Erkek telefonu kapatarak ceketinin cebine koydu.

Çelik gibi bakışlarını bir an bile Gabrielle’den ayırmaksızın, sanki sohbet ediyormuşçasına “Gideon,” dedi. “Lütfen Savannah’ya buraya gelmesini ve biz işimizi bitirene kadar Gabrielle’i daha rahat edebileceği bir yere götürmesini söyler misin? Ona yiyecek bir şeyler de ayarlasın.”

Gabrielle, “Telefonumu geri ver,” derken, Lucan’ın onu kontrol etme çabasına meydan okuduğu için diğer adamların yüzlerindeki şaşkınlık dolu ifadeyi görmezden geliyordu. “Onun iyi olup olmadığını öğrenmem lazım, Lucan.”

Erkek yanına yaklaştı ve elini Gabrielle’in yüzüne doğru uzattığında, genç kadın bir an için onun ne yapacağından korktu. Lucan diğerlerinin gözleri önünde, genç kadının yanağını şefkatle ve sahiplenircesine okşadı. Konuşmaya başladığında, sesi gayet yumuşak çıkıyordu. “Arkadaşının iyi olup olmaması artık senin elinde değil. Eğer şu ana kadar kanı bu Issız tarafından içilip kurutulmamışsa – ve inan bana en gerçekçi olasılık da bu – artık zaten arkadaşın için bir tehlike teşkil etmiyor.”

“Ama ya ona bir şey yaptıysa? Ya onu da bu kölelerden birine çevirdiyse?”

Lucan itiraz edercesine başını salladı. “Sadece çok güçlü olanlarımız köle yaratabilir. Kendini tünelde uçuran bu pisliğin buna gücü yetmez. O, kolaylıkla harcanabilecek bir piyondan başka bir şey değildi.”

Gabrielle erkeğin dokunuşunun verdiği rahatlama-ya rağmen ondan uzaklaştı. “Ya Kendra’yı da kendisi gibi görmüşse? Ya onu da kendisinden çok daha güçlü birine teslim etmişse?”

Lucan’ın yüz ifadesi sertti. Ses tonu genç kadının daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı ama bu, söylediklerini kabul etmeyi zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. “O takdirde arkadaşını tamamıyla unutsan iyi olur, çünkü o şimdiden ölmüş sayılır.”

21. BÖLÜM

“Umarım çay çok sert değildir. Eğer biraz süt istersen, mutfaktan getireyim.”

Gideon’un Soy Eşinin misafirperverliği, genç kadının içini ısıtmıştı. Gülümseyerek, “Çay harika, teşekkür ederim,” dedi.

Burada başka kadınların da olduğunu öğrenince şaşır-mış, Savannah’yı görür görmez bu güzel kadınla arkadaş oluvermişti. Lucan’ın emriyle Gabrielle’i almak için geldi-ği andan itibaren, Savannah genç kadının rahat edebilmesi için elinden gelen hiçbir şeyi esirgememişti.

Tabii, yerin yüzlerce metre altındaki bu üst düzey gü-venlikli sığınakta ve etrafı tepeden tırnağa silahlı vampir-lerle çevriliyken ne kadar rahat edebilirse.

Savannah’ın karşısında, koyu renk kiraz ağacından ya-pılmış uzun bir masada oturuyor, arka planda yumuşak bir müziğin eşliğinde elindeki porselen fincandan egzotik ve baharatlı çayını yudumluyordu.

Bu oda ve yanındaki geniş daire, Gideon’la Savannah’ya aitti. Görünüşe göre, normal bir çift gibi yerleşim birimi-

nin içindeki konforlu dairelerinde, etraflarında güzel mobilyalar, sayısız kitap ve muhteşem sanat eserleriyle çevrili olarak yaşıyorlardı. Her şey, tıpkı pahalı bir Back Bay evinde olacağı gibi birinci sınıftı ve özenle seçilmişti. Bir de pencerelerin eksikliği olmasa, burası mükemmel sayılabilirdi. Ama bu eksiklik, her bir duvara asılmış olan nefes kesici tablo ve fotoğraf koleksiyonlarıyla giderilmişti.

“Aç değil misin?”

Savannah, masanın üzerinde bulunan gümüş tepsideki küçük börekleri ve kekleri işaret etti. Bunların yanındaki tabağın içinde, küçük kanepeler ve aromatik soslar duruyordu. Her şey kusursuz görünüyordu ve kokuları harikaydı ama Gabrielle, bir önceki gece Lucan’ın kölenin boğazını dişleriyle parçalayarak kanını emmesini seyrettikten sonra iştahını oldukça kaybetmişti.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi. “Şimdilik bu bana çok bile.”

Midesinde bir şey tutabildiğine kendi de şaşıırıyordu ama çay sıcak ve yatıştırıcıydı. Genç kadın çayın sıcaklığını, vücudunun hem içinde hem de dışında hissedebiliyordu.

Gabrielle çayını yudumlarırken, Savannah masanın öbür yanından onu dostça bakan gözlerle ve ince kaşları simpatiyile çatılmış olarak sessizce izliyordu. Kadının siyah ve kıvrıcık saçları kısa kesilmişti ama çekici yüz hatları ve güzel vücuduyla bir araya gelince bu ona yaramaz bir genç kızdan çok entelektüel bir hava veriyordu. Onda da aynı Gideon’unki gibi açık ve samimi bir yaklaşım vardı ve bu, Gabrielle’in takdir ettiği bir şeydi, özellikle son birkaç saat içinde Lucan ve onun tavrından sonra.

Savannah, “Belki sen dayanabilirsin ama ben yapamıyorum,” diyerek keklerden birine uzandı.

Elindeki keke bir kaşık dolusu krema sürdükten sonra ağzına attı ve keyifle mırıldanmaya başladı. Gabrielle, gözlerini bu görüntüden ayıramadığını biliyor ama elinden bir şey gelmiyordu.

“Sen bunlardan yiyebiliyorsun,” dediğinde, bu sözleri ağzından bir soru gibi çıkmıştı.

Savannah başıyla onaylayarak ağzının kenarlarını peçetesine sildi. “Evet. Elbette. Yemeden yaşanmaz ki.”

“Ama ben sanmıştım ki... Eğer sen ve Gideon... Sen de onun gibi değil misin?”

Savannah kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Ben de aynı senin gibi insanım. Lucan sana hiçbir şeyi açıklamadı mı?”

“Bir şeyler açıkladı.” Gabrielle omzunu silkti. “Anlatıkları da başımı döndürmeye yetti de arttı bile. Ama hâlâ kafamda bir sürü soru işareti var.”

“Tabii ki vardır. Bu yeni dünyayla tanıştırıldığımız zaman, hepimizin soruları olmuştur.” Uzanarak Gabrielle’in elini nazikçe sıktı. “Bana ne istersen sorabilirsin. Ben de buradaki yeni dişilerden biriyim.”

Bu açıklama Gabrielle’in ilgisini çekmişti. “Ne kadar zamandır buradasın?”

Savannah, sanki süreyi hesaplamış gibi bir anlığına başını yukarı kaldırdı. “Eski hayatımı 1974’te bıraktım. Gideon’la tanışıp ona çılgınca âşık olduğum sene.”

“Otuz yıldan fazla olmuş.” Gabrielle kendi kendine mırıldanırken, Gideon’un eşinin genç görünüşünü, canlılıkla parlayan bronz tenini, gençliğin kıvılcımlarının oynadığı gözlerini inceliyordu. “Ama yirmi yaşında bile görünmüyorsun.”

Savannah’nın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “Gide-

on beni eşi olarak aldığında on sekiz yaşındaydım. Aslında benim hayatımı kurtardı da denebilir. Beni çok kötü bir durumdan çıkarttı ve birbirimize bağlı olduğumuz sürece, şu anki görüntüme sahip olacağım. Gerçekten o kadar genç mi görünüyorum?”

“Evet. Ve çok güzelsin.”

Savannah kekinden bir ısırik daha alırken yavaşça kırdadı.

“Peki ama...?” Gabrielle sorularına devam ederken, fazla meraklı görünmediğini umuyordu ama o kadar şaşırmış ve etkilenmişti ki sormadan duramıyordu. “Eğer sen insansan ve onlar da bizi kendileri gibi... yani kendi türlerine... o zaman bu nasıl olabilir ki? Nasıl oluyor da sen yaşanmıyorsun?”

Savannah, bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, “Ben bir Soy Eşiyim,” diye cevap verdi. Gabrielle’in kaşlarının çatılı ve kafasının karışmış olduğunu görünce açıklamaya devam etti. “Gideon’la ben birbirimize kanla bağlandık. Onun kanı genç kalmamı sağlıyor ama ben hâlâ yüzde yüz insanım. Biz onlardan biriyle eşleşsek bile, bu gerçek hiç değişmez. Dişlerimiz uzamaz ve onlar gibi yaşamak için kan isteğiyle yanıp tutuşmayız.”

“Ama onunla beraber olabilmek için her şeyden kolaylıkla vazgeçmişsin.”

“Neyden vazgeçmişim? Beni en az onu sevdiğim kadar seven ve taptığım bir adamla yaşıyorum. İkimiz de sağlıklıyız, mutluyuz ve ailemiz olarak kabul ettiğimiz ve bize benzeyen dostlarımızla beraberiz. Issızların yarattığı tehdidin dışında, hiçbir endişemiz yok. Şayet vazgeçtiğim bir şey varsa, bu Gideon’la sahip olduklarımın yanında çok sönük kalır.”

“Peki ya güneş ışığı? Burada yaşarken onu özlemiyor musun?”

“Hiçbirimiz bütün zamanımızı yerleşim biriminde geçirmeye mecbur değiliz. Canım ne zaman isterse bahçeye çıkar, orada istediğim kadar kalırım. Hem bahçe, hem de malikâne son derece korunaklı. Burası o kadar büyük ki, buraya ilk geldiğimde etrafı gezmem üç hafta sürdü.”

Gabrielle kısaca gördüğü kadarıyla, buradaki her şeye alışabilmesi için uzun zaman gerekeceğini tahmin edebiliyordu.

“Gündüz şehre gitmeye gelince, ara sıra bunu da yapıyoruz ama pek sık değil. İhtiyacımız olan her şeyi internetten sipariş verebiliyoruz ve istediklerimiz kapımıza kadar getiriliyor.” Gülümseyerek hafifçe omzunu silkti. “Beni yanlış anlama, ben de her kadın gibi gezmeye ve alışveriş yapmaya bayılırım ama eşlerimizin koruması olmaksızın yerleşim biriminin dışına çıkmak biraz riskli. Ayrıca, bize ulaşamayacakları bir yerde olduğumuzda endişeleniyorlar. Sanırım barınaklarda yaşayan kadınlar, bizim gibi savaştı sınıfıyla bağ kurmuş olanlardan biraz daha özgürler. Gerçi hiçbirimiz de bundan şikâyetçi değiliz.”

“Burada yaşayan başka Soy Eşleri de mi var?”

“Benden başka iki tane daha var. Eva, Rio’nun eşi. İkisine de bayılırsın, gittikleri her yeri canlandırırlar. Ve Danika, tanışabileceğin en tatlı insanlardan biridir. Conlan’ın eşiydi. Conlan, kısa bir süre önce, bir Issızla çarpışırken öldü.”

Gabrielle üzüntüyle başını salladı. “Evet, sen beni almaya gelmeden biraz önce duydum. Çok üzgünüm.”

“Burası onsuz çok değişti, sessizleşti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Danika onsuz bir hayata nasıl tahammül

edecek bilemiyorum. Beraberlikleri çok eskiye dayanıyor. Conlan çok iyi bir savaşçıydı ama aynı zamanda çok iyi bir ești. Bu yerleşim biriminin de en eski üyelerindendi.”

“Peki kaç yaşındaydı?”

“Bilemiyorum. Ama bizim standartlarımızla çok uzun. Conlan, Kristof Kolomb zamanında İskoç bir kabile reisinin kızından dünyaya gelmiş. Babası da o zamanın Soylu vampirlerinden biriymiş, yani 500 sene önce.”

“Sen şimdi Conlan’ın 500 yaşında olduğunu mu söylüyorsun?”

Savannah narin omuzlarını kaldırdı. “Aşağı yukarı evet. Ondan çok daha genç olanlar da var. Mesela, Rio’yla Nikolai. İkisi de 1900’lerde doğmuşlar. Ama hiçbirisi Lucan kadar uzun yaşamamış. O İlk Nesilden geliyor. Orijinal Kadimlerden biriyle, onların uzaylı tohumlarını taşıyan ilk Soy Eşlerinden birinin çocuğu. Anladığım kadarıyla Soyluların çocuk yapması, Kadimlerin gelmesinden çok sonra olmuş. Tarihe bakılırsa, asırlar sonra. İlk Nesilden olanlar, son derece kötü şartlarda ve tesadüfen dünyaya gelmişler. Yani vampirler kadınlara toplu bir şekilde tecavüz ederken, aralarından sadece birkaç tanesi böyle karışık bir gebeliğe uygun ve eşsiz DNA örneklerine sahiplermiş.”

Gabrielle, o zamanlar gerçekleştirilmiş olan vahşetin tiksindirici görüntüsünü bir an için hayal etti. “Bu Kadimler, hayvanlardan betermiş.”

“Onlar vahşilerdi. Issızlar da tıpkı onlar gibi, insan hayatına zerre kadar kıymet vermeden hareket ediyorlar. Eğer Lucan, Gideon ve birlikteki diğer savaşçılar onları dünyanın her yerinde avlamasalardı, hayatımız – daha doğrusu bütün insanların hayatı – çok korkunç olurdu.”

Gabrielle yumuşak bir sesle, "Peki ya Lucan?" diye sordu. "Bu anlattıklarına göre o kaç yaşında?"

"Sadece geldiği nesli hesaba katsak bile, o çok ender bulunan biri. Onun kuşağından çok az kişi kaldı." Savannah'nın yüz ifadesinde saygı ve huşunun izleri görülebiliyordu. "Lucan'ın yaşı dokuz yüzden az olamaz, muhtemelen daha da fazladır."

"Aman Tanrım!" Gabrielle sandalyesinde yığılıp kalmıştı. Duyduklarının kulağa ne kadar saçma geldiğini düşünüyor, öte yandan da olanları hatırlayınca, hepsinin son derece mantıklı olduğunun farkına varıyordu. "Biliyor musun, onu ilk gördüğümde, kendi kendime onun elinde bir kılıçla at sırtında ve bir şövalye ordusunun başında, savaşta gidiyor gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Onda öyle bir hava vardı. Sanki, bütün dünyanın sahibiymiş ve o kadar çok şey görmüş ki hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi. Şimdi bunun nedenini anlıyorum."

Savannah başını yana eğerek genç kadına bilgece baktı. "Sanırım sen onu biraz şaşırttın."

"Ben mi? Nasıl yani?"

"Seni buraya, yerleşim birimine getirdi. Ben onu tanıdığım süre boyunca ve Gideon'dan öğrendiğim kadarıyla daha öncesinde böyle bir şey yapmamış."

"Lucan, beni buraya kendi güvenliğim için getirdiğini söyledi, çünkü Issızlar peşimde. Tanrım, önce ona inanmak istememiştim ama bütün bunlar doğru, değil mi?"

Savannah'nın gülümsemesi iç ısıtıcı ve sempatikti. "Evet, doğru."

"Dün gece onu birini öldürürken gördüm, bir köleyi. Biliyorum bunu beni korumak için yaptı ama çok vahşicediydi. Korkunçtu." Çocuk parkındaki dehşet verici man-

zarayı gözünün önüne getirince, bir ürperti bütün vücudunu sardı. “Lucan adamın boğazını dişleriyle parçalayıp kanını içti... sanki bir...”

“Vampir gibi.” Savannah genç kadının cümlesini tamamlarken sesinde suçlama veya lanetleme yoktu. “Onlar neyse o Gabrielle, böyle doğmuşlar. Bu ne bir lanet, ne de bir hastalık. Yaşayış tarzları bu. Beslenmeleri de, biz insanların ‘normal’ kabul etmeye alışık olmadığımız değişik bir tarzda. Ayrıca, vampirler beslenmek için her zaman öldürmezler. Aslında, bu gayet enderdir. Hiç olmazsa Soy-luların, savaşçı sınıfı da dahil olmak üzere çoğu için. Gideon ve Rio gibi kanla bağlı olan vampirlerin böyle bir şey yaptığı asla duyulmamıştır, çünkü onlar gıdalarını düzenli olarak Soy Eşlerinden temin ederler.”

Gabrielle düşünceli bir şekilde parmağını çay fincanının kenarında gezdirirken kaşlarını çatarak, “Sen anlatınca bunlar kulağa ne kadar normal geliyor.” Savannah’ın ona söylediklerinin, ne kadar gerçeküstü görünse de kendi içinde bir mantığa dayandığını biliyordu ama bunu kabul etmek kolay olmayacaktı. “Onun gerçekte ne olduğunu, nasıl yaşadığını düşünmek beni dehşete düşürüyor Savannah. Bu yüzden ondan iğrenmeliyim.”

“Ama iğrenmiyorsun.”

“Hayır.” Genç kadının itirafı, dudaklarından sessize dökmüştü.

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Gabrielle bu kelimeleri tekrarlamak istemediği için başıyla onayladı.

“Ve onunla yakın bir ilişkin var.”

Evet.” Gabrielle derin bir nefes alarak başını salladı. “Gerçekten, bundan büyük aptallık olur mu? Onu böyle-

sine arzu etmemi sağlayan nesi var bilemiyorum. Demek istediğim, bana o kadar çok yalan soyledi ve beni o kadar çok kandırdı ki, bunları sayamam bile. Ama hâlâ onu düşünmek bile dizlerimin bağını zyor. Böylesine bir tutkuyu bugüne kadar bağka hiçbir erkekle yağamadım.”

Savannah ay fincanının üzerinden gülümsüyordu. “Bizim savağlılarımız bir erkekten çok daha fazlasıdır.”

Gabrielle ayından bir yudum alırken, eğer Lucan’ın kendi kalbini ayaklarının altına alarak paramparça etmesini göze alamayacaksa, onu kendi savağcısı olarak kabullenmesinin pek de akıllıca bir şey olmayacağını düşünüyordu.

Savannah, “Bu erkekler hayatlarındaki her şeye ihtirasla sarılırlar,” diye ekledi. “Ve onlara kanla bağlanmak, hiçbir şeyle mukayese edilemez. Özellikle sevişme esnasında.”

Gabrielle omzunu silkti. “Evet, onunla sevişmek mt-hiş, bunu inkâr edemem. Ama Lucan’la hiçbir şekilde kan bağım olmadı.”

Savannah’nın gülümsemesi hafifçe soldu. “Seni ısırma-dı mı?”

“Hayır. Tanrım hayır!” Genç kadın başını sallarken böyle bir şeyi hayal ettiğinde hissetmesi gereken dehşetin, şu ankinden çok daha fazla olması gerektiğini düşünüyordu. “Bildiğim kadarıyla, benim kanımı içmeyi denemedi bile. Daha bu gece, bana hiçbir zaman böyle bir şey yapmayacağına dair yemin etti.”

“Yaa.” Savannah elindeki fincanı masaya aşırı bir dikkatle koydu.

“Neden? Sence bunu yapacak mıdır?”

Gideon’un eği bir an için vereceği cevabı düşündü, sonra başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Lucan verdiği

hiçbir sözden dönmemiştir. Böyle bir konuda asla. Eminim sana ne söylediyse niyeti odur.”

Gabrielle başıyla onayladı ama Savannah’nın kendisini teskin eden sesinin neredeyse bir başsağlığı tonunda olmasına şaşırmıştı.

Savannah masadan kalkarak Gabrielle’e kendisini takip etmesini işaret etti. “Gel sana yerleşim biriminin diğer bölümlerini göstereyim.”

“Batı Sahili’ndeki zanlının üzerinde gördüğümüz *gliflerden* bir şey çıktı mı?” Lucan bunu sorarken deri ceketini Gideon’un yanındaki sandalyenin üstüne bıraktı.

Şimdi laboratuvarda yalnızca ikisi kalmıştı. Diğer savaşçılar, Lucan onlara şehirdeki temizlik operasyonuna göndermeden önce birkaç saatliğine dinlenmeye çekilmişlerdi. Erkek kalabalıktan kurtulduğuna memnundu. Kafası, artan baş ağrısıyla onu deli edercesine zonkluyordu.

“Hiçbir şey çıkmadı, üzgünüm. Suçlu listelerinde veya genel sayım listelerinde kaydını bulamadım. Anlaşılan bizim herif sistemde yok. Ama bu da anormal değil. Kimlik kayıtları muazzam geniş ama mükemmellikten çok uzak. Özellikle de İlk Nesillere gelince. Etrafta sizlerden çok az kaldı ve çeşitli sebeplerden dolayı onların da çoğu kayıt altına alınmaya veya fişlenmeye yanaşmıyorlar, sen de dahil olmak üzere.”

“Kahrolası.” Lucan, burnunun kemerini parmaklarıyla sıkıyor fakat kafasının içindeki basınçtan kurtulamıyordu.

“İyi misin dostum?”

“Önemli bir şey değil.” Gideon’a bakmasa da, vampirin

kendisini endişeyle süzdüğünü hissedebiliyordu. “Birazdan geçer.”

“Geçen gece Tegan’la aranızda olanları duydum. Çocuklar senin avdan yeni döndüğünü ve biraz gergin göründüğünü söylediler. Biliyorsun, vücudun hâlâ güneş yanıklarından iyileşmeye çalışıyor. Biraz ağırdan alıp iyileşmek için beslen- ”

“İyi olduğumu söyledim.” Lucan sertçe cevap verirken öfkesi gözlerinde çakmak çakmak yanıyordu ve dudakları dişlerinin üzerinde bir hırlamayla gerilmişti.

Sokakta yakaladığı avı ve çocuk parkında kuruttuğu köleyi düşünürse, ona iyileşme sürecinde gerekenden çok daha fazla kan almıştı. Ama fiziksel doyumuna rağmen hâlâ daha fazlası için kıvrandığı bir gerçektir.

Çok kaygan bir zeminde olduğu şüphesizdi ve bunun farkındaydı.

Susuzluk da bu kaygan zeminde sendelediği an düşeceği ilk tuzaktı.

Zaaflarına gem vurmak gitgide zorlaşıyordu.

Lucan konuyu değiştirmek için, “Sana bir hediyem var,” dedi. Elindeki iki hafıza kartını Gideon’un önünde duran tezgâhın üzerine koydu. “Yükle bunları.”

“Gerçekten mi? Bana hediye mi aldın? Sevgilim, hiç gerek yoktu.” Gideon eski neşesini kazanmıştı. Kartlardan birini kendisine en yakın olan bilgisayara taktı. Ekranda beliren sayfada, upuzun bir dosya listesi vardı. Gideon dönerek Lucan’a düşünceli bir şekilde baktı. “Bunlar resim dosyaları. Hem de bir sürü.”

Lucan başını hafifçe sallayarak onayladı. Şimdi odayı adımlıyor ve içerideki parlak ışıklardan dolayı kendini çok bunalmış ve sinirli hissediyordu. “Hepsine teker te-

ker bakmanı ve bu resimleri şehirdeki bilinen bütün Issız sığınaklarıyla karşılaştırmanı istiyorum; gelmiş, geçmiş ve şüphelendiğimiz hepsiyle.”

Gideon rastgele açmış olduğu bir resme bakınca şaşkınlıkla ıslık çaldı. “Burası, geçen ay bastığımız Issız yerleşkesi.” İki tane daha açarak ekrana yan yana koydu. “Ve son birkaç haftadır gözetlediğimiz depo. Tanrı aşkına... bu resimdeki de Quincy sığınağının binası değil mi?”

“Dahası var.”

“Lanet olsun. Bu resimlerin çoğu vampir mekânları. Hem Issızların, hem de Soyluların.” Gideon bir düzine fotoğrafa daha baktı. “Bütün bunları o mu çekmiş?”

“Evet.” Lucan duraklayarak ekrana yaklaştı. Tarihleri o haftayı yansıtan dosyalara işaret ederek, “Bu grubu aç,” dedi.

Gideon hızlı bir şekilde resimleri ekrana yansıttı. “Şaka yapıyor olmalısın. Akıl hastanesine de mi gitmiş? Orada yüzlerce Issız saklanıyor olmalı.”

Bu düşünceyle Lucan’ın karnına bir ağrı saplandı. Midesindeki asidin yakıcılığı korkuyla karışmıştı. Beslenme ihtiyacıyla içine kramplar giriyordu. Zihin gücüyle açlığını bastırmaya çalışırken elleri titriyordu ve alnında ter damlaları oluşmuştu.

“Bir köle onu orada bulup, akıl hastanesinin dışına kadar kovalamış.” Erkeğin sesinin boğazında bir çakıl taşı varmış gibi çıkmasının tek sebebi, vücudunun açlık çekmesi değildi. “Oradan kurtulduğu için çok şanslıymış.”

“Bence de. Orayı nasıl bulmuş? Hatta, bu yerleri nasıl bulmuş?”

“Bu yerlerin onu niye cezp ettiğini bilmediğini söylüyor. Galiba bu eşsiz bir içgüdü. Tıpkı vampirlerin zihin

kontrolüne bağışıklık kazanmış olması ve hareket ettiğimizi başka insanlar görmezken onun görebilmesi gibi, Soy Eşi olmasından kaynaklanan bir yetenek.”

“Adını ne koyarsan koy, bu yeteneklerinin bize son derece faydalı olacağı şüphesiz.”

“Bunu aklından çıkart. Gabrielle’i şu an içinde bulunduğundan daha fazla bu işe bulaştırmayacağız. O bunların bir parçası değil ve ben de onu daha fazla tehlikeye atamam. Zaten burada fazla kalmayacak.”

“Bizim onu koruyamayacağımızı mı düşünüyorsun?”

“Kapımızın önünde bir savaş devam ediyorken, onun ön cephede olmasına izin veremem. Bu onun için nasıl bir hayat olur ki?”

Gideon omzunu silkti. “Savannah’yla Eva’nın bu hayattan pek şikâyetleri yok gibi görünüyor.”

“Evet, son zamanlarda Danika da gülmekten kendini alamıyor, değil mi?” Lucan başını iki yana salladı. “Gabrielle’in bu vahşetin ortasında olmasını istemiyorum. En kısa zamanda barınaklardan birine gidecek. Çok uzaklarda olanlardan birine, Issızların ona asla erişemeyeceği bir yere.”

Ve tabii buraya gittiğinde, genç kadın Lucan’dan da korunmuş olacaktı. Eğer Susuzluk en sonunda onu eline geçirecek olursa – zaten son zamanlarda artık bunun bir ‘eğer’ değil, ‘ne zaman’ sorusu olduğunu hissediyordu – Gabrielle’in bu patlamanın vereceği hasardan mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyordu.

Gideon, Lucan’a bakarken oldukça sessizdi. “Ondan hoşlanıyorsun.”

Lucan ona, bir şeyleri yumruklamak istercesine baktı. Yok etmek istercesine. “Saçmalama.”

“Demek istediğim, hem çok güzel hem de yaratıcı olduğu kadar cesaretli de. O yüzden, birinin ondan etkilenmesini hayal etmek zor değil. Ama... lanet olsun. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?” Anlaşılan vampir ne zaman durması gerektiğini bilmiyordu. “Bir dışının senin içine bu kadar işleyeceği hiç aklıma- ”

“Sen ve Rio gibi, zavallı âşıklar kulübüne katılmak istiyor gibi mi görünüyorsun? Veya babasız büyüyecek çocuğu yolda olan Conlan gibi? İnan bana, ne bu kadına ne de başka birine bağlanmaya hiç niyetim yok.” Öfkeyle bir küfür savurdu. “Ben bir savaşçıyım. Benim ilk – daha doğrusu yegâne – sorumluluğum, Soylulara karşı. Hayatımda başka hiçbir şeye yer yok. Ona barınaklardan birinde güvenli bir yer ayarladığım an, Gabrielle Maxwell gidecek. Unutulacak. Konu kapanmıştır.”

Gideon onun alışılmamış bir kontrolsüzlükle kükremesini, öfkelenmesini ve hiddetle odayı adımlamasını uzun bir süre sessizce seyretti.

Bu da, tabii, Lucan’ın öfkesini daha da arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Söyleyecek başka bir şeyin var mı, yoksa bu sonu olmayan konuyu bir kenara bırakabilir miyiz?”

Vampirin mavi gözlerindeki bilgece bakış, Lucan’ı çıldırtacak kadar sakindi. “Merak ettiğim tek şey, kimi ikna etmeye çalıştığın. Beni mi, yoksa kendini mi?”

22. BÖLÜM

Savaşçıların labirent gibi yerleşim birimindeki turu esnasında Gabrielle, yaşam birimlerini, toplantı salonlarını, insanı hayrete düşürecek kadar çeşitli silah ve savaş ekipmanıyla donatılmış bir eğitim odasını, ziyafet salonunu, bir tür ibadet odasını ve sayılamayacak kadar değişik amaçlara hizmet eden gizli köşeleri görmüş ve bütün bunlar, kafasında bulanık bir yer etmişti.

Eva'yla da tanışmış ve onu tıpkı Savannah'ın tarif ettiği gibi bulmuştu. Hayat dolu, çekici ve bir manken kadar güzel. Rio'nun eşi, Gabrielle hakkında her şeyi ve onun Yukarı Kademe'deki hayatının bütün ayrıntılarını öğrenmek için ısrar etmişti. Eva'nın doğup büyüdüğü yer İspanya'ydı ve günün birinde Rio'yla beraber oraya dönerek ailesini genişletmekten bahsediyordu. Sohbetleri, Rio'nun yanlarına gelmesiyle bölünene kadar gayet zevkli geçmişti. Erkeğin gelmesiyle Eva ilgisini tamamen eşine yöneltmiş, Savannah da Gabrielle'i yerleşim biriminin diğer bölümlerini göstermek için odadan çıkartmıştı.

Yerleşim biriminin bu kadar büyük ama kullanışlı ol-

ması, etkileyiciydi. Savannah'yla gezintilerini bitirdiklerinde genç kadının, vampirlerin mezarlarda, eski ve örümcek ağlarıyla kaplı karanlık kuytularda yaşadıklarına dair düşünceleri kafasından tamamıyla silinmişti.

Bu savaşçılar ve eşleri, yüksek teknolojiye ve istenebilecek hemen hemen her lükse sahip bir şekilde yaşıyorlardı. Ama gördüklerinin hiçbirisi genç kadına, şu anda Savannah'yla beraber içinde bulundukları oda kadar etkileyici gelmemiştir. Yerden tavana kadar yükselen raflar odanın iki duvarını kaplıyor ve cilalı koyu renk ahşabın arasındaki binlerce kitap, göz kamaştırıyordu. Ağır deri ciltlere ve sırtlarındaki, kütüphanenin yumuşak ışığında parlayan altın rengi yazılara bakılırsa bu kitaplar şüphesiz ender bulunan baskılardı.

“Muhteşem.” Odanın ortasına yürüdü ve etrafındaki kitap koleksiyonlarını hayranlıkla süzdü.

Savannah açık kapının yanında oyalanırken, “Beğendin mi?” diye sordu.

Gabrielle, gördüklerini hazmetmekle meşgul olduğu için başını sallamakla yetindi. Etrafına bakarken gözü, arka duvara asılı olan duvarı boydan boya kaplayan goblene takıldı. Muazzam bir şövalye, siyah ve gümüş zırhının içinde, şaha kalkmış bir atın üzerinde resmedilmişti. Şövalyenin başı açıktaydı ve uzun siyah saçları, tıpkı elindeki ucu kanlı mızrağının tüyleri ve arka planda için için yanmakta olan şatodan çıkan dumanlar gibi rüzgârda savruluyordu.

İşlemeler o kadar ince detaylı ve titizlikle yapılmıştı ki Gabrielle, adamın insanı delip geçen solgun gri gözlerini ve köşeli çıkık elmacık kemiklerini rahatlıkla seçebiliyordu. Bu alaycı ve neredeyse etrafını küçümsercesine bükülmüş ağzın kıvrımlarında, tanıdık bir şeyler vardı.

“Aman Tanrım!” diye mırıldandı. “Yoksa bu– ”

Savannah ona omzunu silkerek ve küçük bir kahkaha atarak cevap verdi. “Burada biraz oyalanmak ister misin? Benim Danika’ya bir bakmam lazım ama senin de benimle gelmen gerekmez. Eğer burada kalmayı– ”

“Tabii. Elbette. Şaka mı yapıyorsun, burada seve seve kalırım. Lütfen, acele etme ve beni de merak etme.”

Savannah gülümsedi. “Birazdan dönerim ve sonra da sana bir misafir odası ayarlarız.”

Gabrielle, “Teşekkürler,” diye cevap verirken, bu beklenmedik cennet köşesinden çıkmak için hiç acele etmediği belliydi.

Savannah uzaklaşırken, Gabrielle önce neye bakacağını şaşırmıştı. Kitaplardan oluşan bu hazineye mi, yoksa 14. yüzyıla ait ve Lucan Thorne’un başrolünü üstlendiği Ortaçağdan kalmış olan bu sanat eserine mi?

Genç kadın kendi kendine, ikisine de diye karar vererek raftan birinci baskı olduğunu tahmin ettiği Fransızca bir şiir kitabını aldı ve goblenin önüne yerleştirilmiş olan deri okuma koltuğuna yöneldi. Kitabı narin bir antika sehpaye bıraktı ve uzun bir dakika boyunca, Lucan’ın ipeklerle bezenip bu kadar ustalıkla işlenmiş hayaline bakakaldı. Goblene doğru uzandı ama bu müzelik parçaya dokunmaya cesaret edemedi.

“Tanrım,” diye mırıldanırken, bu garip dünyanın inanılmaz gerçekleri, içinde saygı dolu bir korku uyandırıyordu.

Asırlardır insanların dünyasına paralel bir şekilde var olmuşlardı.

İnanılmaz.

Ve bu yeni bilgilerin ışığında, kendi dünyası ona ne ka-

dar küçük görünüyordu. Hayat hakkında bildiğini sandığı her şey, Lucan ve onun gibilerin uzun geçmişleri içinde bir güneş tutulmasına uğramıştı.

Etrafındaki havanın aniden hareket ettiğini hissetmek, genç kadının içinde bir panik dalgasının yayılmasına yol açtı. Goblenden gözlerini ayırarak, arkasına döndüğünde, etten ve kemikten gerçek Lucan'ın kapının eşiğinde kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Saçları şövalyeninkilerden daha kısaydı, gözleri de belki şimdi biraz daha kederli bakıyordu, sanatçının iğnesinden çıktığı kadar merhametsiz değillerdi.

Lucan gerçekte çok daha yakışıklıydı, hareketsiz dururken bile doğuştan gelen bir gücü dalgalar halinde yayıyordu. Hatta şu anda olduğu gibi, asık bir suratla ve sessizce onu seyrederken dahi.

Erkek kapının eşiğinden odanın ortasına doğru yürümeye başladığında, Gabrielle'in kalp atışları heyecanlı bir beklenti ve korkunun birbirine karışmasıyla hızlandı. Ona bakıyor ve gerçekten ne olduğunu görmeye çalışıyordu; yaşlanmayan bir güç, vahşi bir güzellik ve hayal edilemeyen bir nüfuz.

Karanlık bir bilmece, hem baştan çıkartıcı hem de son derece tehlikeli.

"Burada ne arıyorsun?" Erkeğin sesinde suçlayıcı bir tonlama vardı.

Genç kadın hızla, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Aslında, dürüst olmam gerekirse buradaki harika şeylere hayran olmamak elimde değil. Savannah bana etrafı gezdiriyordu."

Lucan homurdanarak burnunun kemerini parmakları-

nın arasında sıkarken, yüzünün asıklığı hâlâ devam ediyordu.

Gabrielle, “Beraber çay içtik ve biraz sohbet ettik,” diye ekledi. “Sonra Eva da bize katıldı. İkisi de çok tatlılar. Ve yerleşim birimi gerçekten çok etkileyici. Sen ve diğer savaşçılar ne kadar süredir burada yaşıyorsunuz?”

Erkeğin sohbet etmekle fazla ilgilenmediği belli oluyordu ama yine de omzunu kayıtsızca silkerek cevap verdi. “Gideon’la ben bu merkezi, bölgeye gelmiş olan Issızları avlamak için 1898’de kurduk. Ondan sonra da bizimle beraber mücadele edebilmeleri için en iyi savaşçıları seçtik. Dante ve Conlan ilk gelenlerdi. Nikolai ve Rio daha sonra bize katıldılar. Ve Tegan.”

Bu son isim Gabrielle’e tamamıyla yabancıydı. “Tegan?” diye sordu. “Savannah ondan hiç bahsetmedi. Beni öbürleriyle tanıştırdığında da yoktu, değil mi?”

“Hayır, yoktu.”

Lucan daha fazla detaya girmeyince, genç kadının merakı ağır bastı. “Yoksa onu da mı Conlan gibi kaybettiniz?”

“Hayır, öyle değil.” Lucan, savaşçılarının sonuncusundan bahsederken, kendisini rahatsız eden bu konuyu açmamayı tercih edercesine gergin bir sesle cevap vermişti.

Hâlâ genç kadını dikkatle süzüyor ve ona, nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasını, üzerine sımsıkı oturan siyah gömleğinin altındaki sert kasların genleşmesini ve vücudundan çıkan ısının kendisine doğru dalgalar halinde yayılmasını hissettirecek kadar yakın duruyordu.

Erkeğin arkasındaki duvarda elle işlenmiş olan sureti, goblenden zalim bir istekle bakıyor ve genç şövalyenin, yolunun üzerindeki her ödülü fethetmeye gaddarca kararlı olduğu, her halinden belli oluyordu. Gabrielle, şu

anda kendisini ağır ağır tepeden tırnağa süzmekte olan Lucan'da, aynı kararlılığın daha karanlık bir yansımasını görebiliyordu.

"Bu işleme muhteşem."

Genç kadına doğru bir adım daha yaklaşarak, "Bir hayli eski," dedi. "Ama sanırım artık bunu biliyorsundur."

"Çok güzel. Ve sen de ne kadar azimli görünüyorsun, bütün dünyayı fethetmeye hazırmış gibi."

"Bir zamanlar hazırdım." Duvar örtüsüne göz ucuyla bakarak hafif bir alaycılıkla devam etti. "Bunu annemle babamın ölümlerinden birkaç ay sonra yaptırmıştım. Arka planda yanan şato, babama aitti. Ve bir Susuzluk krizinde annemi öldürdüğü için, onun kellesini aldıktan sonra şatoyu da yerle bir ettim."

Gabrielle'in nefesi kesilmişti. Böyle bir cevap duymayı beklemiyordu. "Tanrım, Lucan..."

"Annemi büyük holde, bir kan gölünün ortasında, boğazı parçalanmış bir halde buldum. Babam bana karşı koymadı bile. Ne yapmış olduğunu biliyordu. Onu, kendisi gibilerin bir kadını sevebileceği gibi sevmiş ama susuzluğu bu sevgisine üstün gelmişti. Neticede doğasını inkâr edemezdi." Lucan omzunu silkti. "Hayatına son vermekle aslında ona bir iyilik yaptım."

Gabrielle onun sakin yüz ifadesine bakarken, duyduklarından olduğu kadar, erkeğin bunları anlatırken kullandığı duygusuz ses tonu yüzünden de kendini kalbinden vurulmuş gibi hissediyordu. Daha iki dakika önce goblene atfettiği romantik çekicilik, bu görüntünün yansıttığı trajedinin ağırlığıyla yıkılıp gitmişti.

"Böylesine korkunç bir şeyi, bu kadar güzel bir resimle hatırlamayı niye istedin ki?"

“Korkunç mu?” Erkek başını iki yana salladı. “Benim hayatım o gece başladı. Ailemin kanının içinde boğulana kadar, hayatımda hiçbir amaç yoktu ve o anda, her şeyi değiştirmem gerektiğini anladım – hem kendim, hem de ırkım için. O gece, babamla beraber dış dünyadan gelen son Kadimlere ve onlara birer Issız olarak hizmet eden Soylulara savaş ilan ettim.”

“Bu, savaşmak için çok uzun bir süre.”

“Çok daha erken başlamalıydım.” Çelikten bakışları genç kadını deler gibiydi. Buz gibi bir gülümsemeyle, “Hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim,” dedi. “Ben bunun için yaşıyorum, ölüm sunmak için.”

“Bir gün kazanacaksın, Lucan. O zaman bütün bu şiddet nihayet sona erecek.”

“Öyle mi sanıyorsun?” Erkeğin sesinden alaycılık akıyordu. “Neye dayanarak bu kadar emin olabiliyorsun? Kısacık yirmi sekiz yıllık hayatına mı?”

“İlk önce umuda dayanarak. Sonra da inanca. Her zaman iyinin galip geleceğine inanmak zorundayım. Sen değil misin? Diğerleriyle beraber yaptığınız da bu değil mi? Her şeyin daha iyiye gideceğine dair bir ümidiniz olduğu için değil mi?”

Erkek güldü. Daha doğrusu, gözlerini genç kadınınkilere dikerek güldü. “Issızları öldürüyorum, çünkü bundan zevk alıyorum. Bunu yapmakta da son derece ustayım. Diğerlerinin sebepleri hakkında konuşacak değilim.”

“Senin neyin var Lucan? Görüntün biraz... Benimle daha önce olduğundan çok daha farklı davranıyorsun.”

Yakıcı gözleriyle genç kadını olduğu yere çivilemişti sanki. “Henüz farkına varmadıysan hayatım, artık benim sınırlarımdasın. Burada işler daha farklı yürür.”

Erkeklerde yeni farkına vardığı bu duygusuzluk, onu şaşırtmıştı ama genç kadının kendisini bıçak sırtında gibi hissetmesinin esas sebebi, Lucan'ın bakışlarında yanmakta olan öfkeydi. Gözleri gereğinden fazla parlıyordu ve birer kristal gibi sertleşmişlerdi. Yüzü kızarmış ve derisi, elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Ve şimdi yakından bakınca, alnının üzerindeki ince ter tabakasını görebiliyordu.

Beyaz kor gibi yanan bir öfke, erkeğin vücudundan dalga dalga yayılıyordu. Sanki çıplak elleriyle bir şeyleri parçalamak istemiş gibiydi.

Ve o anda, yolunun üzerinde olan tek şey genç kadındı.

Yanından sessizce geçerek, yüksek kitap raflarının hemen yakınındaki kapalı kapılardan birine yöneldi. O daha dokunmadan, kapı kendiliğinden açılmıştı. İçerisi o kadar karanlıktı ki genç kadın burasının gömme bir dolap olduğunu sandı. Ama Lucan karanlığın içine girdi ve genç kadın onun sert adımlarının ahşap zemin üzerinde çıkarttığı sesi duyunca, bunun yerleşim birimindeki gizli koridorlardan biri olduğunu tahmin etti.

Gabrielle olduğu yerde kalakalmış, kendini acımasız bir fırtınanın altında ezilmekten kıl payı kurtulmuş gibi hissediyordu. Tutmakta olduğu nefesini bıraktı. Belki de erkeğin gitmesi daha iyi olmuştu. Kendini onun yoluna çıkmadığı için şanslı hissetmesi gerekiyordu. Genç kadını yanında istemediği apaçık meydandaydı ve Gabrielle de, onun bu halinde erkeğin yanında olmak istediğinden pek emin değildi.

Ama Lucan'da bir sorun vardı – bir şeyler ciddi anlam-

da ters gidiyordu – ve Gabrielle’in bunun ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Tüylerini diken diken eden korkusunu bastırmaya çalışarak erkeği takip etti.

“Lucan?” Kapının arkasındaki boşlukta hiç ışık yoktu. Sadece karanlık ve Lucan’ın düzenli ayak sesleri. “Tanrım, burası çok karanlık. Lucan, bekle biraz. Konuş benimle.”

Erkeğin hızlı adımlarında bir değişme olmadı. Genç kadını geride bırakmaya kararlı gibiydi. Ondan kurtulmak için can attığı belliydi.

Gabrielle bir yılan gibi kıvrılan koridorda erkeği takip edebilmek için ellerini kullanarak, karanlıkta elinden geldiğince sağa sola çarpmadan ilerlemeye çalışıyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı.”

“Niçin?”

“Sana söyledim.” Lucan’ın sesinin geldiği yönden bir kilidin açıldığını duydu. “Yapmam gereken bir iş var. Son zamanlarda da fazlasıyla tembelleştim.”

Gabrielle’in yüzünden.

Erkek bunu seslendirmemişti ama anlatmak istediğinin bu olduğuna şüphe yoktu.

“Buradan çıkmam lazım. Üç beş pislik daha haklama-mın tam zamanı.”

“Gecenin yarısı geçti zaten. Belki dinlensen daha iyi olur. Bana hiç iyi görünmedin Lucan.”

“Dövüşmem gerekiyor.”

Genç kadın, ayak seslerinin durduğunu ve karanlık-ta bir yerde, sanki erkek üstündekileri çıkartıyormuş gibi kumaşların hışırdadığını duydu. Ondan çıkan bu seslere doğru ilerlerken, el yordamıyla yönünü tayin etmeye ve

bulunduğu yeri sonsuz karanlıkta duyularıyla tanımaya çalışıyordu. Şimdi başka bir odadaydılar ve sağ tarafında bir duvar vardı.

Gabrielle bu duvarı takip ederek, dikkatli adımlarla ilerlemeye devam etti.

“Öbür odadayken yüzün kızarmıştı ve sesin de... çok tuhaftı.”

“Beslenmem lazım.” Bu kelimeler alçak sesle ve ölümcül bir tonla, tehditkâr bir biçimde çıkmıştı.

Acaba bu sözleri söylerken, genç kadının olduğu yerde korkuyla büzüldüğünü hissedebilmiş miydi? Hissetmiş olmalıydı, çünkü çarpık bir neşeyle, sanki onun rahatsızlığıyla eğleniyormuşçasına bir kahkaha attı.

Gabrielle, “Ama beslendin,” diye hatırlattı. “Hatta daha dün gece. O köleyi öldürdüğünde yeterince kan içmedin mi? Bana sadece birkaç günde bir beslenmen gerektiğini söylemiştin. Yanlış mı hatırlıyorum?”

“Şimdiden konunun uzmanı oldun, öyle mi? Çok etkilendim.”

Genç kadın, çizmelerin gelişigüzel bir şekilde yere atıldığını duydu.

“Burada bir ışık yakabilir miyiz? Seni göremiyorum—”

“Işığa gerek yok. Ben seni gayet iyi görüyorum. Buram buram yayılan korkunu da hissedebiliyorum.”

Genç kadın korkuyordu, evet ama endişesi şu anda kendinden çok onun içindi. Erkek sınırdaki gibiydi. Etrafındaki hava, çiğ bir öfkeyle nabız gibi atıyordu. Hiddeti karanlığın içinde genç kadına kadar ulaşıyor, görünmez bir güç gibi onu geriye itiyordu.

“Yanlış bir şey mi yaptım, Lucan? Bu yerleşim biriminde olmamam mı gerekiyordu? Çünkü bu konuyla ilgili

fikrini değiştirdiyse, buraya gelmemin bence de iyi bir fikir olmadığını sana söylemem lazım.”

“şu anda gidebileceğin başka bir yer yok.”

“Tekrar evime dönmek istiyorum.”

Gabrielle, karanlıkta erkek kendisine ölümcül bir ba-
kış atmış gibi, sıcak bir hava dalgasının kollarını yaladığını
hissetti. “Buraya yeni geldin. Ve evine de dnemezsin. Ben
kararımı değiştiren e kadar burada kalacaksın.”

“Sanki emir veriyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Evet, emir veriyorum.”

Artık kızgınlıkla yerinde duramayan bir tek Lucan de-
ęildi. “Cep telefonumu istiyorum Lucan. Arkadaşlarımı
arayıp onların başına bir iş gelmediğinden emin olmam
lazım. Sonra da bir taksi çağıracağım ve evime gideceğim.
Hiç olmazsa orada sakince düşünüp, hayatımın nasıl böyle
berbat bir hale dönüştüğünü czmeye calışırım.”

“Bu söz konusu bile olamaz.” Genç kadın bir ckme-
cenin açıldığını ve bir silahın metalik sesini duydu. “Artık
benim dnyamdasın Gabrielle. Burada kanun benim. Ve
ben güvende olduğuna karar vererek seni serbest bırakana
kadar, benim korumam altındasın.”

Gabrielle, dilinin ucuna kadar gelen kfr zorlukla
bastırabildi. “Bak, belki zamanında bu cömert, efendi poz-
ların sana faydalı olmuştur ama bunları benim üzerinde
kullanabileceğini aklından bile geçirme.”

Erkekten cıkkan öfkeli hırlama sesi, genç kadının tyle-
rini diken diken etti. “Dışarıda bensiz bir gece bile hayatta
kalamazsın, anlıyor musun? Ben olmasaydım, hayatının
ilk yılını bile tamamlayamazdın!”

Gabrielle birdenbire karanlıkta donakaldı. “Ne dedin
sen?”

Uzun bir sessizlik, aldığı tek cevap oldu.

“Hayatının ilk yılı derken neyi kastettin?”

Lucan dişlerini gıcırdatarak lanetler okudu. “Ben oradaydım, Gabrielle. Yirmi yedi sene önce, zavallı genç bir anne, Boston otobüs terminalinde bir Issızın saldırısına uğradığında, ben de oradaydım.”

Gabrielle kalbi göğsünde çılgın gibi atarken, “Annem,” diye mırıldandı. Arkasındaki duvarı eliyle yoklayarak buldu ve destek almak istercesine geriye yaslandı.

“Kadın çoktan ısırılmıştı. Ben kanın kokusunu alıp onları terminalin dışında bulduğumda, Issız onu kurutmak üzereydi. Kadını öldürecekti. Tabii seni de.”

Genç kadın duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. “Bizi sen mi kurtardın?”

“Annene kaçması için bir şans tanıdım. Çok kan kaybetmişti ve hiçbir şey onu kurtaramazdı. Ama o seni kurtarmak istiyordu. Seni kucağında sımsıkı tutarak kaçıp gitti.”

“Hayır. Onun umrunda bile değildim. Beni terk etti. Beni bir çöp tenekesine attı.” Gabrielle bunları fısıldarken, ağzından çıkan kelimeler boğazını yakıyor ve o eski terk edilmişliğin verdiği acıyı yeniden hissediyordu.

“Isırığın etkisiyle şoka girmiş olmalı. Muhtemelen ne yaptığını bilmiyor, seni güvenli bir yere bıraktığını sanıyordu. Seni tehlikelerden koruyacak bir yere.”

Tanrı aşkına, kendisini doğuran bu genç kadını kaç kere merak edip düşünmüştü? Kaç kere senaryolar üretip, bir bebek olarak sokakta bulunduğu o gece neler olduğunu kendi kendine açıklamaya çalışmıştı? Ama şu anda duydukları, aklının köşesinden bile geçmemiştir.

“İsmi neydi?”

“Bilmiyorum. Umrumda da değildi. Benim için o, sadece İssızların kurbanlarından biriydi.

Zaten, bu olayı geçen gece sen annenden bahsedene kadar bir daha da düşünmemiştim.”

“Ya ben?” Genç kadın bunu sorarken, bütün parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. “Tanık olduğum cinayetten sonra beni görmeye geldiğinde, kurtardığın bebeğin ben olduğumu biliyor muydun?”

Erkek kuru bir kahkaha attı. “Hiçbir fikrim yoktu. Ben sana sadece, gece kulübünün önünde yasemin kokunu aldığım ve seni istediğim için geldim. Kanının da geriye kalan her yerin kadar tatlı olup olmadığını öğrenmek istiyordum.”

Bu sözleri duymak genç kadına Lucan’ın kendisine yaşattığı zevkleri hatırlatmıştı. Şimdi de erkek birlikteyken, boynunu emerek kanını içmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Şaşkınlıkla bunun meraktan çok daha fazlası olduğunu fark etti. “Ama beni ısırmadın. Benim...”

“Ve ısırmayacağım.” Kelimeler, ağzından kesik kesik çıkıyordu. Karanlıkta erkeğin olduğu taraftan, çektiği acıyı yansıtan bir küfür daha yükseldi. “Sana hiç dokunmazdım, bilseydim ki...”

“Neyi bilseydin?”

“Hiçbir şeyi. Unut gitsin... Tanrım, başım konuşamayacak kadar ağrıyor. Sadece çık git buradan. Beni yalnız bırak.”

Gabrielle olduğu yerden kımıldamadı. Erkeğin karanlıkta kımıldadığını ve ayaklarını sürüdüğünü duydu. Ve yeniden tüylerini ürperten hayvani bir homurdanma.

“Lucan? İyi misin?”

“İyiyim,” derken sesi iyi olmaktan çok uzaktı. “İhtiya-

cım olan...ahh, lanet olsun.” Solukları daha da sıklaşmıştı. “Git buradan, Gabrielle. Yalnız... kalmam gerek.”

Ağır bir şey halının üzerine sertçe düştü. Hemen arkasından Lucan’ın derin bir nefes aldığı duyuldu.

“Senin şu an yalnız kalmanın doğru olacağını hiç sanmıyorum. Bence yardıma ihtiyacın var. Ve seninle bu şekilde karanlıkta konuşmaya devam edemem.” Elini duvara yapıştırarak karanlıkta bir düğme aradı. “Hiçbir şey göremiyorum ve – ”

Parmakları bir elektrik düğmesine değer değmez, ışığı yaktı.

“Yüce Tanrım!”

Lucan büyük bir yatağın yanında yerde iki büklümdü. Gömleği ve çizmelerini çıkartmış, korkunç bir acı çekermiş gibi kıvranıyor, çıplak sırtındaki ve göğsündeki işaretlerin renkleri gitgide canlanıyordu. Spazmlarla kasılarak iki eliyle karnına bastırırken, iç içe geçmiş ince desenler koyu mordan kırmızıya, sonra da siyaha dönüşüyordu.

Gabrielle hemen koşarak Lucan’ın yanına gitti ve dizlerinin üzerinde eğildi. Erkeğin vücudu sert bir top gibi kıvrılmış ve acı içinde kasılıyordu.

“Lucan! Neler oluyor?”

“Dışarı çık.” Genç kadın elini uzatıp ona dokunmaya çalışınca, yaralı bir hayvan gibi hırılayarak kendini geri çekmeye çalıştı. “Git! Bu senin... sorunun değil.”

“Sen öyle san!”

“Çık... aahhh!” Bir öncekinden daha şiddetli bir şekilde kasıldı. “Beni yalnız bırak.”

Onu böylesine acı çekerken görmek, Gabrielle’in içinde büyük bir panik dalgasına yol açtı. “Neyin var? Ne yapmam gerektiğini söyle!”

Lucan, sanki görünmeyen eller onu itmiş gibi yere sırtüstü yattı. Boynundaki sinirler yay gibi gerilmiş ve kollarındaki damarlar fırlamıştı. Duyduğu acıyla dudaklarına hâkim olamıyor, altından keskin köpek dişleri gözüktüyordu. “Gabrielle! Defol git buradan!”

Genç kadın, araya biraz mesafe koyabilmek için geriye doğru çekildi ama Lucan’ı burada böylesine acı çekerken yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. “Sana yardım edebilecek birilerini çağırayım mı? Gidip Gideon’a haber–”

“Hayır! Olmaz... Söyleyemezsin... Hiç...Kimseye.” Gözlerini genç kadına çevirdiğinde, Gabrielle, erkeğin gözbebeklerinin, parlayan bir kehribar gölünün ortasındaki iki siyah çizgi gibi durduğunun farkına vardı. Bu yabani gözler, genç kadının boğazına dikilmişti. Tam nabzının attığı yere. Lucan titreyerek gözlerini sımsıkı yumdu. “Gececek. Hep... geçer. Birazdan.”

Söylediklerini kanıtlamak istercesine, uzun bir aradan sonra ayağa kalkmaya çalıştı. Sarf ettiği enerjinin onu ne kadar zorladığı belliydi ama Gabrielle, ona yardım etmek için uzanınca genç kadına bakarak hırlamasından, tek başına kalkmasına izin vermesinin en doğrusu olacağını anlamıştı. İradesinin son damlalarını kullanarak ayağa kalktı ve yatağın kenarına yüzüstü yıkıldı. Hâlâ soluk soluğaydı ve vücudu hızla inip kalkıyordu.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Git.” Sözler ağzından ıstırapla dökülüyordu. “Yalnızca... uzak dur.”

Genç kadın olduğu yerden kıpırdamadı. Cesaretini toplayarak hafifçe erkeğin omzuna dokundu. “Tenin yanıyor. Ateşin çok yükselmiş olmalı.”

Lucan cevap vermedi. Ona bu gece beslenmeye ihtiyacı

olduğunu söylemişti. Ama görünüşe bakılırsa, bu normal bir açlıktan çok daha öteydi. Genç kadın daha önce böylesine bir acıyı hiç görmemişti.

Lucan'ın o gece daha önce kullandığı bir kelime dilinin ucuna gelince, bütün vücudu buz kesti.

Susuzluk.

Genç kadına bu bağımlılığı tarif ederken, hastalığın İs-sızlara has bir özellik olduğunu söylemişti. Soyluları vahşi kardeşlerinden ayıran tek özellik. Şimdi erkeğe bakarken, onu mahvedecek olan bir açlığı doyurmanın ne kadar zor olacağını düşünüyordu.

Ve Susuzluk bir kere seni gırtlığından yakalamışsa, tamamiyle dibe çekmesi acaba ne kadar sürerdi?

Erkeğe yumuşak bir sesle, "İyileşeceksin," derken, onun saçlarını okşuyordu. "Biraz dinlen. Seninle ilgilenmeme izin ver."

23. BÖLÜM

Serin bir gölgede yatıyor, yumuşak bir meltem yüzünü okşuyordu. Bu derin uykudan uyanmak istemiyordu. Huzur bulması çok sık olan bir şey değildi. Hele böylesi, hiç olmamıştı. Bu duygunun içine yuvalanıp yüz sene öylece uyumak istiyordu.

Ama burnuna gelen hafif yasemin kokusu, yavaşça kırmıldamasına sebep oldu. Bu tatlı kokuyu ciğerlerine emercesine çekerken, kurumuş boğazında genç kadının tadını hissedebiliyordu. Ağır gözkapaklarını araladığında, güzel kahverengi gözlerin kendisine baktığını gördü.

“İyi misin?”

Gerçekten de iyiydi. O çıldırta baş ağrısı geçmişti. Artık dilim dilim doğranarak derisi yüzölçümüne gibi hissetmiyordu. Karnını buran acı, yerini boş bir kemirmeye bırakmış ve onu rahatsız etmeye devam etse de, bu başa çıkamayacağı bir duygu değildi.

Genç kadına iyi olduğunu söylemeye çalıştı ama sesi çatlak bir hırıltı olarak çıkıyordu. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. “İyiyim.”

Gabrielle yatakta oturmuş, onun başını kucağına almıştı. Elindeki serin ve ıslak bezi alnına ve yanaklarına yumuşakça bastırıyordu. Öbür eliyle saçlarını okşarken, parmakları nazik ve teskin ediciydi.

Kendini iyi hissediyordu. İyiden de öte, harika.

“Çok kötü durumdaydın. Senin için çok endişelendim.”

Olanları hatırlayınca dudaklarından bir homurdanma yükseldi. Kana olan açlığı, onu yere sermişti. Ağzından köpükler saçan zayıf bir acı yumağına dönüşmüştü. En kötüsü de, bütün bunlar Gabrielle’in gözleri önünde olmuştu. Herhangi birinin onu bu halde görmesindense, karanlık bir köşeye sürünerek gidip ölmeyi tercih ederdi. Özellikle Gabrielle’in.

Kendi zaaflarının verdiği küçük düşme duygusu onu zaten yıkmıştı ama bir anda aklına gelen korkulu düşünce, yerinden fırlamasına sebep oldu. “Tanrım... Gabrielle! Yapmış olamam... Sana zarar verdim mi?”

“Hayır.” Genç kadın ne gözlerinde, ne de şefkatli dokunuşunda korkudan eser bile olmaksızın Lucan’ın çenesini okşadı. “Ben iyiyim. Bana hiçbir şey yapmadın, Lucan.”

“Benim gömleğimi giymişsin.” O anda genç kadının blucinini ve kazağını çıkarmış olduğunu ve kendi siyah tişörtünü elbise gibi üzerine geçirdiğini gördü. Kendi üstünde de sadece pantolonu vardı.

“Aa, evet. Dante sana bakmak için buraya gelince bunu giydim. Ona da senin yattığını ve uyuyor olduğunu söyledim.” Yanakları utançla kızarmıştı. “Üzerimde senin tişörtünle kapıyı açarsam fazla soru sormayacağını düşündüm.”

Lucan arkasına yaslanarak kaşlarını çattı. “Yani benim için yalan söyledin.”

“Hiç kimsenin seni... o halde görmemesinin çok önemli olduğunu söylemiştin.”

Orada kendisine güven dolu gözlerle bakan Gabrielle’i seyrederken, içi hayranlıkla doldu. Onu birkaç saat önceki haliyle gören kim olursa olsun, kalbine titanyumdan bir bıçak saplardı ve bunu yapmakta da haklı olurdu. Ama genç kadın korkmamıştı, Şu ana kadarki krizlerin en kötüsünü atlatmıştı ve Gabrielle onu bir an bile yalnız bırakmamıştı. Onunla ilgilenmişti.

Onu korumuştı.

Lucan’ın göğsü, saygıyla ve derin bir minnettarlıkla kabardı.

Birine böylesine güvenebilmenin nasıl bir his olduğunu hiç tatmamıştı. Soydaşlarının savaş alanında, tıpkı kendisinin de onlar için yapacağı gibi, arkasını kollayacaklarından şüphesi yoktu ama bu başka bir şeydi. Bu, birinin kendisiyle ilgilenmesiydi. Ve en zayıf anında onu korumasıydı.

Hatta ona hırlarken, homurdanırken ve onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken bile. İçinde gizli olan canavarı görmesine izin vermişti.

Ve bütün bunlara rağmen, genç kadın onun yanından ayrılmamıştı.

Bu kadar muazzam bir cömertliğe teşekkür edebilecek kelimeleri bulamıyordu. Onun yerine eğilerek, olabildiğince yumuşak şekilde ifade edemeyeceği saygı ve sevgisini yansıtmaya çalışarak onu öptü.

“Giyinmem gerekiyor.” Genç kadını bırakma düşüncesiyle homurdanıyordu. “Şimdi daha iyiyim. Gitmem lazım.”

“Nereye?”

“Birkaç Issız avlamak için Yukarı Kademe’ye. Bütün işi diğerlerinin yapmasına izin veremem.”

Gabrielle ona yaklaşarak elini erkeğin koluna koydu. “Lucan, saat sabahın onu. Dışarısı aydınlık.”

Başını çevirip yatağın yanındaki saate baktığında, genç kadının haklı olduğunu gördü. “Lanet olsun. Bütün gece uyudum mu? Bunun için Dante beni uzun zaman terletecektir.”

Gabrielle’in dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Aslında o, bütün gece senin beni terlettiğini sanıyor. Unuttun mu?”

Erkeğin hissettiği uyarılma, kuru bir çöpün alev alması gibi anıydı.

Lanet olsun.

Düşüncesi bile...

Genç kadın ayaklarını altına almış, siyah tişört kasıklarını örterek oturuyor, altından küçük beyaz külotu görünüyordu. Saçları omuzlarına muhteşem dalgalar halinde dökülüyor, bu da erkekte, onun vücudunda kaybolurken ellerini bu saçlarda gezdirmeye isteği uyandırıyor.

“Benim için yalan söylemek zorunda kalmadan nefret ediyorum.” Kelimeler ağzından kükrer gibi döküldü. Elini genç kadının bacağına ipeksi kıvrımına koydu. “Senin dürüstlüğüne leke sürülmemesi için elimden geleni yapacağım.”

Genç kadın bacağına okşayan parmakları sımsıkı tuttu. “Bunu becerebilecek misin?”

Erkek alaycı bir şekilde güldü. “Çok daha fazlasını becerebilirim.”

Genç kadının gözlerinde ilginin sıcaklığı olsa da, ona

şüpheli bir bakış attı. “Kötü bir kriz atlattın. Belki neler olduğu hakkında konuşmalıyız. Biraz daha dinlenmen bence iyi bir fikir.”

Yapmak istediği son şey problemleri hakkında konuşmaktı, özellikle de Gabrielle onun yatağında bu kadar baş döndürücü görünürken. Daha önce geçirdiği krizi atlatmış ve bu görüntü karşısında kolayca uyarılmıştı. Zaten ne zaman genç kadının yanında olsa veya onu aklından geçirse, vücudu bu tepkiyi veriyordu.

“Bak bakalım daha fazla dinlenmeye ihtiyacım var mıymış.”

Genç kadının elini alarak pantolonunun fermuarının altında şişkinlik yapan sertliğine götürdü. Gabrielle elini erkeğin üzerinde hafifçe gezdirdi, sonra onu avcuyla kavrayabilmek için bileğini çevirdi. Lucan gözlerini kapatmış, genç kadının dokunuşlarında ve sıcak kokusunda kaybolmuştu.

Ağzları yavaşça birleşirken, genç kadını uzun ve derin derin öptü. Ellerini tişörtün içine sokarak parmaklarını sırtının ipeksi teninde yukarı doğru kaydırды, sonra göğüslerinin o enfes kıvrımlarını okşadı. Hafif dokunuşlarının altında, genç kadının göğüs uçları sertleşmiş ve dudaklarının teması için yalvaran birer tomurcuğa dönüşmüşlerdi.

Gabrielle ellerinin arasında bir yay gibi gerilerek inledi. Parmakları, erkeğin pantolonunun düğmesi ve fermuarıyla meşguldü. Elini içeri sokarak Lucan’ın tenine sıcak avuçlarıyla dokundu.

Erkek ağzını onun dudaklarından hafifçe uzaklaştırarak, “Sen çok tehlikelisin,” diye fısıldadı. “Seni burada kendi çatımın altında görmeyi seviyorum. Hâlbuki seveceğimi hiç sanmıyordum. Tanrı biliyor ya, böyle hissetmemeliyim.”

Tişörtün ucunu tutarak, genç kadının başının üzerinden çekti ve onun çıplak vücudunu açık bir beğeniyle seyretmeye başladı. Sağını kenara iterek boynunu şefkatle okşadı.

“Gerçekten buraya getirdiğın ilk kadın ben miyim?”

Yumuşak tenini okşarken, alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sana bunu kim söyledi? Savannah mı?”

“Peki doğru mu?”

Erkek öne eğilerek, Gabrielle’in gül tomurcuğı gibi sertleşmiş göğüs uçlarından birini dudaklarının arasına aldı. Vücudunun ağırlığıyla genç kadını altına alırken aceleyle pantolonundan kurtuldu. Dişleri uzamaya başlamış, ihtirası hızla yanarak kontrolünün dışına çıkmış ve bütün vücudunu sıcak dalgalar halinde sarmıştı.

Genç kadının birkaç saat önce kendisine gösterdiği güvene karşılık dürüstlikle cevap verdi ve, “Sadece sen,” dedi.

Ve buraya getirdiğı son kadın da o olacaktı.

Yatağında başka bir kadının olmasını artık hayal bile edemiyordu. Bir daha hiç kimsenin kalbinin derinliklerine girmesine izin vermeyecekti. Çünkü, bu derinliklerde yüzleşmesi gereken karanlık gerçekler vardı. Yıllarca kendini dikkatle kontrol altında tutmuş ve bunca zamandır seçmiş olduğu yalnızlıktan sonra bir an duygularının önündeki sağlam kapıyı araladığında, Gabrielle içindeki boşluğu başka kimsenin hiçbir zaman dolduramayacağı gibi doldurmuştu.

Genç kadını okşuyor ve parmaklarını onun kalçalarının hassas kıvrımlarında gezdiriyorken, “Tanrım, ne kadar yumuşaksın,” diye mırıldandı. Dudaklarını öptü. “Ne kadar tatlı.”

Elini daha da aşağılara kaydırıp genç kadının bacaklarının arasında dolaştırdı.

“Ne kadar ıslak,” diye mırıldanarak diliyle genç kadının ağzını araştırıyor, bir yandan da mahrem yerlerine dokunuyordu.

Genç kadın ona sımsıkı sarılırken vücudu, derinliklerine ilerleyen dokunuşlarını alev alev yanan bir sıcaklıkla karşılamıştı. Öpüşmelerine ara vererek, Gabrielle’in gizli yerlerini örten kumaş parçasını çıkarttı. Aşağı doğru yavaş yavaş kayarak genç kadının bacaklarının birleştiği yere odaklarıyla dokundu.

“Ne kadar güzel,” derken, genç kadının ateş gibi yanan mükemmelliğine hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Ağzını ıslak kıvrımlarına sımsıkı bastırırken, diliyle bu muhteşem sıcaklığı yeniden keşfediyordu. Gabrielle hızla orgazma ulaşırken, parmaklarını erkeğin omzuna geçirerek çılgık attığında, Lucan onun vücudundaki sert sarsıntıların tadını çıkartıyordu.

“Tanrım, beni delirtiyorsun kadın. Sana doyamıyorum.”

Genç kadınla olma isteği onu öylesine ateşlendirmişti ki vücudunu örtmek için yukarı doğru yükselirken, onun heyecanla nefesini tuttuğunu zorlukla duyabildi. Gabrielle’in aniden hareketsiz kaldığını fark etmişti ama asıl kanını donduran, genç kadının sesindeki telaşı.

“Lucan... gözlerin...”

İçgüdüsel olarak yüzünü öbür yana çevirdi. Ama artık çok geçti. Gabrielle’in, açlıkla parlayan ve değişim geçirmiş gözlerinin farkına vardığını anlamıştı. Bu, genç kadının dün gece tanık olduğu aynı vahşi ifadeydi – daha doğrusu, onun insan gözleri, kana olan açlıkla yükselen ihtirasın

açlığı arasındaki farkı ayırt edemeyeceği için dün gecekine benzer bir ifade.

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Lütfen,” dedi. “Gözlerine bakmama izin ver...”

Kollarından destek alarak vücudunu döndürüp gözlerini isteksizce genç kadına çevirdi. Gabrielle’in gözlerindeki endişe kıvılcımlarını görüyor ama onun kendisinden ürkmemediğini hissediyordu. Genç kadın ona yakından bakarak yüzünü incelemeye başladı.

Lucan boğuk ve hırıltılı bir sesle, “Seni incitmeyeceğim,” dedi. Artık vücudunun genç kadına gösterdiği reaksiyonu gizleyemiyor ve konuşurken onun uzun köpek dişlerini görmesine izin veriyordu. “Bu ihtiyaç Gabrielle. Arzu. Senin bende uyandırdığın etki bu. Bazen sadece seni düşünmek bile—” Cümlesini yarıda keserek yavaşça bir küfür savurdu. “Seni korkutmak istemiyorum ama bu değişimi durduramam. Hele seni böylesine şehvetle arzularken.”

Genç kadın kaşlarını çatarak, “Peki ya beraber olduğumuz diğer zamanlar?” diye fısıldadı. “Bunu benden saklıyor muydun? Sevişirken hep yüzünü çevirip, gözlerini benden kaçıırıyordun.”

“Benden korkmanı istemedim. Ne olduğumu görmeni istemedim.” Alaycı bir şekilde ilave etti. “Zaten görebileceğin her şeyi gördün artık.”

Genç kadın yavaşça başını sallayarak, erkeğin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bu görüntüyü beynine kazımak istiyormuş gibi uzun uzun erkeğe bakan gözleri, ıslak ve inanılmaz bir biçimde parlaktı. Ve bakışlarında, sadece Lucan için ortaya çıkmış olan yumuşacık, şefkat dolu bir anlam vardı. “Sen benim için çok güzelsin Lucan. Ve yüzünü

her zaman görmek isteyeceğim. Bunu benden saklamamı gerektirecek hiçbir şey yok.”

Bu samimi itiraf, erkeğin kalbini eritmişti. Gabrielle gözlerini onun vahşi bakışlarından kaçırmaksızın sert çenesini okşayarak parmaklarını onun aralık dudaklarında gezdirdi. Yumuşak dokunuşlarla yüzünü araştırmaya devam ederken, erkeğin köpek dişleri sızlıyor ve daha da uzuyordu.

Lucan’a bir şey ispat etmek istermiş gibi – veya belki de kendisine – parmağını onun dudaklarının arasından ağzına soktu. Lucan’ın gırtlğından derin bir kükreme yükseldi. Dili ağılıkla genç kadının parmağının ucuna dayanıp, dudaklarını kapatarak onu ağzının derinliklerine çekerken, dişleri yumuşak bir şekilde tenine sürtünüyordu.

Gabrielle’in zorlukla yutkunmasını seyrederek, arzuyla karışan adrenalinin, genç kadının vücudunda hızla dolaşırken çıkardığı kokuyu içine çekti.

O kadar güzel, o kadar yumuşak ve yaptığı her şeyde öylesine cesurdu ki ona hayran olmamasına imkân yoktu.

Genç kadın “Sana güveniyorum,” diye fısıldadı ve buğulu gözlerinin şehvetle kararmasıyla yavaşça parmağını erkeğin keskin dişlerinin arasından çekti. “Ve seni istiyorum. Hem de her yerini.”

Erkeğin bu sözlere dayanması mümkün değildi.

Şehvetle bir hayvan gibi hırlayarak, genç kadının bacaklarının arasına yerleşti. Gabrielle’in cinselliği kaygan, sıcak ve dayanamayacağı kadar davetkârdı. Lucan, derin bir itişle vücutlarını birleştirdi. Genç kadın onu sonuna kadar kabul etmiş, bir yumruk gibi sımsıkı kavramıştı.

Lucan, şehvetinin gücüyle yüzünün son derece haşınlaştığının farkındaydı; muhtemelen, kanını erimiş lav gibi

akıtan, babasının gaddar soyundan gelen tarafını ortaya çıkaran bu şehvet, şu anda, onu daha önce hiç olmadığı kadar canavarlaştırmıştı. Genç kadınla giderek daha sert sevişiyor, içinden yükselmekte olan ve bu muazzam zevkten başka şeyler talep eden ihtiyacı görmezden gelmeye çalışıyordu.

Gözleri Gabrielle'in boğazında, nazik teninin altında atan kuvvetli damara odaklandı. Belkemiğindeki basınç, ona zirveye ulaşmak üzere olduğunu hissettirmesine rağmen gözlerinin önündeki bu manzara ateşli bir biçimde ağzını sulandırdı.

Genç kadın sesinde hiçbir titreme olmaksızın, "Durma," dedi. Vahşi bakışlarına gözlerini dikmiş ve erkeği kendine daha sıkı sıkı bastırırken, sıcak parmaklarıyla onun yanağını okşuyordu. "Al beni... İsteddiğim kadar al... Tanrım... Yeter ki durma!"

Lucan'ın burun delikleri, kadından yayılan erotizmle ve göğüslerini renklendiren, boynunu ve yüzünü kızartan kanının bakır burukluğundaki kokusuyla doluyordu. İstirapla kükrerken, kendini – aslında her ikisini – ancak bir vampirin öpücüğüyle alınabilecek zevkten alıkoyabilmek için mücadele ediyordu.

Bakışlarını zorlukla Gabrielle'in boynundan koparıırken, genç kadının vücuduna yeni bir enerjiyle sarıldı ve böylece önce onu, sonra da kendini baş döndürücü bir doruğa taşıdı.

Ama bu boşalma, onun ihtiyaçlarının yalnızca bir kısmını tatmin edebilmişti.

Daha derinde ve karanlık olan diğer ihtiyacıysa, Gabrielle'in kuvvetli nabzının her atışıyla daha da kötüleşiyordu.

“Lanet olsun!” Yatakta diğer yana dönerek genç kadından uzaklaştı. Sesi ateşli ve boğuk çıkıyordu.

Genç kadın, “Neyin var?” diye sorarak, elini erkeğin omzuna koydu.

Erkeğe biraz daha yaklaşıncı, Lucan kadının göğüslerinin görkemli sıcaklığının beline yayıldığını hissetti. Gabrielle’in nabızı duyulabilir bir şekilde atıyor, etinin ve kemiğinin içinde titreyordu. Artık duyabildiği tek ses buydu. Ve tek düşünebildiği.

“Lucan? İyi misin?”

“Allah kahretsin!” diye kükrerken, genç kadının hafifçe tutmakta olduğu omzunu silkeledi. Yatağın kenarına oturarak başını iki elinin arasına aldı. Saçlarının arasından geçirdiği parmakları titriyordu. Gabrielle arkasında sessizliğe bürünmüştü. Dönerek genç kadının soru işaretleriyle dolu gözlerine baktı. “Sen yanlış bir şey yapmadın. Aksine bana çok iyi geliyorsun ama ben... kendimi durduramıyorum.”

“Sorun değil.”

“Hayır. Böyle olmamalı. Özellikle ben...” *Sana susamışken...* diye cümlesini tamamlayan, erkeğin vücuduydu. “Tanrım bu olmamalı.”

Tekrar dönerek yataktan kalkmaya hazırlandı.

“Lucan, eğer açsan... kana ihtiyacın varsa...”

Gabrielle arkasından ona yaklaştı. Elini, dirseği çenesinin altına gelecek şekilde erkeğin omzuna koydu.

“Tanrı aşkına, bunu teklif etme.” Genç kadının sarılmasından, sanki bir zehirmiş gibi silkinerek kurtuldu. Ayağa kalkarak pantolonunu giydi ve odayı adımlamaya başladı. “Senin kanını içmeyeceğim, Gabrielle.”

“Neden?” Genç kadının sesi kırgındı ve kafasının karıştığı belliydi. “Buna ihtiyacın olduğu belli. Ve şu anda

etrafındaki tek insan ben olduğuma göre, başka seçeneğin yok gibi görünüyor.”

“Sorun bu değil.” Lucan başını iki yana sallarken içindeki vahşi hayvanı ehlileştirme isteğiyle gözlerini yummuştu. “Bunu yapamam. Seninle bağlanamam.”

“Sen neden bahsediyorsun? Benimle sevişmek problem değil ama kanımı içmek mi mideni bulandırıyor?” Genç kadın acıyla dolu bir kahkaha attı. “Tanrım, bu sebepten dolayı kendimi hakarete uğramış gibi hissettiğime inanamıyorum.”

“Bu işe yaramayacak.” Genç kadının etrafındayken kontrolünü kaybederek her ikisini de karanlık bir deliğe ittiği için kendi kendine ateş püskürüyordu. “Yaramayacağı da belliydi. Her şeyi en başından açıklamalıydım.”

“Eğer bana söylemen gereken bir şey varsa, lütfen devam et. Bir sorunun olduğunu biliyorum, Lucan. Dün akşamki halini gördükten sonra bunu anlamamama imkân yoktu zaten.”

“Bu o değil.” Erkek bir küfür daha savurdu. “Onun bir parçası. Sana zarar vermek istemiyorum. Ve kanını alırsam, bu kaçınılmaz olur. Bana kanla bağlanırsan, er ya da geç seni incitirim.”

Genç kadın, “Bağlanmak mı?” diye yavaşça sordu. “Nasıl yani?”

“Sen Soy Eşi işareti taşıyorsun Gabrielle.” Eliyle kadının sol omzunu işaret etti. “İşte orada, kulağının hemen altında.”

Genç kadın kaşlarını çatarak elini, boynundaki damla ve hilal şeklinde olan işaretin üzerine koydu. “Bu mu? Bu bir doğum lekesi. Kendimi bildim bileli vardır.”

“Her Soy Eşinin vücudunun bir yerinde aynı işaret var.

Savannah ve buradaki diğerlerinde de var. Annemde de vardı. Kısaca hepiniz aynı işareti taşıyorsunuz.”

Genç kadın birdenbire çok sessizleşmişti. Nihayet konuşmaya başladığında, sesi bir fısıltı gibi çıktı. “Bunu ne zamandır biliyordun?”

“Senin evine ilk geldiğim gece gördüm.”

“Cep telefonumdaki resimleri aldığında mı?”

“Daha sonra. Sen uyurken geri geldiğimde.”

Genç kadının yüzündeki her şeyi anladığını gösteren ifade, şaşkınlığının ve duygularının istismar edilmesinin bir karışımıydı. “Demek oradaydın. Hâlbuki ben seni rüyamda gördüm sanıyordum.”

“Kendini hiçbir zaman yaşadığın dünyanın bir parçası gibi hissetmedin, çünkü bu senin dünya değildi Gabrielle. Fotoğrafların, vampirlerin bulunduğu yerlerin seni cezp etmesi, kan ve onu akıtmak için hissettiğin zorunluluktan dolayı yaşadığın karmaşa... bütün bunlar senin gerçekte kim olduğunun ipuçları.”

Genç kadının duyduklarını kabul edebilmek için mücadele ettiğini görebiliyordu ve gerçekleri kabullenmesini kolaylaştıramadığından dolayı kendinden nefret ediyordu. En iyisi, her şeyi apaçık ortaya koyarak bu işi bitirmektir.

“Bir gün sana layık bir erkek bulacak ve onu eşin olarak kabul edeceksin. Sadece birbirinizin kanını içeceksiniz. Ve bu kan, ikinizi bir bütün olarak tamamlayacak ve bağlayacak. Bizim ırkımızda bu kutsal bir yemindir. Benim sana veremeyeceğim bir yemin.”

Gabrielle’in yüzündeki yaralı ifadeden, kendini bir tokat yemiş gibi hissettiği anlaşıyordu. “Veremez misin... yoksa vermez misin?”

“Ne farkı var? Söylemeye çalıştığım, böyle bir şey olma-

yacak, çünkü buna müsaade etmeyeceğim. Sana kanla bağlanırsam, son nefesimize kadar seni bırakamam. Benden hiçbir zaman kurtulamazsın, çünkü bu bağ yüzünden seni bulmak zorunda kalırım, hem de nereye kaçarsan kaç.”

“Neden senden kaçacağımı düşünüyorsun peki?”

Lucan derin bir nefes aldı. “Çünkü başa çıkmaya çalıştığım bu lanet şey er veya geç beni alt edecek ve bu gerçekleştğinde, yolumun üzerinde olmanın düşüncesine bile dayanamıyorum.”

“Susuzluğu mu kastediyorsun?”

“Evet,” diye cevap verirken, bunu kendisine bile ilk defa itiraf ediyordu. Yıllar boyunca saklamayı başarmıştı. Ama Gabrielle’den gizleyememişti. “Susuzluk, ırkımın en büyük zayıflığı. Bir tür bağımlılık, adeta lanet olası bir salgın gibi. Pençesine düşünce, çok azımız bu illetten kurtulabilecek kadar güçlüdür. Birer Issıza dönüşür, sonra da yok oluruz.”

“Bu bağımlılık nasıl gelişiyor?”

“Herkeste farklı. Bazılarında yavaş yavaş ilerler. Açlık gitgide büyür, sen de onu doyurursun. Ne zaman içinde onun sesini duysan, ihtiyacını gidermeye çalışırsın ve sonra bir de bakmışsın ki içindeki boşluk hiç dolmuyor. Bazılarındaysa, isteklerine bir anlık yenik düşmek bile yeterli olabilir ve çizginin öbür tarafına geçerler.”

“Peki senin için nasıl?”

Erkeğin yüzü, dişlerini ortaya çıkartan bir gülümsemeyle gerginleşti. “Ben damarlarımda babamın kanını taşımanın getirdiği şerefe sahibim. Canavar dediğimiz Issızlar, ırkımızı başlatanların yanında hiç kalırlar. İlk Nesilden olanlarımızın içinde, bu baştan çıkarıcı davet hep vardır ve diğerlerinde olduğundan çok daha güçlüdür. Doğruyu

söylemem gerekirse, kanı ilk tattığımdan bu yana bu illetle savaşıyorum.”

“Evet, bir sorunun var ama dün gece bunu yenebildin.”

“Bastırabilmeyi başardım ve bunda teşekkür etmem gereken kişi sensin ama her seferinde daha da kötüye gidiyor.”

“Yine bastırabilirsin. Beraberce üstesinden gelebiliriz.”

“Benim geçmişimi bilmiyorsun. Kardeşlerimin hepsini bu hastalığa kurban verdim ben.”

“Ne zaman?”

“Çok uzun zaman önce.” Deşmek istemediği geçmiş aklına gelince kaşları çatıldı. Ama kelimeler ağzından dökmeye başlamıştı bile. “Ben üç kardeşin en küçükleriydim. Evran benim bir büyüğümdü ve ergenliğe ulaştıktan hemen sonra bir Issıza dönüştü. Soylularla Issızlar arasındaki eski savaşta yanlış taraftaydı ve bir çatışmada öldürüldü. Marek en büyüğümüz ve en korkusuz olanımızdı. Tegan, ben ve ağabeyim Marek, son kalan Kadimlere ve onların Issız ordularına karşı ayaklanan Soylu savaşçıların çekirdek kadrosunu oluşturduk. Avrupa’daki veba salgını zamanında birliği kurduk. Aradan yüzyıl geçmeden Marek de Susuzluğa yenik düştü ve acısına son vermek için güneş ışığını kucakladı. Tegan bile yıllar önce bu bağımlılığın pençesinden zorlukla kurtuldu.”

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Üzgünüm,” dedi. “Bu illete çok kurban vermişsiniz. Bir de Issızlarla olan bu çatışma. Neden bu kadar dehşete kapıldığınızı anlayabiliyorum.”

Bu sözlere vereceği cevap dilinin ucuna kadar geldi, savaşçılardan biri onun korktuğunu ima etme cesaretini gös-

terdiği takdirde verebileceği türden bir cevaptı bu. Ama şimdi Gabrielle'e bakarken uzun ömrü boyunca kendisini onun kadar kimsenin anlamadığını düşünüp, ağzından çıkmak üzere olan kırıcı sözleri yuttu.

Genç kadın onu kimsenin erişemediği bir seviyede tanımıştı ve kendisini bekleyen gelecek için barınaklardan birine gönderildiği zaman, Lucan onu özleyeceğini çok iyi biliyordu.

Gabrielle, "Tegan'la geçmişinizin bu kadar eskiye dayandığını bilmiyordum," dedi.

"Hem de çok eskiye, en başına. İkimiz de İlk Nesiliz ve ikimiz de ırkımızı savunmak için yemin ettik."

"Ama dost değilsiniz galiba."

"Dost mu?" Lucan, vampirle aralarındaki asırlara dayanan husumeti düşünerek güldü. "Tegan'ın dostu yoktur. Kaldı ki olsa bile, beni onlardan biri olarak saymayacağı kesin."

"O zaman neden burada kalmasına izin veriyorsun?"

"Tanıdığım en iyi savaşçılardan biri de ondan. Ve onun birliğe olan bağlılığı, bana olan nefretinden çok daha güçlüdür. Ayrıca, her ikimiz de Soyluların geleceğini korumanın her şeyden daha önemli olduğu inancını paylaşıyoruz."

"Aşktan da mı önemli?"

Genç kadının bu açık yürekli sorusu, onu hazırlıksız yakalamıştı ve vereceği cevabın nereye gideceğini düşünmek istemese de, bir an için konuşmadı. Bu duyguyla ilgili hiç tecrübesi yoktu. Ve hayatının son zamanlarındaki gidişatına göre, bu duygunun yakınından bile geçmek istemiyordu. "Aşk, barınaklarda rahat bir yaşam sürmeyi seçen erkekler içindir. Savaşçılar için değil."

“Ama yerleşim biriminizdeki bazıları bu fikrine katılababilirler.”

Gözlerini genç kadınınkilere dikti. “Ben onlardan biri değilim.”

Gabrielle’in başı bir anda öne eğildi. Erkek onun uzun kirpiklerinin gölgelediği gözlerini artık göremiyordu. “Peki bütün bunların arasında ben ne oluyorum? Ben, Issızları öldürmenle her şey kontrolün altındaymış gibi görünmeye çalışman arasında vakit geçirmene yarayan bir araç mıyım?” Genç kadın başını kaldırıp ona baktığında, gözleri yaşlarla doluydu. “Ne zaman rahatlamak istesen, eline alacağın küçük bir oyuncak mıyım?”

“Şu ana kadar şikâyet ettiğini duymadım.”

Gabrielle nefesini tutmuş, ağzı açık bir halde ona bakarken duyduklarından midesi bulanmış gibiydi ve buna da hakkı vardı. Yüzünün ifadesi önce dağılmış, sonra da cam kadar kırılğan bir sertliğe bürünmüştü. “Aşağılık herif!”

Gabrielle’in şu anda erkeği hakir görmesi anlaşılabilirirdi ama bu, genç kadının hissettiklerini Lucan’ın kabullenmesini kolaylaştırmıyordu. Böyle bir hakareti hayatı boyunca duymamıştı. Şimdiye kadar etrafındaki hiç kimse ona böyle hitap etmeye cesaret edememişti. Lucan; herkese tepeden bakan, zayıflığa hiçbir şekilde – özellikle de kendinde – müsamaha göstermeyen, taş kalpli cani.

Asırlar süren hayatı boyunca, ustası olduğu disipline ve eğitime rağmen, işte burada duruyor ve kendisine yakınlaşmasına izin verme aptallığında bulunduğu yegâne kadın tarafından paramparça ediliyordu. Daha da kötüsü, bu kadından hoşlanıyordu, hem de çok. Bu yüzden de, genç kadının canını yakmak erkeğe iğrenç geliyordu ama öte yandan, dün gece yaşananlar ona Gabrielle’i hayatın-

dan çıkarmasının ne kadar gerekli olduğunu bir kere daha anlatmıştı. Bu kaçınılmazdı ve Gabrielle'in onun hayatına uyum sağlayabileceğini düşünmesi, her şeyi daha zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Seni incitmek istemiyorum Gabrielle ve biliyorum ki eninde sonunda inciteceğim."

Genç kadın, "Şu anda ne yaptığını sanıyorsun ki?" diye fısıldarken, sesi hafifçe boğuklaşmıştı. "Biliyor musun, sana inanmıştım. Tanrım, gerçekten söylediğin her yalana inanmıştım. Hatta gerçek kaderimi bulmama yardım edeceğinle ilgili söylediğin saçmalıklara bile. Umursadığını sanmıştım."

Lucan, genç kadının hayatında her şeyi böylesine altüst ettiği için kendini gerçekten aşağılık bir herif gibi hissediyordu. Dolaba doğru giderek temiz bir gömlek çıkarttı ve üstüne geçirdi. Özel dairesinin önündeki koridora açılan kapıya giderken, duraklayarak Gabrielle'e baktı.

İçinden ona uzanmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek geliyordu ama bunun bir hata olacağının bilincindeydi. Ufacık bir dokunuş bile, genç kadını tekrar kollarının arasına almasına sebep olacaktı.

Ondan sonra da genç kadının gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıkmak üzereyken arkasını döndü.

"Kaderini buldun, Gabrielle. Tıpkı sana söylediğim gibi. Ama sana bu kaderin benimle birlikte olacağını hiçbir zaman söylememiştim."

24. BÖLÜM

Gabrielle sıcak duşun altından çıkarken, Lucan'ın sözleri – kendisine söylediği bütün o şaşırtıcı şeyler – hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Musluğu kapatıp bir havluya sarılırken sıcak suyun, hissettiği ızdırabı ve karmaşayı alıp götürmüş olmasını diliyordu. Halletmesi gereken bir sürü sorunu vardı ve bunların en önemlisi, Lucan'ın onunla beraber olmaya hiç niyetli görünmemesiydi.

Erkeğin ona başından beri hiçbir söz vermediğini düşündü ama bu da ona, kendini tam bir aptal gibi hissettiriyordu. Erkek ondan hiçbir zaman kalbini ayaklarının altına sermesini istememişti – genç kadın bunu kendiliğinden yapmıştı.

Sol kulağının altındaki kırmızı doğum lekesine bakmak için, banyonun bir duvarını boydan boya kaplayan aynaya doğru eğilerek saçını kaldırdı. Hilal şeklindeki ayın ortasına düşen bir gözyaşını andıran şekle bakarken, *Soy Eşi işareti*, diye düşündü.

Kaderin çarpık bir cilvesi olarak, onu Lucan'ın dünya-

sına bağlayan tek şey, bu küçük işaretti ama aynı zamanda onların beraberliklerine engel olan da maalesef aynı işaretti.

Belki genç kadın, erkeğin ihtiyaç duymadığı veya hayatında istemediği bir karmaşaya yol açmıştı ama Lucan'la tanışmanın da kendi hayatını bir peri masalı haline dönüştürdüğü söylenemezdi.

Lucan yüzünden, şehirdeki en zalim gangsterleri bile parkta oynayan çocuklar kadar masum gösteren bir yeraltı savaşına bulaşmıştı. Beacon Hill'deki güzelim evini terk etmişti ve eğer bir an önce dönüp çalışmaya başlayarak taksitlerini ödemezse, onu da kaybedecekti. Arkadaşlarının, kendisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve şimdi arayıp nerede olduğunu söylemekle, sadece onların hayatını tehlikeye atmış olacaktı.

Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, hayatında tanıdığı en karanlık, en ölümcül ve duygusallıktan en uzak erkeğe yarı yarıya âşık olmuştu bile.

Üstüne üstlük bu adam, kan içen bir vampir çıkmıştı.

Ve mademki dürüst olacaktı, Lucan'a yarı yarıya âşık falan değildi. Ona sırılsıklam, düpedüz, tepeden tırnağa, hiçbir zaman unutamayacağı kadar âşıktı.

Aynadaki mutsuz görüntüsüne bakarak, "Ne gidişat ama," diye mırıldandı. "Gerçekten harika."

Yine de erkeğin söylediği her şeye rağmen, genç kadının istediği şey sadece, yerleşim biriminin neresindeyse onu bulup, kendisini hayatta huzur bulabildiği tek yer olan kollarının arasına atmaktı.

Fakat Lucan gayet net açıklamıştı: Aralarında ne geçmişse – eğer fiziksel paylaşımlarının haricinde gerçekten bir şey yaşamışlarsa tabii – artık sona ermişti.

Gabrielle, erkeğin yatak odasına dönerek elbiselerini ve ayakkabılarını aldı. Erkek geri döndüğü takdirde, aptalca bir şey yapmamak için onun özel dairesinden bir an önce çıkmak istercesine aceleyle giyindi. Sevişmelerinden geriye kalan darmadağınık yatak örtüsüne son bir kez bakarak, bunun zaten yaptığı en aptalca şey olduğunu düşündü.

Lucan telefonunu henüz gerivermediği için, Savannah'ı arayıp yerleşim biriminde dışarıya telefon edebileceği bir hat olup olmadığını sorma düşüncesiyle, yatak odasından çıktı. Koridor çok karmaşıktı ve etrafında tanıdık bir yer görene kadar, defalarca yanlış yönlere saptı. Duyduğu kurşun seslerine bakılırsa, eğitim odasının yakınlarındaydı.

Bir köşeyi daha döndüğünde, aniden yoluna çıkan geçit vermez bir deri ve silah duvarına çarptı.

Gabrielle başını kaldırıp yukarı baktığında, kısılmış bir çift yeşil gözden çıkan ve kendisine doğrultulmuş, kanını donduran tehditkâr bakışları gördü. Dağınık kahverengi saçların arasından bakan bu soğukkanlı ve puslu gözler, ormandaki bir kaplanın altın rengi sazların arkasından avını süzmesi gibi genç kadına kenetlenmişti. Gabrielle zorlukla yutkundü. Vampirin iri vücudundan ve yırtıcı bir hayvanın bakışlarına sahip hiç kırpmadığı gözlerinden, elle tutulabilecek kadar yoğun bir tehlike dalgası yayılıyordu.

Tegan.

Yerleşim birimindeki altı savaşçıdan biri olan ve henüz tanışmadığı bu vampirin ismini hemen hatırlamıştı.

Lucan'ın, aralarındaki düşmanlığı saklamaya bile çalışmadığı savaşçı.

Erkek, genç kadının yolundan çekilmedi. Hatta, genç kadının göğüsleri, karnındaki sert kaslara çarptığında bile, başını eğip aşağıya bakmak ve ağzını hafifçe bükmek hari-

cinde hiçbir tepki göstermemişti. Kaslarla örölü yüz kiloluk vücudundan etrafına yayılan tehlike dalgası, taşımakta olduğu bir düzine silahla destekleniyordu.

Gabrielle geriye çekilerek, “Özür dilerim,” dedi. “Seni görmedim.”

Savaşçı hiçbir şey söylemedi ama genç kadın, o bir anlık çarpışma esnasında, içindeki her şeyin erkek tarafından bütün çıplaklığıyla ortaya çıkartıldığını hissetmişti. Tegan’ın soğuk ve duygusuz bakan gözleri, sanki Gabrielle’in içini görebiliyormuş gibi keskindi. Vampir tek kelime etmeksizin orada öylece dururken, Gabrielle kendisini bir mikroskobun altındaymış gibi hissediyordu.

Kendini... işgal edilmiş gibi hissediyordu.

Fısıldayarak, “Afedersin,” dedi.

Yanından geçmeye çalışırken, Tegan’ın sesi onu olduğu yerde durdurdu.

“Hey.” Sesi, genç kadının tahmininden daha yumuşaktı. Karanlık ve derinden gelen bir tonda. Bu ses, bir milim bile kımıldamamış olan bakışlarının katılığıyla, tuhaf bir zıtlık oluştuyordu. “Kendine bir iyilik yap ve Lucan’a bağlanma. O vampirin çok zamanının kalmadığına dair bahisler oldukça yüksek.”

Bu sözleri söylerken sesinde duygudan eser yoktu, sadece düz bir gerçeğı ifade ediyordu. Savaşçı yanından geçerken koridora yaymakta olduğu buz gibi ve rahatsız edici duyarsızlık, Gabrielle’in kemiklerine işliyordu.

Arkasından bakmak için başını çevirdiğinde, Tegan kehanetiyle beraber ortadan yok olmuştu.

★ ★ ★

Lucan elindeki siyah 9 mm tabancayı önce şöyle bir

tarttı, sonra silahı doğrultarak atış alanının sonundaki hedefe bir dizi kurşun sıktı.

Alışık olduğu çevrede, sık sık kullandığı silahların arasında ve esaslı bir kavgaya hazır olmanın verdiği heyecanlı beklentiyle, her ne kadar kendini iyi hissediyorsa da içinde bir parçası Gabrielle'le geçirdiği son birkaç saate odaklanmıştı. Lanet olsun, kadın onu avcunun içine almıştı. Genç kadını hayatından çıkarmak için bütün söylediklerine rağmen, Gabrielle'in onda bir tutku haline geldiğini itiraf etmesi gerekiyordu.

Ona kalbini kaptırmadan ne kadar daha böyle devam edebileceğini sanmıştı ki? Daha da önemlisi, onun gitmesine izin verebileceğini nasıl düşünmüştü? Hem de başka biriyle eşleşeceğini bile bile...

İşler içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Bir şarjör daha kurşun sıkarak hedefin göğsünü paramparça ederken, iyi tanıdığı sıcak çelik ve ekşi barut kokusunu hırsla burnuna çekiyordu.

Nikolai, "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken, Sibirya'nın buzullarını hatırlatan gözleri pırıl pırıldı. "Çok iyi bir parça, değil mi? Hem de bayağı seri."

"Evet. Oldukça iyi. Beğendim." Lucan emniyeti kapatarak bu yeni silahı yakından inceledi. "Tam otomatığe çevrilmiş ve geri tepmesi dengelenmiş bir Baretta 92FS? İyi iş çıkarmışsın dostum. Gerçekten iyi."

Niko sırtarak, "Daha sana, içindeki özel yapım kurşunlardan bahsetmedim bile," dedi. "Küçük bir değişiklik yapıp çekirdeğin ucundaki polikarbon saçmayı çıkartıp yerine titanyum tozu koydum."

Dante silah dolabının kenarına oturmuş, bıçaklarını bi-

liyordu. Söze karışarak, “Anlaşılan bunlar bir Issız sapla-
nınca dolaşım sistemini felç edecek,” dedi.

Vampirin bu sözlerinde haklı olduğu su götürmez bir gerçektir. Eski çağlarda, bir Issız öldürmenin en temiz yolu, kafasını bedeninden ayırmaktı. Kılıçlar en çok tercih edilen silah olduğu süre boyunca, bu oldukça işe yaramış-
tı. Ama modern teknolojinin gelişmesiyle, artık her iki ta-
raf da yeni buluşlara ihtiyaç duyuyorlardı.

Titanyumun, Issız vampirlerin aşırı hızlı olan dolaşım sistemleri üzerindeki eşsiz paslandırıcı etkisinin Soylular tarafından keşfedilmesi, 1900’lerin başına denk geliyordu. Kanlarındaki hücre mutasyonunun oluşturduğu alerji yü-
zünden Issızların titanyuma gösterdikleri reaksiyon, limon tuzunun suda çözünmesiyle aynıydı.

Niko silahı Lucan’dan alarak kazandığı bir ödölmüş gibi okşadı. “Bu tam bir Issız mikseri.”

Rio, “Peki ne zaman deneyeceğiz?” diye sordu.

“Bu akşama ne dersiniz?” Tegan odaya girerken hiç gü-
röltü çıkartmamıştı ama şimdi sesi, yaklaşmakta olan bir fırtınanın uğultusunu andırıyordu.

Dante, “Limanın yanında yeni bulduğun yerden mi bahsediyorsun?” diye sordu.

Tegan başıyla onayladı. “Issız ini olduğu kesin, yaklaşık bir düzinesi orada konuşlanmış durumda. Hâlâ taze ol-
duklarını tahmin ediyorum, daha yeni Issız olmuşlar. On-
ları mıhlamak hiç de zor olmayacak.”

Rio geniş gülümsemesiyle hevesli bir şekilde, “Onların mekânlarını basmayalı çok oldu,” dedi. “İyi bir eğlenceye benziyor.”

Lucan diğerlerine dönerek ters ters baktı. “Ben bu lanet olası haberi niye şimdi duyuyorum?”

Tegan buz gibi gözlerini ona dikerek, "Arayı kapatman lazım dostum," dedi. "Sen bütün geceyi kadınınla geçirirken, biz Yukarı Kademe'de işimize bakıyorduk."

Rio söze karışarak, "Bu belden aşağıydı, Tegan," dedi. "Senin için bile."

Lucan bu meydan okumayı sessizce tarttı. "Hayır, o haklı. Benim de yukarıda sizinle olmam gerekirdi. Ama burada halletmem gereken bir işim vardı. O da şimdi haloldu ve bu konu kapandı."

Tegan alaycı bir sesle, "Emin misin?" diye sordu. "Çünkü birkaç dakika önce Soy Eşine koridorda rastladığımda, biraz dağılmış görünüyordu. Sanki biri zavallı kızın kalbini paramparça etmiş gibiydi. Bana, birilerinin onu teselli etmesi lazımmış gibi geldi."

Lucan vampire dönerek simsiyah bir öfkeyle kükredi. "Ona ne söyledin? Ona dokundun mu? Eğer ona bir şey yaptıysan, yemin ediyorum—"

Tegan bu patlamadan çok keyif alıyormuş gibi kıkırdarak, "Yavaş ol dostum," dedi. "Kendini zorlama. O dışı senin. Beni ilgilendirmiyor."

Lucan, "Bunu sakın aklından çıkarma!" diye tısladı. Diğer savaşçıların meraklı bakışlarına dönerek, "O hiçbirinizi ilgilendirmiyor, anlaşıldı mı?" diye meydan okudu. "Gabrielle Maxwell, bu yerleşim biriminde olduğu sürece, benim şahsi korumam altında. Barınaklardan birine gittiği zaman, beni de ilgilendirmeyecek."

Tegan'la boğaz boğaza gelmemek için sakinleşmesi, birkaç dakikasını aldı. Herhalde günün birinde bu karşılaşma kaçınılmaz olacaktı. Ama Lucan, vampir kendisine kin beslediği için onu suçlayamazdı. Eğer Tegan bu kadar

ruhsuz ve adi bir herife dönüşmüşse, bunda Lucan'ın rolü büyüktü.

“Artık işimize bakabilir miyiz?” diye sorarken, hırslıyor ve birinin daha damarına basmasını bekliyordu. “Limanın oradaki yeni yerin ayrıntılarını öğrenmek istiyorum.”

Tegan, muhtemel Issız iniyle ilgili gördüklerini anlattı ve orayı nasıl basabilecekleri hakkındaki fikirlerini paylaştı. Lucan, her ne kadar bu bilgilerin kaynağından rahatsızlık duyuyorsa da içinde bulunduğu karanlık ruh halinin, ancak ve ancak düşmanlarına saldırarak değişeceğini çok iyi biliyordu.

Tanrı biliyor ya, eğer bir şekilde tekrar Gabrielle'le yalnız kalırsa, bütün bu görevle ve doğru olanı yapmakla ilgili düşünceleri bir anda dağılırdı. Yatak odasından ayrılalı birkaç saat olmasına rağmen, kadını hâlâ beyninden çıkarıp atamıyordu. Onun sıcak ve yumuşak teni aklına geldikçe hissettiği açlık, damarlarındaki kanı hızlandırıyordu.

Ve Gabrielle'i nasıl incittiğini düşününce, göğsü bir bıçakla yarılmış gibi sızlıyordu. Gabrielle, dün geceki halini diğer savaşçılardan gizleyerek sadakatini ispat etmişti. Geçirdiği bunalım esnasında yanından bir an bile ayrılmamış ve bir erkeğin eşinde isteyebileceği her şeye sahip bir kadın gibi ona şefkat ve sevgiyle davranmıştı.

Neresinden bakarsa baksın, bunlar tehlikeli düşüncelerdi.

Baskınla ilgili planlar devam ederken, diğerlerinin, Issızları sokakta teker teker avlamak yerine toplu olarak yaşadıkları mekânları vurmalarının daha doğru bir hareket olacağına dair düşüncelerine katıldığını belirtti. “Güneş batarken burada buluşur, hazırlanıp çıkarız.”

Savaşçılar aralarında konuşarak dağılırken, Tegan geri de kalmıştı.

Lucan, kimseye muhtaç olmadığı gerçeğinden böylesine gurur duyan bu yalnız adamı gözleriyle takip etti. Tegan bilinçli olarak kendini diğerlerinden uzak tutuyor ve ortamdan soyutluyordu. Ama bir zamanlar böyle değildi. Eskiden doğuştan lider vasıflarına sahip, herkesin hayranlıkla izlediği biriydi. Çok iyi işler başarabilirdi aslında başarmıştı da. Ama bütün bunlar, bir gece içinde korkunç bir şekilde değişmişti. O andan sonra da sert bir düşüş başlamıştı. Sonunda Tegan dibe vurmuş ve bir daha asla eskisi gibi olamamıştı.

Ve Lucan bunu hiçbir zaman savaşçıya itiraf etmemiş olsa da, bu düşüşteki rolünden dolayı kendini asla affetmeyecekti.

“Tegan. Bir dakika bekle.”

Vampir duraklarken, isteksiz olduğu belli oluyordu. Diğer savaşçılar eğitim odasından koridora çıkarken, sırtını kibirli bir şekilde dimdik tutarak arkasına dönmeksizin olduğu yerde sessizlik içinde durmuştu. Yalnız kaldıklarında, Lucan boğazını temizledi ve İlk Nesil soydaşıyla konuşmaya başladı.

“İkimizin bir sorunu var, Tegan.”

Vampir keskin bir sesle, “Gidip basına haber vereyim,” dedi.

“Aramızdaki bu sorun kendi kendine çözülmeyecek. Çok uzun zaman oldu ve köprünün altından çok sular geçti. Bu hesabı kapatmak istiyorsak— ”

“Unut bunu. Bunlar artık tarih oldu.”

“Gömüp üstünü örtmezsek bu işin sonu gelmeyecek.”

Nihayet, Tegan arkasını dönüp ona bakarak alaycı bir

sesle, "Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun Lucan?" diye sordu.

"Söylemek istediğim tek şey, sana bunun neye mal olduğunu anlamaya başladığım. Benim sana neye mal olduğumu." Lucan yavaşça başını sallayarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Ti, bilmen gerekir ki başka bir yolu ol- saydı... olaylar daha farklı gelişseydi..."

"Tanrı aşkına. Benden özür dilemeye mi çalışıyorsun?" Tegan'ın yeşil gözleri, camı kesebilecek kadar sertti. "Hiç uğraşma dostum. Yaklaşık beş yüzyıl kadar geç kaldın. Ve üzgünüm demek, hiçbir haltı değiştirmez, öyle değil mi?"

Lucan, erkeğin alışlagelen soğukkanlı vurdumduymaz- lığının yerine içindeki öfkeyi dışa vurmasına şaşırıırken, bir yandan da sinirle dişlerini sıkıyordu.

Tegan onu affetmemişti. Hem de hiç.

Ve bunca zaman sonra, artık affedeceğini düşünmek, saflık olurdu.

"Hayır Ti. Haklısın. Üzgünüm demek, hiçbir şeyi de- ğiştirmez."

Tegan ona uzun bir süre boyunca dik dik baktıktan son- ra dönerek odadan çıktı.

★ ★ ★

Canlı müzik, yeraltındaki özel gece kulübünün önün- de duran buzdolabı boyundaki hoparlörlerden gümbür gümbür yayılıyordu, gerçi bu orkestranın çıkarttığı zavallı miyavlamaya ve kulakları tırmalayan akortsuz gitar tıngır- tılarına 'müzik' demek, çok cömert bir tanımdı. Grup sah- nede robot gibi hareket ediyor, anlaşılmaz sözler çıkartıyor ve ritmi kaçııyorlardı. Tek kelimeyle berbatlılar.

Ama kim bir grup insanın kana susamış ve beslenmekte

olan vampirlerin önünde doğru dürüst müzik yapmasını bekleyebilirdi ki?

Issızların lideri, bakışlarını saklayan koyu renk gözlüklerinin arkasından gözlerini kısıtı ve kaşlarını çatı. Kısa bir süre önce buraya geldiğinde, başı fena halde ağrıyordu ve şimdiyse, şakakları neredeyse patlayacakmış gibi zonkluyordu. Özel locasındaki minderlere yaslanırken, etrafındaki kanlı eğlenceden sıkılmış görünüyordu. Elini hafifçe kaldırıncı, nöbetçilerden biri koşarak yanına geldi. Parmaklarıyla reddedercesine sahneyi işaret etti.

“Birisi bunların ızdırabına son versin. Tabii benimkinin de.”

Nöbetçi başıyla onaylayıp cevap olarak hırladı. Dudaklarını araladığında, daha fazla kan dökülmesinin bahsiyle sulanmış olan ağzından korkunç dişleri gözüktü. Issız verilen emrin yerine getirilmesi için hemen oradan uzaklaştı.

Kudretli efendisi, “Aferin benim oğluma,” diye mırıldandı.

Telefonunun aniden çalmasıyla, biraz hava alabileceğini düşünüp memnun oldu. O esnada, sahnede yeni bir gösteri başladı. Gruptakiler, çılgın Issız sürüsünün vahşi saldırısına uğruyorlardı.

Kulüp tam manasıyla bir kan gölüne dönüşürken, lider sahnenin arkasındaki özel odasına geçti ve çalan cep telefonunu ceketinin cebinden çıkarttı. Gabrielle Maxwell ve onun Soylularla olan ilişkisi hakkında bilgi edinmekle görevlendirilmiş olan kölelerinden birinin takip edilemeyen numarasını göreceğini tahmin ediyordu.

Ama arayan onlardan biri değildi.

Meraklanarak telefona cevap verdi. Hattın diğer ucun-

daki ses ona yabancı değildi. Bu kişiyle kısa süre önce pis bir iş için anlaşmıştı ama hâlâ konuşulması gereken birkaç ayrıntı vardı. Vampirin isteği üzerine arayan kişi, o gece şehirdeki küçük bir Issız hücreğine yapılacak olan baskınla ilgili detayları anlatmaya başladı.

Birkaç saniye zarfında, baskının kendi lehine sonuçlanabilmesi için ihtiyacı olan her şeyi öğrenmişti – yeri, savaşçıların izleyecekleri rotayı, saldırılarının temel planını ve yöntemini– ama bütün bunların tek şartı, Soyluların bir üyesinin hayatta kalmasıydı. Bu savaşçı, tamamen dokunulmadan bırakılmayacak, sadece yaralanarak bir daha savaşamayacak hale getirilecekti. Bugüne kadar hiç durdurulamamış olan Lucan Thorne da dahil olmak üzere, geriye kalan savaşçıların kaderleri, Issızların kararına terk edilmişti.

Lucan'ın öldürülmesi, daha önce de aralarındaki anlaşmanın bir şartıydı ama bunun fiilen yerine getirilmesi, tam planlandığı gibi olmamıştı. Şimdiyse hattın öbür ucundaki, bu şartın kesinlikle yerine getirilmesini istiyordu. Hatta, şimdiye kadar bu iş için yaptığı fedakarlıkları hatırlatacak kadar ileri gitmişti.

Lider öfkeli bir şekilde, “Pazarlığımızın şartlarının gayet iyi farkındayım,” diye hırladı. “Beni, daha fazlasını istemeye zorlama. İnan bana pişman olursun.”

Bu tehdidinin üzerine karşı taraftan gelen mazeretleri ve geri adım atılmasını daha fazla dinlemeden telefonu kapatırken bir küfür savurdu.

Bileğindeki *dermaglifler*, şiddetli öfkesinin yansımasıyla bir nabız gibi atıyor, onları saklamak için yapılmış dövme-lerin altından, gerçek renkleri ortaya çıkıyordu. Kaşlarını çatarak, gerçek soyunu – doğuştan hakkı olan kimliğini –

gizlemekte olan bu ucuz mürekkebe gözlerini dikti. Varlığını ve kimliğini gölgeler içinde saklamak zorunda kalmaktan, hedefine giden yolunun üzerinde duranlar kadar nefret ediyordu.

Kulübün ana salonuna geri giderken öfkesinden kuduruyordu. Bakışları karanlığın içinde yardımcılarından birine, Lucan Thorne'un gözlerine bakıp da bunu anlatacak kadar uzun yaşayabilen tek Issıza takıldı. İri yarı vampire yanına gelmesi için işaret etti ve o geceki eğlencenin uygulanması için emirlerini sıraladı.

Yaptığı gizli anlaşmaya rağmen, bu gece ortalık durulduğunda, Lucan'ın ve yanındaki bütün savaşçıların ölmüş olduğunu görmek istiyordu.

25. BÖLÜM

Günün geri kalan kısmında Gabrielle'i görmezden gelmişti ve genç kadın da bunun en iyi çözüm olduğunda erkekle hemfikir di. Artık karanlık bastırmıştı ve Lucan'la diğ er beş savaşı, siyah deriler ve silahlarla kuşanmış vaziyette, canlanmış birer ölümcül heykel gibi, eğitim odasından çıkıyorlardı. Bu geceki baskına, Conlan'ın yerine geçmiş olan Gideon bile katılıyordu. Onları geçirmek için koridorda bekleyen Savannah ve Eva, eşlerinin yanına giderek kucaklaştılar. Kısık ve aşk dolu sözler söyleniyor, şefkatli öpücükler, bir kadının korkularını ve bir erkeğin sağ salım geri döneceğinin teminatını mühürlüyordu.

Gabrielle koridorda biraz uzakta durmuş, Lucan'ın Savannah'a bir şeyler söylemesini seyrederken, kendini oraya ait değ ilmiş gibi hissediyordu. Gideon'un eşi duyduklarını başıyla onaylarken, Lucan onun eline ufak bir şey sıkıştırdı ve bakışlarını kadının omzunun üzerinden Gabrielle'e çevirdi. Ona hiçbir şey söylememesine ve yaklaşmaya çalışmamasına rağmen, bakışlarını genç kadından

ayırıyor ve sıcaklığını, onları birbirlerinden ayıran geniş alanın öbür ucundan hissettiriyordu.

Bir an sonraysa gitmişti.

Lucan diğerlerinin önünde, koridorun sonundaki köşeyi dönerek gözden kayboldu. Arkadaşları da onun peşinden gitmiş, arkalarında sert ayak sesleri ve çeliğin metalik yankısından başka bir şey bırakmamışlardı.

Savannah genç kadının yanına gelerek elini omzuna koydu. “İyi misin?”

“Evet. Olabildiğince.”

“Sana bunu vermemi istedi.” Gabrielle’e cep telefonunu uzattı. “Acaba bir nevi barış teklifi mi?”

Gabrielle telefonu alırken, başıyla aynı fikirde olduğunu işaret etti. “Bu sıralar aramız iyi değil.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Lucan, yerleşim biriminden çıkmanın veya arkadaşlarına nerede olduğunu söylemenin imkânsız olduğunu anlayışla karşılayacağını söyledi ama onları aramak istiyorsan...”

“Teşekkür ederim.” Genç kadın, Gideon’un eşine bakarak gülümsemeye çalıştı.

“Konuşurken yalnız kalmayı tercih ediyorsan, istediğin yeri seç.” Savannah onu bir anlığına kucakladıktan sonra, yanlarına gelen Eva’ya döndü.

Güzel yüzü endişeyle gerilmiş olan Eva, “Sizi bilmem ama ben bir içki içebilirim,” dedi. “Hatta birden fazla.”

Savannah, “Herhalde, şu an hepimizin biraz şaraba ve beraber olmaya ihtiyacı var,” diye cevap verdi. “İşini bitirince sen de bize katıl Gabrielle. Bizim bölümde oluruz.”

“Tamam. Teşekkürler.”

İki kadın kol kola girerek, koridorda Savannah ve Gideon’un dairesine doğru yürümeye başladıklarında,

aralarında sessizce konuşuyorlardı. Gabrielle de nereye gitmek istediğini bilmeksizin ters istikamete yöneldi.

Aslında bu, gerçeği tam olarak yansıtmıyordu. Olmak istediği tek yer Lucan'ın kollarıydı ama bu ümitsiz arzu-
dan bir an önce vazgeçmeliydi. Kendisini istemesi için ona
yalvaracak değildi ve bu akşamki baskından sağ salim dön-
düğünü varsayacak olursa, Lucan'ı aklından tamamıyla çı-
karmaya hazırlıklı olması en iyisiydi.

Koridorun üzerinde, aralık kapısından hafifçe ışık sızan
bir odaya doğru ilerledi. Boş odayı aydınlatan tek ışık, ya-
kılmış olan bir mumdu. Burnuna gelen tütsü ve eski ahşap
kokusu, yalnız kalma isteğiyle birleşerek onu kendine çek-
ti. Burası, yerleşim biriminin dua odasıydı. Savannah ona
etrafı gösterirken, önünden geçtiklerini hatırlıyordu.

Ahşap sıraların arasından geçerek odanın önündeki
kürsüye yaklaştı. Burada bir mum yavaşça eriyen balmu-
mundan oluşmuş kırmızı bir sütun gibi yanıyor, alevi et-
rafa yumuşak bir ışık yayıyordu. Genç kadın en ön sıraya
oturup, bir süre sadece derin derin nefes aldı ve tapınağın
huzurlu havasını içine sindirmeye çalışarak öylece durdu.

Sonra, telefonunu açtı ve ekranda, 'Mesajınız Var' işare-
tinin yanıp söndüğünü gördü. Sesli mesaj tuşuna basarak
dinlemeye başladı. Birinci mesaj Megan'dandı ve parkta
kölenin saldırısından sonraki gece, üst üste aradığı zaman-
la aşağı yukarı aynı saatlerde bırakılmıştı.

*"Gabby, yine ben. Ev telefonuna bir sürü mesaj bıraktım ama
beni geri aramadın. Nerelerdesin? Gerçekten endişelenmeye baş-
lıyorum! Dün akşam olanlardan sonra yalnız kalmasan daha iyi
olmaz mı? Bu mesajı alınca ara beni – ciddiylim, alır almaz ara,
tamam mı?"*

Genç kadın mesajı silerek bir gün önce akşam 11'de bırakılmış olan diğer mesaja geçti. Arayan Kendra'ydı ve sesi yorgun çıkıyordu.

"Hey, oradaki. Evde misin? Evdeysen aç şu telefonu. Lanet olsun, bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim, üzgünüm. Herhalde uyuyorsundur. Neyse, bir ara hep beraber bir şeyler içmeye gidelim mi veya bir yerlere takılalım mı diye soracaktım. Yarın akşama ne dersin? Ara beni."

Neyse, en azından Kendra güvendeydi. Gabrielle'in içi biraz olsun rahatlamıştı. Ama aklında hâlâ arkadaşının görüştüğü şu adam meselesi vardı. Adam değil Issız diye düzeltti. Kendisinin de peşinde olan Issızlara arkadaşının ne kadar yakın olduğunu ve içinde bulunduğu tehlikenin varlığından bile habersiz olduğunu düşününce, korkuyla titredi.

Son mesaja baktığında, Megan'ın birkaç saat önce tekrar aramış olduğunu gördü.

"Selam tatlım. Öylesine aradım. Beni arayıp, geçen gece polis merkezine gittiğinde neler olduğunu anlatmak hiç aklına gelmedi mi? Eminim yakışıklı dedektifin, seni gördüğü için çok mutlu olmuştur ama ben yine de ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Megan'ın sesi gayet sakin ve şakalaşan, eğlenceli bir tondaydı, yani tamamen normaldi. Evine bıraktıklarında veya cep telefonundaki ilk mesajında olduğu gibi panik içinde değildi.

Tanrım, tabii ya.

Lucan hem onun, hem de polis olan sevgilisinin hafızalarını sildiği için, arkadaşının panik yapması için ortada hiçbir sebep yoktu.

"Her neyse, bu akşam senin en sevdiğin restoranda, Ciao Bella'da Jamie'yle buluşuyoruz. Eğer işin yoksa sen de gel. Saat yedide oradayız. Sana da yer ayırırız. Öpüldün."

Gabrielle mesajı sildikten sonra telefonunun saatine baktı; 19:20.

En azından arkadaşlarını aramalı ve onlara iyi olduğunu söylemeliydi. Ve bir yandan da, Lucan Thorne gelip de hayatını altüst etmeden önceki dönemiyle arasında kalan tek bağlantıya, yani arkadaşlarının sesini duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Megan'ın cep numarasını çevirip sabırsızlıkla beklemeye başladı. Telefon açılıp arkadaş merhaba demeden önceki bir saniye içinde, hattın diğer ucundan boğuk konuşmalar duyuldu.

"Selam Meg."

"Heey, nihayet! Jamie, arayan Gabby!"

"Nerede bu kız? Yemeğe geliyor muymuş?"

"Henüz bilmiyorum. Gabby, bize katılacak mısın?"

Gabrielle, arkadaşlarının konuşmasındaki bu tanıdık karmaşayı dinlerken onların yanında olabilmeyi diliyordu. Eskiden olduğu gibi...

"Benn... şeyy, gelemem. Bir iş çıktı ve..."

Megan Jamie'ye seslenerek, "Gelemiyormuş," dedi. "Her neyse, nerelerdesin? Bugün beni Kendra aradı ve seni sordu. Dairene gelmiş ama evde yokmuşsun."

"Kendra eve mi gelmiş? Sen onu gördün mü?"

“Hayır ama bir ara hep beraber takılmayı istiyor. Galiba kulüpteki o çocukla defteri kapatmış.”

Arkadan dramatik bir şekilde, “Brent,” diye hatırlatan Jamie’nin sesi Megan’inkini bastırdı.

“Ayrılmışlar mı?”

Megan, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Nasıl gittiğini sorduğumda tek söylediği, artık onunla görüşmediydi.”

Gabrielle rahatlayarak, “İyi,” dedi. “Bu cidden iyi haber.”

“Eee, peki ya sen? Yemeğe gelmeni engelleyecek kadar önemli olan nedir?”

Gabrielle kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Havanın hafifçe oynaşmasıyla, kırmızı mumun alevi titreşiyordu. Önce kendine doğru gelmekte olan yavaş ayak seslerini, sonra da içeri giren ve dua odasının kullanıldığını gören kişinin çıkarttığı iç çekme sesini duydu. Başını çevirdiğinde, açık kapının önünde duran uzun boylu sarışını gördü. Kadın, Gabrielle’e özür dilercesine baktı ve arkasını dönüp çıkmaya hazırlandı.

“Ben... şeyy... şehir dışındayım.” Arkadaşlarıyla konuşurken sesini alçaltmıştı. “Birkaç günlüğüne yokum. Belki biraz daha fazla.”

“Ne yapıyorsun ki?”

“Şeyy, yeni bir iş aldım.” Gabrielle yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. “Sizi en kısa zamanda ararım. Birbirinize iyi bakın. Sizi seviyorum.”

“Gabrielle- ”

Başka bir şey söylemek zorunda kalmamak için telefonu kapattı.

Gabrielle ona doğru yaklaşırken sarışın kadın, “Özür dilerim,” dedi. “Dua odasının kullanıldığının farkına varmamıştım.”

“Kullanılmıyor. Kalın lütfen. Ben sadece...” Gabrielle derin bir nefes aldı. “Az önce arkadaşlarıma yalan söyledim.”

“Yaa.” Açık mavi gözler genç kadına sempatiyle bakıyordu.

Gabrielle telefonunu kapatarak parmaklarını gümüş rengindeki cilalı yüzeyinde gezdirdi. “Lucan’la beraber buraya gelebilmek için evimden apar topar ayrılmak zorunda kaldım. Arkadaşlarımdan hiçbiri nerede olduğumu veya neden gitmem gerektiğini bilmiyor.”

“Anlıyorum. Belki bir gün onlara her şeyi açıklayabilirsin.”

“Umarım. Gerçekleri söyleyerek onları da tehlikeye atmak istemiyorum.”

Kadın başını anlayışla sallarken, uzun altın rengi saçları hafifçe kımlıdı. “Sen Gabrielle olmalısın. Savannah, Lucan’ın koruması altında olan bir dişiye buraya getirdiğinden bahsetmişti. Ben Danika. Conlan’ın eşiyim... yani eşiydim.”

Gabrielle, Danika’nın selamlaşmak için uzattığı narin elini tuttu. “Kaybına çok üzüldüm.”

Danika gülümserken kederi gözlerinden okunuyordu. Gabrielle’in avcundan çektiği eli, bilinçsizce karnındaki hafif şişliğin üzerine gitti. “Sana hoş geldin demeyi çok istiyordum ama korkarım bu aralar kimseye keyif verecek durumda değilim. Ayrıca son günlerde dairemden çıkmak hiç içimden gelmiyordu. Bu duruma uyum sağlamaya çalışmak... benim için çok zor. Artık her şey o kadar farklı ki.”

“Tabii ki.”

“Lucan ve diğer savaşçılar, bana son derece cömert dav-

randılar. Her biri kendiliğinden, nerede olursam olayım, ihtiyacım olduğu anda beni ve çocuğumu korumaya yemin etti.”

“Hamile misin?”

“On dört haftalık. Bunun Conlan’la benim, doğacak bir sürü çocuğumuzun ilki olacağını umuyordum. Geleceğimizle ilgili çok heyecanlıydık. Ailemizi genişletmek için çok bekledik.”

“Beklemenizin sebebi neydi?” Gabrielle bu soru dudaklarından dökülür dökülmez irkildi. “Özür dilerim. İşine karışmak istememiştim. Benim üstüme vazife değil.”

Danika, genç kadının sözlerini önemsemezcesine, “Özür dilemene gerek yok,” dedi. “Soruların benim canımı sıkıyor. Gerçekten. Conlan hakkında konuşmak bana da iyi geliyor. Gel, oturalım biraz.” Gabrielle’le beraber dua odasının uzun sıralarından birine doğru yürüdü.

“Conlan’la ilk karşılaştığımda, küçük bir kızdım. Danimarka’daki köyüm, istilacılar tarafından yağmalanıyordu. Daha doğrusu biz öyle sanıyorduk. Gerçekte, bunlar bir Issız sürüsüydü. Hemen hemen herkesi öldürüp kadınları, çocukları ve köyün yaşlılarını kılıçtan geçirdiler. Kimse güvende değildi. Bu saldırı esnasında bir grup Soylu savaşçısı çıkageldi. Conlan da onlardan biriydi. Kurtarabilecekleri kadar köylüyü kurtardılar. Soy Eşi işaretim ortaya çıkınca, en yakın barınağa götürüldüm. Orada vampir ulusuyla ve onların arasındaki yerimle ilgili her şeyi öğrendim. Ama sürekli kurtarıcımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Kaderin bir cilvesi olarak, birkaç sene sonra Conlan o bölgeye tekrar geldi. Onu görünce çok heyecanlanmışım. Onun da beni unutmadığını öğrenince nasıl şaşırdığımı tahmin edemezsin.”

“Bütün bunlar ne zaman oldu?”

Danika, aradan geçen süreyi hesap etmek için bir saniye bile düşünmeden cevap verdi. “Conlan’la ben, tam 402 seneyi paylaştık.”

Gabrielle, “Aman Tanrım!” diye fısıldadı. “Ne kadar uzun...”

“Doğrusunu istersen, göz açıp kapayana kadar geçti. Bir savaşçının eşi olmanın her zaman kolay olduğunu söyleyerek seni yanıltmayacağım ama geriye dönüp düşünecek olursam, bir saniyesinden bile vazgeçmezdim. Conlan yapmakta olduğu şeye kendini tamamen adanmıştı. Hem doğacak çocuklarımız, hem de benim için daha güvenli bir dünya istiyordu.”

“Ve sen de hamile kalmak için bu kadar zaman bekle-din, öyle mi?”

“Conlan birlikte kalması gerektiğini düşündüğü süreç, ailemizi genişletmeye başlayamazdık. Ön cephe, çocuk yetiştirmek için pek uygun bir yer değildir, bu yüzden savaşçılar sınıfında aile kurmuş olanları pek göremezsin. Tehlikeler çok büyüktür ve erkeklerimizin sadece görevlerine odaklanabilmeleri gerekir.”

“Peki kazayla hamile kalanlar olmuyor mu?”

“Planlanmamış hamilelik, Soylular arasında duyulmamış bir şeydir çünkü bunun için, sevişmekten daha kutsal bir şey gerekir. Kanla bağlı Soy Eşlerinin doğurganlık dönemi, ayın hilal şeklini aldığı zamandır. Bu önemli zaman zarfında eğer hamile kalmak istiyorsak, erkeğimizin hem tohumunun, hem de kanının vücudumuza akması gerekir. Bu, çiftlerin hafife alamayacakları, kutsal bir ritüeldir.”

Bu mahrem birleşmeyi Lucan’la yaşama hayali, Gabrielle’i bir anda iliklerine kadar ısıttı. Bu şekilde başka

biriyle bağlanmak, Lucan'dan başka birinin çocuğunu taşımak, genç kadının düşünmeyi bile reddettiği bir ihtimaldi. Yalnız kalmayı tercih ederdi ve muhtemelen de sonunda yalnız kalacaktı.

Kendi geleceğinin ne kadar yalnız geçeceğinin düşüncesiyle oluşan sessizliği doldurmak istercesine, "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Danika, "Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama başka bir erkekle hiçbir zaman eşleşmeyeceğimden eminim."

"Ama genç kalmak için bir eş ihtiyacın yok mu?"

"Benim eşim Conlan'dı. O artık yanımda olmadığına göre, yaşadığım hayat benim için yeterince uzun olacaktır. Eğer başka bir erkekle kan bağı kurmayı reddedersem, Conlan'a rastlamadan önce olduğu gibi yaşlanmaya devam edeceğim. Kısaca... yine fani olacağım."

"Yani öleceksin."

Danika'nın gülümsemesi kararlıydı ama hüznü de vardı. "Er veya geç, evet."

"Peki nereye gideceksin?"

"Conlan'la beraber, doğduğum yer olan Danimarka'daki barınaklardan birine yerleşmeyi planlıyorduk. O bunu benim için istiyordu ama şimdi düşünüyorum da, oğlumuza İskoçya'da yetiştirmem en iyisi olacak, böylece çocuğumuz, babasının çok sevdiği bu topraklar sayesinde onunla ilgili daha çok şey öğrenerek büyüyecektir. Hazır olunca gidebilmem için, Lucan her şeyi ayarlamaya başladı bile."

"Çok düşünceli davranmış."

"Hem de nasıl. Bana gelip bunu haber verdiğinde ve ne zaman ihtiyacım olursa, hem kendisine hem de birlikteki diğerlerine doğrudan ulaşabileceğim bir hattım olacağını"

söylediğinde, kulaklarıma inanamadım. Bunu bana cenaze töreninden sadece birkaç saat sonra söyledi, yani yanıkları hâlâ son derece ağırdı ama o kendi acısını düşüneneğine, benim için endişeleniyordu.”

“Lucan yandı mı?” genç kadının kalbinde aların zilleri çalmaya başladı. “Ne zaman? Nerede?”

“Üç gün önce, Conlan’ın cenaze ayinini uyguladığında.” Danika’nın ince kaşları havaya kalktı. “Bilmiyordun? Hayır, tabii ki bilmiyordun. Lucan ne bu onurlu hareketinden, ne de bunu yaparken çektiği acılardan bahsetmez. Soyluların geleneksel cenaze törenlerine göre, vampirlerden biri, ölenin cesedini, dışarıdaki elementler tarafından kabul edilmesi için Yukarı Kademe’ye çıkarır.” Bunları söyledikten sonra, dua odasının karanlık köşesindeki merdiveni gösterdi. “Bu çok büyük bir saygı ve fedakârlık gösterisidir, çünkü soydaşını Yukarı Kademe’ye çıkaran vampir, güneş doğarken sekiz dakika onun yanında kalır.”

Gabrielle kaşlarını çatı. “Ama ben ciltlerinin güneş ışınlarına dayanamadığını sanıyordum.”

“Doğru, dayanamaz. Çok çabuk ve ağır derecede yanıklar oluşur. Üstelik İlk Nesil vampirlerde bu çok daha ciddi sonuçlar doğurur. Soyluların en yaşlıları onlar olduğu için, bu ışınlara çok kısa bir süre dahi maruz kalsalar, sonuç çok acı verici olur.”

“Yani Lucan gibileri.”

Danika başını ciddiyetle sallayarak onayladı. “Lucan için, bu sekiz dakika dayanılmaz olmuştur. Ama yine de bunu başardı. Conlan için, teninin yanmasına aldırmadı. Yukarıda ölebilirdi ama yine de, Conlan’ı son yolculuğuna uğurlayanın kendisi olmasında ısrar etti.”

Gabrielle, gecenin bir yarısı Lucan'ı yanından kaldıran telefon konuşmasını hatırladı. Ne hakkında olduğundan hiç bahsetmemişti. Kaybını genç kadınla paylaşmamıştı.

Danika'nın açıklaması sona erip erkeğin nelere katlandığını anlayınca, midesi acıyla burkuldu. "Onunla konuştum – hem de aynı gün. Sesinden, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ama bunu inkâr etti. Sesi yorgundan da öte, bitkin çıkıyordu. Şimdi de sen bana ultraviyole ışınlarla maruz kalıp yandığını söylüyorsun."

"Evet, aynen öyle. Savannah bana, Gideon'un onu hemen bulduğunu söyledi. Tepeden tırnağa her tarafı yanık içindeymiş. Çektiği acıdan gözünü bile açamıyormuş ama yine de iyileşebilmek için kendi dairesine giderken, kimse-
nin yardımını kabul etmemiş."

Gabrielle'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Tanrım. Bunlardan hiç bahsetmedi. Onunla daha sonra buluştuğumda – ki bu anlattıklarından sadece birkaç saat sonra olmalı – son derece normal görünüyordu. Şeyy... yani demek istediğim, hali ve tavrı her zamanki gibiydi."

"Lucan'ın hemen hemen saf olan kanı, onun herkesten daha çok acı çekmesine sebep olur ama aynı kan, yanıkların da çok daha çabuk iyileşmesini sağlar. Ama yine de, onun için kolay olmamıştır. Böylesine bir travmadan sonra, çok fazla miktarda kana ihtiyaç duymuştur. Avlanmak için yerleşim biriminden ayrılacak kadar kendini toparladığında, herhalde açlıktan çıldırıyor olmalıydı."

Gerçekten de çıldırıyordu. Gabrielle artık her şeyi anlıyordu. Kölenin kanını içtiği o anı gözünün önüne getiren Gabrielle, bunun hayvani bir olay değil, sadece hayatta kalabilmek için yapılmış bir hareket olduğunu artık anlamış-

tı. Lucan'la tanıştığından beri gerçekleşen olayları, şimdi başka bir açıdan görebiliyordu.

Başlangıçta Soylularla düşmanları arasındaki bu savaş, şeytanın diğer bir şeytanla çarpışması olarak görmüştü ama artık kendisinin de bu mücadelenin bir parçası olduğunu hissediyordu. Sadece geleceğinin bu garip dünyaya bağlı olmasından dolayı değil, farklı beklentileri de vardı. Lucan'ın yalnızca Issızlara karşı olan bu savaşı değil, aynı zamanda kendi içindeki çarpışmayı da kazanması çok önemliydi.

Erkek için endişeleniyordu ve diğer Savaşçılarla beraber yerleşim biriminden çıktıklarından beri, içini ürperten tuhaf bir korkuya engel olamıyordu.

Aralarındaki endişeli sessizlik uzayınca, Danika, "Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, seviyorum." Yüzünden kolaylıkla okunduğundan emin olduğu bu gerçeği saklama ihtiyacı duymamıştı. "Sana bir şey söyleyeyim mi Danika? Bu akşam olacaklar hakkında içimde çok kötü bir his var. Üstüne üstlük, Tegan, Lucan'ın çok uzun yaşamayacağını söyledi. Burada oturdukça, Tegan'ın haklı olabileceğini düşünerek korkuyorum."

Danika kaşlarını çattı. "Tegan'la mı konuştun?"

"Kısa bir süre önce koridorda karşılaştık – ona çarptım desem daha doğru olur. Lucan'a çok bağlanmamamın daha iyi olacağını söyledi."

"Çünkü Lucan'ın öleceğini düşünüyormuş, öyle mi?" Danika derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "O adam etrafındakilerin sınırlarını zorlamaktan zevk alır. Muhtemelen, bu sözleri de sadece seni üzeceğini bildiği için söylemiştir."

“Lucan, aralarının açık olduğunu söyledi. Sence Tegan güvenilir biri mi?”

Sarışın Soy Eşi bir anlığına bu soruya vereceği cevabı düşündü. “Sana, sadakatin savaşçılar arasında ne kadar önemli olduğunu söyleyebilirim. Bu, hepsi için büyük bir anlam ifade ediyor. Dünyadaki hiçbir şey, onların bu kutsal güvene ihanet etmesini sağlayamaz.” Ayağa kalkarak Gabrielle’in elini tuttu. “Haydi gel. Gidip Savannah’yla Eva’yı bulalım. Eğer yalnız olmazsak, bekleyişimiz daha çabuk geçer.”

26. BÖLÜM

Limandaki binalardan birinin çatısındaki gözetleme noktasından Lucan ve diğer savaşçılar, küçük bir kamyonetin hedefleri olan yerin önüne gelerek durduğunu gördüler. Şoför bir insandı. Ter ve hafif bir endişeyle ekşimiş kokusu onu ele vermese bile, arabanın açık penceresinden duyulan kovboy müziği, şüpheye yer bırakmıyordu. Kokusundan, içinde kızartılmış pirinç ve Çin usulü domuz eti olduğu anlaşılan kahverengi bir kesekâğıdıyla arabadan indi.

Dante, “Görünüşe bakılırsa bu gece bizim çocuklar yemeklerini dışarıdan ısmarlamışlar,” derken, hiçbir şeyden şüphelenmeyen adam, siparişin üzerindeki beyaz pusulayı kontrol ederek içinde yeni uyanan bir endişeyle hiç kimse-nin ortalıkta görünmediği ıssız rıhtıma bakınıyordu.

Şoför deponun giriş kapısına yaklaştı, etrafına sinirli bir şekilde göz atıp karanlığın içinde bir küfür savurduktan sonra parmağıyla zile bastı. Binanın içinde hiçbir ışık görünmüyor, sadece kapının üzerindeki çıplak ampulden

yayılan kirli sarı ışık, etrafı zayıf bir şekilde aydınlatıyordu. Eski çelik kapı açıldığında, binanın içindeki karanlıktan başka hiçbir şey gözükmeydi. Şoför, siparişin kaç para tuttuğunu söyleyerek elindeki paketi karanlığın içine doğru uzatırken, Lucan adamın karşısındaki Issızın vahşi gözlerini fark etmişti.

Kovboy özentisi şoför, ağır bir Boston aksanıyla, “Ne değiş tokuşu?” diye sordu. “Bu ne saçma—”

İri bir el, bir anda adamın gömleğinin yakasına yapışarak ayaklarını yerden kesti. Şoför bir çığlık attı ve o panikle nasıl olduysa, Issızın sımsıkı kavrayan elinden bir an için kurtulabilmeyi başardı.

Niko, seyretmekte olduğu çatının kenarından, “Vayy..” diye tısladı. “Sanırım adamımız, menüdekinin Çin yemeği olmadığını yeni farkına vardı.”

Issız, insanın üzerine puslu bir gölge gibi atlayarak onu arkasından yakaladı ve vahşi bir hareketle boğazını dişleriyle parçaladı. Ölüm, ani ve kanlı olmuştu. Issız kurbanını omzuna atıp içeri taşımak için hazırlanırken, Lucan ayağa kalktı.

“Harekete geçme zamanı. Haydi gidelim.”

Savaşçılar hep beraber aşağıya atladılar ve gözle takip edilemeyecek bir süratle, Issızların ini olan depoya yöneldiler. En önde olan Lucan, vampire ve onun cansız yüküne ilk ulaşan oldu. Elini Issızın omzuna sertçe koyarak onu kendine çevirirken, aynı anda bıçaklarından birini de kalçasındaki kınından çıkarttı. Acımasız bir şekilde indir-diği bıçak, hedefini buldu ve canavarın başını gövdesinden ayırdı.

Lucan’ın bıçağı vampirin sinir sisteminde asit etkisi yaratırken, Issız anında hücresel erimeye uğrayarak kan-

lar içindeki kurbanını yere düşürdü. Birkaç saniye sonra, Issızdan geriye toprağa karışan mide bulandırıcı siyah bir sıvı kalmıştı.

Dante, Tegan ve diğer üç savaşçı silahlarını çekerek esas kıyıma hazır bir halde kapının yanında duruyorlardı. Lucan'ın işaretiyle hep beraber depodan içeriye daldılar.

Tegan'ın fırlattığı kama, canavarlardan birinin gırtlığına saplanana kadar Issızlar başlarına ne geldiğinin farkına bile varmadılar. Issız tiz bir ses çıkarıp kıvranarak dağılmaya başladığında, diğerleri siper almaya ve Lucan'la soydaşlarının, üzerlerine yağdırdığı kurşunlardan ve keskin çeliklerden korunmaya çalışıyorlardı.

Çarpışmanın ilk birkaç saniyesinde iki Issız öldürülmüştü ama geriye kalan diğer ikisi, deponun derinliklerindeki karanlık köşelere kaçmışlardı. Bir tanesi, eski bir sandık yığınının arkasına saklanmış, oradan Lucan'la Dante'ye ateş ediyordu. Savaşçılar bu saldırıdan kaçınmayı başarıp, Issızın ateşine karşılık verdiler ve onu açığa çıkmaya zorladılar. Lucan da ileri atılarak vampirin işini oracıkta bitirdi.

Lucan gözünün ucuyla, geriye kalan son kan emicinin, dağılmış olan bidonların ve demir boruların arasından binanın arkasına doğru kaçmaya çalıştığını gördü.

Aynı şeyi Tegan da görmüştü. Kaçan Issızın arkasından, bir cehennem zebanisi gibi koşarak deponun karanlıklarında kayboldu.

Duman ve tozla kaplanmış binanın karanlıklarından Gideon, "Etraf temiz," diye bağırdı.

Ama o daha sözlerini henüz tamamlamıştı ki Lucan, yeni bir tehlikenin üzerlerine geldiğini hissetti. Yukarıdan çıkan hafif sesleri duyabiliyordu. Havalandırma kanallarının ve çelik kirişlerin üzerindeki tavan pencereleri pislik-

ten kararmış olmasına rağmen, Lucan çatının üzerinden bir şeylerin yaklaşmakta olduğundan emindi.

“Yukarı bakın!” diye bağırıp diğerlerini uyardığı anda, tavan parçalandı ve ellerinde silahlarıyla yedi Issız daha aşağıya atladı.

Bunlar da nereden çıkmıştı? Bu sığınakla ilgili almış oldukları bilgi sağlamdı: Muhtemelen daha yeni dönüşmüş ve bağımsız olarak hareket eden altı Issız. Peki öyleyse, onlara yardım etmek için gelenleri kim çağırmıştı? Baskından nasıl haberleri olmuştu?”

“Lanet olsun, bu bir tuzak!” Dante’nin bu kükreyişi, Lucan’ın aklından geçenleri seslendirmişti.

Bu yeni tehlike dalgasının, tamamen tesadüfen gelmesi imkânsızdı. Lucan’ın bakışları, üstlerine saldırmaya hazırlanan Issızların en irisine takıldığında, içinden kapkara bir öfkenin yükseldiğini hissetti.

Karşısındaki, gece kulübünün önündeki katliamdan kurtulmayı başaran vampirdi. Batı Sahili’nden gelmiş olan pislik. Bu aşağılık vampir, neredeyse Gabrielle’i öldürecek ve Lucan hemen işini bitirmezse başladığı işi tamamlayacağı kesindi.

Dante ve diğerleri gelenlerin üzerine ateş açarken, Lucan da tek başına bu hedefe yönelmişti.

Bu gece onu öldürecek.

Korkunç suratı, bir sırtmayla gerilirken, vampir tıslayarak, “Yine karşılaştık Lucan Thorne,” dedi.

Lucan acımasızca başını salladı. “Son defa.”

Paylaştıkları nefret, iki erkeğin de aralarındaki bu kişisel savaş uğruna tabancalarını bırakmalarına sebep oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar, iki vampir bıçaklarını ellerine alarak bu ölümüne kavgaya başladılar. İlk öne atılan Lu-

can oldu ve inen bıçağın darbesiyle omzu kötü bir şekilde yaralanırken, Issız onun hücumundan müthiş bir süratle sıyrılabilmiş, bir anda arkasına geçerek ilk kanı kendisi döktüğü için zaferle sırtıtmaya başlamıştı.

Lucan'ın aynı çeviklikle hareket ederek fırlattığı bıçağı, havada bir ıslık çalıp Issızın iri kafasının hemen yanından geçti. Kan emici başını çevirerek kesilmiş olan sağ kulağının yattığı yere baktı.

Lucan, "Oyun yeni başlıyor aşağılık herif," diyerek hırladı.

İntikam zamanı.

Öfke ve ölümcül soğuk çeliğin karışımıyla, birbirlerinin üzerine atladılar. Lucan, etrafında gelişen çarpışmanın ve diğer savaşçıların bu ikinci rundda da pozisyonlarını muhafaza edebildiklerinin farkındaydı. Ama esas düşüncesi – ve bütün nefreti – kişisel gazez duyduğu bu önündeki Issıza odaklanmıştı.

Kızgınlıkla dişlerinin uzadığını, gözbebeklerinin keskinleştiğini hissederken, bir an için, kendi yüzüyle karşısında durup ona hırlayan Issızın yüzü arasında fazla bir fark olmadığını düşünmekten kendini alamadı. İkisinin de gücü aynıydı ama Lucan'ın kanı, rakibine oranla daha büyük bir nefretle kaynıyordu.

Lucan'ın yapması gereken tek şey, Gabrielle'i ve bu Issızın ona yaşatabileceği dehşeti düşünmektir. Bu, erkeğin öfkeyle kavrulmasına yetiyordu.

Bu hiddeti iliklerine kadar hissederek, Issıza peş peşe darbeler indirmeye başladı. Kendisi de bir sürü yara almış olsa da kızgınlığının etkisiyle, onları hissetmiyordu bile. En sonunda rakibini yere düşürmeyi başardı. Ve nihai öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandı.

Korkunç bir kükremeye boynunu keserek, Issızın iri başını vücudundan ayırdı. Vampir yerde dağılırken, kolları ve bacakları sarsılıyordu. Lucan'ın öfkesi hâlâ damarlarını yakıyordu. Elindeki bıçağı çevirerek Issızın göğsüne saplayıp cesedin çözülmesini hızlandırdı.

“Lanet olsun!” Rio yakınlarında bir yerden bağıyordu. “Lucan, tam üstünde dostum! Kirişte!”

Her şey bir anda oldu.

Lucan, kavganın getirdiği öfkeyle vücudundaki her kas gerilmiş olarak döndü. Rio'nun işaret ettiği tarafa baktı. Başının üzerinde, yukarıda, başka bir Issız, deponun tavanındaki kirişlerden birinin üzerinde emekliyor ve elinde, metalden yapılmış, futbol topuna benzeyen bir şey tutuyordu. Aletin üzerinde yanıp sönmekte olan küçük ve kırmızı ışık, bir an sonra sürekli yanmaya başladı.

“Yere yatın!” Nikolai, özel yapım Baretta'sını kaldırarak nişan aldı. “Lanet olası herifin elinde bomba var!”

Lucan, Nikolai'ın silahından çıkan sesi duydu.

Merminin, Issızın parlayan sarı gözlerinin tam ortasına saplandığını gördü.

Ama vampir vurulmadan hemen önce bombayı fırlatmıştı.

Yarım saniye sonraysa patladı.

27. BÖLÜM

Gabrielle, Savannah'nın oturma odasındaki kanepede, daldığı hafif uykudan sıçrayarak uyandı ve içinde garip bir hisle irkilip doğruldu. Kadınlar son birkaç saatlerini bu odada birbirlerinden teselli bularak geçirmişlerdi. Yalnızca Eva, kısa bir süre önce aralarından ayrılarak dua etmek üzere tapınağa gitmişti. Rio'nun eşi, içlerinde sinirleri en gergin olanıydı. Gecenin büyük bir kısmını, odayı adımlayarak ve dudağını endişeli bir sabırsızlıkla kemirerek geçirmişti.

Koridorların ve odaların oluşturduğu labirentin üstünde bir yerlerden, erkeklerin kesik kesik konuşmaları ve hareket ederken çıkarttıkları boğuk sesler, oturma odasından belli belirsiz duyulmaya başlamıştı. Yerleşim biriminin zemin katına inmekte olan asansörün vınlaması, içerideki ağır havayı titretiyordu.

Aman Tanrım!

Bir terslik vardı.

Genç kadın bunu hissedebiliyordu.

"Lucan!"

Gabrielle üzerindeki örtüyü kenara iterek doğruldu. Kalbi heyecanla çarparken, her çılgın atışla göğsü sıkıştıyordu.

Savannah, “Duyduğum sesler benim de hoşuma gitmedi,” diyerek gergin bir şekilde diğerlerine baktı.

Gabrielle, Savannah ve Danika’yla birlikte savaşçıları karşılamak üzere daireden çıktıklarında, tek kelime etmeksizin sessizlik içinde yaklaşan asansöre doğru giderlerken, zorlukla nefes alıyorlardı.

Daha çelik kapı açılmadan, gelen telaşlı seslerden kötü haberin yaklaşmakta olduğu belliydi.

Gabrielle’in kendini hazırlamadığı kısım, haberin ne kadar kötü olabileceğiydi.

Kan ve barut kokusu, genç kadının burnuna bir yumruk gibi çarptı. Asansördeki durumu net bir şekilde görebilmeye çalışırken, savaşın ve ölümün çürümüş kokusuyla irkildi. Savaşçıların hiçbiri asansörden inmiyordu. İkiisi yere yatırılmış, diğer üçü de onların yanında diz çökmüştü.

Gideon, “Temiz havlu battaniye getir!” diye Savannah’ya bağırdı. “Ne kadar bulursan hepsini al canım!” Harekete geçen kadının arkasından seslenerek ilave etti. “Sedyeye de ihtiyacımız var! Revirde bir tane olacak!”

Niko, “Ben hemen getiririm,” diye cevap verdi.

Yerde yatan savaşçıların bir tanesinin üzerinden atlayarak asansörden dışarı fırladı. Gabrielle, yanından geçen Niko’nun ellerinin ve yüzünün isten simsiyah olduğunu fark etti. Savaşçının üstündeki kıyafetler parçalanmıştı ve derisinde açılan sayısız yaradan kan sızıyordu. Gideon ve Dante’de de buna benzer yaralar, ezikler ve sıyrıklar görülebiliyordu.

Ama onların yaraları, şu anda yerde bilinçsizce yatmakta olan iki Soylu savaşçının vücudundakilerle kıyaslanamazdı bile.

Gabrielle, kalbindeki ağırlıktan, yerde yatanlardan birinin Lucan olduğunu hissedebiliyordu. Öne doğru yaklaştığında, korkularının gerçek olduğunu görerek nefesini tuttu.

Erkeğin yattığı yerde oluşan şarap gibi koyu kırmızı kan havuzu, koridorun beyaz mermerlerine kadar yayılmıştı. Tıpkı kollarının ve bacaklarının derisi gibi, çizmeleri ve deri kıyafeti de lime lime olmuştu. Yüzü, is ve kırmızı kesiklerin birbirine karışmasıyla berbat görünüyordu. Ama hayattaydı. Gideon onu kımıldatarak, kolundaki derin keşiğin kanamasını durdurmak için turnike yaparken, geri len dudaklarının altından uzamış dişleri görünüyor ve bir yandan da hırıliyordu.

“Lanet olsun – üzgünüm Lucan. Ama bu kesik çok derin. Tanrım, kanaması da durmuyor.”

“Rio’ya... yardım edin.” Yerde yatıyor olsa da, kelimeler Lucan’ın ağzından sert bir kükremeye ve net bir emir gibi dökülmüştü. “İyiyim... Lanet olsun... beni... boş verin... onunla... ilgilenin.”

Gabrielle, Gideon’un yanına diz çöktü. Vampirden, yapmış olduğu bağın ucunu almak için elini uzattı. “Bunu bana bırakabilirsin.”

“Dayanabileceğinden emin misin? Görüntüsü çok kötü. Elini turnikeye sokup sıkıca çekmen gerekiyor. Böyle.”

“Sorun değil.” Genç kadın, yanlarında yatan Rio’yu işaret ederek, “Lucan’ın dediğini yap,” dedi.

Lucan’ın yanına yatırılmış olan savaşçının çok büyük bir acı içinde olduğu belliydi. O da gövdesine aldığı ya-

ralardan ve sol kolundaki korkunç hasardan dolayı yoğun biçimde kanıyordu. Parçalanmış koluna sarılı kan içindeki bez parçası, muhtemelen içlerinden birinin gömleği idi. Yüzü ve göğsü, tanınmayacak derecede yanık ve kesiklerle doluydu. Boğazından yavaş bir inleme yükseldiğinde, bu acınacak sesi duyan Gabrielle'in gözleri yaşlarla doldu.

Gözlerini kırptırarak ağlamamaya çalışırken, Lucan'ın bakışlarının kendisine kenetlenmiş olduğunu gördü. "Pisliğin... işini bitirdim."

"Şişşt..." Erkeğin yaralı alnına düşen saçlarını geriye itti. "Lucan, kendini yorma. Konuşmamaya çalış."

Genç kadını duymazdan gelen Lucan, kuru boğazını ıslatmak için yutkunarak devam etti. "Gece kulübündeki... aşağılık herif... bu gece... oradaydı."

"Elinden kaçan mı?"

"Bu sefer... kaçamadı." Yavaşça gözlerini kırarken, görünüşü katı olduğu gibi bir o kadar da hiddetliydi. "Sana artık... zarar veremez."

"Evet." Gideon Rio'ya yardım ederken söze karışmadan duramamıştı. "Ve sen de hâlâ hayatta olduğun için çok şanslısın, kahraman."

Gabrielle Lucan'a bakarken boğazının düğümlendiğini hissediyordu. Hayatında genç kadına hiç yer olmadığını ve görevinin her zaman önde geldiğini savunan Lucan, bu gece onu mu düşünmüştü? Yaralanmasının bir sebebi de, genç kadını koruma isteği miydi?

Erkeğin elini alarak, göğsüne koydu ve parmaklarını kalbine bastırdı. "Ahh, Lucan..."

Savannah, elleri Gideon'un istedikleriyle dolu bir halde koşarak geri geldi. Hemen arkasından Niko, tekerlekli bir sedyeyi iterek geliyordu.

Gideon onlara dönerek, “Önce Lucan,” dedi. “Onu yatırıp Rio’yu almaya gelin.”

“Hayır!” Lucan’ın inlemesi, acıdan ziyade kararlı olduğunu göstermek için çıkarttığı bir sestti. “Ayağa kalkmama yardım edin.”

“Bunun iyi bir fikir– ” Gabrielle cümlesini tamamlayamadan, Lucan’ın kendi kendine kalkmaya çalıştığını gördü.

“Ağır ol koca adam.” Dante yanına gelerek güçlü eliyle Lucan’ı kolundan tuttu. “Orada fena yaralandın. Neden biraz ara verip, seni sedyeyle revire götürmemize müsaade etmiyorsun?”

“İyiym dedim.” Lucan, Gabrielle ve Dante’nin yardımıyla, olduğu yerde doğrularak oturdu. Soluk soluğa kalmasına rağmen pozisyonunu bozmadı. “Birkaç yara aldım... ama lanet olsun... kendi odama... gidebilirim. Sizin beni... sürüklemenize... gerek yok.”

Dante bakışlarını Gabrielle’e çevirerek gözlerini devirdi. “Biliyorsun, bu kalın kafalı aynen söylediğini yapacaktır.”

“Evet, biliyorum.”

Genç kadın, erkeğin inatçılığı sayesinde ayakta kalabildiğini düşünerek gülümsedi. Sonra da Dante’yle beraber onun ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Gideon, sedyeyi Rio’nun yatırılabilmesi için yanına getiren Niko’ya, “Hadi,” derken, Savannah ve Danika da ellerinden geldiğince savaştının yaralarını temizlemeye, parçalanmış elbiselerini ve artık ihtiyacı olmadığı silahlarını çıkartmaya çalışıyorlardı.

Eva, dua tespihi hâlâ parmaklarının arasında, yürek parçalayıcı bir sesle çığlık atarak hızla bu karışıklığın içine

daldı. “Rio?” Asansörün yanına geldiğinde gördüğü manzarayla adeta ufalmış ve nefessiz kalmıştı. “Rio! Rio nerede?”

Niko sedyenin yanından ayrılarak, Eva’nın yolunu kesmek için ona döndü. “Hâlâ yaşıyor Eva.” Genç kadın bu kanlı manzarayı daha fazla göremeden, Niko kararlı bir şekilde onu tutup uzaklaştırdı. “Bu akşam bir patlama oldu. En ağır yaralanan Rio.”

“Hayır!” Eva dehşet içinde, ellerini yüzüne götürdü. “Hayır, yanılıyorsun! O benim Rio’m değil! Olamaz!”

“O hayatta Eva! Ama ona yardım etmek istiyorsan güçlü olmak zorundasın.”

“Hayır!” Kadın vahşi bir isteriyle çığlıklar atarak, eşine doğru yaklaşabilmek için çırpınmaya başladı. “Benim Rio’m olamaz! Tanrım, hayır!”

Savannah yaklaşarak Eva’nın koluna girdi. Nazikçe “Gel artık,” dedi. “Ona nasıl yardım edebileceklerini biliyorlar.”

Eva’nın koridoru dolduran kesik hıçkırıkları, Gabrielle’in kalbinde oluşan rahatlamayla acımasız bir korkunun karışımından doğan kişisel ızdırabını delip geçiyordu. Rio için endişeleniyordu ve Eva’nın kendini nasıl hissettiğini düşünmek, genç kadının kalbini paramparça ediyordu. Bu acının nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü Rio’nun yerinde Lucan da olabilirdi. Sadece birkaç milimetre –veya saniyenin onda biri – iki savaşçıdan hangisinin, bir kan gölünün içinde yatarak hayatta kalabilmek için mücadele edeceğine karar verebilecek tek faktördü.

“Tegan nerede?” Gideon bu soruyu sorarken, bir yandan da dikkatini, hızla çalışan ve yaralı savaşçıyı inceleye-

rek tedavi eden parmaklarından bir an olsun ayırmamıştı. “Henüz geri gelmedi mi?”

Danika başını olumsuz anlamda iki yana sallarken, Gabrielle’e doğru endişeli bir bakış attı. “Sizden önce nasıl gelsin ki? Hep beraber değil miydiniz?”

Dante söze karışarak, “İssiz inini bastıktan hemen sonra onun izini kaybettik,” dedi. “Patlamadan sonra tek düşüncemiz, Lucan’la Rio’yu bir an önce yerleşim birimine getirmektir.”

“Hadi gidelim.” Gideon sedyenin baş tarafına geçerek çekmeye başladı. “Niko, şunu itmeme yardım et.”

Tegan’la ilgili sorular, herkes elinden geldiğince Rio’ya yardım etmeye çalıştığı için yarıda kalmıştı. Hep beraber revire doğru yollandığında, Lucan, Gabrielle ve Dante’nin yardımıyla ayakta kalmaya çalışarak yürüyebildiği için üçlü diğerlerinden çok daha yavaş hareket ediyordu.

Gabrielle, erkeğin yaralarla dolu yüzünü okşama isteğini bastırarak, cesaretini toplayıp onun gözlerine baktı. Genç kadın yüreği sıkışmış bir halde ona bakarken, Lucan’ın siyah kirpikleri yukarı doğru kalktı ve göz göze geldiler. O kısacık an boyunca aralarında nasıl bir elektriklenme geçtiğini tarif edemese de bu bakış sayesinde, gecenin bütün korkunç olaylarına rağmen içine sımsıcak bir duygunun yayıldığını hissetmişti.

Rio’nun getirildiği odaya geldiklerinde, Eva’nın sedyenin yanında durarak erkeğin yaralı vücudunun üzerine eğilmiş olduğunu gördüler. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Hıçkırıklar arasında, “Bu olmamalıydı,” diye inledi. “Benim Rio’ma değil. Böyle değil.”

“Elimizden gelen her şeyi yapacağız.” Lucan’ın sesi,

kendi çektiği acılardan dolayı zorlukla çıkıyordu. “Sana söz veriyorum Eva. Onun ölmesine izin vermeyeceğiz.”

Kadın başını sallayarak gözlerini eşine dikti. Eliyle saçlarını okşadığında, Rio bilinçsizce ve acı içinde anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. “Onun hemen buradan çıkartılmasını istiyorum. Barınaklardan birine götürülmesi gerekiyor. Doktor müdahalesine ihtiyacı var!”

Gideon kadına dönerek, “Yerleşim biriminden çıkarılabilecek durumda değil,” diye cevap verdi. “Onu tedavi edebilecek kadar eğitime ve malzemeye sahibim.”

“Onun buradan çıkmasını istiyorum!” Başını hızla yukarı kaldırarak ıslak bakışlarını teker teker savaşçıların üzerinde gezdiriyordu. “O artık işinize yaramaz! Bırakın benim olsun! Siz onun sahibi değilsiniz artık, hiçbiriniz! O artık sadece benim! Onun için en iyisini istiyorum!”

Gabrielle, Lucan’ın kolunun bu histerik patlamayla gerginleştiğini hissetti. “O halde Gideon’un yolundan çekilip işini yapmasına izin ver,” derken, kendi yaralı konumunu bir kenara bırakıp kolayca lider rolünü üstlenmişti. “Şu anda önemli olan tek şey, Rio’yu hayatta tutabilmemiz.”

“Sen!” Eva’nın yaşlı gözleri erkeğin yüzüne kenetlenirken sesi kupkuruydu. Gözlerinin parlaması daha da vahşileşirken, yüzü de katıksız bir nefretle gölgelenmişti. “Şu anda ölüm kalım savaşı veren sen olmalıydın, o değil! Sen Lucan! Sen! Benim anlaşılmam böyleydi! Ölen sen olacaktın!”

Odanın içinde bir anda oluşan girdap, Rio’nun eşinin itiraf ettiği korkunç gerçeğin haricindeki bütün sesleri yutmuştu.

Dante ve Nikolai’nin elleri hemen silahlarına gitmiş ve iki savaşçı da en küçük bir harekette vurmaya hazırlan-

mişlardı. Lucan elini kaldırarak onların hareketine engel olurken, gözleri Eva'ya kilitlenmişti. Kadının nefretinin doğruca kendisine yönelmiş olması umurunda bile değildi. Herhangi bir şekilde onun öfkesinin hedefi olmuşsa da, yine de hayatta kalabilmişti. Ama bu Rio için geçerli olmayabilirdi. Bu gece, onunla beraber baskına gelen soydaşlarından herhangi biri Eva'nın bu ihanetini görecektikardar yaşamayabilirdi.

“İssızlar bizim orada olacağımızı biliyorlardı.” Lucan'ın sesi, hissettiği öfkenin derinliğiyle buz gibi bir tonda çıkıyordu. “Bizi depoda tuzaga düşürdüler. Ve bunu sen ayarladın.”

Diğer savaşçılar büyük bir hiddetle homurdandılar. Eğer bu itirafı yapan bir erkek olsaydı, Lucan'ın soydaşlarını durdurabilmek için yapabileceği fazla bir şey olmazdı. Ama bu bir Soy Eşiydi, onlardan biri. Hayatları boyunca tanıdıkları ve bir kardeş gibi güvendikleri biri.

Lucan şimdi Eva'ya bakarken, karşısında bir yabancı görüyordu. Ve saf bir delilik. Ölümcül bir umutsuzluk.

“Rio'nun hayatı bağışlanacaktı.” Erkeğe eğilerek onun sargılar içindeki başını kollarına aldı. Onu kucaklarken, Rio anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. “Onun artık bir daha sizin için savaşamayacak halde olmasını istiyordum.”

Lucan, “Yani onun sakat kalmasını mı istiyordun?” diye sordu. “Ona olan sevgini böyle mi ispatlayacaktın?”

“Onu seviyorum!” diye bağırdı. “Ne yaptıysam, her şeyi onu sevdiğim için yaptım! Rio bütün bu vahşetten ve ölümden uzakta, başka bir yerde çok daha mutlu olacaktır! Bir barınakta ve benimle beraber huzur bulacaktır! Sizin bu lanet savaşınızdan uzakta!”

Rio'nun boğazından yeniden yükselen ses, bu sefer bi-

raz daha kederli gibiydi. Bu ses, kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ızdırap doluydu ama sebebinin çektiği fiziksel acıdan mı, yoksa etrafında olanları duymasından mı kaynaklandığı belli değildi.

Lucan yavaşça başını iki yana salladı. “Bu, onun adına veremeyeceğin bir karardı Eva. Hakkın yoktu. Bu, herkes kadar Rio’nun da savaşı. İnandığı tek şeydi ve bildiğim kadarıyla hâlâ da inanıyor, senin ona bütün yaptıklarına rağmen. Bu savaş bütün Soyluların savaşı.”

Kadın asit gibi yakan bir alaycılıkla, “Sen kendin bir İs-sıza dönüşmeye bu kadar yakinken, böyle düşünmen çok gülünç,” dedi.

“Tanrı aşkına!” Dante durduğu yerden tıslayarak söze karıştı. “Yanılıyorsun Eva. Sen fena halde hastasın!”

“Öyle mi?” Bakışlarını Lucan’ın üzerine çevirdiğinde, gözlerinde sadistçe bir nefretin parıltıları vardı. “Seni uzun zamandır izliyorum Lucan. Etrafta kimse yok sandığında, nasıl açlıkla kıvrandığını gördüm. Taktığın bu kontrol maskesi beni kandıramaz.”

“Eva.” Gabrielle, odadaki gerginliği yatıştırmak istercesine sakın bir sesle söze karıştı. “Sinirlerin çok bozuk. Ne dediğini bilmiyorsun.”

Kadın güldü. “Sor bakalım inkâr edebilecek mi! Açlıktan neredeyse ölecek hale gelmesine rağmen, kendini kandan niye mahrum ettiğini sor!”

Lucan bu apaçık suçlamalara hiçbir cevap vermedi, çünkü onların gerçek olduğunu biliyordu.

Gabrielle de.

Genç kadının erkeği savunmak için söze karışması, Lucan’ı duygulandırmıştı ama içinde bulundukları şu an, kendinden çok Rio’yla ve savaşçıyı paramparça edebilecek

bu ihanetle ilgiliydi. Hatta, savaşçının yaralarına rağmen konuşmaya çalışmasına ve sargılar içindeki vücudunun titreşimine bakılırsa, belki de çoktan paramparça etmişti bile.

“Bu anlaşılmayı nasıl yaptın Eva? Issızlarla nasıl temasa geçtin, Yukarı Kademe’ye yaptığın günlük gezilerden birinde mi?”

Kadın alaycı bir şekilde cevap verdi. “O kadar zor olmadı. Köleler, şehrin her tarafında kol geziyor. Etrafına bakınman yeter. İçlerinden birini buldum ve beni efendilerine götürmesini söyledim.”

Lucan, “Efendisi kimdi? Neye benzediğini söyle!” diye emretti.

“Bilmiyorum. Sadece bir kez buluştuk ve onda da yüzünü gizledi. Koyu renk güneş gözlükleri takıyordu ve otel odasının ışıklarını söndürmüştü. Kim olduğu veya neye benzediği umrumda bile değildi. Benim için önemli olan tek şey, istediğimi yapabilecek kadar güçlü olmasıydı. Bana söz vermesi yeterdi.”

“Sana bedelini nasıl ödediğini tahmin edebiliyorum.”

“Onunla birkaç saat geçirdim sadece. Ne isterse ödemeye hazırdım.” Kadın, Lucan’a veya onu tiksintiyle süzmekte olan odadakilere bakmaksızın, gözlerini Rio’ya çevirmişti. “Senin için her şeyi yaparım sevgilim. Her şeye... katlanırım.”

“Belki bu pazarlıkta vücudunu ortaya koydun ama sattığın Rio’nun güveniydi.”

Eva erkeğini okşamaya devam ederken, Rio’nun kuru muş dudaklarının arasından kulak tırmalayıcı bir inleme yükseldi. Gözkapakları titreşerek açıldı. Ağzında kelimeleri şekillendirmeye çalışırken, alıp verdiği soluklar gayet hafifti.

“Ben...” Erkek öksürünce yaralı vücudu kasıldı.
“Eva...”

Eva, “Aşkım. Evet, buradayım!” diye bağırdı. “Söyle, ne istiyorsun bitanem?”

“Eva...” Konuşmaya çalışırken gırtlığının sessizce kı-mıldadığı görülüyordu. Erkek bir nefes alıp tekrar denedi. “Seni... red... reddediyorum...”

“Ne?”

“Öldün...” İnlerken, çektiği zihinsel acının fiziksel ola-nından çok daha derin olduğu belliydi ama kanlı ve bulanık gözlerindeki bakışlardan, sözünü bitirmeden susmayacağı anlaşılıyordu. “Artık... yoksun... benim için... öldün...”

“Rio, anlamıyor musun? Bunu bizim için yaptım!”

“Git...” Savaşçının nefesi kesiliyordu. “Seni... bir daha... asla... görmek... istemiyorum.”

“Böyle demek istemiyorsun!” Başını kaldırarak çılgın-ca etrafına bakındı. “Söylemek istediği bu değil! Olamaz! Rio, bana bunu istemediğini söyle!”

Ona uzanınca, Rio hırlayarak, geriye kalan son gücünü de kullanıp kadının dokunuşundan kendini geri çekmeye çalıştı. Eva’nın boğazından bir hıçkırık yükseldi. Rio’nun yaralarından akmakta olan kan, kadının elbisesine bulaş-mıştı. Önce üzerindeki kan lekelerine, sonra da artık ken-disiyle hiçbir ilgisi kalmamış olan Rio’ya döndü.

Ondan sonra olanlar sadece birkaç saniye sürmesine rağmen her şey, sanki acımasız bir şekilde yavaşça gelişti.

Eva’nın çılgın bakışları, Rio’nun yanında duran ve si-lahlarının takılı olduğu kemere dikildi.

Bıçaklardan birine uzanırken, yüzünden ne kadar ka-rarlı olduğu anlaşılıyordu.

Işığın altında parlayan kamayı yüzüne doğru kaldırdı.
Rio'ya dönerek onu her zaman seveceğini fısıldadı.

Sonra da bıçağı elinde çevirerek kendi boğazına saplandı.

“Eva hayır!” Gabrielle, çılgılık atarken kadını kurtarabilme düşüncesiyle vücudu istemsiz olarak öne atılmıştı.
“Yüce Tanrım!”

Lucan genç kadına sımsıkı sarılarak kımıldamasına engel oldu. Onu hızla kollarının arasına alıp, yüzünü göğsüne çevirdi ve Eva'nın kendi atardamarını keserek kanlar içinde ve cansız olarak yere yığıldığını görmesini önledi.

28. BÖLÜM

Lucan'ın odasının banyosunda duş aldıktan sonra saçını kurulayan Gabrielle, beyaz bir bornoza sarındı. Günün önemli bir kısmını Savannah ve Danika'yla beraber, Gideon'un Rio'yla Lucan'ı tedavi etmesine yardımcı olarak geçirdiği için bitkindi. Yerleşim birimindeki herkes Rio'nun hayata zorlukla tutunması, Eva'nın ihaneti ve bu ihanetin sonucunda kendi elleriyle trajik bir biçimde yaşamına son vermesi yüzünden, olanlara inanamıyomuşcasına uyuşmuş bir haldeydiler.

Lucan da iyi durumda değildi ama inatçı iradesi sayesinde ve kendi isteği üzerine revirden destek almadan çıkmış ve dinlenmek üzere özel dairesine çekilmişti. Gabrielle, yardım teklifinin erkek tarafından kabul edilmesine şaşırılmıştı ama kendisi ve öbür iki kadının ısrarlarını reddetmesi zaten imkânsızdı.

Gabrielle, banyonun kapısını açarak odaya girdiğinde, Lucan'ı kocaman yatağın üzerinde, arkasını yastıklara dayamış olarak otururken görünce rahatladığını hissetti. Her

ne kadar yanağıyla ve alnı dikişli ve geniş göğsü sargılar içindeyse de, iyileşmekte olduğu anlaşılıyordu. Tek parçaydı ve zamanla düzelecekti.

Genç kadın gibi Lucan da sadece beyaz bir bornoz giymişti. Kadınlar saatlerce vücudundaki yaraları ve her yerine saplanmış olan kanlı şarapnel parçalarını temizledikten sonra, başka bir şey giymesine izin vermemişlerdi.

Lucan, “Rahatladın mı?” diye sorarken, genç kadının nemli saçlarını eliyle yüzünden geriye atmasını seyrediyordu. “Duştan sonra acıkmış olabileceğini düşündüm.”

“Açlıktan ölüyorum.”

Lucan eliyle yatak odasının oturma bölümündeki alçak bir sehpayı işaret etti ama Gabrielle’in burnu, zaten yemeklerin kokusunu almıştı. Fransız ekmeğinin, sarımsak ve baharatların, domates sosuyla peynirin muhteşem kokuları, odayı tamamen kaplamıştı. Bir tabak yeşillik ve taze meyvenin bulunduğu kâsenin yanı sıra, bütün bu baştan çıkarıcı yemeklerin arasında koyu renkte ve çikolataya benzer bir şey dikkatini çekmişti. Ne olduğunu anlayabilmek için sehpayı yaklaşırken, midesi heyecanla gurulduyordu.

“Fırın makarna,” diye bağırırken, hamur işinin güzel kokusunu içine çekiyordu. Kristal bir bardağın yanındaki şarap şişesinin mantarı çıkarılmıştı. “Ve kırmızı şarap?”

“Savannah hangi yemekleri sevdiğini sormuştu. Aklıma başka bir şey gelmedi.”

Lucan cep telefonunu geri getirmek için evine geldiği gece, kendine pişirdiği yemek buydu. Kendilerini bir anda yatakta buldukları için yemek de mutfak tezgâhında unutulmuştu. “O gece ne pişirdiğimi hatırlıyorsun demek.”

Lucan hafifçe omzunu silkti. “Otur ve yemeğini ye.”

“Ama sadece tek kişilik servis var.”

“Birini mi bekliyordun?”

Genç kadın ona bakarak, “Gerçekten bunlardan yiye-
mez misin? Bir lokma bile mi?”

“Yersem, midem ancak çok küçük bir miktarını kaldı-
rabilir.” Genç kadına oturması için işaret etti. “İnsanla-
rın yediklerini yemek bizde sadece görüntüyü kurtarmak
içindir.”

“Peki.” Gabrielle yere bağdaş kurarak oturdu. Krem
rengi keten peçeteyi çatala bıçağın altından çekerek kuca-
ğına serdi. “Ama senin önünde yemek yemem bana hiç de
doğru gelmiyor.”

“Beni merak etme. Zaten bugün yeterince kadın yayga-
rası duydum.”

“Nasıl istersen.”

Genç kadın, bir saniye daha dayanamayacak kadar acık-
mıştı ve yemek de son derecede lezzetli görünüyordu.
Çatalının ucuyla makarnasından bir parça alıp, büyük bir
keyifle yemeye başladı. Makarnanın yarısını rekor sayıla-
bilecek bir hızla yerken, sadece şarabından bir yudum al-
mak için duraklamış ve her şeyin tadını çıkartmıştı.

Bütün bu süre zarfında, Lucan yattığı yerden onu sey-
retmeye devam etmişti.

Genç kadın dönerek şarap kadehinin üzerinden ona
doğru bir bakış attığında Lucan, “Beğendin mi?” diye sor-
du.

“Muhteşem,” diye mırıldanırken, ağzındaki sirke soslu
yeşillikleri bitirmeye çalışıyordu. Salatanın son parçasını
da yuttuktan sonra, kadehindeki şarabı da bir yudumda
bitirerek derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. “Bunun

için çok teşekkür ederim. Savannah'ya da teşekkür etmem gerekecek. Benim için bu kadar zahmete katlanmasına gerek yoktu."

"Seni seviyor." Lucan'ın yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. "Dün gece bize çok yardımcı oldun. Rio ve diğerleriyle ilgilendiğin için teşekkürler. Benimle de tabii ki."

"Teşekkür etmene gerek yok."

"Evet var." Erkeğin kaşlarını çatmasıyla, alnındaki dikişli küçük yara buruştu. "Bütün bu süre boyunca çok nazik ve vericiydin, bense..." Sessizce bir şeyler homurdanarak sözlerine devam etti. "Yaptığın her şeyi takdir ediyorum, hepsi bu."

Genç kadın, *yaa*, diye düşündü, *demek hepsi bu*. Teşekkür edişi bile duygusal engellerinden dolayı zorlanarak çıkabiliyordu ağzından.

Birden, erkeğin yanında kendini fazlasıyla yabancı gibi hissederek konuyu değiştirmek istedi.

"Tegan'ın tek parça halinde geri dönmeyi başardığını duydum."

"Evet ama Dante'yle Niko, dün geceki baskından sonra ortadan kaybolduğu için onu neredeyse parçalayacaklardı."

"Dün gece ona ne olmuş?"

"İşler tam kızıştığında, Issızlardan biri deponun arka kapısından sıvışmaya çalışmış. Tegan da onun peşinden caddeye çıkmış. Herifi oracıkta haklayacakmış ama önce bir takip edip nereye gittiğini öğreneyim demiş. Böylece onu şehrin dışındaki eski akıl hastanesine kadar izlemiş. Anlaşılan orası Issızlarla dolup taşıyormuş. Artık sadece şüphelenmekle kalmıyor, orasının büyük bir koloni ol-

duğunu kesinlikle biliyoruz. Muhtemelen onların Doğu Sahili merkezi.”

Genç kadın kendisinin de o akıl hastanesine gitmiş olduğunu düşününce, içini bir ürperti sardı hatta içeri bile girmişti, hem de oranın bir Issız merkezi olduğunu bilmeksizin.

“Bende içerisinin resimleri var. Hâlâ kameramda. Bilgisayara yüklemeye vaktim olmamıştı.”

Lucan bir anda heykel gibi hareketsiz kalarak, genç kadını sanki kendisine pimleri çıkarılmış el bombalarıyla oynadığını söylemiş gibi şaşkınlıkla ona baktı. Yorgunluktan solmuş olan yüzü, adeta kül rengini almıştı. “Oraya gitmekle kalmadın, bir de içeri mi girdin?”

Genç kadın suçluluk duygusuyla omzunu silkti.

“Tanrı aşkına, Gabrielle.” Bacaklarını yataktan indirerek uzun bir süre orada oturup genç kadına baktı. Kelimeleri ağzından çıkartabilmesi epeyce sürmüştü. “Öldürülebilirsin. Bunun farkında mısın?”

“Ama öldürülmedim.” Genç kadının bu cevabı, zayıf bir gözlem de olsa, gerçeği yansıtıyordu.

“Konumuz bu değil.” Elleriyle şakaklarını ovdu. “Lanet olsun! Kameran nerede?”

“Laboratuvarda bırakmıştım.”

Lucan, yatağının yanındaki telefonu alarak dâhili hattın Gideon’un numarasını çevirdi.

“Hey, ne var ne yok? Her şey yolunda mı?”

Lucan, “Evet,” diye cevap verirken, bir yandan da ters ters genç kadına bakıyordu. “Tegan’a akıl hastanesinde yapacağı araştırmayı bu akşamlık durdurmasını söyle. Az önce, içerisinin resimlerinin elimizde olduğunu öğrendim.”

“Şaka yapıyorsun!” Hattın öbür ucunda bir anlık sessizlik oluştu. “Yani Gabrielle o kahrolası yere girmiş mi diyorsun?”

Lucan’ın genç kadına bakarken kalkan kaşları, ben-sana-söylemiştim der gibiydi. “Kameradaki resimleri bilgisayara yükle ve diğerlerine de bir saate kadar buluşup yeni stratejimizi belirleyeceğimizi söyle. Sanırım çok önemli bir dönüm noktasında zaman kazandık.”

“Tamamdır. Görüşürüz.”

Dahili hattın kapanmasıyla görüşme sona erdi.

“Tegan akıl hastanesine geri mi gidecekti?”

Lucan, “Evet,” diye cevap verdi. “Bu gece tek başına oraya sızıp bilgi toplamak için ısrar edecek kadar deli olduğuna göre, bu neticede herhalde intihar girişiminden başka bir şey olmayacaktı. Ama onu da gitmemesi için ben dâhil, hiç kimsenin ikna etmeye uğraşmak gibi bir niyeti yoktu.”

Yataktan kalkarak sargılarını incelemeye koyuldu. Hareket edince, üzerindeki bornozun önü açıldı ve göğsüyle karnının büyük bir kısmı ortaya çıktı. Göğsündeki benzersiz işaretler, soluk bir kına tonuna bürünmüştü ve dün gece olduğundan biraz daha açık renkteydi. Şimdiyse, vücudunun her yeri gibi onlar da solgun görünüyorlardı. Parşömen gibi ve neredeyse renksiz.

“Tegan’la olan düşmanlığınızın sebebi ne?” Lucan, savaşçının isminden ilk bahsettiğinden bu yana, genç kadın aklından hiç çıkmayan bu suali sorma cesaretini ilk defa göstermişti. “Aranızda neler geçti?”

Önce, erkeğin hiçbir şey söylemeyeceğini düşündü. Lucan, sessizlik içinde yaralarını kontrol etmeye devam ediyor, kol ve bacak kaslarının esnekliğini deniyordu. Ama

sonra genç kadın tam vazgeçmeye hazırlanırken, “Tegan, beni ona ait bir şeyi almakla suçluyor,” dedi. “Çok kıymet verdiği bir şey.” Lucan artık bakışlarını genç kadının yüzüne çevirmişti. “Soy Eşi öldürüldü. Benim tarafımdan.”

Genç kadın, “Yüce Tanrım,” diye fısıldadı. “Lucan... nasıl?”

Erkek kaşlarını çatarak bakışlarını ondan kaçırdı. “Tegan’la ilk tanıştığımız Eski Çağlarda, işler şimdikinden çok farklıydı. Savaşçılar çoğunlukla Soy Eşleriyle birleşmiyorlardı, çünkü tehlikeler çok büyüktü. O zamanlar birlikteki sayımız çok azdı ve savaş yüzünden çoğu zaman aylar boyunca ayrı kaldığımız için, ailelerimizi korumamız çok zordu.”

“Peki ya barınaklar? Onlar da mı koruma sağlayamıyordu?”

“O zamanlar fazla barınak da yoktu. Bir savaşçının Soy Eşini barındırma riskini göze alabilecek olanlar, yok denecek kadar azdı. Biz ve sevdiklerimiz, Issız vahşetinin daimi hedefiydik. Tegan bütün bunları bilmesine rağmen, bir dişiyle kan bağı kurdu. Kısa bir süre sonra da, kadın Issızlar tarafından ele geçirildi. Ona işkence ettiler. Irzına geçtiler. Ve geriye göndermeden önce, neredeyse kanını kurutmuşlardı. Suyu sıkılmış bir posa gibiydi hatta daha da kötüsü. Kanını emen Issız, onu bir köleye çevirmişti.”

Gabrielle, “Aman Tanrım!” diye inledi, dehşete kapıldığı belli oluyordu.

Lucan, hatıralarının ağırlığı altında eziliyormuşçasına içini çekti. “Tegan öfkeden deliye dönmüştü. Vahşi bir hayvan gibi, yoluna çıkan her şeyi kesip biçiyordu. Katliama kendisini öylesine kaptırmıştı ki bazıları onun kanla yıkandığını sanıyordu. Öfkesinden gözü dönmüş bir şe-

kilde, yaklaşık bir yıl boyunca, Soy Eşinin zihnini sonsuza dek yitirdiği gerçeğini kabullenmeyi reddetti. Kadındaki bozulmayı görmek istemiyor ve onu devamlı olarak kendi kanıyla besliyordu. Kendi de, sadece kadını doyurabilmek için besleniyordu. Yavaş yavaş Susuzluğa kapılıyor olması, onun umrunda bile değildi. Ve o yıl boyunca, Soyluların kanunlarını çiğneyerek kadının sefaletine bir son vermeyi reddetti. Kendisine gelince, o da zamanla bir Issıza dönüştüyordu. Bir şeyler yapmak gerekiyordu...”

Son cümlesini bitirmeden havada bırakınca, Gabrielle onun yarıda bıraktığı sözlerini tamamladı. “Ve lider olarak, bu görev sana düştü.”

Lucan başını sallayarak onayladı. “Tegan’ı taş bir hücreye kapattım, sonra da Soy Eşini kılıçtan geçirdim.”

Gabrielle, erkeğin pişmanlığını hissederek acıyla gözlelerini yumdu. “Ahh, Lucan...”

“Vücudu Susuzluk bağımlılığından tamamen arınana kadar, Tegan’ı serbest bırakmadım. Aylarca süren bir açlık ve müthiş bir acı çektikten sonra, hapsedildiği hücreden kendi ayaklarının üzerinde zorlukla çıkabildi. Ne yaptığımı öğrendiğinde, beni öldürmeye çalışacağını sanmıştım. Ama bunu denemedi bile. O hücreden çıkan, benim önceden tanıdığım Tegan değildi artık. Oradan kalbi buzlarla kaplı biri çıkmıştı. Yüzüme asla söylemese de, o günden beri benden nefret ettiğini çok iyi biliyorum.”

“Senin kendinden nefret ettiğin kadar değil.”

Lucan’ın çenesi sıkılmış, elmacık kemiklerinin üzerindeki derisi gerilmişti. “Zor seçimler yapmaya alışığım. Zor görevler üstlenmekten veya öfkenin, hatta nefretin hedefi olmaktan korkmam. Çünkü ben bunları, Soyluların iyiliği için yaparım. Gerisi de umrumda bile değildir.”

Genç kadın yumuşak bir sesle, “Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama bir dostuna acı vermek zorunda kalarak, bu yükü çok uzun zamandır sırtında taşımışsın.”

Erkeğin bakışlarından, bu konuyu tartışmayı ne kadar istediği belliydi ama herhalde bunu yapacak gücü kalmamıştı. Genç kadın her ne kadar erkeğin, kendisine bile itiraf etmek istemeyeceğinden şüphelenmesine rağmen, yaşadıklarından sonra ne kadar yorulduğunu ve güçsüz düştüğünü biliyordu.

“Sen iyi bir adamsın Lucan. Ve o kalın zırhın altında, asil bir kalp taşıyorsun.”

Erkeğin homurdanması, genç kadının söylediklerini hafife alıyor gibi alaycıydı. “Sadece beni birkaç haftadır tanıyan birisi, böyle bir varsayımda bulunma hatasına düşebilir.”

“Gerçekten mi? Aynı varsayımda bulunabilecek bir kaç isim söyleyebilirim. Hatta hayatta olsaydı, bunlardan biri de Conlan olurdu.”

Erkeğin kaşları çatıldı. “Sen bununla ilgili ne biliyor olabilirsin ki?”

“Danika bana, Conlan için ne yaptığından bahsetti. Cenaze töreninden. Güneş doğarken onu yukarıya çıkarmandan. Ve onu şereflelendirmek için, kendini yakmandan.”

Lucan, “Tanrı aşkına!” diye bağırarak ayağa fırladı. Yatağın yanında sinirli bir şekilde odayı adımlamaya başladı. Sesi pürüzlü ve neredeyse kükrer gibi çıkıyordu. “Şerefın bununla hiçbir ilgisi yok. Neden yaptığımı öğrenmek mi istiyorsun? Suçluluk duygusuydu. Tren istasyonunun bombalandığı o gece, Niko’yla beraber olması gereken bendim, Conlan değil. Ama seni aklımdan çıkaramamıştım. Düşündüm ki eğer seninle beraber olursam – yani se-

vişirsem – içimdeki isteği tatmin edebilecek ve seni unutabilecektim. Bu yüzden, o gece Conlan'ı kendi yerime gönderdim. O tünelde ölen ben olacaktım, Conlan değil. Ben olmalıydım.”

“Tanrım Lucan. Biliyor musun, sana inanamıyorum.” Genç kadın ellerini öfkeyle önündeki masaya vurarak, keskin bir kahkaha attı. “Kendine karşı niye böylesine acımasısın?”

Gabrielle'in kendini tutamayarak patlaması, hiç olmazsa erkeğin dikkatini çekmesine sebep olmuştu. Odayı adımlamayı bırakarak, dönüp genç kadına gözlerini dikti. Duygusuz bir sesle, “Neden olduğunu biliyorsun,” dedi. “Hem de herkesten daha iyi biliyorsun.” Başını iki yana sallarken, ağzı kendinden nefret ediyorcasına büzülmüştü. “Anlaşılan Eva da bir şeyler biliyormuş.”

Gabrielle, Rio'nun Soy Eşinin, revirde söylediği şok edici sözleri hatırladı. Herkes, Eva'nın yaptıklarından tiksiniş ve Lucan'ı delirmiş gibi suçlamasına şaşırmışlardı. Lucan'dan başka herkes. “Lucan, onun söyledikleri...”

“Hepsi doğrudu, senin de şahit olduğun gibi. Ama yine de beni savundun. Bu, benim zayıflığımın ortaya çıkmasını ikinci kez engelleyişin.” Erkeğin yüzü sertleşmiş, bakışlarını genç kadından kaçırmıştı. “Bir daha böyle bir şey yapmana gerek yok. Benim sorunlarım bana aittir.”

“Ve bu sorunlarla savaşman gerekiyor.”

“Yapmam gereken tek şey, üzerime bir şeyler giyip Gideon'un yüklediği resimlere bakmak. O fotoğraflardan, akıl hastanesinin yerleşimiyle ilgili yeterli bilgi sağlayabilirsek, bu gece saldırıya geçebiliriz.”

“Bu gece saldırıya geçmekle ne demek istiyorsun?”

“Saldırı. Yok etmek. Kahrolası yeri havaya uçurmak.”

“Ciddi olamazsın. Oranın Issızlarla dolu olduğunu sen kendin söyledin. Sayısını bile bilmediğiniz o kadar Issıza karşı, sen ve üç savaşçının hayatta kalabileceğinize gerçekten inanıyor musun?”

“Daha önce de yaptık. Ayrıca toplamda beş kişi olacağız. Gideon, ne yaparsak yapalım, bizimle beraber olmak istediğini söyledi. Rio’nun yerini alacak.”

Gabrielle, duyduklarına inanamıyomuşçasına alaycı bir sesle, “Peki ya sen?” diye sordu. “Ayakta bile zar zor durabiliyorsun.”

“Yürüyebiliyorum. Yeterince iyiyim. Bizden bu kadar çabuk bir misilleme beklemezler, bu da bize avantaj sağlar.”

“Aklını kaçırmış olmalısın. Dinlenmen gerek, Lucan. Gücünü toplamadan hiçbir şey yapamazsın. Önce iyileşmen lazım.” Erkeğin çenesindeki kasın gerildiğini ve solgun yanağının altında bir seğirme başladığını gördü. Yüz ifadesi daha da sertleşmişti. “Bu halde oraya gidemezsin.”

“İyiyim, dedim!”

Kelimeler, ağzından aceleyle ve kulak tırmalayıcı bir tonda dökülmüştü. Genç kadına tekrar baktığında, gümüş rengindeki irisleri, ateşin buzu yalaması gibi kehribar renkli beneklerle bezenmişti.

“İyi değilsin! Hem de hiç iyi değilsin. Gıdaya ihtiyacın var. Dün gece olanlardan sonra vücudun yorgun düştü. Beslenmen gerekiyor.”

Odadaki havanın buz gibi soğuduğunu hissetmişti ve bunun sebebinin Lucan olduğunu çok iyi biliyordu. Erkeğin öfkesini körüklüyordu. Onun en kötü haline tanık olmuş ve erkekten hiçbir zarar görmemişti ama belki de şu anda fazla ileri gidiyordu. Genç kadın, kendisini yerleşim

birimine getirdiğinden beri Lucan'ın yerinde duramadığını ve gergin olduğunu hissedebiliyordu. Şimdiyse tehlikeli bir biçimde öfkesinin sınırına gelmişti. Gerçekten onun kontrolünü kaybederek patlamasına sebep olması akıllıca mıydı?

Belki de asıl ihtiyaç duyduğu şey, buydu.

“Vücudun yorgun Lucan. Ve bunun tek sebebi yaralardım değil. Zayıfsın. Ve korkuyorsun.”

“Korku?” Erkeğin buz gibi bakışlarında, soğuk bir alaycılık vardı. “Neden korkuyormuşum?”

“Öncelikle kendinden. Ama sanırım kendinden çok, benden korkuyorsun.”

Gabrielle, ani bir cevap veya erkeğin üzerinden akmakta olan buz gibi havaya uygun, çirkin bir karşılık bekledi. Ama Lucan hiçbir şey söylemedi. Genç kadına uzun bir süre ters ters baktıktan sonra, dönerek odanın öbür tarafındaki yüksek dolaba doğru yürüdü.

Gabrielle oturduğu yerde, onun çekmeceleri açarak giyeceklerini çıkartmasını ve yatağın üzerine atmasını seyretti.

“Ne yapıyorsun?”

“Seninle bunları tartışacak zamanım yok. Zaten bir anlamı da yok.”

Silahların olduğu yere yaklaşırken, dolabın kapısı Lucan daha dokunmadan menteşelerinin üzerinde sallanarak açıldı. Uzanarak içindeki çekmecelerden birini açtı. En azından bir düzine ölümcül bıçak ve hançer, çekmecenin kadife örtüsünün üstüne düzgün bir biçimde sıralanmıştı. Zaman kaybetmeden, iki büyük bıçak seçerek siyah de-

riden kılıflarına soktu. Bir başka çekmeceyi açıp içinden, sanki bir korku filminden fırlamış gibi görünen ve paslanmaz çelikten yapılmış, büyük bir tabanca daha aldı.

“Söylediklerim hoşuna gitmediği için benden kaçmaya mı karar verdin?” Lucan genç kadına dönüp bakmadı, hatta cevap olarak homurdanmadı bile. Hayır, onu tamamen görmezden gelmeye karar vermişti. Bu da genç kadını gerçekten çileden çıkartıyordu. “Peki, git öyleyse. Kimse seni yenemezmiş gibi, birisinin sana ilgi göstermesinden ölümlüne korkmuyormuş gibi davran ve kaç benden Lucan. Böyle davranman, benim söylediklerimin doğru olduğunu ispatlamaktan başka bir işe yaramaz.”

Lucan dolaptan bir şarjör alarak tabancanın kabzasının içine iterken, Gabrielle ümitsizliğin verdiği keskin bir acı hissetti. Söyleyeceği hiçbir şeyin erkeği durdurmayacağını anlamıştı. Kendini çaresiz hissediyordu.

Bakışlarını erkekten kaçırırken gözleri, önünde duran sehpaye, tabaklara ve çatal-bıçağa takıldı. Yemek yerken kullanmamış olduğu bıçağın, cilalanmış çeliğinin parıltısı gözünü almıştı.

Sözleri erkeği durdurmaya yetmemişti ama yapabileceği bir şey daha vardı...

Bornozunun uzun kolunu yukarıya doğru sıyırdı. Daha önce kendisine yüzlerce kez hizmet etmiş olan korkusuz kararlılığıyla ve son derece soğukkanlı bir şekilde bıçağı eline alarak, kenarını kolunun iç kısmına dayadı. Hafifçe bastırması, teninin üzerinde küçük bir kesik açmasına yetmişti.

Genç kadın, Lucan’ın hangi duyusunun onu önce uyardığını bilmiyordu ama erkek başını kaldırarak ne yaptığını görünce, ağzından çıkan kükreme, odanın içindeki eşyaları titretecek kadar kuvvetliydi.

“Lanet olsun Gabrielle!”

Lucan’ın zihin gücüyle bıçak, bir anda genç kadının elinden fırlayarak odanın öbür ucundaki duvara tok bir sesle saplandı.

Erkek o kadar hızlı hareket etti ki Gabrielle onu takip bile edemedi. Bir saniye önce genç kadından uzakta, yatağın yanında ayakta dururken bir an sonra, eli Gabrielle’in parmaklarını yakalamış ve onu yerden kaldırmıştı. Kesikten akan koyu kırmızı kan, genç kadının kolundan aşağı damlamaya başladığında, eli hâlâ Lucan’ın ezercesine sıkıldığı parmaklarının arasındaydı.

Lucan, genç kadının önünde bir dev gibi dikiliyor, yakıcı öfkesine hakim olmaya çalışıyordu.

Heyecanla nefes alıp verirken, göğsü hızla inip kalkıyor ve burun delikleri hafifçe kıpırdıyordu. Yakışıklı yüzü ısırap ve öfkeyle çarpılmış ve gözleri, açlığının yanılğıya yer bırakmayan ateşiyle yanıyordu. Gözlerinin grisi tamamen kaybolmuş ve gözbebekleri simsiyah birer çizgi halini almıştı. Köpek dişleri uzamış ve beyaz sivri uçları, dudaklarının sert kıvrımları arasında parlamaya başlamıştı.

Genç kadın gözlerini ona dikerek, “Şimdi, sana sunduğum şeye ihtiyacın olmadığını söyleyebilir misin?” diye fısıldadı.

Lucan, Gabrielle’in kanamakta olan taze yarasına gözlerini dikmiş ve alnında ter taneleri birikmişti. Dudaklarını yalarken ağzından, başka bir lisana ait kelimeler dökülüyordu.

Ve söyledikleri kulağa hiç de dostça gelmiyordu.

Suçlarcasına, “Neden?” diye sordu. “Bunu bana neden yapıyorsun?”

“Gerçekten bilmiyor musun?” Kan damlaları genç ka-

dının kar beyazı bornozunun üzerinde kırmızı bir iz bırakırken, erkeğin öfkesinden kaçmayarak onun vahşi bakışlarından gözlerini bir an bile ayırmadan, “Çünkü seni seviyorum Lucan,” dedi. “Ve sana verebileceğim tek şey bu.”

29. BÖLÜM

Lucan açlığı bildiğini sanıyordu. Öfkeyi, ümitsizliği – ve hatta ihtirası – bildiğini sanıyordu ama şu anda Gabrielle’in meydan okuyan kahverengi gözlerine bakarken, bütün hayatı boyunca hissetmiş olduğu her duygu eriyip yok olmuştu.

Genç kadının kanının yasemin kokusu ve kanın kaynağının ağzına bu kadar yakın olması, Lucan’ın duyularının bulanmasına ve adeta kendini kaybetmesine sebep olmuştu. Genç kadının açtığı yaradan akan bal gibi koyu ve parlak kırmızı kan, kızıl bir nehir gibi kolundan aşağıya süzülüyordu.

“Seni seviyorum Lucan.” Gabrielle’in yumuşak sesi, erkeğin kalbinin şiddetli atışlarını ve ona hükmeden ihtiyacını delip geçti. “Bizi birbirimize bağlayacak kan olsun veya olmasın, seni seviyorum.”

Lucan konuşamadı. Zaten kurumuş olan boğazından kelimeler çıksa bile, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Haşın bir kükremeyle Gabrielle’i itip kendinden uzaklaştırırken,

ona bu kadar yakın durursa, içindeki karanlığın, kendisini geri dönüşü olmayacak bir şekilde genç kadına sahip olmaya zorlamasına dayanamayacağını iyi biliyordu.

Gabrielle yatağın üzerine düşerken, gevşekçe bağlanmış olan bornoz çıplaklığını tam olarak örtemiyordu. Parlak kan lekeleri, bornozun beyaz kolunda ve yakasında nokta nokta olmuştu. Kolundan akan kanın bir kısmı çıplak bacağına bulaşmış, pürüzsüz teninde kırmızı bir iz bırakmıştı.

Tanrım, dudaklarını nasıl da o ipek tenin üzerindeki yaraya bastırmak ve genç kadını içine çekmek istiyordu. Sadece onu.

“Hayır!”

Kendi kendine verdiği bu emir, ağzından kupkuru bir sesle yükseldi. Midesi, acının kısılcasına yakalanarak düğümlenmişti ve başı dönüyordu. Önünde, bir kurban gibi boylu boyunca uzanan ve kanayan bu vücudun baştan çıkarıcı manzarasını görmemek için arkasını dönmeye çalışırken, dizlerinin bağı çözüldü.

Hayatı boyunca hiç tatmadığı bu açlıkla savaşılmaya çalışırken, kendini halının üzerine kas ve kemikten oluşan bir yığın gibi bırakıverdi. Kadın onu öldürüyordu. Bu arzu ve onu başka bir erkeğin kollarında hayal ettiğinde göğsüne saplanan bu acı.

Ve tabii karşı koyamadığı bu açlık.

Gabrielle’in yanındayken hisleri, hiçbir zaman olmadığı kadar yoğunlaşıyordu. Ciğerleri onun kanının muhteşem kokusuyla dolarken, çıldıracak gibi oluyordu.

“Lucan...”

Gabrielle’in yataktan kalktığını hissetti. Ayakları yumuşak bir biçimde halıyı ezerek erkeğin görüş alanına yavaşça

girdiğinde, pembe ojeli ayak tırnakları bir anda ona küçük deniz kabuklarını hatırlattı. Genç kadın yanına diz çöktü. Yumuşak elleriyle önce erkeğin saçlarını okşadı, sonra da sıkımda olduğu çenesini avuçlayarak başını kendisine çevirdi.

“İç...”

Erkek gözlerini sımsıkı yumdu ama bu hareket, genç kadının teklifini reddetmeye yetmeyecek kadar zayıftı. Onu kendisine çeken şefkatli ama kararlı kollara karşı koyacak gücü yoktu.

Bileğindeki kanın kokusunu alabiliyordu. Genç kadının bu kadar yakınında olduğu için, adrenalin hızla damarlarına hücum etmeye başlamıştı. Ağzı sulanmış, köpek dişleri uzayarak dişetlerini yırtacak gibi olmuştu. Gabrielle’in onu kendine doğru çekmesine daha fazla karşı koyamayarak halının üzerinde doğruldu. Genç kadın, bir eliyle uzun saçlarını kenara çekerek boynunu ona açtı.

Lucan bu manzara karşısında irkilirken genç kadın onu sımsıkı tutarak kendine daha da yaklaştırdı.

“İç Lucan. İhtiyacın olan tek şey bu.”

Genç kadın, kulağının hemen aşağısındaki solgun derinin altında atmakta olan nabzıyla, erkeğin dudakları arasında çok az bir mesafe kalana kadar öne doğru eğildi.

“Hadi,” diye fısıldayarak, erkeği tamamiyle kendine çekti.

Ve onun dudaklarını zorla boynuna bastırdı.

Genç kadının tutuşu, erkeğe ısırap dolu ve sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Ama belki de, kendisine sunulan yemi ısırması, sadece bir saniye sürmüştü. Lucan hangisinin doğru olduğundan emin değildi. Tek hissedebildiği, diline temas eden tenin sıcaklığı, genç kadının kalp atışları

ve kesik kesik nefes alışığıydı. Tek bildiği, ona olan özlemiydi.

Artık inkâr edemezdi.

Genç kadını istiyordu – her şeyiyle – ve içindeki canavar, artık durdurulamayacak bir noktaya gelmişti.

Ağzını açtı... ve dişlerini genç kadının kendisine sunmuş olduğu boynuna geçirdi.

Dişlerin tenine böylesine ani bir şekilde girmesiyle, genç kadının nefesi kesildi ama erkeği tutan kolları gevşemedi. Açılmış olan şahdamarından ilk yudumunu içerken dahi Lucan'ı kavrayışı sımsıkıydı.

Erkeğin ağzına dolan bu muhteşem kan, sıcak ve tatlıydı. Hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi.

900 yıllık ömründe, ilk defa cenneti tadıyordu.

Gabrielle'in enfes kanı boğazından geçerek etine, kemiklerine ve hücrelerine dolarken, telaşla, derin derin ve bu ihtiyacından dolayı utanç duyarak içmeye devam etti. Nabızı vücudunu yenileyerek atıyor, yorgun uzuvlarına kan pompalıyor ve yaralarını iyileştiriyordu.

Erkekliği, daha ilk yudumda uyarılmıştı; şimdiyse sertleşerek varlığını tam anlamıyla hissettiriyor ve daha fazlasına sahip olması için Lucan'ı zorluyordu.

Kanını içerken, genç kadın onun saçlarını okşuyor ve onu kendine doğru bastırıyordu. Erkeğin ağzı damarını yudumladıkça Gabrielle inliyor, vücudu eriyor ve etrafa yaydığı koku, hissettiği ihtirasla daha da koyulaşıyordu.

Bütün vücudu titreyerek sarsılırken, “Lucan,” diye fısıldadı. “Tanrım...”

Erkek bir hırıltıyla genç kadını yere yatırıp altına aldı. Kanını içmeye devam ederken, o anın erotik sıcaklığında kaybolarak hissettiği çılgın ümitsizlikle kendinden geçmişti.

Bana ait, diye düşündü, bencilce ve tamamen vahşice benim.

Artık durmak için çok geçti.

Bu öpücük her ikisini de lanetlemişti.

İlk ısırık Gabrielle'i şoke etmişti ama daha sonra ani ve keskin acı çabucak kaybolarak yerini sarhoş edici ve harika bir duyguya bıraktı. Zevk bütün vücuduna içten dışa doğru yayılıyor, sanki Lucan'ın ağzının boynunu her emmesinde sıcak bir ışık huzmesi kadının bedeninde dolaşarak ruhunu okşuyordu.

Erkek onu yere yatırırken bornozu açılmış ve çıplak ağırlığıyla genç kadını örtmüştü. Genç kadını yudum yudum içmeye devam ederken, saçlarına geçirdiği parmakları başını sertçe tutuyor ve yana eğiyordu. Yaralarının ona acı verebileceğini tamamıyla unutarak, çıplak gövdesini genç kadının göğüslerine bastırıyordu. Dudaklarını bir saniye bile Gabrielle'in boynundan ayırmıyordu. Genç kadın erkeğin dudaklarının sert darbelerinden, ihtiyacının ne kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordu.

Ama Lucan'ın güçlendiğini de hissedebiliyordu. Kuvveti yavaş yavaş geri geliyor, genç kadının sayesinde vücudunu yeniliyordu.

"Durma," diye mırıldanırken, erkeğin ağzının bir nabız gibi hareket etmesiyle genç kadının içinde yükselen coşku, dudaklarından dökülen kelimeleri yavaşlatıyordu. "Bana zarar veremezsin Lucan. Sana güveniyorum."

Erkeğin açlıkla çıkardığı ıslak ve sulu sesler, Gabrielle'in kulaklarına erotik bir şarkı gibi geliyordu. Daha önce hiç hissetmediği gibi. Tenindeki bu dudakların sıcaklığına bayılıyor. Kanını içmesini sağlayan dişlerinin nazik olmayan darbeleri, tehlikeyle heyecanın bir karışımıydı.

Genç kadın onunla tek vücut olma isteğiyle yanıyordu. Lucan, kadının alev alev yanan bedenine sahip olduğunda, etraflarındaki hava ansızın daha da ağırlaşmış gibiydi. Sert ve hızlı bir ritim tutturmuşlardı, genç kadını saran kolları onu bir kafesteymişçesine sımsıkı tutuyor, Gabrielle de hissettiği şehvetle çılgınlık atıyordu. Hareketleri, muhteşem bir arzunun çığ gücü tarafından yönlendiriliyordu.

Yine de, genç kadının boynuna yapıştırdığı dudaklarını bir an için bile ayırmıyor ve Gabrielle'i keyif dolu bir karanlığın içine çekiyordu.

Genç kadın gözlerini kapatarak kendisini bu güzel volkanik sisin içinde dalgalanmaya bıraktı.

Erkek hiddetli bir şekilde son bir kez bağırdı ve sonrasında tamamen hareketsiz kaldı.

Genç kadının boynundaki enfes basınç aniden kaybolarak, arkasında soğuk bir his bıraktı.

Hâlâ dalgalanıyor ve Lucan'ın içinde olmasının baş döndürücü duygusuyla yıkanıyorken, Gabrielle ağırlaşmış gözkapaklarını hafifçe araladı. Lucan üstünde diz çökmüş, genç kadına donmuş gibi bakıyordu. Dudakları kan kırmızısı ve saçları darmadağınikti. Vahşi gözleri o kadar parlaktı ki adeta etrafa kehribar kıvılcımlar saçıyordu. Teninin rengi artık çok daha sağlıklıydı ve omuzlarıyla gövdesindeki işaretlerin oluşturduğu ağ, siyahımsı bir kırmızıya dönüşerek parlamaya başlamıştı.

Genç kadın endişeyle, "Neyin var?" diye sordu. "İyi misin?"

Lucan uzun bir süre cevap vermedi.

"Yüce Tanrım!" Bu sert homurdanma, genç kadının daha önce hiç duymadığı bir tondaydı. Erkeğin göğsü hızla inip kalkıyordu. "Sandım ki... Seni öldür..."

“Hayır.” Genç kadın yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır, Lucan. Ben iyiyim.”

Gabrielle, onun yüzündeki bu yoğun ifadeyi anlayamamıştı ama zaten erkek de buna fırsat vermedi. İrkilerek kendini geri çekti. Değişim geçirmiş gözlerinde, vurgun yemiş gibi bir bakış vardı.

Gabrielle’in vücudu, onun sıcaklığı olmayınca buz kesmişti. Doğrularak oturdu ve aniden hissetmiş olduğu bu ürpertiye, elleriyle vücudunu sararak geçirmeye çalıştı. “Ben iyiyim,” diyerek erkeği sakinleştirmeyi denerdi. “Her şey yolunda.”

“Hayır.” Lucan sert bir şekilde başını sallayarak ayağa kalktı. “Hayır. Bu büyük bir hataydı.”

“Lucan...”

“Bunun olmasına asla izin vermemeliydim!”

Öfkeli bir kükremeyeyle yatağın yanına giderek kıyafetlerini aldı. Siyah kamuflaj pantolonunu ve gömleğini hızla üstüne geçirdikten sonra silahlarını kuşandı ve bir fırtınanın parçalayıcı öfkesiyle odadan fırladı.

Kalbi göğsünde delicesine atan Lucan, nefes almakta zorlanıyordu.

Gabrielle’in kanını içerken genç kadının altında birdenbire gevşemesiyle, müthiş bir korku onun her yanını sarmış ve içini lime lime etmişti.

Boynundan hararetle susuzluğunu gidermeye devam ederken, genç kadın kendisine güvendiğini söylemişti. Gabrielle’in kanı kendi vücuduna akarken, Susuzluğun onu acımasızca kırbaçladığını hissetmişti. Genç kadının sesi, bu acıyı biraz olsun hafifletmişti. Onun şefkatli dokunuşları, kendisini erkeğe çıplak bir duygusallıkla teslim

etmesi – kısaca bütün varlığı – Lucan’ı yatıştırmış ve içindeki hayvani yanının dizginlerden kurtulmasına engel olmuştu.

Gabrielle, erkeğin kendisine zarar vermeyeceğine güvenmiş ve bu güven, Lucan’a güç vermişti.

Ama daha sonra genç kadının kayıp gitmekte olduğunu hissetmiş ve korkmuştu... Tanrım, o an ne kadar çok korkmuştu.

Ona zarar verme, hatta onu öldürme ihtimalinin soğuk ve kapkara dehşetini hâlâ benliğinde hissediyordu.

Çünkü onu ne kadar kendinden iterse itsin, ne kadar inkâr ederse etsin, Lucan genç kadına aitti. Gabrielle ona ruhunun derinliklerine kadar sahipti ve bunun tek sebebi de genç kadının kanının kendisini beslemiş, yaralarını iyileştirmiş ve bedenini güçlendirmiş olması değildi. Ona çok daha öncesinden bağlanmıştı. Ama bu bağın reddedilemeyecek ispatı, genç kadını kaybettiğini sanarak korktuğu o kapkara andı.

Gabrielle’i seviyordu.

İçindeki en yalnız, en karanlık köşelerine kadar, genç kadına âşıktı.

Ve onun, hayatında olmasını istiyordu. Bencilce ve tehlikeli bir şekilde, geriye kalan günlerini onunla beraber geçirmekten başka bir şey istemiyordu.

Duygularının böylesine yoğun olduğunun bir anda farkına varınca, laboratuvarın önünde sendeledi. Hatta neredeyse dizlerinin üzerine kapaklanıyordu.

“Hey, yavaş ol.” Dante, Lucan’ın yanına hızla gelerek onu kolundan yakaladı. “Lanet olsun. Cehennemden çıkmışa benziyorsun.”

Lucan konuşamıyordu. Kelimeler boğazında takılıp kalmıştı.

Ama Dante'nin bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Lucan'ın yüzüne ve dişlerine bakan Dante'nin burun delikleri, kan ve seks kokusuyla kıpırdamaya başlamıştı. Alçak sesle bir ısıklık çalarken, gözleri çok eğleniyormuşçasına parlıyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın dostum, hem de bir Soy Eşiyle. Lucan öyle mi?” Kıkırdayarak başını sallarken, bir yandan da onaylarcasına Lucan'ın omzuna vuruyordu. “Vay canına. Ben olacağıma sen ol, kardeşim. Ben olacağıma sen ol daha iyi.”

30. BÖLÜM

Üç saat sonra, gece üstlerine çöktüğünde, Lucan ve diğer savaşçılar, silahlarını kuşanmış olarak eski akıl hastanesinin bir kilometre ötesine park etmiş siyah bir minibüsün içinde oturuyorlardı.

Gabrielle'in çektiği fotoğraflar, Issızların merkezine saldırı planlarında son derece yararlı olmuştu. Sadece dışarıdan alt kat ve giriş noktasının fotoğraflarını değil, içeride de kazan dairesinin, çeşitli koridorların, merdivenlerin resimlerini çekmişti. Hatta savaşçıların içeriye sızdıktan sonra, derhal devre dışı bırakmaları gereken güvenlik kameralarının yerlerini gösteren resimler de bunların arasındaydı.

Savaşçılar operasyonu son kez olarak gözden geçirirlerken Gideon, "İçeri girmek için kolay kısmı," dedi. "Giriş katındaki güvenlik kameralarının sinyalinin bozmak da gayet basit ama içeri girdikten sonra, bu kan emicileri uyardırmadan, iki düzine C4 patlayıcı kalıbını önemli noktalara döşemek biraz zor olacak."

Dante söze karışarak, “Bu patlamayla insanların dikkatini çekecek olmamız da başka bir problem,” dedi. “Niko’nun doğalgaz hattını bulması niye bu kadar uzun sürdü?”

“İşte geliyor.” Lucan, vampirin ağaçların kenarından minibüse yaklaşan karanlık silüetini görmüştü.

Nikolai arka kapıyı açarak, Tegan’ın yanına oturdu. Başındaki siyah kar maskesini sıyırdığında, heyecanla parlayan mavi gözleri ortaya çıktı. “Kolay iş. Ana hattın girişi, merkez binanın batı tarafındaki kilitli kutunun içinde. Kan emicilerin ısıya ihtiyaçları olmayabilir ama belediye binalara istemedikleri kadar gaz vermiş.”

Lucan dönerek, savaşçının hevesli gözlerine baktı. “Yani içeri giriyoruz, patlayıcıları yerleştiriyoruz ve çıkıyoruz– ”

Niko başıyla onayladı. “Kalıpları yerleştirdiğinde bana sinyal verin. Ana hattı açacağım, sonra da herkes dönünce C4leri patlatacağım. Görünüşte, bu patlamanın sebebi bir gaz kaçağıymış gibi olacak. Ve güvenlik kuvvetleri bu işin üzerine eğilirlerse, eminim Gabrielle’in çekmiş olduğu fotoğraflardaki gangster duvar yazıları insanları oldukça uzun bir süre oyalayacaktır.”

Bu arada da savaşçılar, düşmanlarına ve özellikle Lucan’ın bu yeni Issız ayaklanmasının başında olduğundan şüphelendiği İlk Nesil vampire, büyük bir darbe vurmuş olacaktı. Merkezlerini havaya uçurmak, o namussuz herifin ortaya çıkması için yeterli bir davet olacaktı.

Lucan başlamak için sabırsızlanıyordu. Aslında bu geceki görevi bitirmek için daha da çok sabırsızlanıyordu, çünkü yerleşim biriminde yarım kalan bir işi daha vardı. Gabrielle’in kafasının karışmış olduğunu ve muhtemelen

sinirlerinin altüst olduğunu biliyor ve onu, bu şekilde bırakmış olmaktan nefret ediyordu.

Söylenmesi gereken şeyler vardı. Orası kesindi. Ve genç kadına hissettiği bu duyguların şaşırtıcı gerçekliğini fark etmeden önce, değil onunla konuşmak, kendisinin bile üzerinde hiç düşünmediği şeyler.

Şimdi artık kafasında yeni planlar şekillenmişti.

Bir sürü pervasız, aptalca ve umut dolu plan. Ve hepsinin merkezinde Gabrielle vardı.

Arabanın içinde diğer savaşılar silahlarını kontrol ediyor, C4 kalıplarını fermuarlı çantalara koyuyor ve akıl hastanesinin içine girerek patlayıcıları yerleştirmek için dağıldıktan sonra birbirleriyle bağlantı kurmalarını sağlayacak olan kulaklık ve mikrofonların son ayarlarını yapıyorlardı.

Dante, “Bu gece yapacaklarımız Conlan ve Rio’nun şerefine,” diyerek, kavisli bıçaklarından birini, siyah bir eldivenin içinde olan becerikli parmaklarıyla tutup belindeki kılıfa soktu. “İntikam zamanı.”

Niko, “Evet, intikam!” diye cevap verirken diğerleri de bu sözlere katıldılar.

Kapıya uzanırlarken, Lucan elini kaldırdı.

“Durun bir dakika.” Sesindeki ciddiyet, diğerlerinin olduğu yerde kalmalarına sebep oldu. “Bilmeniz gereken bir şey var. Şimdi içeri girmek üzere olduğumuza göre ve ölme ihtimalimizi de göz önüne alırsak, sanırım bazı şeyleri açıklamam için bundan daha iyi bir zaman olamaz... ve hepinizin bana bir söz vermesini istiyorum.”

Çok uzun yıllardır onunla omuz omuza çarpışmış olan bu savaşıllara, kardeşi gibi gördüğü soydaşlarına uzun uzun baktı. Onu daima liderleri olarak görmüşler, aldığı kararlara güvenmişler ve bu stratejik kararlarda bir an için bile tereddüt etmeyeceğinden emin olmuşlardı.

Şimdiyse, söze nereden başlayacağını bilemeyerek tereddütle duraklamıştı. Bir eliyle çenesini kavrayarak derin bir nefes aldı.

Gideon endişeyle kaşlarını çatı. “Her şey yolunda mı Lucan? Dün geceki tuzakta fena yaralandın. Eğer bu operasyonun dışında kalmak istiyorsan—”

“Hayır, hayır. Onunla alakalı değil. Ben iyiyim. Yaralarım iyileşti... Gabrielle sayesinde. Bugün onunla ben...”

“Gerçekten mi?” Gideon, Lucan’ın cümlesini tamamlayamaması üzerine söze karışmıştı. Kahrolası vampir, bir de şimdi orada oturmuş sırtıyordu.

Niko, “Kanını mı içtin?” diye sordu.

Tegan arka koltuktan homurdandı. “O bir Soy Eşi.”

Lucan son derece serinkanlı bir şekilde, “Evet,” diyerek, bütün soruları tek kelimeyle cevaplandırdı. “Ve eğer o da arzu ederse, Gabrielle’den beni eşi olarak kabul etmesini isteyeceğim.”

Dante gözlerini devirerek ona takıldı. “Tebrikler dostum. Cidden.”

Gideon ve Niko da buna benzer sözlerle tebrik edip, Lucan’ın omzuna vurdular.

“Hepsi bu değil.”

Dört çift göz Lucan’ın üzerine odaklanmıştı. Tegan’dan başka herkesin bakışları, heyecanlı bir beklentiyle doluydu.

“Dün gece Eva benimle ilgili enteresan şeyler söyledi.” Bu sözler üzerine Dante, Gideon ve Niko hemen onu savunur bir şekilde homurdanmaya başladılar. Lucan, onların kızgınlıkla çıkardıkları sesleri bastıracak bir şekilde sözlerine devam etti. “Rio’ya ve bize olan ihaneti affedilemez, evet. Ama benim hakkımda söyledikleri... doğrudu.”

Dante gözlerini kısarak ona baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Susuzluktan.” Lucan’ın cevabı kısa ve özdü. Bu kelime, minibüsün içindeki sessizlikte bir bomba etkisi yaratmıştı. “Bu... bu benim için bir sorun. Hem de uzun zamandır. Başa çıkmaya çalışıyorum ama bazen...” Başını öne eğerek gözlerini yere dikti. “Bu illeti alt edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Belki Gabrielle’in de yardımıyla, bir şansım olabilir. Ve ben elimden geldiğince mücadele etmeye kararlıyım ama başaramazsam– ”

Gideon okkalı bir küfür savurdu. “Bu olmayacak, Lucan. Aramızda en güçlümüz sensin. Bu her zaman böyleydi. Hiçbir şey seni pes ettiremez.”

Lucan başını iki yana salladı. “Artık her zaman her şeyin hâkimi rolünü sürdüremem. Yoruldum. Ve yenilmez olmadığımı farkına vardım. 900 yıl boyunca bir yalanı yaşadktan sonra, Gabrielle iki haftada benim maskemi indirdi. Gerçekte ne olduğumu bana o gösterdi. Gördüğüm şeyden pek hoşlanmadım ama... daha iyi olmaya çalışacağım... Gabrielle için.”

Niko’nun suratı asılmıştı. “Lanet olsun, Lucan. Sen aşktan mı bahsediyorsun?”

Lucan çok ciddi bir sesle, “Evet,” diye cevap verdi. “Onu seviyorum. Ve bu yüzden de sizlerden bir şey isteyeceğim. Hepinizden.”

Gideon başını salladı. “Söylemen yeter.”

“İşler kötüye giderse – yakın bir zamanda veya belki de çok sonra – beni yakından takip edeceğinizden emin olmak istiyorum. Eğer Susuzluğa yenik düştüğümü görürseniz, bir Issıza dönüşeceğimi düşünürseniz... beni öldüreceğinize dair söz vermenizi istiyorum.”

“Ne?” Dante yerinden fırladı. “Bizden böyle bir şey isteyemezsin, dostum.”

“Beni dinleyin.” Lucan yalvarmaya alışık değildi. Söylemek istedikleri boğazında düğümlenmişti ama bunları dile getirmek zorundaydı. Bu yükü tek başına taşımaktan yorgun düşmüştü. Ve hayatta isteyeceği son şey, zayıf bir anında Gabrielle’e zarar verme korkusuydu. “Yemin ettiğinizi duymak istiyorum. Her birinizin. Bana söz verin.”

“Lanet olsun!” Dante ağzı açık ona bakakalmıştı. Niha yet başıyla onaylayarak, “Peki öyleyse,” dedi. “Lanet olası delinin tekisin ama peki. Ben kabul ediyorum.”

Gideon duyduklarına inanmazcasına başını salladı ama sonra yumruğunu kaldırarak Lucan’la tokuşturdu. “Eğer istediğin buysa, yapacağım. Sana söz veriyorum.”

Niko da söze karıştı. “O gün hiçbir zaman gelmeyecek ama gelirse, senin de bizim için aynı şeyi yapacağından şüphem yok. Yani, lanet olsun ama evet. Ben de söz veriyorum.”

Geriye bir tek, arka koltukta sessizce oturan Tegan kalmıştı.

“Peki ya sen Ti?” Lucan dönerek savaşçının ifadesiz yeşil gözlerine baktı. “Bu konuda sana güvenebilir miyim?”

Tegan onu düşünceli bir sessizlik içinde uzunca bir zaman süzdü. “Elbette dostum. Neden olmasın, nasıl istersen. Dönüştüğün an, seni ilk yok edecek kişi ben olacağım.”

Lucan başıyla kabul ettiğini işaret ederek, duyduklarından tatmin olmuş bir şekilde soydaşlarının endişeli yüzlerine baktı.

“Tanrı aşkına.” Dante minibüsteki bu sessizliğin sonsuza dek süreceğini düşünerek araya girdi. “Bu hassas duy-

gular benim içimde bir şeyler öldürme hissini körükledi. Neden bu gereksiz konuşmayı bir kenara bırakıp, şu lanet yeri havaya uçurmuyoruz artık?”

Lucan vampirin kasılarak sırtışına karşılık verdi. “Hadi gidelim.”

Tepeden tırnağa siyahlar içindeki beş Soylu savaşçı, minibüsten bir takım halinde inerek, ay ışığının altında kendilerini bekleyen akıl hastanesine kararlı adımlarla yaklaşmaya başladılar.

31. BÖLÜM

“Hadi, hadi ama. Açılsana lanet olası!”

Gabrielle, tek kapılı siyah bir BMW’de oturmuş, sabırsızlıkla yerleşim biriminin arazisinden çıkmasını sağlayacak olan büyük kapının açılmasını bekliyordu. Arabayı garajdan izinsiz almaktan nefret ediyordu ama Lucan’la arasında geçenlerden sonra, tek isteği oradan uzaklaşmaktı. Bütün arazi yüksek voltajlı tel örgüyle çevrilmiş olduğu için, geriye bir tek bu alternatif kalmıştı.

Evine gittikten sonra, nasıl olsa arabayı geri göndermenin bir yolunu bulurdu.

Gerçekten ait olduğu yere dönünce.

Bu gece, Lucan’a verebileceği her şeyi sunmuştu ama bu bile ona yetmemişti. Aşkını erkeğe kabul ettirme çabalarına karşı, onun direnmesine kendini hazırlamıştı ama eğer Lucan, genç kadın yokmuş gibi hareket edecek olursa, Gabrielle’in yapabileceği hiçbir şey kalmıyordu. Tıpkı bu akşam olduğu gibi.

Ona vücudunu ve kanını vermişti ama Lucan genç kadını reddetmişti.

Artık kuvveti kalmamıştı.

Savaşacak gücü yoktu.

Eğer yalnız kalmakta bu kadar kararlıysa, Gabrielle kim oluyordu da onu değişmeye zorlayacaktı? Eğer Lucan yanmak istiyorsa, genç kadının bir kenarda durup bunu seyretmeye hiç niyeti yoktu.

Onun için de evine dönüyordu.

Nihayet büyük demir kapı onun çıkabileceği kadar aralandı. Gabrielle gaz pedalına yüklenerek, hızla sessiz ve karanlık sokakta ilerlemeye başladı. Tanıdık bir dört yol ağzına gelene kadar, nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama oradan sonra, sola Charles Sokağı'na döndü ve otomatik pilota bağlamış gibi Beacon Hill'e doğru ilerledi.

Arabayı kaldırımın kenarına park ederken, evinin olduğu blok gözüne birden çok küçük gözüktü. Komşusunun kapısının üzerindeki ampul yanıyordu ama etrafı aydınlatan sarı ışığa rağmen tuğla bina gayet kasvetli görünüyordu.

Kapısının önündeki basamakları çıkarken, anahtarlarını çıkarmak için elini çantasına soktu. Eli – eve gelirken bir sorunla karşılaşma ihtimaline karşı bir güvence olarak – Lucan'ın silah dolabından almış olduğu küçük kamaya çarptı.

İçeri girip, ışığı yaktığında ev telefonu aralıksız olarak çalışıyordu. Kapıyı sımsıkı kilitlemekle meşgul olduğu için telesekreterin devreye girmesine aldırmadı.

Mutfaktan Kendra'nın kesik kesik gelen sesini duydu.

“Beni böyle görmezden gelmen gerçekten çok kaba bir hareket Gabby.” Arkadaşının sesi tuhaf bir tizlikteydi. Ve kızmışa benziyordu. *“Seni görmem lazım. Bu çok önemli. Konuşmamız gerekiyor.”*

Gabrielle oturma odasından geçerken, Lucan'ın çıkarmış olduğu fotoğrafların duvardaki boşlukları dikkatini çekti. Erkeğin bu eve gelerek kendisiyle ilgili gerçeklerden ve onun türünden olanların arasındaki acımasız savaştan bahsettiğinden bu yana, aradan sanki bir yıl geçmiş gibiydi.

Vampirler, diye düşünürken, bu kelimenin artık üzerinde bir şok etkisi yapmadığını görerek şaşırıldı.

Muhtemelen, artık ona şok etkisi yapabilecek çok az şey vardı.

Üstelik, annesi gibi aklını kaçırıyor olmasından korkmasına da hiç gerek kalmamıştı. O trajik hikâye bile yeni bir anlam kazanmıştı. Annesi deli falan değildi. Çok az insanın kavrayabileceği bir şiddetin kurbanı olan, dehşete düşmüş, zavallı genç bir kadındı sadece.

Gabrielle, aynı şiddetin kendisini de yok etmesine izin veremezdi. Artık evine dönmüştü ve eski hayatına devam etmenin bir yolunu bulacaktı.

Çantasını tezgâhın üzerine bırakarak telesekretere yöneldi. Yanıp sönen kırmızı ışık, on sekiz tane mesajı olduğunu gösteriyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye mırıldanarak, dinlemek için tuşa bastı.

Mesajlar makinenin hoparlöründen duyulmaya başladığında, Gabrielle boynunu incelemek için banyoya gitti. Lucan'ın ısırmış olduğu yer, tam kulağının altında, gözyaşı ve hilalden oluşan Soy Eşi işaretinin hemen yanında, bir çift koyu kırmızı ize dönüşmüştü. Teninin üzerindeki ikiz delikleri ve Lucan'ın boynunda bırakmış olduğu morartıyı parmaklarıyla yokladı ama büyük bir şaşkınlıkla hiçbir acı hissetmediğinin farkına vardı. En kötüsü, bacaklarının ara-

sındaki donuk ve boş acıydı ama o bile, bu gece Lucan'ın yanından irkilerek kalkmasının yanında hafif kalıyordu. Odadan, sanki onun yanından yeteri kadar hızlı kaçamıyormuş gibi sendeleyerek çıkmıştı.

Genç kadın suyu açarak yüzünü yıkarken, mutfaktan gelen mesaj seslerini hayal meyal duyabiliyordu. Ama makine dördüncü veya beşinci mesaja geldiğinde, bir tuhafılık olduğunun farkına vardı.

Bütün mesajlar Kendra'dandı ve son yirmi dört saat içinde bırakılmıştı. Çoğu peş peşeydi ve bazılarının arasında beş dakika bile yoktu.

Ve Kendra'nın sesi başta olduğu gibi, kendisine yemeğe veya bir içki içmeye çıkma teklifinde bulunduğu o neşeli tondan anlamlı bir şekilde uzaklaşarak hırçınlaşmıştı. İlk mesajdaki davetten sonra, gitgide ısrarcı bir hal almıştı. Devamlı olarak bir sorunu olduğundan bahsediyor ve Gabrielle'in tavsiyelerine ihtiyaç duyduğunu söylüyordu.

Son mesajların tonu çok daha sertleşmiş ve Kendra, genç kadının kendisine derhal geri dönmesini talep etmişti.

Gabrielle çantasına koşarak cep telefonunun mesajlarına baktığında aynı şeyleri gördü.

Kendra'nın aralıksız mesajları.

Sesinin o garip, asit keskinliğindeki tonu.

Lucan'ın kendisine bu konuda yaptığı uyarıyı hatırlayınca, vücudunu bir ürperti sardı. Erkek ona, şayet Kendra Issızların eline düşmüşse, artık onun arkadaşı sayılamayacağını ve onu ölü olarak kabul etmesi gerektiğini söylemişti.

Mutfaktaki telefon tekrar çalmaya başladı.

Genç kadın, "Aman Tanrım!" diye derin bir nefes alırken, içinde yükselen dehşeti bastırmaya çalışıyordu.

Hemen buradan çıkmalıydı.

Aklına bir otele gidebileceği geldi. Mümkünse uzak bir yerde. Bir süre için saklanabileceği ve ne yapacağına karar verebileceği bir yer.

Çantasını ve BMW'nin anahtarlarını kaparak, koşarcasına sokak kapısına yöneldi. Kilitleri açarak kolu çevirdi. Kapıyı telaşla açtığı anda kendini, bir zamanlar dostu olan tanıdık bir yüze bakarken buldu.

Şimdiyse bu gözlerin bir köleye ait olduğundan emindi.

"Bir yere mi gidiyorsun, Gabby?" Kendra cep telefonunu kulağından uzaklaştırarak kapattı. Evin içindeki telefonun çalması da aynı anda durmuştu. Kendra hafifçe gülümsüyor, başı tuhaf bir açıyla yana kayıyordu. "Son zamanlarda seni yakalamak marifet oldu."

Gabrielle kendisine dikilen bu gözlerdeki kaybolmuşluğu ve boş bakışları görerek irkildi. "Bırak geçeyim Kendra. Lütfen."

Esmer kadının açık ağzından dökülen yüksek kahkahası, bir hırıltının boğukluğuna dönüştü. "Üzgünüm, tatlım. Buna izin veremem."

Gabrielle her şeyi bir anda kavrayarak kendini hasta gibi hissetmişti. "Onlarla berabersin, değil mi?" diye sordu. "İssizlarla. Tanrım, Kendra, sana ne yaptılar?"

Kadın parmağını dudaklarına götürüp, "Şişşt," diyerek başını iki yana salladı. "Daha fazla konuşmayalım. Şimdi gitmemiz lazım."

Köle ona uzanmaya çalışınca, Gabrielle kendini geriye çekti. Çantasındaki kama aklına geldi ve Kendra farkına

varmadan bıçağı oradan alıp alamayacağını düşündü. Alsa bile, acaba onu arkadaşına karşı kullanabilecek miydi?

Parmaklarını yavaşça çantasına doğru uzatırken, “Dokunma bana!” diye bağırdı. “Seninle hiçbir yere gelecek değilim.”

Kendra’nın çirkin bir şekilde gülümsemesi dişlerini açığa çıkarmıştı. “Sanırım gelirsın, Gabby. Sonuçta Jamie’nin hayatı buna bağlı.”

“Ne?” Buz gibi bir korku, genç kadının kalbini deliyordu.

Kendra başıyla beklemekte olan arabayı işaret etti. Arkadaki karartılmış cam aşağı indirildiğinde, Jamie’nin arka koltukta çam yarması bir adamın yanında oturduğunu gördü.

Jamie gözlerinde panik dolu bir ifadeyle seslendi. “Gabrielle?”

“Tanrım, hayır! Neden Jamie? Kendra, lütfen kimsenin onun canını yakmasına izin verme.”

Kendra, “Bu tamamıyla sana kalmış,” diyerek Gabrielle’in çantasını elinden çekip aldı. “Buna artık ihtiyacın olmayacak.”

Genç kadına, beklemekte olan arabaya binmesini işaret etti. “Gidelim mi?”

★ ★ ★

Lucan, akıl hastanesinin kazan dairesindeki büyük su ısıtıcılarının altına iki kalıp C4 yerleştirdi. Alet çantasının yanına çömelerek alıcının antenlerini açtı ve gelişmeleri bildirmek üzere mikrofona konuştu.

Hattın diğer ucundaki Niko’ya, “Kazan dairesi tamam-

dır,” diye bildirdi. “Yerleştirmem gereken üç tane kaldı, sonra da buradan çıkı- ”

Kapalı kapının arkasındaki ayak seslerini duyarak olduğu yerde sessizce bekledi.

“Lucan?”

“Lanet olsun. Gelen var,” diye fısıldayarak pozisyonunu değiştirdi ve yavaşça kapının yanına yaklaşıp saldırmaya hazırlandı.

Elini, göğsündeki kılıfın içinde bulunan tırtıklı kamaya götürdü. Üzerinde bir tabanca da vardı ama bu görevde ateşli silah kullanmamakta anlaşılmışlardı. Issızları varlıklarından haberdar etmeye hiç gerek yoktu. Ayrıca, Niko dışarıdan içeriye doğalgazı pompalarken, binanın içinde yükselen dumanlar, ateşlenen bir kurşundan kıvılcım alarak her şeyi vaktinden önce havaya uçurabilirdi.

Kazan dairesinin kapısındaki kilit yavaş yavaş dönmeye başladı.

Lucan, Issızın pis kokusunu ve insan kanından gelen bakır burukluğundaki aromayı algılayabiliyordu. Boğuk hayvan homurtuları, ıslak dudak şapırtılarıyla birbirine karışıyor ve kanı emilen bir kurbanın hafif iniltileri duyulabiliyordu. Issızın ölmekte olan oyuncağını karanlık bir köşeye çekmek için kapıyı açmasıyla, kazan dairesini iğrenç kokan bir hava doldurdu.

Lucan kapının yanında, Issızın koca kafası görüş alanına girene kadar bekledi. Kan emici, içerideki tehdidi fark edemeyecek kadar avıyla meşguldü. Lucan elini kaldırdı ve çeliği Issızın göğsüne sapladı. Titanyum, kan dolaşımında hızla yayılırken, sarı gözleri yuvalarından fırlayan vampir, acıyla hırıliyordu.

Ölümün eşiğinde olan insan, yere kemiksiz bir yığın

gibi düşerken Issız da, vücuduna asit atılmış gibi eriyerek titremeye başladı.

Issızın hızlı çürümesi henüz bitmişti ki koridorun diğer ucundan bir ikincisi görüldü. Lucan bu yeni saldırıya karşılık vermek için öne atladı ama o daha ilk vuruşu yapamadan, kan emici olduğu yerde kalakaldı ve arkasından uzanan siyah deriler içindeki bir kol tarafından ayakları yerden kesildi.

Karanlığın içinde, çeliğin pırlıltısı sessiz bir yıldırım gibi çakarak Issızın boğazına indi ve kafasını gövdesinden tek hamlede ayırdı.

Vampirin iri yarı vücudu bir çöp gibi yere bırakıldı. Arkasında, sabit bakan yeşil gözleriyle elindeki bıçaktan kanlar akan Tegan duruyordu. Tam bir ölüm makinesi idi ve ağzının zalimce bükülmesinden, daha önce de ona vermiş olduğu sözü, yani eğer bir gün Susuzluk Lucan'ı ele geçirirse, ona titanyumun öfkesini tattırma sözünü onayladığı belli oluyordu.

Şimdi savaşçıya bakıyor ve eğer Tegan bir gün ona saldırmaya karar verirse, daha vampirin odaya girdiğini bile hissedemeden öldürüleceğinden hiç şüphe duymuyordu.

Tegan'ın buz gibi soğuk ve ölümcül gözlerine baktı ve başıyla onu anladığını belirtircesine onayladı.

“Konuş benimle.” Niko'nun sesi Lucan'ın kulaklığında yankılanıyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Burası tamam.” Bıçağını yerdeki insanın gömleğinde temizleyerek, tekrar kılıfına soktu. Başını yukarı kaldırdığında, Tegan'ın ölüm saçan bir hayalet gibi sırta kadem bastığını fark etti.

“Geri kalan kalıpları kuzeydeki giriş noktalarına yerleş-

tirmek için yola çıkıyorum,” diye Nikolai’ı bilgilendirdikten sonra, kazan dairesinden ayrılarak koridorda ilerlemeye başladı.

32. BÖLÜM

“Gabrielle, neler oluyor? Kendra’nın nesi var? Galeriye gelip senin bir kaza geçirdiğini ve hemen onunla gitmem gerektiğini söyledi. Niye bana yalan söyledi ki?”

Genç kadın, arabanın arka koltuğunda yanında oturan Jamie’nin endişeyle fısıldadığı bu sorularına nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Beacon Hill’den hızla uzaklaşarak şehir merkezine doğru yol alıyorlardı. Şehrin Finans Merkezi’ndeki gökdelenlerin silüetleri karanlıkta hayal meyal seçiliyor, ofislerin ışıkları Noel lambaları gibi yanıp sönüyorlardı. Kendra ön koltukta, güneş gözlükleri takan ve koyu renk bir takım elbise giymiş koruma tipli şoförün yanında oturuyordu.

Gabrielle ve Jamie’nin yanında da öndekine benzer bir adam oturmuş, onları arabanın deri koltuğunun üzerinde kenara sıkıştırmıştı. Genç kadın bunların birer Issız olduğunu sanmıyordu. Gergin dudaklarının altında, büyük köpek dişlerini saklıyormuşa benzemiyorlardı ve Gabrielle, Soyluların ölümcül düşmanları hakkında öğrendik-

lerini hesaba katınca, bu adamlar kana bağımlı birer Issız olsalar, Jamie'yle ikisinin birkaç dakika içinde gırtlaklarını parçalayacaklarının gayet iyi farkındaydı.

O zaman da köle olmalı, diye düşündü. Güçlü bir efendinin esirleri.

Tıpkı Kendra gibi.

“Bize ne yapacaklar Gabby?”

“Emin değilim.” Uzanarak Jamie'nin elini sıktı. Sesini alçak tutmasına rağmen, onları kaçıranların söyledikleri her kelimeyi dikkatle dinlediklerini biliyordu. “Her şey yoluna girecek, Jamie. Söz veriyorum.”

Şu an emin olduğu tek şey, araba gideceği yere varmadan kaçmaları gerektiği idi. Kendini savunmanın ilk kuralı buydu: Hiçbir zaman seni ikinci bir yere götürmelerine izin verme. Aksi halde, sana saldıranın bölgesine girmiş olurdun.

Kurtulma şansın zayıftan sıfıra inerdi.

Genç kadın, Jamie'nin yanındaki kapının kilit düğmesine bir göz attı. Arkadaşı da onun bakışlarını takip ederken kaşları çatılmış ve soran gözlerle neden kilide baktığını anlamaya çalışır gibiydi. Ama sonra genç kadına başıyla anladığını gösteren belli belirsiz bir işaret yaptı.

Ama tam eli kapının kilidine doğru giderken, Kendra onların sinirini bozmak için arkaya döndü. “Neredeyse geldik, çocuklar. Heyecanlı mısınız? Doğruyu söylemek gerekirse ben çok heyecanlıyım. Nihayet efendimle karşılaşacağın için sabırsızlanıyorum, Gabby. Seni zevkle yiyip bitireceğinden eminim.”

Jamie öne doğru eğilerek öfkeyle zehirini kustu. “Defol git, yalancı kaltak!”

“Jamie, yapma!” Gabrielle erkeğin bu koruma gösterisinin sonuçlarından korkarak, onu geriye çekmeye çalıştı. Jamie’nin, Kendra’yı ve arabadaki diğer iki köleyi kızdırmakla neye yol açabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama erkek durdurulamayacak kadar sinirlenmişti. Oturduğu yerden bir kere daha öne uzanmaya çalıştı. “Bize elini süreceksin olursan, Tanrı yardımcım olsun, gözlerini oyarım!”

Gabrielle onu tekrar geri çekmeye çalışırken, “Jamie, dur, tamam!” diye bağırdı. “Biraz sakinleş, lütfen! Her şey yoluna girecek.”

Kendra’nın kılı bile kıpırdamamıştı. İkisine de dik dik baktıktan sonra, aniden kulak tırmalayan tiz bir sesle kahkaha attı. “Aman, Jamie. Sen zaten oldum olası Gabby’nin sadık küçük köpeğisindir. Hav! Hav! Ne kadar zavallısın!”

Kendra kendinden çok emin bir tavırla ön koltukta yavaşça arkasına yaslanarak, onlara sırtını döndü ve şoföre, “Işıklardan sağa,” dedi.

Gabrielle, koltuğun soğuk derisine kendini bırakırken krizi atlattıkları için rahatlayarak derin bir nefes aldı. Jamie, arabanın kapısının yanında öfkeyle iki büküm olmuş, kendi kendine söyleniyordu. Göz göze geldiklerinde, hafifçe kenara çekildi ve genç kadın kapının artık kilitli olmadığını gördü.

Erkeğin cesaretine ve zekâsına hayran kalmıştı. Araba birkaç metre ilerideki ışıklara yaklaşırken yavaşlayınca, genç kadın yüzündeki umut dolu gülümsemeyi zorlukla bastırdı. Işık o an için kırmızıydı ama önlerindeki araba sayısına bakılırsa, her saniye yeşile dönüşebilirdi.

Bu onların son şansıydı.

Jamie'ye gözünün ucuyla baktı ve onun da ne yapmak istediğini gayet iyi anlamış olduğunu gördü.

Gabrielle ışığa bakarak beklerken, her saniye ona bir saat gibi geliyordu. Kırmızı ışık önce yanıp söndü, sonra yeşile döndü. Önlerindeki arabalar hareket etmeye başladı. Tam onlar da ilerlemeye başladıklarında, Jamie kapının kolunu yakaladı ve birden iterek açtı.

Gecenin serin havası arabanın içine dolarken, ikisi de özgürlükleri için ileri atıldılar. Jamie yola adım atar atmaz arkasını dönerek, Gabrielle'in de arabadan çıkabilmesi için elini uzattı.

"Durdur onu!" Kendra çığlık çığlığa bağıyordu. "Kadının kaçmasına izin verme!"

Sert bir el Gabrielle'i omzundan yakalayarak, tekrar arabanın içine çekti. Genç kadın bu hareketin şiddetiyle kölenin göğsüne çarptı. Adamın kolları vücuduna sarıldı ve onu sımsıkı yakaladı.

Jamie, "Gabby!" diye bağıyordu.

Genç kadının boğazından ümitsiz bir hıçkırık yükseldi. "Kaç buradan, Jamie! Koş!"

Jamie Gabrielle'e ulaşabilmek için arabanın kapısına uzanırken, Kendra şoföre, "Bas gaza, sersem herif!" diye bağırdı. Araba hızla öne atılarak lastik seslerinin arasında trafiğe karıştı.

"Peki ya adam ne olacak?"

Kendra keskin bir sesle, "Unut onu," dedi. Geriye dönerek, arka koltukta boş yere debelenmekte olan Gabrielle'e gülümsedi. "Onunla işimiz bitti."

Kendra, arabanın büyük bir ofis binasının önünde durmasını söyleyene kadar köle Gabrielle'i sımsıkı tutmuş ve bir saniye için dahi kollarını gevşetmemişti. Arabadan in-

diler ve Gabrielle'i cam girişe doğru sürüklediler. Kendra cep telefonundan birisiyle konuşuyor, tatmin olmuş bir sesle mırıldanıyordu.

"Evet, yanımızda. Yukarı getiriyoruz."

Telefonu cebine koyarak, boş mermer lobide asansörlere yöneldi ve diğerlerinin onu takip etmesini işaret etti. Asansöre girdiklerinde çatı katı süitinin düğmesine bastı.

Gabrielle o anda, Jamie'nin fotoğraflarını göstermek için yaptığı özel gösteriyi düşündü. Asansör en üst katta durup aynalı kapılar kayarak açıldığında, genç kadının içinde, meçhul alıcının artık kendini tanıttacağına dair korku dolu bir his vardı.

Kollarını yakalamış olan köle, onu süite girmesi için itti. Genç kadın sendeleyerek ilerledikten sonra, başını kaldırdı ve az önceki korkusunun gerçeğe dönüştüğünü gördü.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam, koyu renk paltosu ve güneş gözlükleriyle cam bir duvarın önünde duruyor, Boston'ın gece silueti arkasında parılıyordu. Bir savaşçı gibi gayet iri yarı olan bu adam, etrafına tıpkı onlar gibi kendine güven dolu bir hava yayıyor, savaşçılarla aynı soğuk tehdidi taşıyordu.

"İçeri gel." Erkeğin tok sesi, odada bir fırtına esintisi yaratmıştı. "Gabrielle Maxwell, sizinle tanışmak büyük bir zevk. Hakkınızda çok şey duydum."

Kendra adamın yanına giderek, keyifle koluna girdi.

"Sanırım buraya getirilmemin bir sebebi olmalı." Gabrielle bunları söylerken, Kendra'nın insanlığını kaybettiği için üzülmemeye ve onu bir robota çeviren bu tehlikeli yaratığa olan korkusunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Çalışmalarınıza hayran kaldım." Dişlerini göstermek-sizin soğuk bir şekilde gülümsedi ve Kendra'yı sert bir

hareketle kenara itti. “Çok ilginç fotoğraflar çekiyorsunuz Bayan Maxwell. Ama maalesef, durdurulmanız gerekiyor. Yaptıklarınız, benim işimi engelliyor.”

Genç kadın, koyu renk gözlüklerin arkasından yırtıcı bakışların kendisine dikilmiş olduğunun bilincinde, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. “Ne iş yapıyorsunuz? Yani hastalıklı, kan emen bir sülük olmaktan başka?”

Erkek güldü. “Dünya hâkimiyeti, tabii ki. Uğrunda mücadele etmeye degecek başka ne var ki?”

“Birkaç şey sayabilirim.”

Gözlüğün çerçevesinin üzerinden bir kaş havaya kalktı. “Lütfen Bayan Maxwell, aşk veya dostluk falan derseniz, bu güzel konuşmamızı hemen sonlandırmam gerekecektir.” Parmaklarını önünde birleştirirken, yüzükleri hafif ışıktaki etrafa parıltılar saçıyordu. Genç kadın, erkeğin ona gözlerini dikmesini ve kendisini tepeden tırnağa süzmesini beğenmemişti. Burun delikleri hafifçe oynamaya başladı. Yavaşça öne eğilerek, “Yakına gel,” dedi.

Genç kadın olduğu yerden kımıldamayınca, arkasındaki köle onu ileri doğru itti. Gabrielle artık, vampirlerin efendisi ona doğru elini uzatsa, dokunabileceği kadar yakınındaydı.

Adam yavaşça tıslayarak, “Enfes kokuyorsun,” dedi. “Bir çiçek gibi, ama... başka bir şey daha var. Kısa bir süre önce biri senden beslenmiş. Bir savaşçı mı? İnkâr etmeye uğraşma, üzerine sinmiş olan kokusunu alabiliyorum.”

Genç kadın daha ne olduğunu bile anlayamadan, erkek bileğini yakalamış ve onu kendine doğru çekmişti. Sert hareketlerle başını yana eğip saçını geri atarak Lucan’ın ısırıldığı yeri ve sol kulağının altındaki lanetli işareti açığa çıkardı.

“Bir Soy Eşı,” diye kükrerken, parmaklarını genç kadının boynundaki izlerin üzerinde gezdiriyordu. “Hem de daha yeni sahiplenilmiş. Gitgide daha da büyüleyici oluyorsun, Gabrielle.”

Erkeğin ismini vurgulayışındaki samimiyet, Gabrielle’in hiç hoşuna gitmemişti.

“Kim ısırdı seni, Soy Eşı? Bu uzun, muhteşem bacakların arasına hangi savaşçının girmesine izin verdin?”

Genç kadın dişlerinin arasından, “Cehenneme kadar yolun var!” diye tısladı.

“Bana söylemeyecek misin?” Dilini damağında şaklatarak başını yavaşça salladı. “Önemli değil. Çok geçmeden öğreniriz. Onun bize gelmesini sağlarız.”

Nihayet genç kadından uzaklaşarak kölelerden birine işaret etti. “Onu çatıya çıkartın.”

Gabrielle kendisini yakalayan adama karşı koymaya çalıştı ama gücü, onunkiyile kıyaslanamazdı. Üzerinde kırmızı ‘Çıkış’ işareti olan ve levhasında ‘Helikopter Pisti’ yazan bir kapıya doğru itildi.

Kendra arkalarından seslendi. “Bir dakika! Ben ne olacağım?”

Efendisi sanki onu ilk defa görüyormuş gibi, “Ahh, evet. Hemşire K. Delaney,” dedi. “Biz gittikten sonra arkamızdan çatıya çıkmanı istiyorum. Tam kenarda durursan, manzarayı çok beğeneceğinden eminim. Birkaç dakika tadını çıkart... sonra da aşağı atla.”

Kendra ona önce donuk gözlerle baktı, sonra da erkeğin tesiri altında olduğu belli olacak bir şekilde başarıyla emirlerini yerine getireceğini işaret etti.

“Kendra!” Gabrielle hâlâ ümitsizce arkadaşına erişmeye çalışıyordu. “Kendra, sakın yapma!”

Koyu renk paltolu ve siyah gözlüklü adam yanından geçerken, hiçbir şey umrunda değilmış gibiydi. “Gidelim artık. Burada işim bitti.”

★ ★ ★

Lucan, son C4 kalıbını da akıl hastanesinin kuzey tarafına yerleştirdikten sonra, kendisini dışarıya çıkartacak olan havalandırma kanalının içinde emekleyerek ilerlemeye başladı. Önceden gevşetilmiş olan kapağı yerinden çıkarttı ve açık havaya çıktı. Etrafı çevreleyen tel örgüye doğru koşmaya başladığında, ayağının altındaki çimenler eziliyor ve gecenin taze havası yüzüne çarpıyordu.

“Niko, son durum nedir?”

“Her şey tamam. Tegan geri dönüyor, Gideon da tam arkanda olmalı.”

“Mükemmel.”

Nikolai, “Parmağım düğmenin üstünde,” derken sesi, yaklaşan bir helikopterin gürültüsüyle zorlukla duyulmaya başlamıştı. “Emretmen yeter. Orayı havaya uçurmak için gerçekten sabırsızlanıyorum.”

Lucan, “Ben de,” diye cevap verdi. Karanlık gökyüzüne bakarak helikopteri görmeye çalıştı. “Gelenler var, Niko. Anlaşılan bir helikopter hastaneye doğru geliyor.”

Daha sözlerini bitiremeden, ilerdeki ağaçların üzerinde beliren karanlık şeklin farkına vardı. Küçük ışıkları etrafı tarayan helikopter, keskin bir açıyla hastanenin çatısına doğru alçalmaya başladı.

Pervanenin hareketiyle oluşan hava akımı, Lucan’ın olduğu yere doğru bir esinti yarattı. Erkek çam ağaçlarının ve yaza özgü polenlerin havadaki kokusunu algıladı ve...

hemen arkasından da damarlarındaki kanı donduran başka bir kokuyu.

Hafif bir yasemin kokusu burnuna gelince, “Aman Tanrım!” diyerek nefesini tuttu. “O düğmeye dokunma, Niko! Tanrı aşkına, sakın binayı havaya uçurma!”

33. BÖLÜM

Adrenalinin, öfkenin ve iliklerini donduran korkunun uçucu karışımı, Lucan'ı eski akıl hastanesinin çatısına yöneltti. Helikopter piste inmek üzereyken, binanın köşesinden o yöne doğru fırtına gibi koştu. C4 yüklü bir vagon-
dan daha tehlikeli ve patlamaya hazır bir şekilde öfkeyle titriyordu. Gabrielle'i kaçıran her kimse, onu paramparça etmeye kararlıydı.

Arkadan dolaşp, görünmemek için çok dikkatle ilerlemeye başladı. Helikopterin kuyruğunun altından yuvarlanarak geçti ve silahını çekip kokpitin yolcu koltuğuna doğru yöneldi.

Gözünün ucuyla içeriyi süzdü. Genç kadın arka koltukta, siyahlar giyinmiş ve güneş gözlükleri takan iri yarı bir erkeğin yanında oturuyordu. Olduğu yerde büzülmüştü ve dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Kokusu, Lucan'ın başını döndürüyor, korkusu da kalbini parçalıyordu.

Kokpitin kapısını tek hamlede açarak, silahını Gabrielle'i kaçıran adamın suratına dayadı ve boşta olan elini genç ka-

dını yakalamak üzere uzattı. Ama daha ona dokunamadan, görünmeyen eller Gabrielle'i geriye çekmişti.

"Lucan?" Gabrielle'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Ahh, Tanrım, Lucan!"

Lucan, gözleriyle çabucak bir durum muhakemesi yaptı ve pilotun yanında bir kölenin daha oturduğunu fark etti. Öndeki köle, koluna vurarak silahını düşürmeye çalıştı ama onun yerine kafasına bir kurşun yiyerek olduğu yere yığıldı.

Lucan aradan bir saniye bile geçmeden arkaya döndüğünde, Gabrielle'in yanında oturan soğukkanlı adamın onun boynuna ölümcül bir bıçak dayamış olduğunu gördü. Trençkotunun uzun kolunun kenarından, Lucan'ın Batı Sahili fotoğraflarından hatırladığı *dermaglifler* görünüyordu.

Issızların İlk Nesil'den gelen liderine bakarak, "Bırak onu," dedi.

"Vay canına, bu tahmin ettiğimden de çabuk bir karşılık oldu. Kan bağı kurmuş bir savaşçı için bile. Ne yapmaya çalışıyorsun Lucan? Buraya neden geldin?"

Bu yavaş ve kibirli ses, Lucan'ı şaşırtmıştı.

Bu aşağılık herifi tanıyor muydu?

"Onu bırakırsan neden burada olduğumu sana gösteririm."

"Hiç sanmıyorum." İlk Nesil vampir, dişlerini göstererek gülümsedi.

Köpek dişleri yoktu. Vampirdi ama kesinlikle Issız değildi.

"Çok tatlı bir kadın, Lucan. Sana ait olduğunu tahmin etmiştim."

Bu sesi tanıyordu. Hem de hafızasının derinlerinde gömülü olan bir yerlerden.

Geçmişinden gelen bir ses.

Dilinin ucuna kadar gelen isim, beynini bir bıçak gibi kesti.

Hayır. O olamaz.

İmkânsız...

Bir anlık şaşkınlığını kafasından çıkarıp attı ama bu küçük dikkatsizlik, ona pahalıya mal oldu. Hastaneden çatıya çıkmış olan bir Issız, yılan gibi sessizce ona yaklaşmıştı. Hırslayarak helikopterin açık olan kapısını yakalayıp, hızla Lucan'ın kafasına vurdu.

Gabrielle, "Lucan!" diye haykırdı. "Hayır!"

Lucan sendeleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Silahı elinden tekmelenerek düşürülmüş, çatının zemininde kayarak erişemeyeceği kadar uzağa gitmişti.

Issızın iri yumruğu çenesine indi. Bir saniye sonra da şiddetli bir tekme göğsüne isabet etti. Lucan yere düştü ama yine de bir ayağıyla kendisine saldırana çelme takarak, onu da yere yıktı. Issızın üstüne atlarken, bir eliyle de belindeki bıçağa uzandı.

Onlardan biraz ötede, helikopterin pervanesi tiz bir sesle dönmeye başlamıştı. Gitgide hızlanıyordu. Pilotun tekrar kalkışa hazırlandığı belliydi.

Lucan buna izin veremezdi.

Eğer Gabrielle'in bu çatıdan götürülmesine izin verirse, onu bir daha canlı görme ihtimali kalmayacaktı.

★ ★ ★

Gabrielle'i kaçıran adam, "Hemen havalan," emrini verir vermez, helikopterin pervanesi hızla dönmeye başlamıştı.

Dışarıda, Lucan kendisine saldıran Issızla dövüşüyordu. Gabrielle, karanlığın içinden ikinci bir Issızın çatıdaki kapaklardan birinden çıkarak, onlara yaklaştığını gördü.

“Ahh, hayır!” diye inledi. Boynuna dayanmış bıçağın keskin kenarının tenini acıtması yüzünden, sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Yanındaki iri yarı adam, neler olduğunu görebilmek için genç kadının üzerinden cama doğru eğildi. Lucan tekrar ayağa kalkmış ve bıçağıyla üzerine atlamış olan ilk Issızın karnını deşmişti. Issızın çığlığı, helikopterin pervanesinden yükselen gürültüye rağmen duyulabiliyordu. Vücudu kasılmaya, spazmlar geçirmeye ve... erimeye başlamıştı.

Lucan’ın bakışları helikoptere çevrildi. Öfke dolu gözleri, cehennem ateşi saçan bir çift kor gibi parlıyordu. Kükreyerek öne doğru atıldı. Helikoptere yıldırım hızıyla yaklaşıyordu.

Gabrielle’in yanındaki erkek, “Bizi buradan hemen götür!” diye bağırırken, genç kadın onun sesinde ilk defa endişenin izlerini duyuyordu. “Lanet olsun, hadi!”

Helikopter yükselmeye başladı.

Gabrielle, boynuna dayanmış olan bıçağın canını yakmasına engel olmak istercesine büzülerek, sırtını oturduğu koltuğa bastırdı. Adamın kolunu itmek için bir yol bulabilse, o zaman belki kokpitin kapısına ulaşabilirdi.

Helikopter bir an için, sanki binanın bir yerine takılmış gibi yalpaladı. Motorun çıkardığı seslerden zorlandığı anlaşılıyordu.

Vampir artık neredeyse öfkesinden kuduruyordu. “Havalansana, sersem herif!”

Uçağı kullanan köle, “Elimden geleni yapıyorum, efendim!” diye bağırdı. Önündeki kumanda aletini çekince,

helikopterin motoru kulak tırmalayan bir ses çıkarmaya başladı.

Yeni bir sendeleme ve keskin bir şekilde aşağı doğru çekilmeyle, helikopterin içindeki her şey sarsıldı. Pilotun oturduğu kokpit kısmı, aşağıya dönmüştü. Gabrielle'in yanındaki adam, bir anlık dikkatsizlik sonucu oturduğu koltuktan öne kaydı.

Bıçak, genç kadının boğazından çekilmişti.

Genç kadın ani bir kararla kendisini geriye çekti ve iki ayağını da kullanarak adamı sert bir şekilde pilotun koltuğuna doğru itti. Helikopter şimdi daha da keskin bir açıyla öne eğilmişti. Genç kadının eli kapının kilidindeydi.

Kapı menteşelerinin üzerinde kayarak açılınca helikopterin arka kısmı, içeri dolan havanın etkisiyle sertçe sallanmaya başladı. Kendisini kurtarmış olan adam, toparlanmaya başlamıştı ve neredeyse onu yeniden yakalayacaktı. O karışıklıkta güneş gözlükleri düşmüş, kötülük dolu buz gibi gözleri açığa çıkmıştı.

Issızların lideri gözlerini ona dikerek şeytani bir gülümsemeyle tısladı ve, "Lucan'a söyle, işimiz henüz bitmedi," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırان Gabrielle, aynı anda kendini boşluğa bırakarak çatıya atladı.

★ ★ ★

Lucan genç kadını görür görmez, helikopterin tutmakta olduğu alt kısmını bıraktı. Araç bir iki sendelemeden sonra, pilotun tekrar kontrolü ele geçirmeye çalışmasıyla yukarı doğru hareket etti.

Lucan, Gabrielle'in yanına koşarak onu ayağa kaldırır-

ken elleriyle genç kadının vücudunu yokluyor, onun yaralanmadığından emin olmak istiyordu. “İyi misin?”

Genç kadın sarsılmış bir şekilde başıyla onayladı. “Lucan, arkana bak!”

Çatının üzerinde, başka bir Issız onlara doğru geliyordu. Lucan bu meydan okumaya keyifle karşılık verdi, çünkü artık Gabrielle yanındaydı ve vücudundaki her bir kas, ölüm sunmaya hazırdı. Başka bir bıçak çekerek yaklaşan tehlikeye doğru ilerlemeye başladı.

Kavga kanlı ve vahşiydi. Her şey bir anda gerçekleşti. Havada uçuşan yumrukların ve çarpan bıçakların eşliğinde, Lucan’la Issız ölümcül bir çarpışmaya giriştiler. Lucan birden fazla yara almasına rağmen durdurulamıyordu. Damarlarında dolaşmakta olan Gabrielle’in kanı ona öylesine bir güç ve öfke veriyordu ki kendini değil bir, on tane rakiple bile aynı anda başa çıkabilecek gibi hissediyordu. Sert ve ölümcül bir darbeye Issızın vücudunda derin bir yara açtı.

Lucan, titanyumun etkisini göstermesini beklemedi bile. Dönerek, Gabrielle’e doğru koşmaya başladı. Ona dokunabilecek kadar yaklaştığında yapabildiği tek şey, genç kadını kollarının arasına alarak kendine çekmektir. Bütün gece orada öylece durabilir, genç kadının kokusunu içine çekerek kalbinin atışlarını dinleyebilir ve yumuşak tenini okşayabilirdi.

Genç kadının çenesini kaldırarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Buradan hemen gitmeliyiz, sevgilim.”

Başlarının üstünde, helikopter yükselmeye devam ediyordu.

Açıkça görülen kokpitin camından, Gabrielle’i kaçırmış

olan İlk Nesil vampir onlara bakıyordu. Helikopter, gece-
nin karanlıklarında yükselerek kaybolurken, erkek sırtı-
arak Lucan'a belli belirsiz bir selam verdi.

"Tanrım, Lucan! O kadar korktum ki... Ya sana bir şey
olsaydı..."

Lucan, Gabrielle'in fısıltısıyla, elinden kaçırdığı düşma-
nı tamamen aklından çıkardı. Onun için şu anda önemli
olan tek şey, genç kadının kendisiyle konuşabiliyor olma-
sıydı. Nefes alabiliyordu. Onun yanındaydı ve tek dileği,
genç kadını bu şekilde yanında tutabilmektir.

"Seni nasıl ele geçirdiler?" Lucan'ın sesi, biraz önce his-
settiği korkunun ve telaşın etkisiyle titriyordu.

"Sen bu akşam yerleşim biriminden ayrıldıktan son-
ra, oradan uzaklaşıp düşünmeye ihtiyacım olduğunu fark
ettim ve evime gittim. Birden Kendra çıkageldi. Jamie'yi
rehin almışlar, kapıda bekleyen bir arabanın içinde tutu-
yorlardı. Ona zarar vermelerine izin veremezdim. Kendra
bir köle Lucan, daha doğrusu köleydi. Onu öldürdüler.
Arkadaşım öldü." Genç kadının boğazından bir hıçkırık
yükseldi. "Ama en azından Jamie ellerinden kaçabildi. Şe-
hir merkezinde bir yerlerde ve muhtemelen korkudan ak-
lını kaçırmak üzeredir. Onu bulup iyi olduğundan emin
olmam gerekiyor."

Lucan, üstlerinde yükselmekte olan helikopterin gide-
rek uzaklaşan sesini duydu. İçerideki İssızların da kaçma-
sına fırsat vermek istemiyorsa, Niko'ya bu lanet yeri pat-
latması için işaret vermesi gerekiyordu.

"Hadi buradan bir an önce gidelim, gerisiyle daha sonra
ilgileneriz." Gabrielle'i kucaklayarak kollarına aldı. "Sarıl
bana, hayatım. Olabildiğince sıkı tutun."

Gabrielle, "Peki," diyerek erkeğin boynuna sarıldı.

Lucan onu tekrar kollarının arasında hissetmenin verdiği rahatlamayla, genç kadını bir kez daha öptü.

Kendisine ait olan Soy Eşinin parlayan güzel gözlerine bakarak, "Sakın bırakma," dedi.

Sonra da çatının kenarından aşağı atlayarak, elinden geldiğince yumuşak bir şekilde yere indi.

"Lucan, cevap ver dostum!" Kulaklıktan Nikolai'nin sesi duyuluyordu. "Neredesin? Orada ne haltlar dönüyor?"

"Her şey yolunda," diye cevap verirken, diğer savaşçıların beklemekte olduğu minibüsün yanındaki çimlere ulaşmışlardı bile. "Artık her şey yolunda. Düğmeye bas ve bitir şu işi."

Minibüs yola çıkarak yerleşim birimine doğru ilerlerken Gabrielle, Lucan'ın kuvvetli kollarının arasına sokulmuştu. Hastanenin arazisinden çıktıklarından bu yana, genç kadına sımsıkı sarılmış ve arkalarındaki tesis bir cehennem ateşiyle havaya uçarken, onun bu korkunç manzarayı görmesini önlemişti.

Lucan ve soydaşları bu işi başarmışlardı, Issızların genel merkezini tek vuruşta darmadağın etmişlerdi. Helikopter patlamadan kurtulmayı başarmış, siyah dumanların ve gecenin karanlığının içinde kaybolmuştu.

Lucan düşünceli bir şekilde camdan dışarıya, gökteki yıldızlara bakıyordu. Gabrielle, helikopterin kapısını açtığında erkeğin yüzünde beliren şaşkınlığı – gördüklerine inanamayan bakışlarını – çok net hatırlıyordu.

Lucan sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Sonunda yerleşim birimine ulaşmışlardı ama Nikolai arabayı garaja doğru sürerken bile, Lucan'ın içinde bu-

lunduğu ruh hali değişmemişti. Nikolai, minibüsü büyük hangarın içinde park etti. Motoru durduğunda, Lucan nihayet konuşmaya başladı.

“Bu gece düşmanlarımıza karşı önemli bir zafer kazandık.”

Nikolai ona katılarak, “Hem de nasıl,” dedi. “Ayrıca Conlan’la Rio’nun intikamını da aldık. Eminim ki bizimle beraber oranın havaya uçtuğunu görmeyi çok isterlerdi.”

Lucan karanlık arabanın içinde başıyla bu sözleri onayladı. “Ama sakın aldanmayın. Issızlarla olan çatışmamızda şimdi yeni bir sayfa açılıyor. Artık bu, kelimenin tam anlamıyla bir savaş. Bu gece yılanın yuvasına bir çomak soktuk. Ama elimize geçirmek istediğimiz liderleri hâlâ hayatta.”

Dante kendinden emin bir şekilde sırtarak, “Bırak kaçsın,” dedi. “Nasıl olsa yakalarız.”

Ama Lucan büyük bir ciddiyetle başını iki yana salladı. “Bu adam farklı. Onu yakalamak hiç kolay olmayacak. Hareketlerimizi önceden kestirecek ve taktiklerimizi hemen anlayacaktır. Birliğin stratejilerinin güçlendirilmesi ve sayımızın arttırılması gerekiyor. Dünyanın etrafına yayılmış olan arkadaşlarımızı daha iyi organize ederek, olabildiğince çok sayıda savaşçıyı bir araya getirmeliyiz. Ne kadar çabuk olursak o kadar iyi.”

Gideon ön koltuktan başını çevirerek arkaya baktı. “Bu Issızlara liderlik edenin, Batı Sahili’ndeki İlk Nesilden olan herif olduğunu mu düşünüyorsun?”

Lucan, “O olduğundan eminim,” diye cevap verdi. “Bu gece de çatıdaki helikopterin içinde Gabrielle’i rehin tutuyordu.” Genç kadına bakmak için bir an duraklayan Lucan, yanında oturan Gabrielle’in varlığıyla biraz daha rahatlamış görünüyordu. “Ve o aşağılık herif bir Issız değil.

Bir zamanlar Issızsa da artık değil. Eskiden, o da bizim gibi bir savaşçıydı. Adı Marek.”

Gabrielle, minibüsün üçüncü sırasındaki koltuklardan kendilerine çevrilen buz gibi bir bakış hissettiğinde, Tegan’ın dönerek Lucan’a baktığını biliyordu.

Lucan da bunun farkındaydı. Başını çevirerek, diğer savaşcının gözlerinin içine baktı. “Marek, benim ağabeyim.”

34. BÖLÜM

Araçtan çıkarak yerleşim birimine inmek üzere garajdaki asansöre bindiklerinde, Lucan'ın açıklamasının ağırlığı hâlâ üzerlerindeydi. Erkeğin yanında duran Gabrielle, aşağı inerlerken parmaklarını Lucan'ın kollarına kenetledi. Erkek ona baktığında, gözlerindeki endişeyi okuyabildiğini çok iyi biliyordu.

Gabrielle aynı endişenin, Lucan'ın savaşçı soydaşlarının gözlerine de yansıdığını ve hepsinin bu gece öğrendiklerinin anlamının bilincinde olduklarını görebiliyordu.

Lucan'ın kendi öz ağabeyini öldürmek zorunda kalacağı gün, er veya geç gelecekti.

Veya onun tarafından öldürüleceği gün.

Gabrielle bu korkunç gerçeği henüz tam olarak idrak edemeden, asansörün kapıları açıldı ve endişe içinde savaşçıların dönüşünü bekleyen Savannah'yla Danika göründü. Kadınlar rahatlamış olarak, hep bir ağızdan o geceki görevle ilgili bir sürü soru yağdırmaya başladılar. Gabrielle'e dönerek hangi akla hizmet, kimseye haber vermeksizin yerleşim biriminden çıkıp gittiğini öğrenmek istiyorlardı.

Genç kadın buna cevap veremeyecek kadar yorgun, hissettiklerini ifade etmeye uğraşamayacak kadar bitkindi.

Ama çok yakında bazı cevaplar vermesi gerekeceğini biliyordu en azından Lucan'a.

Genç kadın, erkeğin diğer savaşçılarla birlikte Issızlara karşı kullanacakları savaş taktiklerini ve yeni stratejileri tartışarak uzaklaşmasını seyretti. Kendisi de Savannah ve Danika tarafından hızla öbür istikamete yönlendirilmişti. Kadınlar onun vücudundaki ufak tefek sıyrıkları ve ezikleri abartıyor, genç kadının hemen yemek yiyerek, sıcak ve uzun bir banyo yapması için ısrar ediyorlardı.

Gabrielle içinden gelmeyerek de olsa onların isteklerine uydu ama ne Savannah'ın muhteşem yemekleri, ne de yaptığı banyonun güzel kokulu sıcaklığı onu rahatlatmaya yetmemişti.

Jamie, Lucan ve o gece olup biten her şey, bir an olsun aklından çıkmıyordu. Lucan'a hayatını borçluydu. Onu her şeyden çok seviyordu ve kendisini kurtardığı için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı ama genç kadın, bütün bu olayların aralarındaki ilişkiyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Bu şartlar altında yerleşim biriminde kalamazdı. Ve Lucan ne derse desin, barınaklardan birine gitmeye de hiç niyeti yoktu.

Peki o zaman geriye hangi alternatif kalıyordu? Kendi evine de dönemezdi. Eski hayatına artık ayak uyduramazdı. Geri dönmesi, Lucan'la son birkaç haftadır yaşadıklarını reddetmesi ve onu unutmaya çalışması anlamına gelirdi. Kendisi hakkında anladığı her şeyi ve Soylularla olan kader birliğini inkâr etmesi demekti.

Aslında, artık nereye ait olduğunu bilmiyordu. Ne aradığını bilmeksizin yerleşim biriminin koridorlarında dal-

gın bir şekilde yürürken, kendini Lucan'ın özel dairesinin önünde buldu.

Dairenin kapısı aralıktı ve içeriden yumuşak bir ışık geliyordu. Gabrielle kapıyı iterek açtı ve odaya girdi.

Bitişikteki yatak odasında mum ışıkları titreyordu. Girişi saran sıcaklığın içinden geçip yatak odasının kapısına geldi ve orada duraklayarak gördüklerine hayranlıkla baktı. Lucan'ın sade ve yalın yatak odası, ancak rüyalar da görülebilecek bir şekilde değiştirilmişti. Dört tane siyah mum, odanın köşelerindeki işlemeli gümüş şamdanlara yerleştirilmişti ve etrafa yumuşak ışıklar saçarak yanıyordu. Yatağa, kırmızı bir ipek örtü serilmişti. Şöminenin önüne yer minderleri atılmış ve altlarına kan kırmızı ipek bir örtü daha yayılmıştı. Her şey, son derece romantik ve davetkârdı.

Bu oda, sevişmek için düzenlenmişti.

İçeriye doğru bir adım daha attığında, arkasındaki kapı yavaşça ve kendiliğinden kapandı.

Hayır, kendiliğinden kapandığı söylenemezdi. Lucan odanın öbür tarafında durmuş, genç kadını seyrediyordu. Saçları, biraz önce aldığı belli olan duştan dolayı nemliydi. Üzerinde gevşekçe bağlanmış, çıplak bacaklarına kadar inen, kırmızı satenden bir cübbe vardı ve gözlerindeki sınıksız bakış, genç kadının içini eritmişti.

Etraflarındaki romantik ortamı işaret ederek, "Senin için," dedi. "Bizim için. Bu gece senin için her şeyin özel olmasını istiyorum."

Gabrielle hem gördüklerinden duygulanmış, hem de erkeğe bakınca hisleri uyarılmıştı ama aralarında yarım kalan şeyleri düşününce, onunla sevişemeyeceğine karar verdi.

“Bu gece giderken, geri dönmemeye kararlıyım.” Bu sözleri söylerken, aralarındaki mesafeye güveniyordu, çünkü erkeğe biraz daha yakın olsa, söylemek zorunda olduklarını dile getirme gücünü kendinde bulamayacağından emindi. “Bu ilişkiye daha fazla devam edemem, Lucan. İhtiyacım olan şeyleri bana hiçbir zaman veremezsin.”

“Ne olduklarını söyle bana.” Yumuşak bir şekilde konuşmuş olmasına rağmen, yine de dudaklarından dökülenler bir emirdi. Genç kadının her an kaçmaya hazır olduğunu hissedermişçesine, gayet dikkatli adımlarla ona yaklaştı. “Neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Ne faydası olacak ki?”

Erkek yavaşça birkaç adım daha attı. Aralarındaki mesafe, genç kadına erişebileceği kadar azalınca durdu. “Merak ediyorum. Benimle kalmaya ikna olman için ne gerektiğini bilmek istiyorum.”

“Bu gecelik mi?” Genç kadın bunu sorarken, son birkaç saattir yaşadıklarından sonra erkeğin kollarında olmayı ne kadar şiddetle arzuladığını fark etti ve bir an için kendinden nefret etti.

“Seni istiyorum ve sana verebileceğim her şeyi sunmaya hazırım, Gabrielle. Sadece, ne istediğini söyle.”

Genç kadın, elde etmesinin ne kadar zor olacağını düşünerek, “Güvenini,” diye cevap verdi. “Bana güvenmediğini bile bile devam edemem.”

“Sana güveniyorum.” Erkek bu sözleri öylesine bir ciddiyetle söylemişti ki, genç kadın ona inanmıştı. “Beni senden başka gerçekten tanıyabilen hiç kimse olmadı, Gabrielle. Senden saklayabileceğim hiçbir şey yok. Her şeyi gördün, hatta en kötüsünü bile. Sana artık içimdeki iyiliği de

gösterebilmem için bana bir şans ver.” Genç kadına daha da yaklaştı. Gabrielle, erkeğin vücudundan yayılan harareti ve arzuyu hissedebiliyordu. “Benimleyken kendini, aynı benim de seninleyken olduğum gibi güvende hissetmeni istiyorum. Yani asıl soru, hakkımda her şeyi bilmene rağmen, hâlâ bana güvenebilecek misin?”

“Ben sana her zaman güvendim, Lucan. Ve her zaman da güveneceğim. Ama asıl konu—”

Genç kadının itirazlarını yarıda keserek, “Asıl konu ne peki?” diye sordu. “Kalmanı sağlayabilmem için ne vermem gerektiğini söyle yeter.”

Genç kadın hafifçe geriye çekilerek, “Bu iş yürümez,” dedi. “Seninle kalamam. Bu şekilde değil. Arkadaşım Jamie’nin ne halde...”

“O güvende.” Gabrielle Lucan’a kafası karışmış bir şekilde bakınca, erkek devam etti. “Döndükten hemen sonra onu bulması için Dante’yi Yukarı Kademe’ye gönderdim. Biraz önce beni arayarak, arkadaşını şehirdeki bir polis merkezinden alarak evine bıraktığını söyledi.”

Genç kadın bir anda rahatlamıştı ama bir an sonra, bu rahatlama endişeye dönüştü. “Dante ona ne söylemiş? Jamie’nin hafızasını mı silmiş?”

Lucan başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Senin adına bu kararı vermenin adil olmayacağını düşündüm. Dante ona sadece senin güvende olduğunu ve en kısa zamanda onu arayarak her şeyi açıklayacağını söyledi. Arkadaşına ne kadarını anlatmak istediğin, tamamıyla sana kalmış. Görüyor musun Gabrielle? İşte güven budur.”

Erkeğin bu anlayışlı davranışından dolayı içi ısınan Gabrielle, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Bu akşamki yardımların için de teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın.”

“O zaman neden şimdi benden korkuyorsun?”

“Korkmuyorum.” Genç kadın yatağa çarpana kadar, geri geri uzaklaşmakta olduğunu fark etmemiştir bile. Lucan göz açıp kapayana kadar yanına geldi.

“O zaman başka ne istiyorsun Gabrielle?”

Genç kadın, “Hiçbir şey,” diye fısıldadı.

“Hiçbir şey mi?” Lucan’ın sesi, karanlık ve talepkârdı.

“Lütfen. Yarın gitmemi isteyeceğine göre, bu gece seninle kalmam için beni ikna etmeye çalışma Lucan. Bırak şimdiden gideyim.”

“Buna izin veremem.” Genç kadının elini tutarak dudaklarına götürdü. Ağzı parmaklarının ucunda sıcacıktı ve genç kadını, ancak onun yapabileceği bir şekilde büyülüyordu. Elini daha da yaklaştırarak avcunu, deli gibi atmakta olan kalbini hissetmesi için göğsüne bastırdı. “Seni hiçbir zaman bırakmam Gabrielle. Çünkü istesen de istemesen de, kalbimin sahibisin. Aşkımın da, tabii eğer kabul edersen.”

Genç kadın zorlukla yutkundu. “Ne?”

“Seni seviyorum.” Kelimeler, genç kadının içini okşayan bir yumuşaklıkta ve ciddiyetle söylenmişti. “Gabrielle Maxwell, seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki neredeyse çok geç olana kadar bunu anlayamadım.” Sonra sözlerini keserek genç kadının gözlerindeki ifadeyi anlamak istercesine yüzüne baktı. “Henüz... çok geç değil... değil mi?”

Genç kadını seviyordu.

Lucan’dan bu sözleri duymak, genç kadının içine saf ve pırıl pırıl bir sevincin dolmasına sebep olmuştu.

Gabrielle, bu anın gerçek olduğuna ve devam edeceğine inanma isteğiyle, “Bir kere daha söyle,” diye fısıldadı.

“Seni seviyorum, Gabrielle. Seni bütün benliğimle seviyorum.”

“Lucan.” Genç kadın içini çekerek erkeğin ismini söylerken, gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Genç kadını kollarına aldığı anda, dudaklarının tutkulu bir şekilde birleşmesiyle öpüşmeye başladılar. Gabrielle’in başı dönüyor, kalbi hızla çarpıyor ve kanı damarlarını bir ateş gibi yakıyordu.

“Benden çok daha iyilerine layıksın.” Erkeğin ona bakan, kehribar renkli noktalarla bezenmiş gri gözlerinde ve sesinde derin bir saygı vardı. “İçimdeki şeytanı gördün. Zayıflığımı bilmene rağmen, beni sevebilir misin? Bana ait olabilir misin?”

Gabrielle, erkeğin güçlü çenesini avuçlarının içine alarak, gözlerinden taştan aşkı görmesi için onun başını kendine doğru çevirdi. “Sen hiçbir zaman zayıf olmadın Lucan. Ve ne olursa olsun, seni sevmeye devam edeceğim. Beraber her şeyin üstesinden gelebiliriz.”

“Seninle olunca, buna inanıyorum. Bana ümit verdin.” Genç kadının kolunu, omzunu ve yanağını sevgiyle okşadı. Bakışları genç kadının yüzünde dolaşıyordu. “Tanrım, ne kadar mükemmelsin. İstedğin her erkeğe sahip olabilirsin, Soylu veya insan—”

“Benim tek istediğim sensin.”

Lucan gülümsedi. “Tanrı yardımcın olsun, çünkü benim de tek istediğim sensin. Hayatım boyunca hiçbir şeyi böylesi bir bencillikle arzu etmemiştim. Benim ol, Gabrielle.”

“Zaten seninim.”

Erkek zorlukla yutkunarak kendinden emin değilmiş-

çesine gözlerini yere çevirdi. “Ben sonsuza dek sürececek bir ilişkiden bahsediyorum. Daha azıyla yetinemem. Gabrielle, beni eşin olarak kabul ediyor musun?”

“Daima ve sonsuza dek,” diye fısıldayan genç kadın, yatağa uzanarak erkeği kendine doğru çekti. “Seninim Lucan, daima ve sonsuza dek.”

Tekrar öpüştüler ve bu sefer ayrıldıklarında Lucan, yatağın yanındaki sehpa da duran altından yapılmış ince bir kamaya uzandı ve bıçağı yüzüne doğru kaldırdı. Gabrielle, onun bıçağın sivri ucunu ağzına götürdüğünü görünce şaşkınlıkla inledi. “Lucan— ”

Genç kadının endişeli bakışlarına karşılık veren gözleri yumuşak, ciddi ve şefkatliydi. “Beni iyileştirmek için kanını verdin. Beni güçlendirdin ve korudun. İsteyebileceğim ve ihtiyaç duyacağım tek şey sensin.”

Genç kadın Lucan’ın böylesine ciddiyetle konuştuğunu hiç duymamıştı. Erkeğin hissettiği duyguların yoğunluğu, gri gözlerindeki kehribar renkli parıltılardan anlaşıyordu.

“Gabrielle, şimdi beni onurlandırarak bağımızı tamamlayacak olan kanımı kabul eder misin?”

Genç kadının sesi bir fısıltıdan ibaretti. “Evet.”

Lucan başını öne eğerek kamayı alt dudağına götürdü. Bıçağı yanına bırakarak genç kadına tekrar baktığında, ağzı koyu kırmızı kanıyla parlıyordu.

“Yanıma gel ve artık seni sevmeme izin ver,” dedikten sonra, kıpkırmızı öpücüğünü genç kadının dudaklarına yapıştırdı. Hiç birşey Gabrielle’i bu kanın lezzetine hazırlayamazdı.

Dilinin ucuna gelen bu kan, şaraptan daha zengin ve anında şarhoş eden bir lezzette ve Tanrılar için yaratılmış

bir iksir gibiydi. Lucan'ın bütün aşkının ve gücünün içine aktığını hissetti. İlahi bir ışık içini en küçük hücrelerine kadar aydınlatıyor, ona Lucan'ın Soy Eşı olarak geleceğın neler vaat ettiğini hatırlatıyordu. Mutluluk bütün bedenini sarıyor, sıcaklığıyla içini ısıtıyor ve daha önce hiç bilmediğı bir tatmini hissettiriyordu.

Genç kadın içinde uyanan arzusunun da farkındaydı.

Hem de hiç olmadığı kadar yoğun bir arzusunun.

İhtirasla inleyerek, elini Lucan'ın çıplak göğsüne koydu ve onu sırt üstü yatırdı. Çabucak soyunarak erkeğın üstüne çıktı ve kalçasını bacaklarının arasına aldı.

Lucan'ın sertleşmiş erkeklığı gözlerinin önüne serilmişti. Vücudundaki işaretlerin oluşturduğu muhteşem ağ, sanki genç kadının kendisini şehvetle seyretmesine cevap veriyormuş gibi canlı bir kırmızıya ve koyu bir mora dönüşmüştü. Gabrielle erkeğın üzerine eğilerek onun vücudunu süsleyen bu içinden çıkılması güç çizgileri, adaleli göğsünde ve omuzlarında diliyle takip etti.

Lucan onundu.

Genç kadının duyguları yakıcı bir sahiplik ve ilkellikle doluydu. Erkeğı hiçbir zaman şu anda istediğinden daha fazla istememişti. Nefes nefese kalmış ve onunla sevişme ihtiyacıyla yanıyordu.

Tanrım, yoksa Savannah kan bağının sevişme hissini arttıracğından bahsettiğinde bunu mu anlatmak istemişti?

Gabrielle, nereden başlayacağını bilemezcesine, Lucan'a saf bir cinsel arzuyla baktı. Onu yiyip yutmak, içine sokmak ve ona tapmak istiyordu. Ve içini yakan bu ihtirasın susuzluğunu gidermek için yanıp tutuşuyordu.

“Bana içirdiğinin bir afrodizyak olduğunu söylemeliydin.”

Lucan ona sırtarak baktı. “Söyleyip de sürprizi berbat mı edecektim?”

“Sen istediğin kadar gül vampir!” Gabrielle bir kaşını havaya kaldırdı. “Bana az önce sonsuzluk vaat ettiğinin farkındasın, değil mi? Buna ömrün boyunca pişman olmanı sağlayabilirim.”

“Gerçekten mi?” Bu kelimeler erkeğin ağzından, genç kadın üzerinde kalçalarını kaldırırken boğulurmuşçasına dökülmüştü. Parıldayan gözleriyle Gabrielle’e gülümseyerek köpek dişlerini gösterirken, çektiği işkenceden zevk aldığı belli oluyordu. “Beni pişman etmeyi denemeni sabırsızlıkla bekliyorum Soy Eşim.”